

###

MAURO RACCASI

DOMNIA
LUI
CONAN

POLIROM

MAURO RACCASI

DOMNIA LUI CONAN

Traducere din limba italiană
de GEO VASILE

Scriitor, jurnalist și scenarist italian, Mauro Raccasi s-a născut în 1959, la Parma. Și-a obținut diploma în Economie la Institutul IFOR de la Universitatea Bocconi din Milano și a lucrat în domeniul managementului, în afara Italiei. Însă celebritatea i-a adus-o tetralogia istorică din care fac parte așa-numitele „romane celtice”: *La Spada del Druido* (2004), *Il Regno di Conan* (2005), *I Guerrieri dei Fiordi* (2007) și *Il Guerriero di Stonehenge* (*Luptătorul de la Stonehenge*; Polirom 2006). Raccasi consideră că marca romanelor sale constă în regula celor trei „a”: acțiune, aventură și... amor. Și, într-adevăr, romanele sale se bucură de succes peste tot în lume.

Domnia lui Conan a început sub semnul înțelepciunii și al puterii. Druzii insulei Toraigh, singurii care mai cunosc, alături de Conan, secretul comorilor din regatul Inis Fail, au fost cu toții răpiți de forțe necunoscute. Alături de prietenii săi credincioși, de arhidruidul Cathbad și de puternicul și blândul Magmor, Conan „Străinul” își lasă acasă gemenii abia născuți și pe frumoasa Gwynedd, proaspăta lui soție, și pleacă în căutarea dușmanilor poporului său. Cum va reuși el să păstreze unitatea regatului Toraigh, cum vor fi salvați conducătorii spirituali ai poporului fomorian? Își va învinge oare Conan dușmanul de moarte, Morc? Iată ce vom afla urmărind firul unei povești pline de aventuri și eroi, tărâmurii magice și ființe nepământene cum numai în poveștile de altă dată mai putem găsi.

CUPRINS

Capitolul 1	
Capitolul 2	
Capitolul 3	
Capitolul 4	
Capitolul 5	
Capitolul 6	
Capitolul 7	
Capitolul 8	
Capitolul 9	
Capitolul 10	
Capitolul 11	
Capitolul 12	
Capitolul 13	
Capitolul 14	
Capitolul 15	
Capitolul 16	
Capitolul 17	
Capitolul 18	
Capitolul 19	
Capitolul 20	
Capitolul 21	
Capitolul 22	
Capitolul 23	
Capitolul 24	
Capitolul 25	
Capitolul 26	
Capitolul 27	
Capitolul 28	
Capitolul 29	
Capitolul 30	
NOTĂ ISTORICĂ	
Locuri	
Personaje	
Glosar	
Mulțumiri	

Capitolul 1

— Nu mai e nimeni în viață, Fergus... Nimeni, înțelegi? Spunând acestea, Leher, cel mai viteaz luptător al clanului Nemed, își trase sufletul după fuga care-l făcuse să-și dea sufletul. Era terminat, iar din pricina gerului răsuflarea i se transformase în gheață pe barbă și în jurul gurii. Pieile groase de lup pe care le purta erau pătate de sânge închegat. Îi făcuse fărâme. Cu ghearele alea pe care le avea în loc de mâini. Glasul îi tremura de groază; căzu în genunchi scuturat de friguri, istovit de alergătură și de conștiința de a fi scăpat cu viață. Simți cum îl părăsesc puterile. Brațele îi căzură pe lângă corp și bărbia îi atinse pieptul. Nu știu ce fel de creatură să fi fost. Nimeni nu a mai văzut până atunci un astfel de monstru negru care să smulgă inima leșurilor. Cred că le-a rupt în bucăți și apoi le-a devorat...

Călărețul din fața lui trase fără să vrea de hături: o reacție instinctivă în fața unei frici atroce. Calul necheză scoțând aburi; ochii lui Fergus din clanul Nemed se holbară peste poate, căutând să-și ascundă frica în fața oamenilor săi. Era vorba despre cel mai bun războinic al său; nu întâmplător era singurul supraviețuitor din mica patrulă de iscoade. Și cu toate că era cel mai bun, iată-l acum doar o întruchipare a fricii.

— Nu te poți pune cu un strigoi de pe tărâmul Sidhe, Fergus, icni soldatul răscolit de groază. Nici măcar tu, mai reuși el să spună înainte de a vărsa peste primii ghiocci și flori de șofran care pătau mantia de zăpadă de-acum deja topită.

Întreaga pădure fremăta. Fugiseră până și ultimele animale.

În desiş, doi ochi injectați de sânge observau prăpădul care tocmai fusese săvârșit, în timp ce resturile dezmembrate ale celor care fuseseră niște războinici atârnav din crengi, lăsând să picure din ele un lichid stacojiu în mijlocul acelei duhori de moarte și excremente.

Se retrase, ca și cum abia atunci și-ar fi dat pe deplin seama. Făcu un pas înapoi, și apoi încă unul. Se împiedică și căzu lovindu-se de un trunchi. Totul se învârtea în jurul acelei scene, căci acum totul era real. Nu fusese o halucinație. Își acoperi fața cu mâinile și rămase așa ore-n șir, până ce gerul nopții îl sili să se miște pentru a găsi ceva de mâncare și un adăpost. Când mirosul focului de turbă îi dădu de veste că nu departe de-acolo se afla un sat, luă hotărârea.

Capitolul 2

Înaintând prin mușchi și erică, ajunsese pe culmea dealului, unde simți în vânt miros de salcâmi. Calul abia se dădu într-o parte, și Conan se sprijini în șa. Soarele dintâi, după sărbătoarea primăverii *Beltain*, mângâia nesfârșita întindere a plajelor de pulbere de la poalele promontoriului, dar mai ales încălzea oasele, vestind sosirea verii. Ar fi vrut ca acele clipe să se oprească-n loc pentru totdeauna, departe de stâncile jilave, negre și reci de pe insula Toraigh, care se înălța dincolo de brațul de mare din fața lui, încă învăluită în ceața ca o manta de pânze de păianjen, țesută de creaturile vrăjite ale pădurilor. Închise ochii și gândurile îi alergară spre Inis Fail, spre pământul blând și verde pe care-l lăsase în urmă, spre chemarea pe care o simțea în el asemenea cântecului fredonat de Murdhuacha, creaturi pe jumătate femei, pe jumătate pești. Un pământ care încă îi ascundea taina viitorului său. Un viitor legat prin absurd chiar de trecutul său necunoscut. Nimicul care fusese înainte de el îl chinuia precum dorința arzătoare de cunoaștere.

În schimb, uitându-se la turlele neliniștitoare ale insulei copilăriei sale, își aduse aminte de pățaniile sale de copil găsit, de durerea și suferința îndurate în primii ani pe lângă clanul adoptiv al fomorienilor. Aici, unde faptul că era deosebit îi adusese denumirea de *Eachtrannach*, „Străinul”, rostită întotdeauna cu dispreț, ca nu cumva să-și uite necunoscuta obârșie de orfan. Se gândi la paznicul lui, Chicol Grinchencos, la violențele și nedreptățile suferite din pricina lui Morc, fratele său vitreg, la nerușinatele diferențe de tratament pe care Erin cea Frumoasă, mama sa vitregă, le aplica celor doi copii. Își aminti de dragostea lui din copilărie, de Maev Roșcata, căsăpită de Morc, și de toate iubirile sale care alunecaseră în chip violent pe Tărâmul Celălalt. Cât ar fi trebuit să aștepte ca să le revadă printre merii în floare și focurile pline de răgete de pe Sidhe, dincolo de al Noulea Val? Ochii i se umeziră, se sforță să pună cep lacrimilor, dar pricepu că ar fi fost zadarnic. Plânse fără să se rușineze, amintindu-și de maestrul său Cathbad, de amicul său frățesc Anninn... de dragostea lui pentru Aoife, masacrată de oamenii lui Chicol. Nimeni nu supraviețuise, toți pieriseră în lungul marș de cucerire al celui mai neprielnic, dar și necruțător regat de pe acele pământuri. Era un Ri, o căpetenie de clan, dar cu ce preț?

În tăcerea întreruptă de țipătul pescărușilor zburând în cerc la vânătoare de crustacee și în sunetul ritmic al zbuciumului valurilor sparte de mal, își ridică privirea spre cer și zări un șoricar dând ocol.

Exact ca atunci când se îmbarcase pentru prima oară spre școala druidică Mur Ollamhan. Surâse la gândul trupului de umbră al lui Cathbad, care-l ocrotea acum, la fel ca atunci, înțelese că nu era singur, își șterse lacrimile cu mâneca tunicii și mintea îi alergă spre părul de aur al lui Gwynedd, spre surâsul blând al iubitei sale, giuvaierul lochlann cel mai prețios.

Mirosul de fum al bivuacului purtat de capriciile vântului îi aminti că Rury și Olvik îl așteptau la liziera pădurii. Erau comandanții garnizoanelor fomhoire și lochlann, aproape de cetatea fomorienilor. Primii reprezentau poporul celt originar din insula Toraigh, peste care domnea el; ceilalți erau nesuferiții gennti, adică etnia de pirați din nord, în alianță cu care Conan cucerise puterea. Coborî panta printr-o mare galbenă de iarbă sălcie și se pregăti de vânatoare.

Străbătuseră Inis Fail cu o zi înainte doar ei trei. Prima vânatoare de cerbi după luni de furtuni, vânt polar, ploaie și ger cumplit.

Cu un aer mai încruntat decât îi stătea în obicei, Rury cel Roșcat dădu drumul câinilor. Nu mai era mult și cei trei bărbați s-ar fi afundat în desișul codrului, fără să mai poată vedea marea. Aceleași ape pe care și Gwynedd tocmai le traversa. Femeia îl pusese să promită că n-o să-i spună lui Conan. Trebuia să fie o surpriză. Din precauție, Rury o obligase să fie păzită de o escortă formată din doi lăncieri. Ea, încăpățânată ca întotdeauna, insistase să-l ia și pe Karre, piticul lochlann eliberat din sclavie, drept tălmaci și talisman. Nu mai rostise nici un cuvânt în plus. Și Karre părea la fel de surprins ca Rury în privința acelei măgulitoare cereri.

— Tot spre mare te uiți, Rury. Te-a apucat dorul? îl ironiză Conan, venindu-i alături călare.

Roșcatul scuipe pe jos, arătându-și astfel disprețul față de acea insulă goală precum o stâncă măturată de vântul cel veșnic.

— Pe mare nu e ceață, observă Olvik ridicându-se în șaua din piele de cerb.

— E un semn bun? îl zgândări Conan, cunoscând deja răspunsul: ceața era acel ceva de care gennti se temeau cel mai mult.

— Pe ce-am mai sfânt, sire, răspunse și rânji în timp ce dădea pe gât o dușcă de mied, mânjindu-se ca un porc în troacă. Ceața aduce numai pagube, marinarii se scufundă în mare, barca se zdrobește de stânci și omul nu izbutește s-o stăpânească... De aceea noi îi dăm porecle de femeie. Râse și se aplecă să toarne oleacă de tărie pe râul lui Banan, mistrețul pe care Conan îl moștenise de la Cathbad și care se ținea, cu mersul lui mărunț, după ei.

Țeposul animal prinse pe loc să-și lăngă râtul.

— În sfârșit cineva care se pricepe!

— Asta s-o crezi tu, îl îngână Rury întinzând brațele în timp ce Olvik îi arunca burduful din piele de miel argăsită.

— Simt încă de pe-acum un gust de pulpe fripte de cerb și coarne rămuroase, drept trofee pentru ce-o să vânam.

— Îmi place de tine când ești beat, Olvik, îl ironiză Conan. Prinzi curaj.

— Doar că ajunge să fie prea curajos! glumi Rury.

Corpulentul genți nu prinse înțelesul ascuns al acelor vorbe, căci nu stăpânea prea bine limba.

— Vânătoarea va fi ca lumea, sire, spuse ridicându-și privirea spre cer. Până și șoimii se țin după noi ca să înfulece din ceea ce vom dibui.

Conan privi șoricarul rotindu-se deasupra. Dacă spiritul lui Cathbad îi însoțea, desigur că puteau să spere într-o vânătoare reușită. Nu-și închipuiau ce surprize ar fi putut să aibă.

Stând dreaptă la prora ambarcațiunii care o ducea pe uscat împreună cu escorta, Gwynedd încerca o senzație contradictorie, și dulce, și amară: era fericită călătorind în acel ținut verde și însorit, în schimb era îngrijorată de ceea ce ar fi putut urma.

La fel ca toate clarvăzătoarele, nu reușea să aibă din *neladoir* viziuni despre sine și viitorul său. Era îmbrăcată într-o simplă rochie de lână neagră, care îi accentua și mai mult strălucirea bălaie a părului. Între cot și umăr purta o brățară lochlann de care nu se despărțea niciodată, colanul clanului său ce-i salvase viața ei atât ei, cât și lui Conan și Rury.

Karre piticul se apropie spunându-i câteva vorbe în limba genți. Îi surâse, vrăjit de farmecul tinerei femei. Nu avu nevoie de tălmăcire, tonul și expresia lui fiind mai mult decât elocvente.

Caii erau nervoși, tropăiau și-și scuturau coama. Conan controlă harnașamentul: țesătura de lână cu o căptușeală subțire de piele, servind drept șă, legată cu o chingă. Banan dispăruse de ceva vreme; prefera să vâneze pe cont propriu, apărând din nou când avea chef. Auziră lătratul furios al câinilor, corcitură de lupi și câini primitivi de vânătoare lochlann.

— Uite-! murmură Conan, dând pinteri calului. Ceilalți doi se priviră mirați, drept care n-avură altceva de făcut decât să-l urmeze, chiar dacă nu zăriseră vreo siluetă de sălbăticiune sau vreun contur de coarne mișcându-se printre copaci.

Nădejdea ascunsă a tuturor era aceea de a da de urma unui bătrân cerb, pentru ca apoi să se laude cu trofeul și să-i guste carnea

proaspătă. O slabă imitație, oricum, în comparație cu Cerbul Gigant din Turbării, animal de multă vreme dispărut și care trăia doar prin poveștile din jurul vetrei, moștenite de la Primul Popor, adică de la populațiile care trăiseră cu multe generații în urmă, la începutul lumii. Coarnele lui, cu o ramificație formidabilă, puteau să ajungă până la trei lungimi de brațe deschidere, greutatea unei singure crengi depășind-o pe cea a unui om.

Brusc, iată că prada deveni vizibilă pentru toți trei. Era un exemplar de femelă de cerb cu o coamă de păr roșiatic cu pete albe. Scotea aburi pe nările dilatate și fremătătoare. Și era umflată la șolduri, prea umflată.

Exista o relație specială între celți și creaturile pe care le vânau: respect și conștiința de a săvârși un furt în dauna naturii. Și-n plus, se temeau ca nu cumva spiritele lumii supranaturale să nu-i atragă pe vânători în regatul lor prin mijlocirea unor animale vrăjite. Conan trase de zăbala calului, renunțând la urmărire. Și tot așa făcură ceilalți, chemând înapoi câinii, cu toată ciuda pe care o simțeau.

— Începem prost, scuipe Olvik punând la loc arcul din lemn de *ailim*, ulm flexibil. Am făcut ceva drum fără vreun rezultat, și care e singura pradă ce ni se arată? O femelă însărcinată! Oare altceva n-o fi existând în pădurea asta? strigă cu un oarecare ecou strident, care se pierdu pe loc.

Atât Conan, cât și Roșcatul atinseră metalul respectivelor tăișuri din superstiție. Nu se obișnuia să ieși la vânătoare cu o *claideb* atât de grea, o spadă agățată la șold, dar fiind departe de Toraigh, se puteau întâlni cu oricine și nu voiau să fie prinși nepregătiți.

Conan trase frâiele cu mâna stângă, al cărei braț îi fusese scurtat în urma înfruntării cu maestrul său de arme, Chicol Grinchinhos. Era mulțumit de noua lucrătură: fâșii de piele argăsită de cerb, prinse într-o zăbală, și gârzi de *jboir*, lemn tare de tisă, le înlocuiseră pe cele din fibre vegetale sau din filament de urzică împletită, fiind mult mai rezistente. Pentru o clipă i se păru că vede ceva, întredeschise ochii și privi jur-împrejur. Animalele erau tot mai nervoase, refuzând să meargă înainte. Departe, se auzea croncănitul șfichiuitor și insistent al ciorilor. Câinii mârâiau încercând să se repeadă unul la altul. Căpetenia haitei începu să urle. Era înfiorător, tocmai fiindcă nu-i răspundea ecoul nici unui alt animal sau vreo rumoare de orice fel.

— Animalul acela nu fugea de noi... cugetă cu voce tare Străinul. Fugea din calea altcuiva, șuieră el ultimele vorbe cu fiorul pe care-l dă necunoscutul.

Fu nevoie să dea pintoni cailor ca să-i miște din loc. Drumul începu

să urce și frigul se făcu tot mai căinos. Mârâitul câinilor se transformase într-un lătrat sălbatic. Pe chipurile posomorâte ale celor trei bărbați se citea teama, nu de moarte, ci de necunoscut. „Groaza usucă limba” era una dintre insultele fomorienilor. Nici unul dintre cei trei nu mai vorbea, răsuflarea cailor se răspândea în vântul ce le răscolea coamele. Fiindcă urcau, răsunetul copitelor se auzea tot mai rar, iar câinii începură să chelălăie, dând înapoi, cu coada între picioare, și apropiindu-se de copitele cailor. Curând, rămaseră în urmă, mirosind și supraveghind împrejurimile într-o tensiune maximă. Abia ajunși aproape de culmea colinei, un cal se feri într-o parte, smulgând hățurile, iar Olvik fu cât pe ce să cadă. Se iviră și câteva pete de zăpadă, rămășițe ale iernii aspre. Briza încetă și, imediat, ceața deveni tot mai deasă: amintea de *celtchair dhichlethi*, mantia de ceață sau de negură pe care numai un druid o putea chema. Dădură pinteni cailor, lovindu-i cu călcâiele în șolduri și mângâindu-i pe gât ca să-i liniștească.

Până când, într-o tăcere ireală, întreruptă doar de aburoasa răsuflare a animalelor și de foșnetul frunzelor uscate sub copite, toți trei înțeleseră.

Cei doi lăncieri din escortă și micul Karre se priviră îngrijorați; se dădeau de ceasul morții să n-o piardă pe Gwynedd din ochi. Nu erau ei cine știe ce călăreți, dar, cu siguranță, femeia lui *Ri* era cea mai bună călăreață dintre genți și fomhoire. Părea să nu fi făcut nicicând altceva în viață. Ea îi șoptea calului, pe când ceilalți îi înghioldeau și-i blestemau, iar aceștia gâfâiau precum boii la jug.

Leșiră din codru, întâmpinând strălucirea mării de iarbă ce vălurea culcându-se sub rafalele vântului, până ce Gwynedd recunoscu locul despre care i se vorbise – prăpastia pe sub care curgea râul ce dispărea puțin mai la vale, înghițit de viscerele pământului.

Ultimul ajunsse Karre, trase de hățurile calului pe măsura puterii sale, drept care calul cel mărunț, cu coama lungă și zbârlită, îl aruncă din șa drept într-un furnicar uriaș. Se auzi o bufnitură surdă, un țipăt de durere înăbușită, urmat de glasul batjocoritor al unuia dintre lăncieri.

— Ține minte: Nu există cai mari, ci doar oameni mici...

— Nu-ți mai da atâtea aere, Karre, adăugă celălalt. Doar nu te-a trântit Aonbarr, roibul vrăjit al zeului Manannan... spuse acesta râzând nemilos. Zeul călărește pe ape, nu prin gunoaie.

Piticul începu să se scarpine tot mai bezmetic, având părul lung și albicios și hainele peticite cu nori de insecte. Scurpă de mai multe ori furnicile ce-i intraseră în gură și începu să gonească precum un apucat,

când ajunseră să-i intre în urechi.

Lăncierul era un fomorian și, asemenea tuturor celor din propriul *tuath*, nu-l prea simpatiza pe Karre, fie și numai pentru că era un lochlann, cu tot haloul de frică și de groază care caracterizau dintotdeauna această stirpe.

A fost însă de-ajuns un semn sever și o privire din partea lui Gwynedd pentru ca unul din cei doi oameni de pază să dea pinteni calului, să-l ajungă din urmă pe pitic și să-l ridice, băgându-i o mână sub gulerul tunicii. După coborârea pantei, îl lăsă să se bălăcească în apa de la malul râului.

Acum, că aproape uitase de tăvăleală, făptura începu să-și vină în fire. Gwynedd coborî spre a-i oferi una din păturile pe care le adusese pentru a se înveli în timpul nopții.

— Ești așteptat, Karre. Îi șopti astfel încât cei doi să nu audă. Să ne grăbim. Nu aș vrea să fim așteptați.

Stând încă în apă, piticul se holbă la ea, părând să zică: „Cine? Eu?“, după care îi surâse recunoscător, se înfășură în țesătura din lână de oaie și, fără să priceapă, se duse să-și caute calul, alergând cât îl țineau piciorușele lui mici.

Conan își opri cu greu calul. Animalul nu voia să stea locului și se încăpățâna să nu asculte de călăreț. La fel și ceilalți doi. Dacă nu i-ar fi legat și nu le-ar fi pus piedică, ar fi fugit mâncând pământul. Câinii rămăseseră în urmă și degeaba strigară după ei amenințându-i cu biciușca.

De data asta toți trei zăriseră sclipind în desiș scânteile unei spade. Mâinile le lunecară pe arme. Se despărțiră pentru a încercui acel loc din trei direcții diferite, neștiind despre ce era vorba, până ce vântul nu le aduse duhoarea compactă ca melasa dulceagă.

La câțiva pași de grozăvia acelui spectacol, miasma morții tăia răsuflarea.

Trupul unui bărbat atârna fără viață cu capul în jos, agățat de craca unui străvechi și maiestuos stejar. Leșul era înnegrit de moarte și de prelungita expunere la intemperii, chiar dacă frigul strașnic avusese grijă să-l conserve. Dacă n-ar fi avut capul retezat, ar fi putut încă să fie recunoscut, deși sângele i se scursese în cap, spânzurat fiind de picioare. O moarte oribilă, asta și fiindcă brațele și picioarele îi erau dezmembrate. Era vorba despre un războinic: celtica *torque* de aur masiv de la gât, armele și mantaua stacojie vopsită, cu siguranță, confirmau acest lucru.

Lângă el zăceau alte patru trupuri. Oameni de arme în plină putere,

masacrați, fără ca vreun dușman să fi rămas mort prin preajmă, alături de ei.

O forță necunoscută îi făcuse bucăți, ațâțată de o furie oarbă. Pete mari de sânge coagulat rămăseseră pe scoarța copacilor. Conan își închipui că, în clipele acelui măcel, totul de jur-împrejur trebuia să fi fost o cascadă roșie. Trupurile erau risipite pe jos sau pe crăci pe o rază de câțiva pași. Cel căruia i se retezase capul avea pe el semne ce arătau că nu fusese omorât de un războinic, deoarece marginile răniilor duceau cu gândul mai curând la o smulgere decât la o tăietură precisă de spadă. Oricum era vorba despre o secure primitivă făcută din cremene sau din altă piatră ascuțită.

Printre resturile împrăștiate cât colo, Rury zări în apropiere un scut. Îl ridică, arătând laba de urs pictată în jurul vârfului proeminent și mânjită de sânge de animal.

— Nemed! exclamă. Tâlharii ăia și-au găsit nașul.

— Sau mai curând pe cineva care a făcut dreptate, rânji Conan mânios, îndepărtându-se puțin.

— Ce vrei să spui? îl întreabă Olvik într-un dialect fomhoire încă nesigur și cu un puternic accent al locului său de baștină.

— Veniți aici să vedeți... răspunse Conan lăsându-se pe vine în tipica postură celtică.

Aproape ascunsă de frunzele uscate aduse de vânt, în spatele copacului se afla o mărunță curmătură tombală, un simplu morman de pământ, mai scurt decât o săritură de om. Deshumară trupul și ceea ce văzură îi năuci și mai tare, convingându-i să-l închidă la loc la fel de iute. Îngropat cu picioarele spre nord, era vorba despre un trupșor negru precum o bucată de cărbune.

— Stârpitura unui demon, fu de părere Olvik, dându-și ochii peste cap.

Rury făcu un pas înapoi, mintea clocotindu-i de amintirea aventurilor de pe vremea când fusese soldat de pripas dincolo de marea de răsărit, dincolo de Prydain, dincolo de imensele ținuturi biciuite de un soare necruțător.

— Eu aș spune mai curând o fată fără noroc... comentă Străinul. Îi dădu la o parte șuvițele negre de păr, și rana adâncă de pe frunte nu lăsa nici o îndoială asupra cauzei sfârșitului ei violent. Ceea ce îl nedumerea era culoarea pielii, prea negricioasă chiar și pentru un cadavru înnegrit de frig, precum și trăsăturile feței, nicicând văzute prin acele locuri.

— Știu la ce te gândești, Olvik, comentă Conan fără să se-ntoarcă. O asemenea ispravă e săvârșită de mai mulți tâlhari, o adunătură de

asasini, precum fratele meu vitreg Morc... Dar mai uită-te și spune-mi dacă vezi în jur și alte urme...

Privirea le fu atrasă de o colibă primitivă fixată într-un copac. Fusesse clădită manual sau cu ajutorul câtorva pietre tăioase și funii făcute din plante cățărătoare sau vine de animal. Nici vorbă de cuie sau de corzi de piele de focă, care ar fi putut duce cu gândul la lucrarea unui brav *aes dana*, un meșteșugar celt. Enormul stejar, cu trunchiul lui nemaipomenit, sfida intemperiiile precum un gigant încăpățânat și solitar, înfipt pe culmea cea mai de sus a dealului, de-acolo de sus puteai controla totul de jur-împrejur. Dar cine ar fi putut construi un post de observație atât de jalnic, dacă nu cineva care era vânat? Și de cine fugea?

La poalele copacului o grămadă de oase și țeste de animale zăceau împrăștiate care încotro, precum și rămășițe stricate de-ale gurii. Prin urmare, un vânător. Dar cine ar fi putut săvârși o astfel de nelegiuire amintind de casapii aceia de războinici uriași? Era nevoie de o putere supraomenească. Și de ce ar fi ucis, fără ca apoi să jefuiască leșurile și să le ia armele și ce mai aveau?

Ceilalți nu mai avură când să-l oprească.

— Acum sau niciodată, izbucni Conan în timp ce se cățara pe crăci. Dacă s-ar fi oprit să cugete asupra primejdiei care-l pândea, probabil că nici măcar n-ar fi coborât de pe cal.

Pătrunse în semiobscuritatea colibei printr-o săritură, rostogolindu-se precum un prădător și ridicându-se în picioare, cu cuțitul de vânătoare în mâna dreaptă. Nimic. Se simți de-a dreptul ridicol, locul era pustiu. Baraca scârțâia în chip sinistru și totul în acel interior îl îmboldea s-o șteargă cât mai curând; era la înălțimea a cinci bărbați unul pe umerii celuiilalt. Conan cercetă resturile de mâncare de pe jos: doar carne crudă, deja înnegrită și putredă.

Dar nu era de om. În timp ce cobora, un glas îl preveni:

— Ești în afara teritoriului tău, Conan. Nu e treaba ta să descâlcești daravera asta, îl sfătui cu îngrijorare Rury.

— Îmbătrânești, prietene. Gwynedd spune că ți-a venit mintea la cap și ești numai bun de-nsurătoare...

Celălalt îl fulgeră cu o privire răutăcioasă.

— Ai dreptate, n-o să mă ocup eu, îi răspunse și se întoarse spre ceilalți în timp ce se urca în șa. Dar am zărit fuioare de fum, e un sat în fundul văii, acolo unde râul se strecoară printr-un vad ca să dispară într-un meandru subteran. Voi trimite pe cineva să întregească acele biete trupuri și să le îngroape cu picioarele lor cu tot; altfel nu vor găsi porțile dincolo de-al Nouălea Val, pe Tărâmul Făgăduinței.

— Vă e frică să nu vină să vă caute noaptea duhurile lor? rânji Olvik, la fel de binevoitor precum un metal neșlefuit. Un dușman pentru un genți era tot un dușman și după ce-ar fi murit, căci ar fi trebuit înfruntat și pe Tărâmul de Dincolo.

— Fii sigur de asta, se-nfioră Rury, bătrân lochlann cu cap pătrat ce ești!

— Și-apoi nimic nu ne-mpiedică să-i întrebăm pe locuitorii acelor colibe unde se află sălbăticiunile de vânat, surâse Conan pe-ascuns.

Rury își ridică privirile spre cer a încruntare. Își cunoștea prea bine prietenul, n-ar fi renunțat la vânătoarea aceea pentru nimic în lume, cel puțin până când n-ar fi ajuns la capătul firului, și anume la taina demonului, în loc să facă precum alții, adică să alerge la adăpostul magiei unui druid sau șaman din sat.

— Simpaticul acesta de tâlhar, arătă Olvik spre colibă, ne-o fi lăsat și nouă oarece vânat.

— Odată și-odată va trebui să-ți faci și tu, Rury, un astfel de dormitor cu priveliște, ca să-ți adăpostești amorurile... glumi Conan în timp ce-și întorcea calul.

Era însă o vioioșie forțată, o vivacitate prefăcută. Fură bucuroși să-și recupereze câinii și să se despartă de acel loc al morții, galopând în vale.

Trecură pe lângă canalele cu apă limpede, mărginite de ferigi de un verde fraged și de arbori milenari acoperiți cu iederă. Soarele se strecura prin norii înțesați, iar tășuri fulgerătoare de lumină străpungeau bruma jilavă. Conan privi în sus, dincolo de ramurile încă golașe ale stejarilor care, în timpul verii, alcătuiau un fel de acoperiș peste pădurea aceea deasă. Șoricarul însă dispăruse.

Marșul luă sfârșit, în timp ce discul soarelui împlinea ritualica scufundare roșie dincolo de linia incandescentă a orizontului. Primul lăncier dădu semnalul de oprire către jigărita coloană ce se contura în lumina de pe promontoriu: patru cavaleri, dintre care unul cu false trăsături de copil.

— Micul Popor trăiește acolo jos, *Banri*, și arătă spre scena unui spectacol care-ți tăia răsuflarea. Ai cerut să fii dusă la *faithi*, *ovati* și *flaidh*, cei mai puternici pe care-i știi; dorința ți-e împlinită. Aici locuiesc clarvăzătorii și ghicitorii care cunosc marea vrăjitorie *corrguine* și *druidecht*. Războinicul dădu din umeri cu un aer îngrijorat. Mi-ai spus să fac acest lucru în mare taină. Trag nădejde că *Ri* Conan n-o să mă spânzure de picioare, lăsându-mă să putrezesc, în vreme ce corbii se vor înfrupta din carnea mea...

Femeia surâse, sigură pe ea.

— Nu te teme. Și tu, la fel ca noi toți, ești sortit să treci de porțile Tărâmului de Dincolo, dar asta nu din pricina ajutorului pe care mi l-ai dat.

Toți își plecară privirile. Expresia uimită a lui Karre și cea extaziată a lui Gwynedd vădeau cât de surprinzătoare era ținta pelerinajului lor.

Coborâra prudenți de-a lungul mătcii fluviului, alăturate unui mic canal – unul din multele izvoare sacre aflate la nord de Inis Fail. Coborând în vad, lumina apusului își pierdea din putere pe măsură ce se apropiau de sat. Râul se cufunda câteva sute de pași mai încolo, dar înainte de a dispărea, se lățea placid, într-o amplă meandă nisipoasă, mărginită de verdele stufărișului și al ierbii vârtoase. Uimitor era amfiteatrul de stâncă ce domina pe jumătate acel lac.

Ropotul apei care se scurgea în măruntaiele pământului, puțin mai la vale era fundalul dansului sfânt de lumini, care scânteia atârnat de bolta naturală a acelei grote.

Coloana se opri la locul unde primul lăncier își priponi caii. Trebuiră apoi să folosească o ambarcațiune săpată într-un trunchi și legată chiar acolo.

— Nici urmă de santinele, posturi de observație sau vameși? se miră Karre, scandalizat de o asemenea slăbiciune defensivă.

Lăncierul de la cârmă care împingea bastonul cel lung în apa deloc adâncă rânji:

— N-au nevoie de așa ceva. Ne-au văzut deja de câteva zile. Sunt în stare să prezică momentul unei vizite cu aceeași siguranță cu care soarele răsare în fiecare zi.

De pe mica plută spectacolul era și mai grandios. În timp ce soarele agoniza, pe apă sclipeau reflexele unei mulțimi de focuri. Nu era nici o îndoială. Micul Popor inaugurase focul noului an, așa cum cerea tradiția în ziua de *Beltain*: se repeta cultul stingerii focurilor vechi care arseseră pe parcursul iernii, aprinzându-se focuri noi prin ritualul bețișoarelor frecate unul de altul. Era un ceremonial magic, executat pentru a convinge soarele să revină, după ce stătuse departe toată iarna. Întâinată pe apa liniștită între două rânduri de torțe: pari lungi înfipti în matca râului i se arătau deasupra capetelor, în timp ce în vârful lor ardeau flăcări hrănite cu seu și ulei de pește. Gwynedd privi în sus, câscând gura; se aștepta să simtă știuta duhoare a acelui fel de ruguri, în schimb o întâmpină o mireasmă subtilă și statornică. Adulmecă mai atentă și-și dădu seama că, în realitate, era vorba despre două feluri de arome. Cea dintâi, necunoscută și îmbătătoare, aducea cu rășina de pin arsă împreună cu uleiuri balsamice și-ți dădea o ușoară amețeală; a

două îi era foarte cunoscută, dar nu reușea să și-o reprezinte... până în clipa în care îi veni în minte mama ei: era mireasma florilor puse la uscat. Privirea îi alergă la pânza cerului presărată cu stele și, în timp ce o lună palidă și corpulentă se înălța, traversară pe sub bolta grotei, unde micile focuri atârinate-n tavan luminau acel loc, înlocuind lumina astrilor. Auzi pe cineva dând viață corzilor unei harfe, apoi muzica se auzi din altă direcție, și-apoi dintr-a treia. Nu reuși să înțeleagă dacă era vorba despre un ecou sau dacă erau mai mulți muzicanți. Oglindind luna, apa, dacă o atingeai, era răcoroasă. Oftă. Singurul lucru care-i lipsea în acel colț de lume era Conan. Ea, femeie în toată puterea și hotărâtă, având energia unui războinic, se pisicea ca o copilă de îndată ce putea fi singură alături de bărbatul ei.

Glasul barcagiului improvizat o aduse cu picioarele pe pământ.

— Ce noroc pe capul lor să aibă un asemenea adăpost natural... Micul Popor știe întotdeauna cum să se descurce. Chiar și în ceea ce privește alegerea locului de întemeiere ferit de vânturi și de viscole datorită acestei bolți de piatră.

Clădirile se înălțau exact din acel punct, chiar în mijlocul lacului; orice eventual atacator ar fi trebuit să ajungă la ei înnot sau cu barca, vizibil așadar de departe. Fiecare locuință de lemn era însuflețită de vetre și torțe, felinare și vase cu jăratice la fiecare fereastră. Gwynedd se întrebă cum de puteau să aibă temelii atât de adânci, care pătrundeau până la fundul râului. I se păru că ceva se mișcase, ca pe urmă să înțeleagă imediat că erau niște plute. Fiecare colibă fusese clădită pe o plută de trunchiuri și ancorată cum trebuie cu funii și sfori legate unele de altele. O expresie de uimire se citi și pe fața lui Karre atunci când își dădu seama de un alt lucru bizar, pe măsură ce se apropiau: casele erau mai puțin depărtate decât păreau, fiindcă aveau pur și simplu dimensiuni mai mici decât locuințele normale.

Acea ciudată mireasmă deveni tot mai pătrunzătoare, în atmosfera rarefiată a asfințitului, dând amețeli și senzații bizare.

— *Corguine!* Vrăjitorie! strigă piticul scuipând în apă.

Gwynedd se uită la el, surprinsă de acea probă de stăpânire a limbii:

— Mă uimești, Karre. Ești mult mai celt decât mine! Aerul încă înțepător de *Beltain* era îmbunat de focuri, și totul în jur inducea o plăcută toropeală de îndată ce se opriră pe uscat în dreptul pardoselii unei punți.

Gwynedd privi înapoi spre culorile asfințitului care cedaseră deja locul nuanțelor nopții. Îi urmărea orăcăitul leneș al broaștelor și briza dulce ce le adia prin păr. Avu a nu știu câta oară senzația de amețelă, și auzi un glas care o chema în timp ce pași grăbiți răsunau pe

podeaua de lemn.

— Așadar, ai sosit, străină *Banri*, pe jumătate genți și nu prea mintoasă dacă te-ai împreunat la rândul tău cu un *Eachtrannach*... spuse cu o grimasă căpetenia acelui straniu sat, blocându-le calea cu picioarele larg desfăcute și cu brațele încrucișate. Era îmbrăcat în piei de vulpe și avea în nas un medalion de războinic, părul îi era strâns într-o coadă de cal în vârful capului, pe bărbie și pe gât n-avea fir de păr, iar favoriții i se uneau cu mustața, într-atât erau de lungi.

Spectacol peste măsură de comic, cu toată țăfna aceea, se gândi Gwynedd, ținând cont că bărbatul era... un pitic.

Karre își făcu drum mai în față și, fără vreo reverență zadarnică, îi dădu replica. Dinadins își scoase peruca de păr lung împletit cu funde și cochilii.

Celălalt întredeschise și mai mult ochii porcini și scuipă pe jos; recunoscuse urechea tăiată a lui Karre, simbol al sclaviei. Nu avea importanță că micul lochlann era acum un om liber; pentru lumea aceea el era osândit să rămână pe ultima treaptă socială.

— Ai face bine să-l respecti, interveni Gwynedd. Nu toți au norocul să se nască liberi. Karre a avut puterea să învingă sclavia. Și tu?

Precum un autentic „campion” în miniatură, micul lochlann surâse sfruntat, provocându-l. Dacă trebuia să se dea o luptă, era mai bine să fie între ei doi. Își dădea seama cine era Gwynedd, și nu doar fiindcă aveau origini comune. De altfel nu era un mister pentru nimeni faptul că cel puțin jumătate din populația masculină genți sau fomhoire stabilită în Toraigh se mândrea în privința darurilor și a caracterului neînfricat și combativ al acelei tinere.

Lupta, cel puțin așa cum o înțelegea Karre, luă sfârșit înainte de a începe. O altă creatură foarte mică de statură se făcu simțită printr-o lovitură de umăr, dându-l cu crăcii în sus pe șeful satului. Deoarece acesta se mărgini să înjure în șoaptă, fără să reacționeze, toți pricepură cât de superioară trebuie să-i fi fost femeia aceea.

Aceasta își etala *craebh-ciuil*, mici clopoței puși la ceremonii și care zornăiau la fiecare pas, podoabă a poezilor și a druizilor.

— Bine-ați venit, se mărgini ea să suradă cu o expresie blândă și cordială. Erați așteptați, ciripi cu un aer matern femeiușcă cu o vârstă nedefinită. Iertați-l pe șamanul nostru, îl străpunse ea cu privirea. E un țap infestat de purici, spuse schimbând tonul și scuipându-l, în timp ce acesta zăcea încă trântit pe jos. Apoi, devenind din nou îmbietoare, o luă de mână pe Gwynedd. Urmează-mă, frumusețea ta vorbește de la sine. Ești frumoasă precum Aine, zeița dragostei pentru poporul divin Tuatha De Danaan. Numai tu poți fi femeia care i-a învins pe fomorienii

și e stăpână pe inima faimosului *Ri Eachtrannach* cu părul negru și cu ochii violeti precum asfințitul.

Ceilalți o luară și ei din loc pentru a o urma, dar ea se întoarse brusc pentru a-i bloca, suflând ca un dihor, cu o violență care-i schimonosi trăsăturile și așa deosebite, încât lui Karre și celor doi lăncieri li se părură că aveau de-a face cu o ființă fermecată, pe jumătate om, pe jumătate animal.

Satul era foarte populat, chiar dacă nimeni nu părea să dea vreo atenție nou-venitei. Cu capul încă amețit și plin de o stranie sfârșeală, Gwynedd își dădu seama că se obișnuise cu acel miros necunoscut care adia printre colibe.

— Mă numesc Ib-hell, adică „obraz luminos”, se prezintă pitica, și sunt căpetenia acestui sat al focului și fertilității, continuă ea pe un ton firesc, deși, spre marea uimire a lui Gwynedd, din spatele multor pereți se auzeau neîndoielnice oftaturi și gemete de plăcere. Umbrele proiectate de foc pe ferestre spulberau orice îndoială asupra faptului că mulți dintre locuitori tocmai se împreunau sexual. Unii dintre ei chiar la vedere, dar nimeni nu făcea caz de asta. Un lucru era sigur: toți erau pitici. Termenul de Micul Popor avea acum o explicație. Bărbați și femei, fără deosebire, etalau inele masive în urechi și în nas. Și toți erau tatuați. Dar nu cu desene de războinic gravate cu negru, ci în multe și felurite culori, de la galben ca sulful la liliachiu, de la ocru-roșcat la verde apos. Tatuajele reprezentau demoni precum Cromm Cruach sau divinități precum Brigit, fiica lui Dagda, alții etalau simboluri tribale, alții încă etalau ființe fermecate ale codrului sau ale mării, precum *Murdhuacha*; și apoi lupi, șoimi, urși prădători, flori, copaci și fructe.

Ib-hell observă uluirea de pe fața oaspetelui.

— Nu avem sclavi și nici servitori. Cuplurile se împerechează fără opreliști, după cum cred că e mai bine, și schimburile de partener sunt frecvente; chiar și în rândul celor de același sex. Cu casele noastre pe plute e ușor să alcătuim un oraș mereu nou, atunci când două persoane sau un grup decid să se culce împreună pentru o anumită perioadă, deplasăm casele plutitoare și le ancorăm, dând o nouă înfățișare *tuath*-ului nostru. Trăim în plăcere, căci suntem noi înșine cele dintâi simboluri ale fertilității. Ierburile noastre și ciupercile ne sunt de mare ajutor în această privință. Se uită cu dispreț la tânăra *Banri* din Toraigh, desconsiderând-o pentru fățișul ei dezacord. De altfel, facem exact ceea ce în mai multe sate celte și lochlann se face de multă vreme: nici vorbă despre căsătorie, despre *tuath* format numai din bărbați care se împreunează doar cu slave, fără să aibă legături fixe. Și chiar și contrariul, adică comunități numai de femei, rase zgomotos

cu o satisfacție tipic femeiască. Ceea ce nu-nseamnă că ducem lipsă de femei însărcinate, dar nou-născuții sunt considerați fiii întregului clan, de care avem grijă cu toții. Împreunarea are loc după gust și la vedere, este libera expresie a bucuriei absolute ce oferă extaz și plăcere chiar și zeilor care ne observă. Chipul i se posomori pentru o clipă. Rareori își face loc gelozia, dar atunci când se-ntâmplă, înfruntările se lasă cu moartea unuia sau a ambilor adversari. Obiectul disputei, fie el mascul sau femelă, revine supraviețuitorului sau le împărtășește soarta, dacă amândoi își dau *ainm*-ul, duhul, în luptă, fiind apoi îngropați sau arși de vii pe același rug funebru. Eu sunt cea care ia hotărârea, declamă cu emfază. Evident, statura ei mărunță stârnea o bună doză de agresivitate, pentru a-i confirma înțâietatea. Căci nimeni nu se pricepe mai bine ca mine la preziceri...

Gwynedd nu pomeni nimic despre propriile daruri de ghicitoare, și se sforță să-și ascundă surâsul plecându-și capul. Dar înaintea ochilor i se perindau încă imaginile acelei populații de pitici. Cailbh, druidul fomorienilor, îi mărturisise că piticii păreau mai bătrâni decât erau de fapt și că trăiau mai mult decât oamenii normali. Masculii nu prea erau păroși, în schimb femeile aveau un soi de puf pe față. Nu și lb-hell, care avea fața complet netedă și care nu era deloc exclus să se fi ras; de unde i se trăgea și numele, se gândi Gwynedd. Posedau puteri magice, o prevenise Cailbh, și, datorită acestora, nu se temeau de oameni. Părinții lor trebuie să se fi simțit norocoși, și aveau datoria să-i dezvețe de toate cele, ca apoi să-i ducă să trăiască în comunitățile de pitici, creaturi magice. Dar, se gândi ea, va fi în stare să se apere de vrăjile lor? Să-i supună propriei voințe?

Lb-hell sesiză emoția de pe fața oaspetelui ei, dar continuă să se mândrească:

— Eu sunt o *bandruaid*, femeie druid și totodată *banfhlaith*, o clarvăzătoare, se mândri ea dând din șolduri. Vin să-mi ceară sfatul chiar și cei din tribul de druizi Corco mo-Druadh. Posed *imbias forasnai*, lumina prezicerii feminine, continuă scuturându-și părul încălzit și căpățâna disproporționată, ca și cum drăgălășenia lui Gwynedd ar fi molipsit-o prin simpla vecinătate fizică.

— Noi suntem și *aes aedh*, poporul focului, deschise ea calea cu un gest energic, trecând pe lângă un vas mare cu jăratic, ce scoase flăcări la apariția ei.

Gwynedd se arată uimită. Deprinsese de la Conan să fie sceptică în privința riturilor de toată mâna.

Trecură pe lângă o casă pestriță, și tânăra încercă încă o dată un adânc sentiment de voluptate. Se întoarse și pricepu: de jur-împrejurul

grătarului incandescent erau puse la uscat flori de toate felurile, foarte multe, necunoscute; pe grătar, în schimb, se scorojea ceva de neconfundat.

— Ciupercile viselor... murmură tulburată de acele efluvii halucinogene. Năucită și excitată, comportamentul locuitorilor aceluia sat i se păru lesne de înțeles.

Dincolo de flăcări, întortocheați ca într-un miraj de vis, se aflau două mici ființe, un mascul și o femelă cu chip extrem de atrăgător. Aveau trăsături normale, nu de pitici. Îi zărea nu foarte clar, dar se simțea atrasă de ei, ba chiar dorind să-i sărute pe amândoi, un sărut pătimaș pe buze. Și totuși ceva în inima sa o îmboldea să-i respingă, ca și cum ar fi făcut un gest nepermis, chiar dacă nu pricepea motivul; nu gândul la Conan o împiedica, și cu atât mai puțin un sentiment de vină față de niște lucruri obișnuite în lumea ei, fie ea genți sau celtă.

— Iată, am sosit. Ib-hell îi arată fără să clipească un butoi de mied care trebuia să-i fie casă și în care Gwynedd abia de încăpea, fie din pricina dimensiunii ușii, fie a înălțimii tavanului, insuficiente pentru o persoană normală. Așa se face că se lovi cu capul de lampadar, o roată de căruță dotată cu feștile de ulei, care înnegriseră interiorul butoiului, puțind a *meddu*, miedul impregnat în lemn. Pe o latură ardea un foc într-o vatră jalnică de piatră; evident, de proporții reduse, ca totul din jur.

Gwynedd își vârî mâna în desagă, dibui acel *cimb*, darul pe care îl adusese pentru a o preacinsti pe Ib-hell. Contactul cu brățara de aur și piatra de smarald montată pe ea o liniști. Îl pusese pe cel mai priceput *aes dana* al său să o confecționeze dinadins, și rezultatul fu un dar de o frumusețe delicată, fără a fi totuși sfidător sau neobrăzat. Brățara era mai curând un obiect lochlann decât unul celt, însă Gwynedd se gândi că l-ar fi prețuit tocmai pentru exotismul lui.

În schimb, pitica o apucă iute de încheietura mâinii, blocându-i gestul.

— Darurile nu prevestesc ceva bun. Zeii cred că vrei să mă cumperi pentru a mă auzi spunând ceea ce vrei tu să auzi, o fixă ea încruntată. Suntem *aes aedh*, repetă în timp ce-și scotea cămășoiul jegos, despuindu-se la pielea goală; luă loc, cu picioarele desfăcute, dinaintea flăcărilor. Și în limbile de foc și în tăciunii de jar citim viitorul.

Gwynedd văzu pielea veștedă și fața care, în răsfrângerea flăcărilor, părea de pergament; nu numai că arăta îmbătrânită, dar probabil că și era mult mai vârstnică.

Ib-hell își arată astfel podoaba cea mai de preț, un complicat, laborios tatuaj pe partea lăuntrică a gambelor. Un simbol de fertilitate.

Pornea de la genunchi, cu cele o mie de culori schimbătoare ale rațelor de pe lac, reprezentând două aripi desfăcute care urcau de-a lungul coapselor și se sfârșeau în jurul organelor genitale, prin capul unei păsări, chiar pe pubis, cu gura în jurul orificiului vaginal complet spân.

Gwynedd își reprimă cu greu un surâs; nu cumva numele său îi venea din acea parte a corpului? Brusc și-l înăbuși revenindu-și, căci focul scoase flăcări ca și cum ar fi avut o viață proprie, ceea ce în spațiul acela strâmt devenea peste măsură de amenințător.

— *Eolus leis an rellainn*, voi călăuzi cursul prin mijlocirea stelelor, citind gândul astrilor despre tine. În seara asta voi fi pentru tine un *fisatoir*, un astrolog, nu numai o *faithi*, o clarvăzătoare... rosti ea închizând ochii. Văd niște gheare în trecutul tău, un vultur și marea. Da, un vultur albastru, începu lb-hell cu un glas care șuiera ca și cum ar fi provenit dinlăuntrul flăcărilor. Ai purtat povara unei cin, o vină ce nu era a ta, printr-o *geasa* nedreaptă... Chiar și copilăria ta a fost tristă, dar acum ești mulțumită de viața ta, de bărbatul tău... Și o să fii încă și mai mult prin ceea ce-ți dorești. Scoase o seamă de vaiete în timp ce se clătina în chip obscen. Folosește *coll*, pomișor ghimpos, cenușă de la primul foc de Beltain și urina-ți de dimineață și umple pântecul unei vulpi de curând vânată, și vei dobândi binecuvântarea lui Medb, zeița fertilității. Chiar dacă, de fapt, ai văzut deja cu ochii tăi, chiar în seara asta, ceea ce doreai să vezi. Ceea ce doreai să afli de la mine. Și te-ai oprit deoarece nu voiai să te-mpreunezi cu carne din carnea ta... Vei avea ceea ce dorești.

Cu toată înțelegerea și căldura pe care o putea cuprinde cea mai luminoasă dintre expresii, îi surâse încântată lui Gwynedd și o îmbrățișă din tot sufletul.

— Fie-vă milă, domnule. Nu-mi străpungeți sufletul! suspină fierarul sașiu. Nu-mi tăiați ceea ce am mai de preț, nobile cavaler...!

Conan se străduia să rămână serios în fața unor asemenea bazaconii.

— Am șase neveste... se vaită întorcându-se și rotindu-și privirea deșuchetă după copii. Dacă nu-i număra, nu și-i amintea pe toți. După câteva clipe adăugă:... Și cincisprezece puștani.

Rury își mușca interiorul pomeților ca să nu râdă și încerca să se uite în altă parte.

— Dacă mă trimiteți la vacile care zboară pe pășunile de pe Tărâmul Celălalt, în ce fel vor putea biete mele neveste să-și hrănească și să-și îngrijească copiii? continuă fierarul, de-acum de neoprit, ca o moară stricată. Doar Olvik izbutea să rămână serios; colțurile gurii îi erau

îndoite în jos și sprâncenele arcuite, căci, cu puținele sale cunoștințe de celtă, nu înțelegea prea bine cuvintele.

În momentul acela, Rory scoase un fluierat stins. În timp ce fierarul îngenunchea văitându-se și turuind tot felul de năzbâtii cum ar fi: „păsările fericite de pe Tărâmul Celălalt” și „șezutul cel frumos al zeiței-mamă Danu”, în pragul casei se arătară cele șase tinere neveste. Bine făcute și bine hrânite! Știau cum să-și lecuiască foamea, și, cel puțin după aparențe, fierarul vedea foarte bine, în ciuda strabismului. Ca să nu mai vorbim de restul, numărul copiilor lămură pe deplin treaba.

Conan căzu pe gânduri în fața aceluia belșug de săni zvâcnitori și a unor astfel de ofense aduse zeilor. Își imaginează chipul lui Cathbad, arhidruidul și bătrânul său maestru: ochii i-ar fi ieșit din cap, pe de-o parte de admirație, iar pe alta de indignare, îngropându-l pe imprudentul meseriaș sub o grămadă de blesteme și anateme.

— Căutam un demon negru... îi spuse Străinul și se aplecă în față pe șa, fixând bănuitor reacția interlocutorului său dezlânat. Are gheare de fieră și scoate fulgere pe fund, îl provocă dinadins acesta.

— ... Nu e exclus să pișe săgeți, adăugă Rory ridiculizându-l.

Fierarului i se încrețiră buzele, începu să asude rece și să tremure, în timp ce se prosterna în genunchi încă o dată, sperînd cail.

— Nu cavalerie...! În numele țătoasei Danu! Cruțați-mă...!

Cele șase neveste se uitau la el cu brațele la piept, nu prea îngrijorate, toate cu aceeași expresie întipărită pe față: „Vreau să văd cum se descurcă de data asta”.

Fierarul deliră ceva legat de un ajutor în munca lui, apoi cuvintele îi deveniră tot mai bătăite, precum parabolele care-l făceau să se uite cu un ochi într-o parte și cu altul în cealaltă parte. Se mărgini la un gest cu brațul, arătând departe, spre țărcul animalelor.

Conan se ridică în șa și zări ceva alături de magazia cu unelte. Părea că un animal masiv ridicat pe labele din spate își făcea de lucru cu ceva greu de definit. Dar distanța era prea mare, drept care decise să controleze la față locului. Dădu pîteni calului, urmat pe loc de Rory și de Olvik.

Fierarul se ridică din noroi, ștergându-și pantalonii și șorțul din piele de mistreț. Lacrimile îi dispăruseră ca prin farmec. Se uită chiorăș la neveste care se risipiră în grabă una după alta, dincolo de ușa sărăcicioasei colibe din piatră și paie. Bărbatul clătină din cap și șopti cu o grimasă:

— Nu mai ești sigur pe viața ta. De fiecare dată când apare vreun nobil, caută imediat să-ți taie gâtul.

Ceea ce le fu dat să vadă celor trei cavaleri era de groază. Creatura

care, de departe, fusese luată drept urs, se vădi a fi un om gigantic. Îl depășea cu mai bine de un braț chiar și pe cel mai înalt genți din toată garnizoana și cântărea cât doi războinici luați împreună. Fură însă uluiți nu atât de proporții, cât de carnație: avea pielea neagră precum boii de sub pământ ai zeului Lir din fundul mării. Era un *mael*, un chel; craniul lucios de sudoare părea uns cu păcură. Repara o unealtă pentru defrișarea pământului, executând ordinele unui băiețel care trebuie să fi fost neîndoielnic stăpânul său. Dispunea de el după bunul plac, râdea prostește și urla: „Lovește în plug!“. Gigantul de culoare executa fără să clipească, nu înainte de a face o plecăciune servilă cu capul. Și tot așa, sub ochii uluiți ai lui Conan, Rury și Olvik, care-și opriseră caii la o depărtare convenabilă. De fiecare dată când lovea cu măciuca de se cutremura pământul sub copite, omul își pleca cu respect capul, stăpânit de un băiețel plătând și sfrijit, care continua să repete ca într-o litanie: „Lovește în plug! Lovește în plug!“. În cele din urmă, unealta fu aranjată și lemnul înfipt în locașul de metal masiv, învins de prodigioasa putere a acelei lovituri de mai.

Ochii lui Conan deveniseră două crăpături violete: scurta, enorma, înspăimântătoarea putere cuprinsă în acel corp, energia violentă pe care o putea dezvălui într-un exces de furie oarbă. Ar fi fost în stare să ucidă chiar și copii? Bănuiala se transformă în certitudine: dintr-o deschizătură a unei ranițe zdrențuite pe care o ținea în bandolieră, se vedea o cămașă jengoasă de fetiță.

Chiar în acea clipă, băietanul înfumurat se întoarce cu fața... sașiu ca și taică-su.

Același lucru îl făcu și gigantul cel negru, dar expresia feței lui la vederea celor trei călăreți se transformă în groază pură. Ca un copil, alergă să se ascundă în spatele vechii barăci părăginite. Fiind însă mai înalt și mai masiv decât acea grămadă de scânduri, o mare parte din trupul său rămase la vedere.

Pentru puțin timp stătu locului, ca în jocul numit *fidehell*. După care se petrecu ceva violent și rapid. Negrul o luă la goană spre pădure, dar, ca să ajungă acolo, trebui să treacă prin țarcul animalelor. Dădu de perete gardul greu din lemn de stejar, și turmele la început se risipiră care încotro, în timp ce acel ciclon negru își croia drum printre ele, apoi, la unison, o roiră afară în direcția potecii, năvălind frontal spre cei trei călăreți.

Nu avură de ales și, pentru a nu fi aruncați din șa de caii agitați, se văzură nevoiți să renunțe la urmărire și să dea pinteni cailor, cățărându-se pe o latură a râpei, dincolo de cărarea satului.

Când năvala animalelor luă sfârșit, demonul negru își pierduse urma

prin pădure, și fierarul se și repezi spre țarc luându-se cu mâinile de cap.

— Sire, sire! îl ridică în rang imediat unsurosul meșter pe Conan. Acum sunt ruinat! Un om sfârșit, își începu din nou litania, târându-se iar prin noroi. Nevestele lui porniseră între timp în urmărirea turmei, ademenind animalele și totodată bălăcărindu-și bărbatul.

Era posibil ca vreun om din sat să fi recunoscut însemnele distinctive ale căpeteniei de *tuath*, cu stejarul frunzos și vulturul albastru, noua stemă a casei Toraigh, prevenindu-l pe imprudentul potcovar, se gândi Străinul.

— Acum taci sau îți tai limba... răcni Conan scos din sărite și trăgând pentru prima oară spada din teacă.

Jeluirile și vaietele încetară pe loc, în timp ce fierarul arbora chiar ceva asemănător unui surâs.

— Ne aflăm în ținuturile Geal Chossach. Prin urmare, nu sunt regele tău. Regina ta e Bodmall... Ridică-te. Nu-mi datorezi nimic. Aici, sunt doar un om liber, la fel ca tine. Dar, în plus, sunt și un druid... îl avertiză arătându-i crenguța de aur care dovedea trecerea probei finale de ollamh. *Și dacă* nu te hotărăști să-mi spui ce s-a-ntâmplat, îmi folosesc puterile pentru a te transforma în șoim: cu ochii pe care-i ai, n-ai duce-o mai mult de două zile...

Celălalt nu reuși să-și mascheze teama pe care i-o insuflase puterea. Se pregătea să se văicărească, dar amenințarea tăișului de spadă îl împiedică, așadar se gândi să mintă din nou, dar perspectiva păsării de pradă strabice îl făcu să renunțe.

— Plângea ca un copil... începu el cu glas aproape șoptit. A nimerit aici în toiul nopții, creatură ieșită din iadul lui Cromm, zeul focului. Voia să fugă. După care s-a apropiat de fiii mei... așa că am pus mâna pe barosul de fierar. N-a trecut mai mult de-o clipă. L-am văzut pe gigant aplecându-se spre cea mai mică dintre fete... era ca și cum un stejar s-ar fi aplecat la pământ să o mângâie pe păr. Chiar așa! S-o mângâie! Bărbatul se șterse la nas cu mâneca tunicii. Printre urletele femeilor, scaune răsturnate, țipete ale copiilor, am priceput că era pe jumătate înghețat și nemâncat de zile-n șir. Și era atât de necăjit încât a îngenuncheat în fața mea atunci când i-am întins o bucată de brânză. În fața mea, pricepeți? Rosti acele cuvinte ca și cum ar fi trebuit să-i convingă în privința unui fapt extraordinar. Nimeni n-o mai făcuse până atunci, își plecă el umerii. Așezat în genunchi, era înalt cât mine stând în picioare. Nu reușea să stea în picioare decât atingând cu capul paiele acoperișului. Într-o singură seară a mâncat cât noi toți la un loc, șapte adulți și cincisprezece copii. Era dintr-o rasă de care nu auzisem

în viața mea, dar asta nu conta. Cu puterea lui putea să-mi fie de folos la munca câmpului. Nu înțelegea nici măcar o vorbă din limba noastră și nu știa încotro s-o apuce. Așa că am hotărât să rămână la noi. Prin gesturi am reușit să-l facem să ne lămurească ce i s-a-ntâmpat, drept care el a desenat cu un tăciune un cap de lup în cenușa vetrei.

— Nemed... șuieră printre dinți Rury.

Fierarul schiță a nu știu câta plecăciune, subliniind afirmația aceea.

— Fergus o fi ieșit la vânătoare în afara teritoriului, într-una din obișnuitele sale prădăciuni de cereale, arme și sclavi... zise Rury ca și cum ar fi trăit o asemenea experiență pe propria piele. Când te gândești că numele lor înseamnă sacru și că sunt, în schimb, vestiți prin faptul că fură chiar și de la tâlhari!

— Atunci fii atent... trimise Olvik o săgeată la adresa Roșcatului.

— Prietene, eu sunt un partholon. Să nu uiți asta niciodată.

— Demonul acela negru a reușit să vă scape din mână, conchise Strabicul, făcând un zadarnic pas înapoi și temându-se de reacția anchetatorilor săi pentru faptul de a-și fi însușit un sclav care nu era al său. Era să uit; am înțeles, până la urmă, de ce nu ne cunoștea limba: este *moen*, mut. Cine l-a capturat cu ani în urmă i-a dat numele de Magmor, asemenea zeului celui puternic coborât din Daoine Sidhe. Nu este un animal fără creier; chiar dacă am avut nevoie de-o zi ca să reușim să-l înțelegem, el m-a ajutat să pricep prin gesturi.

Se așternu tăcerea, tensiunea crescuse și Conan deveni tot mai sobru.

— Nu-mi place de cei care-i exploatează pe naivi. Dar îi admir pe cei care înfruntă obstacole necunoscute, le înving riscându-și viața, și învingând nu umilesc, ci-i ajută pe nevoiași. Își încheie ultima frază cu un surâs, și celălalt răsufle ușurat.

Gwynedd se întoarse radiind de bucurie.

Karre se ținea aproape de ea în șaua căluțului cu coamă lungă, pe care Conan i-l cumpărase de la un negustor din Prydain. Se uită la ea pe furiș, curios și totodată cu admirație.

Unul dintre lăncieri ordonă oprirea și se-ntoarse în șa.

— Trebuie să ne-alegem un loc pentru a înnopta, doamnă. Mai e puțin până la apus și am văzut mai multe urme de animale. Dacă se pornește vântul și ne trezim din nou în bătaia lui, frigul n-o să ne cruțe... Cunosc un sat nu departe de-aici. Sunt *airemh*, țărani.

Briza le aduse în nări un miros sălciiu amestecat cu mirosul de pământ jilav al pădurii. A te aventura în direcția aceea pe-ntuneric era de două ori mai periculos; încă o bună bucată de drum, coasta ar fi fost o riscantă succesiune de culmi și salturi în gol.

— O să trecem apa mâine. Nu suntem departe de punctul în care ne-așteaptă barcagiul, dar deja nu-l mai putem ajunge pe lumină. Războinicul îl învălui pe pitic într-o privire muștrătoare. Suntem în întârziere deoarece cineva a avut parte de o caldă primire sub vreo fustă a Micului Popor...

Gwynedd nu se putu abține să nu suradă.

Karre îl porcăi pe lăncier, apoi, văzând că se uită la el, roși la față și luă aerul unui copil după ce-a primit vreo două la fund.

Coborâra spre o vale interioară, adăpostită de vântul care bătea tot mai tare; când soarele asfințise cu totul, aerul rece n-a avut ceva mai bun de făcut decât să pătrundă pe sub veșminte, înghețându-le oasele. Se adăugă o dificultate neprevăzută: latura marelui promontoriu era îndreptată spre răsărit, deci era în umbră, iar lumina slabă care se pierdea în asfințit nu era suficientă încât să zărești gropile sau obstacolele și, mai ales, râpele. Caii deveniseră nervoși și, atunci când Gwynedd întrebă dacă nu exista și altă cale, războinicul îi răspunse:

— Este drumul cel mai scurt. Dacă am coborî de cealaltă parte ar însemna să pierdem mai bine de-o oră. Să te trezești înconjurat de beznă pe un teren plin de capcane, în timp ce frigul se face simțit tot mai tare, nu e... se întrerupse încercând să găsească un cuvânt care să nu sune atât de macabru... plăcut. E posibil să plouă, și nu vreau să plătesc cu capul în fața mâniei regelui meu, doamnă, dacă vi s-ar întâmpla ceva.

Karre, ascuțit la minte și bun observator, fu cel dintâi surprins de faptul că Gwynedd, de obicei năvalnică și hotărâtă ca un bărbat, se dovedea atât de cuminte și de precaută. Cu o altă ocazie, ea ar fi fost cea care ar fi îndrumat marșul, provocându-i pe ceilalți să țină pasul cu ea.

— Noaptea se lasă în curând, continuă lăncierul, și de-aici ne despart trei ore de mers călare până la barcă. Trebuie să găsim un adăpost. Și asta cât mai repede.

Toropeala pricinuită de oboseală începu să le înceteșeze reflexele, și, de mai multe ori, Gwynedd se văzu silită să tragă brusc de hățuri din pricina unor obstacole periculoase. Înfiorată de frigul tot mai pătrunzător și de conștiința a ceea ce riscase adineaori, își dădu silința să rămână atentă și trează ca nu cumva să cadă din șa. Își dădu seama că și animalele erau epuizate și, din felul cum se legăna calul sub ea, înțelese că era gata să cedeze din clipă-n clipă.

Atunci când mersul călare deveni prea primejdios din cauza beznei, începură să-și croiască drum pe jos, ținând animalele de hățuri, înaintând pe dibuite și pipăind solul accidentat și alunecos cu cizmele.

Răsuflară ușurați atunci când se văzură într-o poiană la poalele promontoriului; prima iarbă a primăverii lucea plină de rouă, luminată de luna aflată deja în înaltul cerului, nemaifiind ascunsă de flancul muntelui. Dar, lucru și mai important, la marginea acestor pajiști se vedeau limbile unui foc mare în centrul câtorva colibe: focul sacru pentru noul an, rămas de la serbările de *Beltain*, prin flăcările căruia dansaseră fecioarele de vârsta măritişului, improșcându-se cu cenușă între picioare pentru a fi binecuvântate de Medb, zeița fertilității. Micile felinare cu ulei erau semnul tot atâtor familii. Ceea ce, în acel moment, însemna un singur cuvânt: căldură.

Nechezatul și pufăitul de cai fu de-ajuns să trezească micul sat. Suspicioasa întâmpinare a bărbaților înarmați cu niște rudimente de arme și unelte de lucru fu îmbunătățită de Gwynedd atunci când, înaintând spre ei, se prezentă; era femeia lui *Ri* din Toraigh, bărbatul care dăduse un nou curs istoriei pe acele teritorii blestemate. Statura ei, însemnele distinctive de pe scuturi, veșmintele, tonul vocii se dovediră a fi mai mult decât suficiente pentru a-i confirma spusele și a li se deschide larg ușile.

— Nu sunteți, prin urmare, *stroinseir*, străini... șopti cu smerenie nevasta unui *aes dana*, un mic tâmplar iscusit, în timp ce o ajută să se dezbrace într-o încăpere; toți bărbații fuseseră poftiți să iasă și să doarmă prin vecini. Suntem săraci, doamna mea. Iertare pentru lipsurile noastre. Avutul pe care-l avem îți aparține, o onoră ea cu respect.

Gwynedd surâse. Cum putea oare să uite obârșii și o viață petrecută în mizerie, la marginea satului, alături de Scarach, maică-sa? De-atunci nu trecuse prea mult timp. Nu zise nimic, dar între ea și femeia aceea nu era o prea mare deosebire.

Gazda suflă în jăratic, stârnind flăcările în vatră, iar mica încăpere se învălui într-o căldură binefăcătoare. Îi oferì câteva blănuri de lână moi și uscate lui Gwynedd, care se înfășură cu ele, fără să stea prea mult pe gânduri dacă ar fi avut sau nu păduchi.

Tânăra nobilă se apropie de grătarul focului, se așează pe vine în tipica poziție celtică și-i surâse gazdei.

— Nu mai știu cum să-ți mulțumesc. În aceste clipe casa ta mi se pare mult mai prietenoasă decât încăperile din fortăreața de pe Toraigh... îi spuse zâmbind. În ce fel pot să mă recompensez?

— Nu trebuie să-mi dai nimic, fiindcă nu vreau nimic din partea ta. Prezența ta însăși e deja o onoare. O doamnă de rang înalt în casa mea... adăugă ea ultima frază făcând ochii mari, uluită. Pe aici nu trece nimeni niciodată, cu atât mai puțin o *Banri*...!

Se auzi un târșăit, și doi ochi curioși și holbați, azurii ca două agate,

se iviră la poalele bieteii femeii. Copilul mergea de-a bușilea fiindcă era mic. Fu rândul lui Gwynedd să deschidă ochii cât putu de tare spre a mângâia obrajii care-i surâdeau.

Înfășurat într-un soi de desagă de cârpe, micuțul se urcă la sânul lui Gwynedd și se opri acolo încântat, vrând alte mângâieri și vorbe dragăstoase.

Totul în casa aceea răspândea liniște și seninătate, începând cu chipurile stăpânilor și terminând cu tihna din ochii gazdei. Tot ceea ce lipsise copilăriei lui Gwynedd.

— Este al tău?

Nevasta tâmplarului dădu din cap mândră. Urmă o lungă clipă de tăcere. Apoi închise un ochi, strâmbă din gură amuzată și, sprijinindu-și bărbia cu mâna, se frecă îngândurată.

— Poate că ceva tot poți face pentru noi. Sau, mai bine zis, pentru Pwyll... arată spre cel mic. Numele său înseamnă „înțelepciune”. Citește în sufletul lui. Ce-i aduce viitorul. Război și violență sau pace și iubire?

Gwynedd o fixă întrebătoare:

— Prin urmare, tu... știi? Cunoști darul meu?

Drept ecou răsună un surâs cristalin.

— Toți din preajmă știi de el, de puterile femeii lui *Eachtrannach*, de frumusețea ei, de forța ei, de sentimentul dreptății pe care-l are. Nici un bărbat n-a ajuns celebru de unul singur; întotdeauna a existat în spatele lui o femeie și mai capabilă decât el, continuă ea complice. Toți știi de prezicerile sale. Chiar din vremea când erai o osândită a clanului Partholon, cu o *geasa* care îți otrăvea viața... Vara trecută, de sărbătoarea *Lugnasad*, cumnata mea a făcut o lungă călătorie pe jos până la tine, pentru a primi un răspuns divin. Dar tu nu mai erai acolo. Plecaseși deja cu *Eachtrannach*, spre a-ți împlini destinul.

Gwynedd oftă.

— Sper să pot face acum ce n-am făcut atunci, mângâie capul perfect al copilului și, jucându-se cu mânuțele lui, se concentrează și îl sărută pe frunte șoptind ceva pe un ton blând. El chicoti imediat ca un pui fericit, și același lucru îl făcu și tânăra, pradă unei bucurii subite și intense. Își ținea ochii închiși și vedea în sufletul lui, în viitorul lui, printre nesfârșitele imagini ce i se arătau, precum norii unei păsări în zbor. Și, pe neașteptate, înțelese că printre acele imagini era și cea cu Conan alături de el. Se opri surprinsă, dar împăcată. Urma să aibă cu ea o convorbire minunată.

Vorbiră multă vreme, și oboseala păru să le cruțe pe amândouă. Până ce Gwynedd scoase la vedere ceea ce adusese cu sine pentru a-i

dăruî lui Ib-hell, prinzând-o de brațul femeii din fața ei.

— Este pentru Pwyll. Ține-o tu până când veți fi hotărât că i-a venit vremea de *fosterage*. Ezită oleacă. Aș vrea să rămână în familia noastră în perioada lui de ucenicie. Aș fi fericită, da... Pentru ceea ce am văzut în sufletul lui și pentru ceea ce am simțit în al meu. Vor fi prieteni buni.

Femeia înțelesese în mai puțin de o clipită. Surâsul său luminos izvora direct din inimă, și își plecă capul, ca și cum onoarea ar fi fost prea mare. O dată-n viață ți se putea întâmpla ca fiul tău să fie acceptat la curtea lui *Ri* până când ar fi împlinit șaptesprezece ani, adică *aimsir togu*, vârsta la care băieții deveneau bărbați și erau primiți în rândul acestora.

Blonda *Banri* îi strânse mâna.

— Va fi o plăcere să o văd pe mâna lui când ne vom întâlni din nou.

Femeii nu-i venea să creadă într-o asemenea șansă. Când tocmai voia să zică și ea ceva, Gwynedd o liniști printr-un gest hotărât. Se ridică și o întreabă unde ar putea să se spele. Auzind acele cuvinte, nevasta meseriașului păru încurcată; cu un gest simplu al mâinii arătă spre pârau de-afară. Marele foc de *Beltain* îi va da căldură și lumină, și-n plus, o va ocroti de ființele josnice ale pădurii, care fură veșmintele, și de demoni precum Tethra, zeul fomorian al mării, care se teme de lumină.

Tihna căsuței dispăru ca prin farmec în aerul încărcat de focul ce sfârâia, dar tot înțepător. Îndreptându-se spre pârau prin zgomotele nopții, tânăra regretă că trebuise să iasă. Dar totul părea să rămână pașnic în noaptea aceea. Atinse apa răcoroasă cu un oftat resemnat și se înfioră când o simți prelingându-i-se pe corp.

În apropiere, un pas apăsător cutremură crăcile și călcă cu mare zgomot peste ramuri și arbuști.

Gwynedd înțepeni brusc, ascultând fără să scoată vreun sunet. Dar parcă nu-și recunoscuse glasul, care i se frânse de frică.

— Karre, tu ești?

Banan era ferit. Mistrețul aflat pe culmile beției se simțea în mediul său natural, printre așternuturi de ghinde și tuberculi numai buni pentru a fi smulși din rădăcină cu colții și cu râțul. Pădurea era îmbibată de mirosuri de larve și cuibare de insecte. Dăduse peste o turmă de jivine asemănătoare lui în timpul unei incursiuni și, înainte de a se despărți de ele, se frecaseră ore-n șir de scoarțele de pini și de mesteceni, jupuindu-i cum doar un mistreț știe să facă, punând sfârșit chinului pricinuit de paraziții care cotrobăiau prin greabănul și șalele lor. În sfârșit, avea și el parte de companie și de boscheți adevărați, iar nu de

stâncile sălcii și de pajiștile sterpe din Toraigh. Și-n plus, se așternuse noaptea și nu-i venea să creadă că poate să hoinărească în lumina diafană a lunii, în loc de strălucirea orbitoare a soarelui, momente în care micii săi ochi porcini preferau să se închidă ațipind undeva la umbră. Vremea era răcoroasă, dar nu friguroasă, și pielea groasă și aspră, și părul țepos mulțumeau pentru darul divin al acelei clime, o minune pentru corpul său. Așadar, zile fără cusur. Cu un miros mult mai ascuțit decât al dobitocilor de câini de luptă certăreți care vegheau pe insula Toraigh, dibuise de puțin timp urmele lui Conan. Nu îl considera un stăpân; aia era treaba câinilor, animale care recunosc drept stăpân un singur om, de care depind în a-și căpăta hrana pe care le-o face pomană. Iar omul nu-l considera pe Banan drept proprietatea sa. Iată de ce se înțelegeau și se respectau reciproc, ceea ce îi făcea să se caute unul pe celălalt, flecare bucurându-se totuși de propria libertate. O revedere pentru plăcerea de a-și ține reciproc companie, deși Conan nu avea darul de a-l înțelege dintr-un foc, de a-i citi în suflet precum neuitatul Cathbad...

Tânărul mistreț nu-și dădu seama imediat. Era prea absorbit cu degustarea cinei pe bază de viermi, dezgropată dintr-un trunchi putred. Lacom și înfometat, grohăia frenetic, încercând să înghită cât putea de mult; avea larve în tot locul, pe bot și în nări. Mirosul mâncării râncezite îl făcu să reacționeze cu întârziere. Apoi adulmecarea îi izbi simțurile precum un picior peste rât: prădători! Nu cunoștea respectiva specie, căci nu avusese ocazia să întâlnească așa ceva, dar mirosul acela prevestea sânge, probabil chiar al său.

Speriat, mistrețul își beli ochii miopi, care nu-l ajutau să zărească mare lucru. Șovăind, se înclină ca să cerceteze cu labelle, bazându-se pe auz în timp ce-o lua la goană, dat fiind că mirosul îi fusese anihilat de viermi.

Tocmai asta îl făcu să aleagă calea greșită, alergând în direcția nepotrivită.

Îi era foame, o foame care-l făcea să se zvârcolească, iar stomacul îl năucea. Hibernarea se sfârșise, și-și croi drum, înlăturând mușchiul și rămurișul cu care își camuflesc intrarea vizuinii. O alesese bine: într-o zonă de boscheți noi, greu accesibilă, uscată și, mai ales, comodă. Leneșul tâlhar pusese straturi peste straturi de mușchi, ierburi și foi uscate, după care se cufundase în acel culcuș moale, cu o plăcere atavică.

Încă zăbăuc după lunga hibernare, ursul se întinsese precum un bătrân la soare și zăbovise oleacă somnoros. Până ce foamea se

dovedi a fi mai tare decât lenevia. Începu să se miște întortocheat, cu corpul încă amorțit după somnul de trei luni. Apoi se ridică pe picioare: o făcea rar și numai ca să vadă ce se ascundea după vegetație. Profită ca să-și ascută ghearele de un trunchi și apoi să-și frece spinarea de același brad; mâncărimea îl supăra mai mult decât paraziții; peste puțin urma să năpârlească, schimbându-și blana, cu o coamă de păr ușor pentru vară. Între timp, ca de fiecare dată când se trezea, avea parte de același deranj: trebuia să-și lângă zile-n șir tălpile labelor deoarece i se cojea pielea.

Scotoci în covorul de mușchi în căutare de insecte și viermi, bulbi și ciuperci. Dar vremea era încă prea timpurie pentru a-i oferi hrană, încă nu erau fructe, precum mure sălbaticе și zmeură, ghindă și jir, bace de mărăcini, de pomișori ghimpoși și ienupăr, precum și mere, afine sau fructe de trandafiri sălbatici, chiar dacă carpelele păroase îl făceau să tușească. Înțelese curând că ceea ce dezgropase nu i-ar fi fost de ajuns să-i potolească foamea. Avea nevoie de ceva mai substanțial. Cu mirosul său fin adulmecă aerul și mugii de plăcere; ca orice urs brun avea vederea slabă, iar lumina prea intensă a soarelui îl orbea. Prefera luminescența asfințitului, penumbra boscheților sau lumina lunii.

Capriciosul stăpân al pădurilor începu astfel să parcurgă propriul teritoriu. Știa bine că în feuda lui se stabiliseră ființe umane, pe care avea grijă să le evite. Se mărginea să stea cât mai departe, pescuind somoni nătăfleți și păstrăvi în râul de munte ce trecea prin sat. Dar creatura aceea care coborâse spre râu și pe care căuta s-o distingă în ciuda miopiei ce-o fi fost? Stătea lângă un rug în noapte, și el cunoștea cât de primejdioase erau flăcările. Instinctul îl îndemna să se calmeze, memoria sa atavică, să atace. Nu-l zărea în chip distinct, dar mirosul ce-i ieșea din blană era neîndoielnic: blană de miel. Gustase din carnea aceea, îi era cu neputință să reziste, cu atât mai mult cu cât era un urs înfometat.

Răsuflarea cailor devenise tot mai anevoioasă și pasul tot mai domol în timp ce înaintau, afundându-se în noroi și în covorul de frunze moarte din pădurea întinsă de mesteceni, tisă și pomișori ghimpoși. Era frig și, spre asfințit, se ridicase inevitabila, enervanta ceață. Devierea de la cărările bătute fusese de bun augur – vânat din belșug și prăzi ușoare, pe care le întâlniseră de-a lungul drumului: potârnichei, iepuri și găște sălbaticе. Pentru Conan, urmărirea cerbului se transformase într-un alt fel de vânătoare și, spre încântarea zeilor, era o vânătoare mai puțin obișnuită: de oameni, mai amară și mai periculoasă.

— Acum s-a lăsat beznă, Conan, răbufni Rury fără prea multe

complimente. Ar trebui să...

Nu termină fraza. Strigătul de femeie răsună de pe terenul deschis și curând fu însoțit de grohăituri animalice.

Cei trei călăreți dădură pinteni animalelor obosite, riscând să se rostogolească pe ultima parte a pantei, zărind focul, agitația care se crease de jur-împrejur, prin intervenția sătenilor, și o tăiară peste întinsa pajiște de iarbă. Ceea ce le fu dat să vadă îi lăsă cu sufletul la gură.

În afară de Rury, care înghiți în sec.

Un masiv exemplar adult de urs brun se învârtea la câțiva pași de Gwynedd.

De jur-împrejurul ei se afla lumea din micul sat, care mânuia unelte și arme rudimentare, iar Karre cel mic se sforța să le dea o mână de ajutor. Doi dintre lăncierii fomorien ai lui Conan încercau să-l țină pe urs la distanță cu vârful unor bețe lungi și lănci cu torțe aprinse, lovindu-l cu pietre, dar fără prea mare succes.

Animalul se ridică pe picioarele din spate, înaintând câțiva pași. Încerca astfel să priceapă mai bine câți i se împotriveau și cât de mare era primejdia, aflându-se atât de aproape de limbile flăcărilor.

Cei doi lăncieri însă îi răstălmăceau intențiile, crezând că se pregătește să atace, și-l înțeapă cu putere, singurul rezultat fiind să-l sperie și mai mult.

Deși se apropia în galop, Conan era prea departe de acea confruntare. Nu era greu de înțeles că n-ar fi putut ajunge la Gwynedd decât atunci când se va fi decis soarta luptei. Ursul se pregătea să atace; câteva clipe și totul va fi pierdut, pentru totdeauna.

Animalului îi era frică. Toate creaturile pădurii erau îngrozite de cruzimea gratuită a oamenilor care vânau din plăcere. Își aduceau aminte de ei. Ursul acela nu făcea excepție, și era îngrozit de mirosul de om, de mica mulțime și de foc. Scotea răgete surde, se freca pe bot, își căsca fălcile cu canini imenși, încercând să fugă, s-o ia la goană, să evite înfruntarea. Dar, din păcate, oriunde ar fi încercat să fugă ar fi fost încercuit.

Străinul știa câte ceva despre acel irascibil stăpân al codrilor tot datorită învățăturilor primite de la Cathbad. Era îndărătnic și singuratic, se ferea de om, dar, dacă se afla la strâmtoare, reacționa cu forța zeului codrilor. Îl văzuse ridicându-se pe labele dinapoi și, contrar aparențelor, era încă un semn bun: spre deosebire de ceea ce povesteau legendele, știa că adevăratul atac s-ar fi dezlănțuit în galop.

Gwynedd încercă să treacă pe celălalt mal, dar alege momentul greșit deoarece ursul se deplasa chiar spre ea.

Se auzi un alt țipăt, și nevasta tâmplarului, cu Pwyll în brațe, își

îndemnă disperată bărbatul și pe ceilalți să intervină. Intențiile erau cele mai bune, dar provocaseră acel lucru de care Conan se temea cel mai mult.

Străinul dădu încă o dată pinteni calului său istovit, continuând să-l fixeze pe urs de departe, ca și cum ar fi putut să-i oprească înaintarea doar prin forța voinței. Acum îl zărea perfect: un exemplar adult, înfometat de lunga hibernare și speriat de moarte. Înțepa aerul cu unghiile în formă de seceră și cu formidabila putere musculară a părților din față și a gâtului. Totodată era agil și alerga mult mai repede decât omul; știa să se cațere în copaci, să înoate sau să se scufunde în apă mai bine decât oamenii. Era cu neputință să-i scapi pe teren deschis.

Animalul scoase un răget asurzitor și se pregăti s-o atace pe Gwynedd și pieile de miel în care era înfășurată, făcând din ea o țintă.

Lui Conan îi scăpă un țipăt de disperare neputincioasă și... ceva își făcu apariția pe pajiște lângă foc, acaparând atenția tuturor.

Magmor țâșnise din pădure, înfruntându-l pe animalul înfometat și punându-se între acesta și Gwynedd. Avea în mână o unealtă de la fierărie, ascuțită, dar prea scurtă. Fusese atras de strălucirea depărtată a focului; pe jumătate înghețat și înfometat, căuta adăpost și mâncare. Ascuns în desiş, o zărise pe Gwynedd care se îndrepta spre apă. Norocul lui fusese că nu se afla pe direcția vântului. După câteva clipe, silueta enormă a ursului, pârâitul crengilor rupte și grohăitul surd îl îndemnaseră să se adăpostească într-o groapă după un morman de stânci.

Conan țâșni în galop în mijlocul acelei mici tragedii; traversă în goană râul și, aplecându-se în şa, o înşfăcă pe Gwynedd, ridicând-o dintr-o singură mişcare. Amână întrebările și o lăsa la adăpost între aceleași stânci pe care Magmor le alesese drept adăpost, scoase din teacă *Lama lui Danu*, întoarse calul și apoi se opri neputincios, precum toți ceilalți spectatori, în fața scenei respective.

Lupta era prea înfocată ca să poată interveni. Cei doi luptători executau corp la corp un dans macabru al gigantilor, care avea loc fără muzică, cu gemete de durere sau înspăimântătoare pocnete surde, ce bubuiau în urechile celor de față, înfiorându-i.

Magmor se aruncase la gâtul animalului într-o clipită, fără să-și încetinească goana, începând să aplice lovituri cu dalta aceea scurtă. Rănile nu puteau fi mortale, dar avură rezultatul scontat. Greutatea gigantului de culoare, plus durerea provocată de loviturile date deviaseră de la început atacul, după care îl opriseră.

Acum însă ursul lupta pentru propria supraviețuire, și agresivitatea i

se transformase în ferocitate. Loviturile usturătoare în carnea sfâșiată îl orbeau. Nu mai încerca să găsească o cale să fugă, dar simțea nevoia de a ucide, un instinct care-l făcea să uite de oricare alt lucru.

Ursul începu să-l încolțească pe Magmor împingându-l spre pădure, încercând să-l muște și să-l sfâșie. Omul se eschivă de mai multe ori, continuând să lovească în timp ce făcea pași înapoi, ținând la cap și la ochi; era imposibil să străpungi blana deasă și țepoasă pentru a atinge un organ vital cu arma aceea total nepotrivită. Lupta ar fi luat în curând o întorsătură mortală; Magmor era deja rănit de ghearele ursului și nu putea să-i vină de hac cu mâinile goale. Culoarea blănii ursului era aproape neagră, dar lăsa să se vadă ample zone roșiatice pe cap și pe spate în lumina flăcărilor; sângele animalului și cel al lui Magmor se amestecau mângându-i pe amândoi.

Conan, Rury, Olvik se învârtteau în jurul încăierăților, gata să exploateze clipa când să dea lovitura mortală. Dar nu apărea nici cea mai mică distanță între cei doi, deoarece Magmor intuise că, dacă s-ar fi depărtat, ursul ar fi putut să-i altoiască o labă cumplită.

În cele din urmă, bărbatul făcu o demonstrație de forță extraordinară, care îi lăsă pe toți cu gura căscată; prinse animalul de șolduri ca într-o menghină și reuși să-l ridice de la pământ, făcându-l să se răsucească pe spate, după care îl împinse în flăcări.

Nebun de durere, bietul animal scoase un răget înfiorător, atât de cavernos încât îl asurzi pe Magmor. Printr-o săritură își recăpătă echilibrul și se repezi din nou asupra călăului său.

Conan se hotărâse să intervină, în cele din urmă, aruncându-se în încăierare; nu putea să se uite la omul acela cum urma să fie măcelărit, fără să încerce să facă ceva, chiar și cu prețul propriei vieți.

În schimb, nimeni nu observă un bot sălbatic care adulmeca în vânt, cu nări fremătătoare, cu colți încovoiați și ascuțiți, gata de atac. Banan țâșni din desiș lovindu-l pe urs dintr-o latură și ținând acea masă imensă cu toată mânia pe care amintirile ancestrale i-o insufla împotriva aceluia atavic dușman natural.

Ursul se dezechilibra. Chestiune de câteva clipe. Magmor șovăi până ce Conan îi aminti:

— Lovește în plug! urlă cu toată suflarea pe care o avea în el. Lovește în plug!

Celălalt execută lovitura sa înspăimântătoare de baros în creștetul animalului. Se auzi clar pârâitul oaselor craniene, și ursul se prăbuși la pământ, năucit, la poalele focului, stârnind un nor de cenușă.

Tăcerea era scandată doar de găfâiala lui Magmor. După care toți urlară de bucurie. Țăranii se apropiară de ditamai corpul neputincios și-

I terminară cu lovituri de secure și cuțit. Ar fi potolit foamea micului sat săptămâni în șir.

Stăpânul își privi credinciosul mistreț, care încă pufăia răscrăcănăt și amenințător: „Cel care are cel mai mare bun-simț dintre toți“, își aminti de cuvintele bătrânului său maestru Cathbad. După care se îndreptă cu pași rapizi spre Gwynedd, care cobora spre plaiul satului.

— Ei bine, fii atât de drăguță și spune-mi și mie ce-i cu tine aici? rosti înclinându-și capul întrebător. Încerca să-și stăpânească o furie surdă stârnită de teama nelămurită pentru soarta ei și de primejdia pe care femeia vieții lui o înfruntase adineaori.

Mai făcu doi pași până ajunse aproape de bărbatul său.

— Am venit să-ți aduc mesajul de fericire, îi spuse cu glasul acela răgușit, care-l înfiora pe Conan.

Arboră, prefăcându-se, masca cea amenințătoare, dar știa foarte bine că totul ar fi fost zadarnic, pentru că ea îi descifra și cea mai mică emoție. Iar Gwynedd știa că era vorba doar despre înfățișările iubirii lui Conan pentru ea. Ar fi vrut s-o pedepsească pentru libertatea pe care și-o luase punând la cale acea călătorie fără știrea lui. Dar, în schimb, se trezi îmbrățișând-o și sărutând-o pentru ușurarea și bucuria pe care i le trezeau de fiecare dată ochii aceia albaștri și acele buze moi.

— Nu mă-ntrebi despre ce e vorba? continuă ea să-l provoace. Lumina din privirea ei nu era un lucru pe care bărbatul să-l fi putut uita vreodată.

— Este greu să fiu mai fericit decât acum, regina mea...

Ea surâse ironic.

— Toraigh o să rămână pe mâini bune, regele meu... Sunt însărcinată, șopti dintr-o singură suflare, în timp ce primele lacrimi de bucurie i se rostogoleau pe obraji.

Ultimul cuvânt răsună în mintea lui Conan câteva clipe lungi, asurzindu-i capul ca și cum un fulger s-ar fi produs dintr-odată, la câțiva pași de el.

— Și nu va fi un *oenfer*, un singur fiu.

Altă săgeată îi străbătu creierul.

— Vor fi *embain*, gemeni...

Bucuria lui explodă într-un urlat asemănător unui răcnet de victorie, din adâncuri și gutural:

— Tată! Voi fi tată!

Cuvintele răsunară între zidurile satului unde, pentru o clipă, domnise tăcerea. Toți se priviră în ochi neștiind ce să spună. Rury, înfiorându-se doar la ideea unei nașteri, Olvik gândindu-se la petreceri pe bază de *meddu*, miedul celtic, și *nabid* fermentată, care ar fi avut loc

zile-n șir la curte; Karre măsurându-i pe toți cu un aer de superioritate precum cineva care știa totul.

O umbră impunătoare se mișcă domol.

— Iar tu unde-ai vrea să te duci? îl întrebă Rury pe un ton bănuitor și totodată amuzat.

Magmor tocmai profita de surpriză pentru a o lua din loc. Nimeni nu-i mai dăduse atenție, nimeni cu excepția Roșcatului cel vigilant, care nu-l pierduse nici o clipă din vedere. Nu era ușor să uiți ceea ce dovedise creatura aceea din apropierea colibei de pe culmea promontoriului.

Gigantul negru țâșni înainte, crezând că va scăpa de priceperea Roșcatului, doar că sfârși cu vârful spadei acestuia în gât. În ochii săi se concentra teama, acea lumină de disperare ce se strecoară în creierul unui năpăstuit mereu pe fugă. Avea în suflet obida suferită doar din cauza deosebirii de piele și a spaimelor odrăslite de siguranța de care se lovise în calea lui. Și totuși încerca încă să sfideze soarta. Abia de se mai ținea pe picioare din pricina rănilor, a sângelui pierdut, a epuizării cauzate de fuga care părea eternă și de lipsa de mâncare. Dar puterea voinței sale nu-i îngăduia să se predea, să se supună la tot felul de rele... lovituri peste lovituri, violențe asupra sa și asupra familiei sale. Familia: cei dragi, cei care nu mai erau în viață. Pe cel din urmă abia îl îngropase de unul singur la poalele unui stejar milenar.

Olvik luă hotărârea: se apropie de el și ridică spada... Fusese un viclean și nesimțitor tâlhar din nord, dar alături de Conan învățase să dea glas nuanțelor propriului instinct. Credea în soarta implacabilă și în planul divin pe care zeii îl făcuseră pentru fiecare în parte. Iată de ce se temea de Asa, zeița clanului Lochlann, drept care simțea că acea întâlnire fusese predestinată, ascunzând în ea un mesaj al zeilor săi. Pentru el, acel spirit hoinar cu suflet negru i se păruse a fi cu totul altceva decât diabolic. Luă arma și-l pocni pe negru cu latul acesteia în ceafă. Uriașul se rostogoli, leșinând într-un somn nefiresc, dar odihnitor.

Conan apucă *Lama lui Danu* și o ținți spre inima uriașului căzut la pământ.

— Ce trebuie să fac cu el? îi întrebă calm pe cei de față. Ați văzut de ce-a fost în stare... ne face fărâme cu mâinile goale cinci războinici nemezi, sfârtecându-i așa cum ai noștri obișnuiesc să facă cu trădători la Judecata Arborilor... *Eachtrannach* scrută privirea întrebătoare a lui Olvik. Să-i legăm brațele și picioarele vinovatului de doi copaci apropiați, după care-i doborâm, astfel încât să se răstoarne în direcții opuse, sfârtecându-l în două pe cel ce merită moartea... Nu cumva ar fi gata să procedeze la fel cu fiecare dintre noi? Prima mea datorie e să

mă gândesc la supraviețuirea propriului popor...

— Eu cred că ar trebui să-l cruțăm, se auzi un glas cristalin. Tocmai mi-a salvat viața luându-mi apărarea, fără să mă fi văzut vreodată. Oare îi aminteam de cineva? De nevastă-sa? De femeia lui? Cine poate ști? continuă Gwynedd hotărâtă. Și nu uita că tocmai a salvat și viața fiilor tăi, *Eachtrannach*, supralicită ea. Voia ca regele să-și amintească că abia acum putea spune că are, în sfârșit, o familie, el, care fusese dintotdeauna un repudiat.

— Astea da, argumente... Asa trebuie să fi fost tare bățăioasă când a hotărât să ne creeze pe noi cei din tribul Skeld, hohoti Olvik cu o grimasă plină de mândrie.

Rury se dovedi a fi mai practic. Ridică din umeri nehotărât și se mărgini să spună:

— Nu-mi place situația asta și nu-mi place nici tipul acesta, e prea mare. Pe unul ca el, care dă pe brânci un urs cu o singură mână, n-aș vrea să-l am prin preajmă atunci când își iese din fire, bombăni în timp ce se apleca peste el spre a-l examina mai bine. Se prefăcea. Îl văzuse luptând și înțelesese deja că nu știe să lupte cu arma-n mână, ci doar cu mâinile goale. Pe un campion ca el l-ar fi decapitat din două lovituri: una la gârșii și cealaltă-n gât.

Rămăsese singur atunci când Conan spuse ceea ce și Gwynedd bănuia că l-ar înliști pe bărbatul ei.

— Am avut deja un Chicol Grinchencos. Chiar ne dorim să avem încă unul? îi struni pe ai săi șfichiuind aerul cu tăișul sabiei.

N-ar mai fi făcut-o niciodată-n viață. În spatele lui, dincolo de râu, se arată o figură distorsionată de valurile de căldură provocate de flăcările roșiatice.

— Dacă îi iei gâtul, înseamnă că ești regele imbecililor... Conan se întoarse brusc ca și cum moartea i-ar fi atins ceafa cu degetele ei înghețate. Vorbesc în numele lui, continuă necunoscutul arătând spre Magmor, ținând cont că n-ar putea nici măcar să se apere. Și asta nu fiindcă e leșinat, ci fiindcă e *moen*, e mut! Numai un măcelar nesimțit retează rădăcinile vieții unei ființe umane fără să fie sigur de ceea ce face.

Tânărul *Ri* înaintă spre flăcări, nepăsător la văpăile lor, cu o privire parcă vrăjită.

— Doar un idiot ca tine care uită ceea ce a fost învățat poate să scuipe pe norocul de a avea o forță a naturii la dispoziție. Ascute-l pe tocilă și o să devină, în slujba ta, mai tăios decât spada destinului trimisă de Danu!

Ochii Străinului deveniseră mai întâi două crăpături roșii, de la

văpăile flăcărilor, ca apoi să se holbeze precum un copil în timp ce recunoștea figura neclintită, stând dreaptă la mal.

— Doar un bou tâmpit, și nu un *Ri* merit să devină supremul *Ard Righ*, nu e în stare să-nțeleagă că săvârșește o greșală și că omul care zace la picioarele sale a ucis pentru a se apăra pe sine și fițița lui; fără să reușească, vai, până la capăt, ținând cont că a îngropat-o cu propriile mâini. Ajunsese prea târziu ca s-o apere de nemezi. Era tot ce-i rămăsese dintr-o viață de sclav deportat. Iar ei i-o răpiseră pentru totdeauna, trimițând-o să-l aștepte sub merii înfloriți de pe Sidhe...

Conan renunță la orice precauție și începu să alerge tot mai tare; trecu apa fără măcar să bage de seamă și, lăsându-se cuprins de fericirea inimii, se aruncă în genunchi la picioarele celui alt, îmbrățișându-i pulpana veșmintelor.

Figura din penumbră tăcu.

— Două mari vești în această zi pe care nu merit s-o trăiesc... oftă copilul de pripas care redevenise Conan; lacrimile de bucurie nu erau o rușine nici măcar pentru cel mai bun războinic celt. Dezonoarea era să fugi din fața vrăjmașului răpus de frică, iar nu să onorezi un părinte și un maestru. Azi am salutat pentru prima dată pe fiii mei, care urmează a veni pe lume, și mi-am regăsit tatăl! Ce oare am făcut ca să merit un astfel de dar din partea zeilor? exclamă cu brațele desfăcute de bucurie și surprindere.

În glasul lui Cathbad apăru surâsul pe care-l cunoștea:

— Poate că nu mi-am pierdut timpul în zadar cu tine, deși uneori mă faci să mă îndoiesc. Spune-mi, mai pot spera? Voi izbuti să-ți insuflu încă oleacă de bun-simț în căpățâna asta goală? Mâna ridată a bătrânului coborî să-l mângâie pe păr într-un gest patern, ceea ce era mai mult decât ar fi îndrăznit Conan să ceară sau să spered.

Banan se învârtea în jurul lor, năucit de amintirea bătrânului său stăpân dispărut și deosebit de ațâțat acum, că-l întâlnea din nou. Emană numai fericire în timp ce Cathbad se aplecă să-i atingă râtul cu o mână și, în tăcere, cu ochii-nchiși îi transmise ceva. Animalul se potoli pe loc.

Conan fu mulțumit, dar, văzându-se ignorat, nu izbuti să-și stăpânească un mărunț sentiment de gelozie.

Avură nevoie de șase brațe tari pentru a-l târî pe Magmor ca pe un mort. Încă leșinat, îl închiseră într-un grajd cu o poartă zdravănă, baricadată cu un trunchi de copac.

— Va trebui să-l năucim din nou, altfel o ia la goană, argumentă Olvik scărpinându-se-n barbă. Și să alegem calul cel mai robust în

stare să-l ducă, lămurii el, știind că cei doi căpitani de garnizoană călăreau caii cei mai masivi.

— Atunci... glumi Rury cu acest genți, tragem la sorți cine dintre noi doi ajunge pe jos până la Toraigh!

Scurta călătorie spre coastă începu domol a doua zi dimineată. Gwynedd se îmbrățișă cu mama micuțului Pwyll, în timp ce bărbații se plângeau de dramatice dureri de cap, urmare a beției din noaptea trecută, însoțită de focuri, cântece și mied pentru a sărbători faptul că Gwynedd era însărcinată, întoarcerea lui Cathbad și omorârea ursului devenit frigărui gustoase.

Barcagiul care-i aștepta pentru a-i trece dincolo era cât pe-aici să facă pe el văzând tot pâcul acela de oameni de rang. Își lăbărță și mai tare buza de iepure și-și mișcă gâtul înainte ca o găină, ca să vadă mai bine. Îl recunosc pe Conan, *Ri* pe Toraigh, pe femeia sa; alături de cel mai puternic arhidruid din întreaga Inis Fail, alături de un pitic albinos, împreună cu o escortă de călăreți înarmați și un demon negru de statură enormă care-i urma cu mâinile legate. Multă lume traversa apa aceea apelând la serviciile lui sau ale cumnatului său, care avea și el barcă asemănătoare. Așa se face că avea ocazia să cunoască multă lume, cu mult mai multă decât consătenii săi, care într-o viață de om nu depășiseră vreodată marginile satului. Își trecu mâna peste bărbia ascuțită și se repezi să ceară ajutor cumnatului; era nevoie de încă o barcă pentru ca toată lumea aceea să încapă, și poate o a treia doar pentru colosul negru.

— De ce, maestre? îl întrebă în șoaptă Străinul pe Cathbad, ajutându-l să coboare de pe cal, animal care odinioară fusese chiar al lui, un exemplar magnific, câștigător al cursei de pe muntele Uisneach. De ce ne-ai făcut să credem că ai murit? Oare meritam durerea pe care ne-ai provocat-o?

Întrebarea plutise în aer tot timpul călătoriei, ca un vâl invizibil între cei doi. Cathbad aștepta de luni în șir. Și totuși îi trebuiră câteva momente lungi înainte de a răspunde:

— Voiam s-o-nchei cu toate, să uit toată durerea care a existat în viața mea. Clătină din cap ca și cum ar fi vrut să și-l limpezească, ca și cum așa ceva ar fi fost cu puțință... Ce idiot! Chiar dacă m-ar altoi în moalele capului prietenul tău, Magmor! spuse și scuipe pe jos caustic. Povara celor patru fii morți din pricina mea mă persecută neîncetat. Își scoase gluga ce-l apăra de vântul oceanului. Nu ești doar un druid capabil, Conan, și nu ai fost doar cel mai bun elev al meu. Ești și un războinic format la școala cea mai dură care s-a pomenit, cea a lui

Chicol Grinchinhos. Ți-am insuflat mereu disprețul pentru această lume a războiului, deoarece făceam și eu parte din ea, știi foarte bine. *Craebhciuil-ii* de os de focă împlețiți în barba murdară scoaseră un clinchet. Cu mult înainte ca remușcărilor să mă facă să abandonez prădăciunile și să-mi continui învățătura de druid, și eu eram un tâlhar de cea mai joasă speță, în fruntea unei bande care trăia din furturi și jafuri. Săvârșindu-le, mi-am pierdut unul după altul pe cei patru fii.

Gâfâind, se arătă și barcagiul cel urât precum o focă. După el țopăia cumnatul lui. Șchiop și cu o mare umflătură aducând a cocoasă, era chircit și noduros precum o rădăcină bătrână. Zărindu-l pe Magmor, dădu s-o ia înapoi îngrozit, în timp ce primul barcagiu fu silit să se ia după el, urlând să-l convingă să-și bage mințile-n cap.

— Îți spun acum cu cine stăteam de vorbă ultima dată când m-ai văzut pe malul râului, în cercul de pietre *dolmen* din *cromlech*-ul de la Mur Ollamhan; cu trupurile de umbră ale celor patru băieți ai mei. Violența nu poate aduce decât violență. Iar eu am supraviețuit fără să am vreun merit, pedeapsa divină fiind să-i îngrop cu mâna mea unul câte unul. Cu un gest fără rost atinse *claideb*-ul de metal, spada lui Conan, pentru a alunga duhul rău. Idiot ce sunt! Încep să mă las și eu pradă acestor mofturi femeiești! spuse și scuipă într-o parte.

Și tânărul *Ri* revăzu pentru o clipă în ochii săi străvechea energie luminoasă și hotărârea, pe care le credea pierdute. Înțelese că maestrul se refăcea doar afișând fel de fel de slăbiciuni, dar, de fapt, vechile sale puteri și spiritul său mocneau încă sub cenușă.

— Prăduirea de la Mur Ollamhan și vărsarea de sânge pe care o adusesese cu el fratele tău vitreg mi-au îngropat sentimentele, nevestele, puținele mele lucruri pământene, școala, credeam că și pe tine, recunosc fără nici o jenă. Disparația mea a fost ca și cum aș fi plecat puțin într-o călătorie dincolo de al Nouălea Val, după care m-aș fi întors și aș fi renăscut. Și asta s-a întâmplat când am aflat, la grotele de la Uisce Uasal, că erai încă în viață. Asta încă înainte ca tu să cucerești Toraigh. Știi că din acel moment nu te-am mai pierdut din vedere?

Conan se mulțumi să recunoască, plecând capul. Între ei nu era nevoie de prea multe vorbe. Tânărul știa la ce se referise bătrânul vrăjitor *corrguinech* capabil de o mie de vrăji, asemenea lui Eochaid Ollathar, zeul magiei. Sunt sigur că fără de tine n-aș fi reușit niciodată să-i răpun pe Morc și pe Chicol!

Fu rândul bătrânului druid să surâdă.

Barcagiul cu buza de iepure izbutise cu forța să-și convingă cumnatul, dar cu toate asigurările primite, ținea distanța față de demonul de culoare, de trei ori mai mare decât el.

Magmor își dădu seama. Era obișnuit cu astfel de reacții, pe care le stârnea oriunde mergea. De îndată ce se apropie de el, scoase limba, strâmbându-se la cocoșat ca o mască tribală.

Acesta se holbă la Magmor, se dădu înapoi și căzu pe cocoasă în nisipul prundișului. O porni din nou la sănătoasa. Așa că barcagiul o luă de la capăt cu cumnatul său.

În acel moment avu loc un fenomen nemaivăzut până atunci. Magmor surâse; un surâs deosebit de alb, larg și perfect, care lucea pe fața lui întunecată precum păcura. Reluând conversația cu maestrul său, Conan îl pofti să se stabilească la curtea sa.

— Vino să locuiești alături de noi; măcar o perioadă de timp. Gwynedd te adoră și Toraigh are nevoie de oameni ca tine.

— Mai încape vorbă? hohoti Cathbad suflându-și nasul lung și coroiat prins între arătător și policar. Am nevoie urgent de un culcuș uscat și încălzit de slujnicele tale.

Gwynedd îl privi chiorâș.

— Cailbh va fi fericit să aibă alături de el un om atât de vestit, interveni Conan.

— Mă-ndoiesc, fiule, râse Cathbad a pagubă. Vorbesc serios.

Se urcară la bord și începură traversarea apei; oamenii într-o barcă, caii și Magmor în cealaltă. Nu fusese chip ca barcagiul să-și convingă cumnatul cocoșat să-i însoțească.

— Noua școală Mur Ollamhan mai poate să aștepte, nu? continuă Conan.

— Fii sigur de asta. Locul meu de arhidruid a fost luat de un trio! Chiar dacă mucegăitul Amairgen, negrul Fir Droirich și forțosul Mugh Ruith abia așteaptă s-o șteargă, lăsându-mi pe cap școala, elevii, druizii și *cainte*. Atinse cu dezgust metalul ce întărea parapetul. Cu toții sunt niște ramoliți fii de nobili sau de suverani, nu scoți din ei mare lucru, spuse disprețuitor Cathbad și se uită el pe ascuns la discipolul său preferat, iar Conan prinse în zbor complimentul voalat.

— Elevul este oglinda maestrului. După dispariția ta, toată lumea încă îl așteaptă pe adevăratul *ollamh*, autenticul profesor.

Arhidruidul bolborosi:

— Tânăr codoș... rosti el și surâse însă auzind aceste vorbe măgulitoare. Se vede că ai crescut printre concubine, la curtea celui afemeiat de Elatha, rosti el și își vârî un deget într-una din marile lui urechi, destupând-o de ceară. Există însă și un alt lucru care mă face să vin cu tine, silindu-mă să ies din umbră, recunosc apoi Cathbad, șovăind o vreme. Cineva pe continent le face de petrecanie tuturor druizilor.

Capitolul 3

Etar era schilod. De aceea se făcuse fierar, deși era încă tânăr. Fusese nevoit să se lase de pescuitul pe mare cu alți bărbați din sat din pricina incidentului care-l lovise, dar, bazându-se pe forța lui fizică, își câpătă un bun renume în mijlocul cuptoarelor și ciocanelor, al focului și al baroaselor. Tocmai încerca să vadă cum o limbă lungă poate tăia mai abitir decât lama pe care o ținea în mână. Forjată din *Metalul lui Danu*, era mândria lui de fierar *aes dana* – în garda lungului pumnal, iscusitul meșter montase argint și aur, smalt și ambră. Dar ceea ce lua ochii era lama: nemaivăzută, lucioasă când răstrângea razele soarelui, gravată cu podoabe părând niște volute de fum, cu zeități ale pădurii sculptate în ea. Și, înainte de toate, neavând prea mare nevoie să folosească cutia, nu irosea niciodată tăișul. Nu trecuse multă vreme până să devină legenda satelor învecinate, din care soseau pelerini pentru a admira acea minune făcută din metalul zeilor și din spirit magic. Etar văzuse cum îi creștea popularitatea și, în definitiv, averea, datorită unui pumnal, uitând că lăudăroșenia lui se născuse dintr-un furt. Când Conan, Anninn, Rury și Gwynedd descoperiseră în peșteri primul bloc de rocă amestecată cu metal, încredințându-i-o pentru a o topi, el sustrase din ea o parte. Spadele meșterite deveniseră armele lui Conan, Rury și Olvik. Celelalte, puține la număr, zăceau într-o pivniță din Toraigh sau fuseseră tocmite cu regele Hargar în schimbul interesatului ajutor în cucerirea regatului fomorienilor. Lui Karre îi fusese dăruit un pumnal, fapt care îi scosese din minți pe fomhoire; un dar ceresc în mâinile unui fost sclav! Cu acel dar pe tron cu siguranță Toraigh avea în față un nou curs al propriei istorii.

În noaptea din ajunul de *Beltain*, cu văpăile focurilor care ardeau pe țarina luminată de sărbătoare, Etar nu putuse să reziste ispitei de a arăta încă o dată miticul pumnal. Lumea din sat i-o ceruse în gura mare. Vedea în acel simbol un semn prielnic al zeilor, precum și bunăvoința lor de a fi ales acea mizeră strânsură de colibe. Fierarul îl luase în mâini și-l ridicase deasupra capului într-un fel de adorație religioasă, printre răstrângerile limbilor de foc. Cu atenția atrasă de acel obiect, puțini dintre admiratori îi observaseră pe cei trei anonimi călăreți care se deplasaseră până în acele locuri, în colțul acela pierdut din Inis Fail.

Aveau fețele scobite, dure și ascuțite, necunoscând surâsul, din pricina meseriei pe care o aveau, deprinși cu sângele și cu moartea, așa cum e firesc pentru orice ucigaș conștiincios. Erau departe, foarte

departe de locul din care plecaseră. Părea că oboseala nu-i vlăguise, în ciuda lungii călătorii, în schimb erau grăbiți. De aceea deciseră să acționeze chiar în noaptea aceea, profitând de adâncă uitare în care ar fi lunecat oamenii din sat după beția sărbătorilor.

Așa i se întâmplă și lui Etar când, după ce dădu pe gât o groază de mied, se poticni aproape de cotețul de porci și nu izbuti să distingă a cui să fi fost mâna care-l zgâlțâia deloc amabil. În lipicioasa lingoare își dădu seama că cineva îl căra într-o căruță, la care înhămasse un singur bou, mânându-l către pădure. Ceea ce urmă ar fi trezit și un mort atunci când cei trei străini îl azvârliră în apa rece ca gheața a lacului Anninn.

Unul dintre cei trei aprinse un mic foc și, la lumina flăcărilor, se uita la Etar. Avea pe față ceva mai mare decât o cicatrice: pe frunte fusese înfierat cu foc, ceea ce însemna că-și trădase o dată stăpânul. Dar ceea ce impresiona cu adevărat era semnul unei tăieturi ce-i traversa fața în diagonală, de la încheietura urechii drepte până la tâmpla stângă, trecând printr-o gravă scobitură deasupra septului nazal. Toate acestea, precum și lumina rece a ochilor ca gheața azurie îl făceau inconfundabil. Era tributul pe care trebuise să-l plătească pentru a se răzbuna împotriva acelei înfierări, dar se răzbunase cu vârf și îndesat când își măcelărise stăpânul care-l umilise în halul acela, înfierându-l ca pe un vițel. Fusese însă mult mai generos decât acela, aruncând bucațile rămase din trupul nobilei la porci.

Scuipând, gâfâind și scoțând apă pe nas, Etar se trezi din amorțeala alcoolului într-o stare deplorabilă.

— Vă trimit să putreziți în bălegarul lui Sidhe imediat ce ies de-aici! răbufni cu glasul împleticit. Era un bărbat puternic, se gândi că i-a fi făcut să plătească cu vârf și îndesat pentru silnicia aceea. Am un pumnal numai bun pentru a jupui niște porci ca voi! Dacă mă gândesc mai bine, ar fi păcat să-l stric pe voi. În atelier am un baros nou și vreau să văd cât de tare se potrivește capetelor voastre... Nu termină bine de vorbit când își dădu seama cât de departe erau de sat.

Cei trei șuierară ceva într-un dialect diferit de al său, poate sudic. În timp ce Etar ieșea din lac clătînându-se pe picioare și șiroind de apă, cel mai robust vorbi cu glas ascutit:

— Te referi la pumnalul ăsta? îl batjocori arătându-i lama cea nobilă.

Ochii lui Etar se măriră cât cepele și înghiți în sec, întinzând din instinct o mână pentru a recăpăta ceva ce era al său.

În loc de orice răspuns, cel mai corpolent dintre cei trei, cu o iuțea surprinzătoare pe care fierarul, încă amețit, n-o sesiză, luă arma, se repezi cu vârful și îi scoase din orbită ochiul drept al lui Etar.

Urletul bărbatului se pierdu printre copacii ce mărgineau grottele din Uisce Uasal, aceiași printre care se iviseră genți pentru prima oară. Cei trei nu se mișcară.

Tamponându-și cu mâna orbita goală, fierarul începu să blesteme și să geamă. Cel mai slab îi altoi un genunchi în stomac care-l făcu să se poticnească în genunchi în fața celui mai corpulent, căpetenia găștii.

— De unde l-ai luat? întrebă fără alte explicații.

Etar se plânse de ceva de neînțeles, până ce un acces de mândrie îl făcu să uite de mutilare și de durere, și ridică capul privindu-și călăul cu singurul ochi neatins.

Drept care primi un șut în cap din partea unuia care nu-l slăbea din ochi. Prăbușit cu fața în prundiș, apucat de păr de un alt gealat, își arată fața desfigurată, cu orbita năclăită de nisip și de sânge.

— De unde l-ai luat?

Etar spuse totul. N-avea de ales; cei trei erau chiar mai răi decât păreau. Singura lui speranță era acum să-i mulțumească. Mai bine un chior viu decât un tată de familie mort. Le descrie pe cele patru personaje și pe cele două slave, mărturisind că aceștia cercetaseră fundul lacului până ce unul dintre ei își pierduse viața, arătând că după aceea plecaseră spre o așezare misterioasă și îndepărtată, întorcându-se cu roca metaliferă. Chiar el le forjase lamele, și pe aceea o păstrase pentru el. Dar misterele lor păreau să nu se mărginească la atât, și reușise să o facă să vorbească pe una dintre slave, care arătase spre Mur Ollamhan.

— Altcuiva nimic?

— Mai întâi șchiop, acum și chior. Etar își îngădui un geamăt din rărunchi înainte de a adăuga: Credeți că aș mai putea ascunde ceva, după halul în care m-ați adus?

— Ai mai făcut-o odată, îl acuză căpetenia.

Unul dintre călăi se pregătea să-i plesnească încă un picior. Etar observă cu ochiul teafăr și-și acoperi capul cu mâinile, în genunchi, rezemându-și fruntea în nisip.

Căpetenia clătină imperceptibil din cap.

— Nu mai știi nimic... Făcu un semn către un gealat să alerge să aducă caii. Celălalt împinse carul în lac și eliberă boul. Urmau să plece în aceeași noapte, fără opriri, fără să se odihnească, nici ei și nici caii, ca și cum n-ar fi știut ce-nseamnă osteneala. Căpetenia se ridică în tăcere și iute, curățându-și unghiile cu vârful *Lamei lui Danu*.

Nemaiauzind nimic, Etar ridică privirea și nu mai zări pe nimeni. Zbirul se așezase într-un loc de unde nu mai putea fi văzut. Așa că fierarul nu-și dădu seama de lovitura de pumnal de la o ureche la

cealaltă, dată pe la spate. Câteva bolboroseli ale aerului din plămâni care țâșnea printre gălgâiturile de sânge ieșindu-i din gât și din gură. Apoi neantul.

Bărbatul șterse pumnalul de cadavru și se urcă grabnic în șa. Ceilalți îl așteptau. Căutătura rea a ochilor săi deschiși la culoare arbora satisfacție, uitând deja de soarta victimei. Cel care-l angajase ar fi plătit atât aur cât atârna acel pumnal; de-abia își potolise pofta de a-și dovedi că nu era vorba doar despre o armă magnifică, ci și că poseda un tăiș nemaipomenit.

Capitolul 4

Fusesse o iarnă atât de grea, încât stârni mirarea marii garnizoane lochlann staționate pe insula Toraigh. Plouase săptămâni întregi. Totul era îmbibat de apă și jilav: culcușurile de piei sau de paie, hainele, proviziile de grâne, până și lemnele de foc. De mai multe ori umiditatea începuse să răzbată prin pereții de piatră sub formă de picături enervante, ce se scurgeau din tavan. Afară, un vânt tăios se hrănea cu puțină căldură a trupurilor deja înmuiate până la oase. Sau se strecura pe sub uși și printre fâșiile de cort puse în dreptul ochiurilor de geam, torturând pe toată lumea cu vântoase de ger și rafale reci ca gheața. Fuseseră zile în care suflaseră atât de tare prin coșuri, încât împiedicaseră tirajul vetrelor; focurile de-abia se aprindeau și încăperile erau veșnic invadate de fum, pe care funinginea se depunea peste tot, pe lucruri și pe oameni. Apoi zăpada acoperise totul și gerul avuse grijă să facă restul, transformând fiecare obiect într-o sculptură străvezie. Priveliștea devenise de basm, dar, durând frigul atâtea luni în șir, locuitorii fuseseră nevoiți să ducă o luptă zilnică de supraviețuire: piei de lup și de elan obținute la schimb de la regele Hargar, blănuri de urs și de cerb; totul devenise inutil. Apa clocotită aruncată în aer exploda în vapori și cristale de gheață. Răsuflarea îngheța, producând un sunet asemănător unui surd fluierat metalic. Apa dulce a râurilor și a bazinelor de colectare înghețase, iar pentru băut era nevoie să străpungi crusta cu dalta.

Chiar și războinicii gennti și familiile lor, care de-acum trăiau permanent pe insula Toraigh, începuseră să se plângă. Ceea ce te pune de două ori pe gânduri.

Oamenii aceia nu se temeau de nimic, mai sălbatici chiar decât tâlharii fomhoire. Nu le era teamă de gheață sau de furtuni de zăpadă. Dimpotrivă, se lăudau că suportă acea climă precum urșii cu blana ca zăpada, animale enorme locuind pe nemărginitele țărmuri din nord și care nu se arătaseră niciodată la Inis Fail. Adulții, ca și copiii, se spălau afară, mai mult pentru a sfida gerul și bruma de ochii celorlalți decât din voința de a fi curați. Se retrăgeau printre aburii din *tigh'n alluis*, casa sudorii fierbinți, iar când ieșeau, se rostogoleau goi în neaua proaspătă, asemenea animalelor, sau se scufundau în apa rece ca gheața.

Regele Hargar, precum toți înaintașii săi, considera Toraigh și prăzile piraților fomorienii o vizuină de comori pe cât de atrăgătoare, pe-atât de greu de cucerit, din care cauză, pentru a ocroti regatul abia cucerit împreună cu Conan, lăsase pe insulă un mare contingent de oameni

care asigurau stabilitatea și echilibrul. Pentru a pecetlui alianța și pentru a onora făgăduințele făcute, noul *Ri Eachtrannach* trebuise să doneze oficial o parte din bogata comoară a fomorienilor acumulată de-a lungul anilor, tot atâtea roade ale prădăciunilor, incursiunilor și jafurilor acestora. La rândul lui, Havgan îl omagiase cu acele bunuri pe propriul rege suprem al ținuturilor de dincolo de marea din nord. Legenda năvălirilor piraterești ai vestiților demoni fomori trecuse dincolo de simplele hotare teritoriale, și darul din vizuina lor de pe insula Toraigh îl avantajase cu siguranță pe Hargar la curtea propriului suveran. Numai că, după ce-i câștigase bunăvoința, nu avu nici cea mai mică șovăială să-l dea jos de pe tron și să-l scurteze de cap cu miraculoasa *Lamă a lui Danu* pe care i-o dăruise Conan.

Acum putea să-și îngăduie să plătească o mulțime de mercenari, cumpărându-i și corupându-i cu comorile sustrate de la fomhoire.

Olvik era unul dintre locotenenții săi; oficial reprezentantul său, ochii și urechile lui Hargar pe Toraigh. Suveranul trimitea adesea trupe de schimb din propriul regat pe navele lungi, dar până la momentul respectiv totul se depănase în liniște. Nu numai Olvik își arăta respectul și devotamentul față de Gwynedd, care se trăgea din același clan Skeld ca el, dar se dovedise a fi un camarad fratern și un reazem credincios pentru Conan și Rury. Toți trei formau o echipă greu de învins, aflându-se mai presus de simpla prietenie între bărbați; orice hotărâre importantă privind insula Toraigh era luată în sfatul comun, prezidat de *Ri* Conan, Gwynedd, Rury, Olvik și druidul Cailbh.

O femeie membră a guvernului unui regat, a unui clan sau a unui simplu *tuath* nu constituia un fapt excepțional. Femeile aveau dreptul de moștenire al bunurilor familiilor proprii, fie că era vorba despre animale, haine sau bijuterii, ceea ce le dădea titlul de *banchomorba*. Aveau dreptul de a-și alege un soț sau un concubin, la fel ca bărbații. Femei bogate și iscusite atât în mânuirea armelor, cât și în diplomatie, inteligente și ambițioase puteau să fie alese de oameni drept căpetenii renumite, numai bune să-i conducă spre victorie în bătălii sau să le ofere o viață mai bună. Bodmall, Aoife, Sin, Fidelma erau doar câteva exemple, de aceea era normal pentru toată lumea să prețuiască frumusețea și forța, iscusința și înțelepciunea lui Gwynedd.

Totuși celții nu vedeau cu ochi buni deosebiri între cele două populații rezidente și, în loc să caute asemănările, puneau accent pe deosebiri, îmboldiți de către *Banri* Erin cea Frumoasă, care-i considera un fel de uzurpatori. Un motiv în plus pentru a se alătura unui *Ri* care, prin definiție, era numit *Eachtrannach*, Străinul. Cele două comunități nu se amestecaseră niciodată complet, așa cum apa nu se-mpacă cu

uleiul de pește.

Deosebirile dintre celți și genți erau multe, chiar dacă alterate de firea prădătoare a stirpei neaoșe din insula Toraigh, ancestrală locuință a zeilor celor răi; fomhoire erau dintotdeauna populația cea mai temută din Inis Fail încă din vremurile Primului Popor. Celții își îngropau propriii morți, lochlann-ii îi ardeau pe rug. Unii erau atrași mai mult de uscat decât de mare; ceilalți simțeau irezistibila chemare a mării și a necunoscutului de dincolo de ultimul val, devenind astfel mari navigatori. Pentru un popor, zeii aveau sălașul în pământ, în plante, în izvoare, pentru celălalt, în cer sau în adâncurile oceanice. Firește, invocau divinități felurite. Celții erau băutori pasionați; genți întreceau măsura, preferând *nabid* și *meddu* într-atât, încât multe decese se datorau abuzului de tărie și încăierărilor mortale care izbucneau între războinicii beți.

Existau și asemănări, dat fiind că ambele populații practicau poligamia și exploatau sclavi, credeau în reîncarnare și într-o viață de după moarte pe Tărâmul Celălalt, înțeleasă ca o simplă trecere, venerau onoarea în bătlaii și în viața cotidiană ca pe un îndreptar esențial: onoarea înainte de toate.

În primul rând, aliații din nord erau apreciați de fomhoire pentru un lucru: posedau o marfă mai valoroasă decât *nabid*-ul lor fermentat sau decât pieile de elan. Veneau pe *hafskip*-urile și pe *knurr*-urile de marfă pe mările din nord, și lochlann-ii regelui Hargar o aduceau în sud ca pe un produs de schimb: sclave și sclavi. Toată lumea era de acord că era vorba despre o marfă atât de frumoasă și de prețioasă, încât însuși Rury nu putuse să nu renunțe și să-și cumpere vreo șase.

Olvik fusese profetic în a-l lua peste picior pe Roșcat în privința sclavelor de care se înconjura. Trăind de unul singur, aveau grijă de el, îl îmbrăcau, satisfăcându-i cea mai mărunță dorință. Fără să ceară nimic în schimb: prin generozitatea lui, Rury nu avea nevoie de nimic.

— Cu o astfel de gardă de corp nu poți ajunge prea departe, îi prorocise Olvik lui Rury înainte de venirea iernii.

Lăsând la o parte problema transportului cu bărcile, Conan și ceilalți ajunseră, în cele din urmă, la porțile cetății de pe Toraigh. În fruntea micii caravane, *Ri* continua să arunce priviri de jur-împrejur. Totul părea sub control; flamura lor fâlfâia ca de obicei, nimic suspect, nici urmă de războinici în mișcare, de lume care să se vaite, părelnice panașe de fum. Savura deja mirarea pe care ar fi provocat-o sosirea lui, când Gerd, o tânără sclavă genți, alergă în întâmpinarea lor. Trecu pe lângă tânărul *Ri* aproape fără să-l vadă și, ușoară asemenea unui fluture de

păducel, cu aripi străvezii precum cele ale zânelor, sări pe calul Roșcatului, îmbrățișându-l și sărutându-l.

— Și pe mine cine mă-ntâmpină așa, se vaită micul Karre bombănind ca și cum ar fi răzuit un metal pe o piatră.

Alături de el, Olvik desfăcu brațele ca și cum ar fi spus: „Sunt aici, nu mă vezi?“.

Glumi prefăcându-se că-i trimite un sărut de urs, și piticul se retrase, scuișcând într-o parte. Apoi, nesatisfăcut, îl scuișcă chiar pe el.

Olvik făcu o grimasă de superioritate și, împingându-l cu mâna, îl zvârli jos de pe cal pe micul lochlann.

Se auzi o bufnitură surdă și o chițăială de insulte de neînțeles, în timp ce piticul își agita picioarele scurte, ridicându-se de jos și încercând să-și ajungă calul din urmă pentru a se urca din nou în șa.

Străinul se prefăcu interesat:

— Nu-mi amintesc ca tu să fi făcut așa ceva vreodată... i se adresa îngândurat lui Gwynedd, care călărea la pas alături de el.

— Cu tine sau cu altcineva? șuiera ea tăioasă.

— Crezi că Rury se va plictisi în seara asta? făcu el cu ochiul înțelegând aluzia deocheată. Poate că-i va fi greu să doarmă...

Vorbele lui intenționau să ațâțe din nou văpăile geloziei femeii sale. Sclavele din nord, asemenea femeilor celte, erau vestite pentru lipsa lor de prejudecăți sexuale. Iar frumusețea nu le lipsea desigur celor de care se înconjura Rury.

Ea îl apostrofă necruțătoare:

— La ce bun să te ostenești ba ici, ba dincolo, când poți găsi ce e mai bun într-un singur loc?

Sarcina lui Gwynedd încă nu era vizibilă, corpul încă îi era zvelt, lucru confirmat doar de o nouă și contagioasă strălucire a privirii ei. Era mai frumoasă ca niciodată, în timp ce Conan îi luă mâna surâzându-i nerecunoscător pentru paternitatea pe care urma să i-o ofere. Și totuși, își spuse, femeile nu se plac nicicând îndeajuns, își găsesc o groază de cusururi pe care mintea unui bărbat nu s-ar osteni nici măcar să și le închipuie. Acea era dovada, și sarcina actuală nu făcea decât să accentueze un inexistent sentiment de inferioritate al frumoasei Gwynedd.

Trecură prin fața caselor de lemn și paie din tabăra gennti. Lumea ieșea în fugă afară să se uite la micul convoi. Și, cu siguranță, cel din coadă, Magmor, legat de ultimul cal, stârnea cea mai mare curiozitate. Pe scurt, printre țipete de copii, ochi holbați, părinți îngroziți și războinici dezorientați, se formă o escortă compusă dintr-o mulțime de persoane, care se luă după ei pe drumul noroios până dincolo de

ziduri. La început temători, apoi tot mai neobrzăați, cu mic, cu mare, îl atingeau și-l cercetau îndeaproape pe demonul acela gigantic care, fără să spere că va reuși, încerca să se retragă, asemenea ochilor unui melc.

Capitolul 5

Esplanada interioară a cetății fomhoire trezi în Magmor coșmaruri nemicând ațipite. Acea bătătură întinsă, zarva asurzitoare a mulțimii din jur, ochii holbați care îl fixau, soarele și țărâna îl purtară înapoi în spațiu și în timp, în alte poieni ale țării calde aflate mult mai la sud. Lumi diferite, fără obiceiuri. Și aici, gustul deosebit al fricii în cerul gurii, excitația mulțimii care răcnea amuzată și gustul propriului sânge amestecat cu cel de țărână în gură, luptă și violență, adversari necunoscuți care îl înfruntau punând pariuri sau laudându-se că îl vor răpune pe gigant. Fugise, fusese prins, bătut și, în cele din urmă, vândut. Destinul oricărui sclav: propria viață, dependentă de capriciile stăpânului, obiect anonim al unui proprietar. Munca la câmp, întâlnirea cu o femeie de aceeași rasă, nașterea unei fete ar fi putut fi cursul unei vieți aproape normale.

Apoi, un negustor din orașul fenician Sidone îl cumpărase împreună cu toată familia, pentru a-l oferi unor nobili din nord aflați în căutare de rarități prețioase, coliere sau vase de o formă neobișnuită.

Îl prezentaseră ca pe un fenomen ambulant, în stare să uluiască pe oricine prin înfățișarea și forța lui ieșită din comun. De-aici începuse nesfârșita lui călătorie spre polul frigului, și un nou coșmar de pătimiri și durere îi fu dat să îndure. Pe o navă ce se întorcea plină ochi cu pânzeturi țesute neobișnuit și cu purpură din Tiro, femeia sa nu supraviețuise, murind de friguri. De-abia se salvase copila, ea era tot ce-i rămăsese. Aceasta nu scăpă noilor stăpâni; amenințându-l că-l vor despărți de tot ce avea mai drag pe lume, îl aveau astfel la mână. Dacă era hrănit îndestulător, Magmor pricepu că se datora faptului că urma să fie aruncat din nou în lupte: era marfă prețioasă, plătită scump în aur, piei și ambră. Se va bate din nou, fie și cu mâinile goale, puțin îi păsa, numai să îi fie lăsată copila. O purtase în brațe și în cârcă săptămâni în șir, reușind chiar să o facă să râdă atunci când își continuaseră drumul acela spre nord, în țara aceea verde și necunoscută, umedă și măturată de vânturi, numită Inis Fail. Până când fuseseră atacați de o bandă de tâlhari pe o plajă învecinată cu un promontoriu. Magmor reușise să fugă cu tot cu copilă, dar iluzia libertății în baraca din copac durase de la o lună plină la următoarea. Apoi, aceiași tâlhari deveniseră vânători. Îl dibuiseră, și țipetele lor se amestecaseră cu cele de durere ale copilei. Atunci când dăduse ochii cu ei, fetița era deja moartă, trântită printre frunzele pădurii din spatele lor, cu fruntea despicată. Ultimul lucru pe care și-l amintea era un urlet

mut de durere în timp ce se repezea la ei, o răbufnire ce-i luase mințile.

— V-ați uitat ce ochi are? O privire de-a lui poate să omoare.

— Ultima dată când a fost aici, Chicol Grinchencos spunea că ține copii închiși în rădăcinile stejarilor. Îi ține în viață, în pământ, și se folosește de ei ca hrană, mâncând câte unul de fiecare dată.

În agitația care domnea la palat și în mijlocul ulițelor, a vacarmului provocat de *aes dana* și de sclavi, de servitori și de oameni liberi, fomorienilor le sări în ochi mai degrabă notabilul Cathbad, decât uriașul Magmor.

Frica de acela era mult mai mare. Oricât ar fi fost de solid, Magmor era totuși doar un sclav; cel dintâi, în inconfundabilul său rol oficial, era cel mai puternic arhidruid din Inis Fail. Orice vrere a sa era un ordin, și cine nu s-ar fi supus, știa că poate fi transformat într-o găscă cu fruntea albă sau într-o cucuvea surghiunită în lumea întunecată a nopții. Printre zecile de culori și zăngănitul convoiului care trecea pe sub arcada porții orașului, bătrânul înțelept părea un conducător de oști. Nu avea flamuri și obișnuita suită de elevi după el, dar barba lui unsuroasă împletită cu mici oase de focă și de vulpe era inconfundabilă, la fel ca lungul lui nas coroiat și urechile clăpăuge. Ochii lui fermecați și trufași, care îl nelinișteau chiar și pe supremul *Ard Righ*, erau priviți cu respect de femei, cu teamă de războinici, cu indiscreție de copii.

Ceea ce nu puteau distinge la el era melancolia; cât de deosebit era cel de acum față de cel care venise data trecută, cu mulți ani în urmă în Toraigh, în umbra stindardului școlii druidice Mur Ollamhan. Pe-atunci, în mulțimea gălăgioasă și uluită se afla și Conan care era încă un băiețel.

Cathbad îi salvase viața, reușind să-l culeagă pe jumătate mort, împreună cu Maev Roșcata, la ieșirea din peșterile subpământene, după o aventură despre a cărei reușită nimeni n-ar fi băgat mâna-n sac. În schimb, Conan izbutise și, cu toate că băiețelul credea că se afla în fața unui mâncător de copii, de-atunci începuse prietenia lor de nezdrunctat.

Un glas cunoscut îl trezi. Un bărbat chel, de vârstă mijlocie, traversa în fugă esplanada din fața cetății. Îi invoca numele, alergând ca o slujnicuță și ținându-și cu mâinile lungă tunică albă de druid.

— Maestre! exclamă plin de fervoare. Maestre, ce bucurie să te văd! Cailbh îi surprinse pe toți, îngenunchind în fața lui Cathbad.

„Codoș prefăcut și scârbos”, își spuse bătrânul arhidruid. În schimb, rosti pe un ton ritualic:

— Știu că ești fericit să mă vezi, Cailbh. E o plăcere și pentru mine,

crede-mă... Aproape că se rușină pentru cele două minciuni nerușinate pe care le scoase pe gură.

Un animal sălbatic, mândru de propria libertate și pus în lanțuri, ar fi părut mai puțin suferind decât Magmor. Ca o fiară în cușcă, încă nu reacționa. Mulțimea din jurul lui îl speria și totodată îl zăpăcea.

Lumea se îngărămădea gălăgioasă pe marea esplanadă a cetății. Un spectacol nemaipomenit; nimeni nu mai avusese vreodată ocazia să aibă dinaintea ochilor așa ceva. Un gigant și jumătate, și-n plus cu pielea neagră. Chel și murdar, cu ochi arzători ce i se roteau în orbite. Îl stârneau, ațâțându-l ca pe o fiară de curând capturată. Nici un fel de milă din partea celor care nu avuseseră parte vreodată de așa ceva. Astfel erau plămădiți fomorienii și lochlann-ii, pirați, nu muieratici.

Pe neașteptate, un glas îl batjocori, apoi altele și altele îi ținură isonul. Își făcu loc bănuiala că ar fi fost un gigant cu picioare de argilă, un cal răpciugos. Oamenii deveniră tot mai îndrăzneți, îl atinseră, riscând tot mai mult.

Conan băgă de seamă și, coborând grabnic de pe cal, urlă:

— Încetați! Lăsați-l în pace! Nu-l mai provocați! răcni fixându-i cu privirea și împingându-i înapoi. Văzuse de ceea ce fusese în stare Magmor.

Dar deja mulțimea era asemenea unui talaz nedomolit și năvalnic. Începu să-l huiduie și să-l jignească. Cineva îl izbi intenționat.

Negrul nu putea nici măcar să urle pentru a se apăra. Avu o răbufnire în ochii plini de groază. Cu mâinile unite de legăturile de piele îl înșfăcă pe războinicul cel mai apropiat de el, făcu câțiva pași învârtindu-se iute în jurul său, apoi îl ridică aruncându-l pe deasupra capetelor celor de față. Pică peste aceștia, cinci pași mai încolo, aterizând ca un netrebnic printre strigăte de durere, urmate de cele de uluire. Cei de față se retraseră cât ai zice pește, ca o moluscă gigantică.

Conan scoase spada cea grea și începu să dea ocol prizonierului, gonindu-i pe provocatorii din primele rânduri. Tăișul acela îngrozea. Toți îi știau legenda: era una dintre spadele zeiței Dana, cu care Conan cucerise regatul, forjată dintr-un metal necunoscut, capabil să taie orice armă a lor de bronz.

— Primul care îl mai atinge va fi atins de asta, amenință tânărul *ollamh*, ridicând lama în soare și arătând-o ca pe un trofeu.

Ochii lui Magmor se roteau iute în orbite, atenți la primejdie. Erau mult mai grăitori decât orice cuvânt pe care nu-l putea rosti. Înțelegea că acel necunoscut îi lua apărarea, numai că nu pricepea de ce. Zări

doar în ultima clipă cuvertura lată de lână care se aşternu peste el, acoperindu-l şi ferindu-l de ochii tuturor.

Cathbad se întorsese. Şi, odată cu el, puternica sa *druidecht*.

Printr-un truc demn de Eochaid Ollathar, zeul magiei, îi aruncase o privire plină de-nţeles elevului său Conan şi împreună îl făcură „să dispară” pe Magmor din raza ochilor mulţimii. Negrul reapăru câţiva paşi mai încolo, alături de santinela de gardă, la adăpost de bastioanele înalte de pământ şi piatră, provocând un urlet de teroare şi surpriză în mulţime.

— Dacă încă nu mă cunoaşteţi, adunătură de pureci, îi pusese la punct pe năucii de genţi, veţi avea cu siguranţă ocazia! Acesta e doar începutul, se prezentase arhidruidul, obţinând în câteva clipe respectul cuvenit. Îşi agitase toiagul *slat an draoichta*: Înapoi!! Înapoi, saci de bălegar, sau vă transform într-o turmă de iepuri saşii! răcni puţin astmatic în timp ce toţi se dăduseră înapoi cu câţiva paşi. În fine, acum se poate respira.

Conan îi adresă o mărunţă plecăciune în faţa tuturor, dovedindu-i cuvenitul respect în faţa acelor lochlann-i. Un *Ri* să îşi plece fruntea! Apoi îi surâse.

Bătrânul arborase o grimasă sceptică.

— Nu-mi place să fac uz de aceste trucuri ieftine pentru a ului un public de naivi! Asta nu e magie adevărată, ci abuz de cumsecădenie în faţa unor nepricepuţi...

Încă descumpănit de tot ce i se întâmplase şi nedumerit de robusta celulă unde fusese închis, bărbatul cu nume de zeu atotputernic, descendent al *Tuatha De Danaan*, se înclina în faţa comandantului fomorienilor, în timp ce acesta asigura uşa grea înainte de a ieşi. Negrul deschise gura şi o închise de mai multe ori asemenea unui peşte, dar expresia plină de recunoştinţă era vădită, ţinând loc de vorbe.

— Ar trebui să-ţi retez o ureche pentru a te mânca ca pe orice sclav. Dar Gwynedd nu m-ar ierta. Acest lucru o îngrozeşte... oftă. Şi cred că are dreptate. Nu văd motivul. Cum aş putea să nu te recunosc? Conan se opri pe coridor. Nu-ţi fie teamă. Lucrurile se vor schimba. Apoi, pentru prima dată, îi surâse, demonstrându-i că o irezistibilă capacitate magnetică nu era un dar deţinut doar de Magmor, cel puţin în această privinţă erau egali.

Rury aştepta afară. Nu-l pierduse din vedere nici măcar o clipă pe acel colos, nici atunci când Cathbad se folosisese de unul din trucurile sale. Fusese rece şi nemilos cu el, şi totuşi nu putea să-l urască. Dar

instinctul său de războinic îi dădea ghes să fie precaut: văzuse ceea ce era în stare să facă. Îl zări pe Conan ieșind, îi adresează un gest de încuviințare, după care se relaxă băgându-și spada în teacă și străbătu esplanada în galop.

— Te grăbești? îl ajunse din urmă, sarcastic, glasul lui Olvik.

— Cel înțelept tace. Nerodul bârfește.

Știind la ce se referea prietenul, Roșcatul goni și mai abitir pe o uliță a cetății. Pe neașteptate, două mâini îl înșfăcă, trăgându-l într-un loc ferit vederii. Se întoarse brusc, cu mâna din nou pe armă, până ce buzele sale descoperiră motivul propriei nerăbdări: gura lui Berd. Și, dintr-odată, imaginea lui Magmor dispăru complet.

— Cathbad în sus... Cathbad în jos... Dă-ne nouă lumina din *eolas*, cunoașterea ta. Un sfat... O prezicere... repetă pițigăiat bătrânul arhidruid. Pe marele Dagda, nu-mi îngăduie nici timpul să râgâi în pace! Însoțindu-și vorbele cu strâmbături, grimase și gesturi jignitoare, trase ușa după el și basta. Rangul îmi conferă, cred, privilegiul de a-i ține departe pe pisălogi... N-am dreptate, spurcăciune bătrână? îl întreabă pe Banan cu sprâncenele ridicate în timp ce, în fine, se trântea în culcușul de piei care-i fusese rezervat. Câte femei ai lăsat borțoase în timp ce-am fost plecat?

Auzul fin al porcului sălbatic îl făcu să întoarcă privirea înainte să audă pașii. Bătăi în ușă și un glas de femeie șopti ceva ca o întrebare pe un ton complice.

— Apropo de femele... comentă ostenit în timp ce se ridica, cuprinzându-și șalele cu o grimasă de durere. Expresia sa se schimbă când văzu cât de bine arătau tinerele vizitatoare. Erau două, frumoase precum păcatul și-n plus dornice de a se-nchide cu el în cameră.

Era slujnica perfectă a lui Rury, cea mai solară și spontană, cea care-și încolăcise brațele de gâtul lui și la întoarcere, după ultima vânătoare pe Inis Fail. Gerd era o sclavă, se știa prea bine. Nu avea nici o importanță dacă era din Marele Nord sau venea dintr-o lume necunoscută, precum cea a lui Magmor.

Cu bravura celui care fusese nevoit să crească în mare grabă, încercase pe propria piele că soarta e necruțătoare. De aceea înțelegea foarte bine norocul pe care i-l hărăziseră zeii găsind un stăpân precum Rury. Fată deșteaptă, nu-i trebuise prea mult timp să priceapă că uriașul acela negru cam slab de minte nu avusese parte de o soartă la fel de binevoitoare.

Ajunsesse ea cea dintâi.

Reușise să sosească la celula acestuia spunând lăncierului de pază că a fost trimisă din ordinul lui Rury. În fața gratiilor de bronz șovăi, omul acela era enorm, băga frica-n tine numai dacă te uitali la el. Scoase dintr-un buzunar de lână plăcintă de secară și pește afumat, singurele lucruri pe care reușise să le sustragă. I le întinse printre gratii, retrăgându-și cu iușteală mâna. Foamea îl răscolea de zile-n șir. Cu toate astea, se uită la ea bănuitor, nehotărât dacă să se arunce asupra hranei sau s-o refuze, temându-se instinctiv să nu fie otrăvită. Alese a doua soluție, cu atât mai decis să fugă de îndată ce ar fi fost cu puțință. Fuga, aceeași fugă care îi salvase viața până atunci.

Pe neașteptate, scârțâitul balamalelor pe coridor o făcu pe Gerd să tresară. Karre păru la fel de surprins, mai puțin Gwynedd, care mergea în urma lui în timp ce lăncierul de pază ținea deschisă poarta masivă pentru ea și ocrotitoarele ei.

Cele două femei se fixară lung și iscoditor, așa cum numai femeile sunt în stare.

Gwynedd era geloasă pe Gerd și pe celelalte sclave arătoase de la palat. Aveau cam aceeași vârstă, iar femeia lui Conan știa perfect cu cine are de-a face.

Cealaltă era speriată de faptul că fusese surprinsă în acel loc în care nu avea voie. La clanurile Lochlann sau Fomhoire o sclavă era osândită la moarte pentru mult mai puțin.

Gwynedd văzu mâncarea refuzată de Magmor pe podeaua de piatră a celei; dovezile acelu mic furt săreau în ochi precum fermecatul *păstrăv alb* într-o puzderie de somoni roșii.

Se așternu o lungă tăcere; tensiune întreruptă doar de murmurul servitoarelor tinerei *Banri*. Acestea huleau răutăcioase un asemenea gest de a fura mâncare. Nu și Gwynedd, care îl considera o dovadă de altruism din partea lui Gerd.

În aceeași clipă se plecă în fața reginei fomorienilor. Nu o cunoștea și se temea de ea în chip reverențios.

Nici una dintre ele nu surâse, doar Gwynedd se prefăcu că nu văzu nimic, se întoarse spre Magmor și scoase la rândul său oleacă de carne sărată dintr-un coș anume pregătit.

Amândouă fuseseră animate de aceeași idee. Pe-ascuns. Fără să-și dea seama pe deplin, acea întâlnire fu începutul unei lungi prietenii. Gwynedd vâri alune și miere, brânză și pâine printre gratii. Fără să se-ntoarcă, îi șopti piticului:

— Spune-i să rămână. Și-ntreab-o dacă vrea să lucreze pentru mine. Am nevoie de oameni ca ea.

Karre pe post de tălmaci se grăbi să-i traducă lui Gerd, ținând cont

că tânăra *Banri* era pe jumătate skeld, dar nu vorbea limba aceea, iar sclava era genți, dar trăia de puțină vreme în ținuturile celte.

Ochii lui Gerd străluciră, semn că gestul său fusese răsplătit încă o dată cu generozitate de zei. Clătină din cap cu înflăcărare, și Karre dădu din umeri nemaifiind nevoie să traducă.

„De altfel va fi mai bine să te știi aproape. Ești prea drăguță. Nu-mi convine să te controlez de la distanță prin informatorii mei de la curte”, reflectă Gwynedd. Firește, acest gând nu era menit tălmaciului Karre.

Cameristele aduseseră câteva piei de lup, însă, pentru a se-nveli complet, lui Magmor îi trebuiau mai multe.

Karre le vârî printre gratii. Atât de diferiți și totuși egali; avea pentru acel tovarăș de obidă o simpatie instinctivă. La fel ca el, era diferit de ceilalți, însă la polul opus: un gigant negru și chel față-n față cu un pitic albinos cu plete lungi.

Colosul de culoare se ridică în picioare, atingând tavanul cu capul și întunecând ca într-o eclipsă puțină lumină ce se strecura prin ferestruică. Adună hainele și se acoperi. Apoi făcu o plecăciune precum cel de pe urmă fiu al celui de pe urmă sclav. Dar nu se atinse de mâncare.

Îi reveni lui Gwynedd sarcina să rezolve problema. Își vârî brațul în celulă, să adune nuci și miere și să le mănânce.

Ghemuit într-un ungher, Magmor își rotea ochii de zor. Cu privirea holbată, urmărea mâinile tinerei adunând mâncarea și ducând-o la gură. Un chin de câteva, nesfârșite, minute. Drept care, la rândul său, se aruncă asupra mâncării devorând-o pentru a-și astâmpăra foamea nemiloasă.

Încrederea reciprocă începuse să se înfiripe.

Gwynedd se uită mai bine la el. Din ce iad țâșnise acel om cu pielea marcată peste tot de o groază de cicatrici?

— Deci nu Conan v-a trimis? stăruie uluit arhidruidul. Fetele clătinară din nou din cap, și Cathbad slobozi un lung șir de presupuneri și ipoteze de complot. Elevul meu preaiubit trebuie că are creierul plin de puroi dacă uită de anumite politețuri ce mi se cuvin... Iar voi îmi spuneți că ați venit aici nesilite de nimeni?

Cele două curtezane dădură din cap, încercate pe de-o parte de o teamă reverențioasă față de acel personaj căruia îi cereau în chip primejdios ajutorul, și pe de alta, de voința de a i se spovedi, de a-i mărturisi povara ce-o aveau pe conștiință, lui, persoana cea mai indicată care prevedea codul nescris al clanului lor: druidul.

Din povestirea lor, la început zornică și abia schițată, apoi puțin câte

puțin, tot mai nestăvilită în învolburarea cuvintelor precum valurile unui fluviu dând pe-afară, se contură o realitate ascunsă între cutele aparentei aceluia loc.

Pe măsură ce continuau, urechile și-așa mari ale bătrânului păreau a se dilata peste măsură. Era implicată o persoană pe care două prostituate ca ele, aduse mereu la palat, nu puteau să-și permită să o denunțe. Erau tinere și frumoase, naive și sărace, alese din rândul populației Fomhoire, fără voia lor, de a fi menite plăcerilor curții în schimbul unei fărâme de aur pentru familiile lor. Misterioasele rituri despre care povesteau nu puteau fi născocite în chip spontan de închipuirea lor.

— Am ajuns la o etate la care credeam că am văzut totul, își opri cu greu mânia puternicul *ollamh drui*. Era mai bine să fie precaut, fiindcă nu existau probe, ci numai bănuieli. În schimb, zei ai răului precum Tigemmas, stăpân al morții, sau Cromm Cruach cel sângeros, sunt niște imbecili dacă cred că-i mai pot învăța ceva pe oameni, continuă el scârbit. Deja rolul lor s-a cam terminat; nu mai există nimic nou în repertoriul răului...! Aproape întotdeauna în zadar, strădania sa fusese să-i ferească măcar pe copii de brutalitatea lumii, de ororile războiului și de violență. Tocmai de aceea găsisese în Conan și în Gwynedd doi aliați valoroși. O să cercetez personal dacă aici se comit grozăvii atât de incredibile... Apoi voi avea grijă tot eu să judec și să pedepsesc. Am acest privilegiu.

— Lasă-mă să citesc în sufletul lui, pretinse Gwynedd. În fermitatea glasului, Conan distinse o nuanță de implorare. Îngăduie-mi să fac acest lucru. Sunt aproape sigură că omul acela nu este ceea ce pare.

— Și ce ar trebui să te las? i-o întoarse, pregătindu-se să potolească încăpățânarea femeii sale.

— „Fiindcă nu ai darul *imbis forasnai* precum Cathbad. N-ai lumina Clarviziunii. Ești doar un bărbat, un biet muritor. Dar un om măreț care-și va împlini destinul datorită capacităților și ajutorului unei femei”, accentuă ea clipind din ochi. Amândoi erau conștienți că femeia aceea era Gwynedd cu puterile sale. Citase anume fraza Fidelmei care, în *crannog*-ul de pe mare, privise în sufletul și destinul comandantului oamenilor de pe Inis Fail. „Ascute-l cu cremene și în slujba ta va să devină mai tăios decât *Lama lui Danu*“, își aminti ea cuvintele lui Cathbad adresate lui Magmor.

Arhidruidului îi plăcea să contemple oceanul, înconjurat de țipetele pescărușilor, de vântul sălcii și de grosolanul frecat al lui Banan de

veșmintele sale. În schimb, era asaltat de un cârd de copii cu păr roșu și ochi verzi, sau cu o coamă aproape albă și pistrui. Aparțineau atât neamului fomhoire, cât și celor din lochlann, fără deosebire; copilăria excludea deosebirile rasiale. Mișunau în jurul lui, dornici să asculte vreo poveste sau, pur și simplu, să aibă parte de puțină mângâiere, străină acelei lumi crude în care fiecare copil, după ce abia făcea primii pași, era pus la muncă: să smulgă buruienile de pe ogor, să scarmene lâna și să strivească purecii și păduchii care infestau lănețurile. Răspunse cu neprefăcută plăcere la acea rafală de întrebări trăsnite sau corecte, deoarece, pe urmă, ar fi fost rândul lui să întrebe.

— Cel de-al Nouălea Val este locul în care *Tuatha De Danaan* i-au convins cu iscusința druizilor pe fiii lui Mil să meargă cel puțin nouă zile, începu să le explice răspunzând cu răbdare. La întoarcere, ar fi urmat să le încredințeze insula Fotla, zisă și Banba sau Eriu. Asta fără să aibă loc vreo confruntare. Dar numai ce Sali Erannan, Eber Donn, războinicii și femeile din *tuath*-ul lui Mil ajunseră în largul oceanului, Daoine Sidhe dezlănțuiră furtuni și uragane care răscoliră nisipul mării, omorându-le suveranii...

Olvik trecu pe lângă ei călare, văzu căldura omenească din surâsul recules al bătrânului și-l salută cu un semn din cap. Ceea ce nu putea ști era faptul că arhidruidul nu făcea niciodată nimic de dragul de a face; în acel moment, puzderia aceea de fetițe și băieți putea să-nsemne un singur lucru: *informații utile* pentru ancheta lui.

Gwynedd n-ar fi fost nicicând în stare să explice ceea ce îi țâșnea din suflet. Nu știa de ce. Izbucnea și basta. La fel și înțelesul cuvintelor. Era de datoria celorlalți să le interpreteze. Pentru ea, vorbele rostite nu aveau un sens deplin decât prin explicațiile celor care o înconjurau și care îi spuneau pe scurt ceea ce rostise și deja uitase. Atingea mâinile sau obiectele altor persoane și închidea ochii, zburând într-o altă lume. De obicei însă nu era priincios să se transfere acolo: adesea durerea era mare și o molipsea și pe ea; o străpungea prin vedenii care îi dansau în fața ochilor sau prin senzații ale celor pe care-i cerceta, trăindu-le viitorul și, mai ales, dezgropându-le trecutul.

— Dacă te atingi de un singur fir de păr al ei, asta îți va veni de hac! îl amenință Conan pe Magmor, trăgând spada din teacă.

Era un risc nebunesc. Gwynedd nu dorise pe nimeni în celulă în afara bărbatului ei.

Magmor se speriasc cât se poate de tare, năucit de acele gesturi pe care nu le înțelegea.

Ea îi apucă mâinile enorme, și colosul se feri, încercând să se

sustragă cu blândețe. Gwynedd închise ochii o clipă și căzu imediat pradă primului vertij. Pe Conan îl trecea o sudoare rece.

Ea îi atinse cicatricile care îi brăzdau mâinile. Imaginile care dădură năvală o lovire ca niște palme în plină față.

— Cine ți-a făcut asta? întrebă cu lacrimi în ochi, deși știa că nu se făcea înțeleasă. Cu cât stăruia în observarea acestuia, cu atât mai mult descoperea că trupul îi fusese torturat. O arhivă a suferinței.

Tehnica lui Magmor fusese întotdeauna aceea de a se preface că e blând ca un miel, ca apoi să țâșnească cu o forță de taur și să fugă. Îi reușise întotdeauna. Acum însă, pentru prima dată, era descumpănit. Cea din fața lui îl ajutase, ceea ce făcea și acum: în interiorul său simțise o căldură binefăcătoare atunci când îi luase mâinile în mâinile ei. Era un semn de pace pentru cugetul său. Până acum câteva clipe era convins că ar fi fost în stare să evadeze și de pe insula aceea. Dar încotro să se ducă? Presimțea că ajunsese la capătul lumii, locul cel mai îndepărtat de oricare alt loc. Era prima lui ocazie în care niște necunoscuți îl îngăduiseră ajutându-l. „Acesta e momentul! Acesta!”, repetase. Dar în fața lui se afla Gwynedd, drept pentru care nu mai era capabil s-o doboare la pământ pentru a-și recăpăta libertatea.

Tânăra începu să tremure și leșină cu un urlat care se stinse brusc.

Conan nu avu timp să intervină.

Riscând o lovitură de sabie, cu o țâșnătură surprinzătoare pentru statura lui, Magmor îngenunche trecându-i un braț pe după picioare și punându-le o mână sub cap. Era cel mai apropiat de ea și gestul său o feri să se izbească cu capul de podea. O ridică, ușoară cum era, ca un duh înaripat. Oferindu-i-o lui Conan, acesta fu silit să lase jos arma în fața gestului de pace. Acesta fusese momentul critic. După care gigantul făcu un pas înapoi și se retrase în fundul celei.

— Atât de multă durere am văzut... Atât reuși ea să șoptească în timp ce-și recăpăta simțurile.

— Ești sigur că vrei s-o faci? îl întrebară Rury și Olvik șovăielnici pe Străin. Apoi puseră mâna pe arme, în timp ce intrau în celula mult prea îngustă pentru un asemenea colos.

Magmor se refugiase cât îi îngăduia celula într-un colț: nu reușea să înțeleagă motivul agresiunii și de ce tocmai în acel moment. La vederea spadelor lungi se pregăti să reacționeze: nu făcuse nimic rău. Dar dacă exista cea mai mică îndoială, atunci nu mai era nimic de făcut.

Pe urmă pricepu. Femeia însărcinată probabil că murise! Văzuse felul în care cei doi războinici mânuiau spadele; înțelese că totul se sfârșise, odată pentru totdeauna, pe acel necunoscut promontoriu de

stâncă de la marginea lumii. Auzi ca prin somn ultimele cuvinte ale lui Conan, fără să le priceapă înțelesul.

— Hai, bolovan de carne. Hotărăște-te odată să ieși de-aici! Ești liber, pricepi? Li-ber... scandă el ultimul cuvânt. Dacă nu ieși de-aici, cum pot să te transform în adevăratul Magmor cu numele puternicului zeu urmaș al neamurilor lui Dana? Îți restitui demnitatea de om. Olvik și Rury, făcu un gest circular, o să facă din tine un luptător cum nu s-a mai pomenit prin părțile noastre. Gwynedd, Cathbad și Karre te vor învăța limbajul gesturilor, astfel încât să poți vorbi cu noi. Și trebuie s-o facă cât mai curând, fiindcă e clar ca bună ziua că nu înțelegi mai nimic!

Deoarece Magmor nu se mișca, ce trei se îndepărtară de ușă. Când nici acest lucru nu avu vreun efect, Conan făcu o plecăciune exagerată în fața lui, așa cum obișnuia chiar negrul să facă. În situația respectivă hotărârea să facă uz de singurul lucru de bun-simț: fiind exclusă din capul locului forța, folosiră viclenia.

Fiind chemată urgent, Gwynedd sosi, fascinantă și radioasă ca întotdeauna; părea să lumineze de una singură întreaga celulă.

Magmor se holbă la ea surâzându-i voios și o urmă smerit, ținând-o de mână, în timp ce Rury se scărpină la ceafă, acolo unde sălășluiesc toate furtăciunile de la creier. Olvik și Conan se priviră trădându-și dezamăgirea și sentimentul de neputință în fața acelei înfrângerii fățișe; era imposibil să înfrunți puterea unei astfel de femei.

— I-au dat numele puternicului zeu venerat de *Tuatha De Danaan*, dar zice că vine din ținuturile maurilor, argumentă Cathbad reușind în chip inexplicabil să traducă mai întâi gesturile negrului, și apoi simbolurile conturate cu suc de potârniche pe masa cea scundă.

— Maurii... repetă Rury în timp ce mușca cu nădejde dintr-o pulpă de miel. Mercenarul părea să-și amintească câte ceva. Am petrecut ani de zile în războaie dincolo de mare, la sud, dincolo de Prydain și dincolo de imensele ținuturi pârjolite de un soare necruțător, exageră el totul cu un vag gest al mâinii. Duhul unui bărbat trebuie să fie hoinar, eu am trăit visele voastre, în timp ce voi putrezeăți stând pe stâncile astea înconjurată de ape! se laudă el pentru a o impresiona pe Gerd, care-i înțelegea, și nu prea, vorbele. Am gustat din farmecul unor creaturi de o frumusețe exotică și cu pielea de culoarea nopții, înmiresmate cu mirodenii, din cele mai gustoase delicatese...

— Vrei să fii atât de bun și să spui lucrurilor pe nume? bombăni Cathbad, întrerupându-l, fără să înceteze să mestece.

Supărat, Rury schiță un semn de protest, dar fără să exagereze. Nu se încumeta să sfideze un arhidruid care avea dreptul să vorbească la

un banchet chiar înaintea regelui din Inis Fail.

— Îmi aduc aminte că se bea în fiecare zi un castron spurcat de lapte și de sânge stors din gura unui vițel. Bântuiți de muște și de alte insecte, spuneau că îi ferea de boli și le dădea putere.

Ceialți îl priveau impresionați, în timp ce Karre traducea.

— Magmor Maurul... sună bine, chițăi Gerd alături de Roșcat, înainte de-a pune un sărut pe fruntea bărbatului.

Așezați cu toții în cerc, așa cum era obiceiul celtic, banchetul fusese pregătit sub soare strălucitor pentru a sărbători o zi de o excepțională frumusețe, după asprimea iernii. Mâncărurile urmau să fie servite mai întâi arhidruidului, apoi lui *Ri* și treptat tuturor celorlalți, respectând însă sensul *deiseal*, spre dreapta în jurul banchetului; niciodată spre *tuath*; zeli s-ar fi supărat. Oamenii mâncau rar carne. Pe coastă și pe Toraigh, peștele era din belșug și, în satele mai îndepărtate de țărm, supele de cereale și ciorba din muguri de orz cu păstrăvi și somon din abundență erau mâncărurile obișnuite. Era însă vorba despre o ocazie specială: sarcina lui Gwynedd și întoarcerea lui Cathbad erau la loc de cinste. Banchetele luxoase și violente de pe vremea lui Elatha și Morc fuseseră de mult date uitării; Gwynedd organizase totul ca o adevărată *Banri*, cu harpiști și *cainte*, *filin-i* și muzicanți. Singurii oleacă dezamăgiți de lipsa unor demonstrații de forță, a unor dueluri sângeroase și fluvii de *nabid* păreau a fi nobilii genți de la curtea lui Hargar invitați împreună cu Olvik și cu micul interpret Karre. Odată cu sosirea lui Magmor, piticul fusese poreclit de celți „negrul alb“. Se așează la umbra unei turle: fiind albinos, se adăpostea de razele soarelui cât putea, de nu, se făcea roșu precum un somon de munte. Dar măcar asupra unui lucru erau de acord și aliații din tabăra de pe insulă: orice sfidare pe viață și pe moarte ar fi fost pierdută din start cu un uriaș precum Magmor.

Ocupa două locuri și pentru a sta jos se foloseau de o ladă masivă care servea de depozit pentru orz și ovăz. Magmor onoră masa cu o foame prea mult amânată. Devoră fiecare fel cu o poftă atavică; era amuzant să-l vezi, dar își făcu loc și teama ca mâncarea să nu ajungă. Începu cu potârnică și rațe cu sos, apoi urmară somon fript și stufat de iepure, în timp ce un harpist mângâia corzile instrumentului pe fundal. O *cainte* dorită de Gwynedd declama satire și poezii, iar Conan le dădu o bucată de aur amândurora, încât cu *fursundud*, iluminarea poetică, pe muzică, versuri și strofe, să preamărească izbânzile și noblețea sufletească a noului *Ri* în compoziții menite să se răspândească în întreaga Inis Fail, transmițându-se și urmașilor. Au fost aduse brânză de vaci și bucăți rotunde de caș de oaie, poame, miere și ouă tari; firește, cu pâine și plăcintă de secară. De pe vatră mirosea a grăsime

de ied perpelit pe jar. Stufatul de berbec a fost servit în timp ce *filin*, muzicanții și cantorii deschideau o paranteză sălbatică printr-un neclar răsunet de tobe de lemn și piei de vacă cântând în onoarea oaspeților lochlann.

Era și carne de câine pe care aceștia din urmă n-o agreau, dar care era prețuită de mulți dintre celți, odată obișnuiți cu gustul ei puternic. De băut erau cești de mied cald, în timp ce Gennti aduseseră tăria lor de culoarea apei și, firește, *nabid* fermentată care făcea o spumă compactă și albă. Din respect pentru aceștia și, mai ales, pentru a nu-l pune în dificultate pe Magmor, Gwynedd nu aduse la masă tacâmuri primitive sau alte obiecte de preț; fiecare mănca ajutându-se de mâini.

Spre sfârșitul mesei, când aproape toți erau de-acum sătui și ar fi preferat să spargă doar ceva nuci și alune, fu adus iedul fript. Animalul făcut la proțap era oleacă mai mare decât un câine, iar comesenii gustară câte-o mică porție, până ce restul ajunse la Magmor. Fără să se dea în spectacol, îl înșfăcă în tăcere cu mâinile de cele două părți și începu să muște nevinovat din carnea aproape neatinsă. Își dădu seama că e privit și arboră o față părând să spună: „E păcat să-l irosești. Nu mă faceți să mă grăbesc și, cu puțină tragere de inimă, o să am grijă să-l termin”.

Cailbh îl fixă disprețuitor, celții cu uimire, lochlann-ii începură să bată ritmic, toți odată, cu câmile în lemnul mesei scunde, aclamându-l.

Minunile banchetului păreau să fi luat sfârșit, în schimb Erin cea Frumoasă îi ului pe toți. Era știut și răștiut că, la etatea sa, încă se desfăta în pat cu cei mai frumoși tineri sclavi gennti pe care trimișii ei reușeau să-i cumpere. Era un lux pe care și-l permisesese dintotdeauna. Își arăta dezgustul față de negru, pe care-l trata cu o disprețuitoare indiferență. În schimb, din acel moment începu să-l privească cu alți ochi. Magmor părea mult mai interesat de pulpa de ied, nebăgând-o în seamă pe bătrâna *Banri* mamă, prin urmare fiind ultimul dintre comeseni care își dădu seama de privirile ei insistente.

Atunci când ea îi adresă o otheadă nerușinată și un gest care nu scăpă nimănui, pricepu. Și deși nu s-ar fi putut distinge, se roși la față.

Era o situație în care nimeni n-ar fi putut să-i ia apărarea, trebuia să se descurce de unul singur. În curând ar fi fost primejdios pentru el să străbată coridoarele cetății.

— Ceea ce dorește femeia vor și zeii... bombăni Cathbad scuijând cojile de alune pe care le sfărâma cu greu între măsele.

Capitolul 6

Așa cum prevăzuse Olvik, situația Roșcatului dură vreme de șase luni. Apoi se văzu că povestea lui se repeta, însă cum și Conan, și Gwynedd putuseră să-și dea seama în timpul evenimentelor de la grotele din Uisce Uasal, Rury se purta cu sclavele de la egal la egal, sfârșind iremediabil prin a se împăuna. La finele lungii ierni, făcuse cel mai bun lucru, o luase de nevastă pe frumoasa Gerd, cea mai devotată, fidelă și îndrăgostită.

Ceremonia fusese celebrată chiar de Cathbad, întors parcă tocmai în acest scop pe insula Toraigh. Erin cea Frumoasă refuzase să asiste la așa ceva din prejudecăți de rasă. Dând din umeri cu superioritate, bătrânul arhidruid celebrase ritul într-un *cromlech*, o terasă circulară împrejmuată de pietre *dolmen* pe culmile falezelor ce dominau oceanul. Prin binecuvântarea sa oficială se formase încă unul dintre numeroasele cupluri mixte din rândul celor două populații.

În timp ce invitații cei mai de seamă coborau călare de pe stânci spre sala banchetelor pe care Conan o pusese la dispoziție, trecură pe lângă o baltă în care rațe și pescăruși găngăiau ca și cum ar fi salutat micul cortegiu. Călăreții erau cât se poate de arătoși, cu cămașa din zale de bronz lustruit, carâmburi de piele, capă stacojie, *torque*, brasarde și inele de războinici din aur. Mirele, Conan și Olvik înaintau împreună, la pas. Nici unul dintre ei nu-și luase vreun scut cu vechile steme partholon, fomhoire sau skeld; jurând credință noului regat al lui Conan, învederau emblema cu vulturul albastru repictat al clanului lui Gwynedd și stejarul școlii druidice Mur Ollamhan. Stema fusese consimțită și de Olvik care, printr-un gest de diplomatie, jurase să apere cauza lui Gwynedd.

— Asta ți-e soarta, Roșcatule... rupse tăcerea Conan. Mereu ai susținut că sclavii trebuie tratați ca atare, și mereu ai potrivit lucrurile încât să-ți tratezi slujnicele ca și cum ți-ar fi fost stăpâne...

Rury grohăi ceva de neînțeles, ceva între jignire și amuzament.

— Și eu, care te vorbesc întotdeauna de bine...

— Sigur că da! Mai ales atunci când îți faci digestia.

— Asta când mă silesc și te ridic în slăvi...

— Ești un sentimental, dădu din cap Conan. Îmi plâng de milă. Am pus un căpitan tandru în fruntea corpului meu de gardă. Cei mai buni războinici ai mei conduși de un campion care, pe deasupra, este amoretat de o întregă garnizoană de slave lochlann...

Rury hohoti, începând să înțeleagă ce se ascundea în spatele acelei

provocări. Îi făcu vânt lui Conan aruncându-l din șa direct în apă. Apoi îl urmă și el, aruncându-se-n iaz.

În suită se auziră niște murmure îngrijorate. Numai Gwynedd și Cathbad dădeau din cap.

— Cu tot respectul, sire... gâfâi Rury trăgându-și sufletul în timp ce ieșea din apă, cu hainele de sărbătoare răpăind precum o cascadă. Ți-am dat deja o lecție atunci când ne-am întâlnit prima dată. E timpul să deprinzi din nou bunele maniere, îi suflă lui Conan în bărbie. Astăzi eu sunt mirele și fac ce vreau, prietene.

Pentru Străin, Rury era acel frate sincer pe care nu-l avusese nicicând, și între ei exista acea înțelegere profundă a soldaților care avuseseră parte de teamă sau de izbândă în numeroase ocazii.

Începură să se stropească precum copiii, joacă ce păru să le înveselească și pe doamne, și pe curtezanele atinse de stropi. Mulți râdeau din toată inima, fără să se ascundă, sentiment care fusese cunoscut doar în vremurile lui Conan, căci râsetele și veselia nu prea se pomeniseră în acel pietros cuib de capcane.

Rury își băgă degetul mic în ureche, încercând să-și scuture apa.

— Ha, am văzut o pulbere ieșind de-acolo! spuse Străinul. Cred că e talașul pe care-l ai în creier!

Olvik se sprijini încremenit de șaua propriului cal, ținându-și sus bărbia; se gândea că unul din cei doi va încerca să-i reteze celuilalt capul, ca să spele, de ce nu, cu sânge, jignirea, așa cum ar fi fost obiceiul skeld. În schimb, cei doi se bălăceau în apă ca două morse, prieteni pe viață. Și unul din cei doi nu era altul decât *Ri!*

Practic, nimeni din neamul Gennti nu acceptase să trăiască în interiorul cetății Toraigh, majoritatea preferând spațiile deschise din afara fortificațiilor și a zidurilor împrejmuitoare pe care oamenii din nord le considerau sufocante.

— Sunt animale, îi înfiera Cailbh, druidul. Născuți pe câmpii precum animalele. Și-acolo trebuie să viețuiască...

— Sunt ființele cele mai murdare, pe care zeitatea lor, Asa, le-a creat, îi ținea hangul Erin cea Frumoasă. Astăzi am văzut pe unul dintre căpitani lor cei mai grași stând pe vine pe o latrină în mijlocul câmpiei. Nu-i păsa de mine la fel cum nu-i pasă unui câine care-și face nevoile. A grohăit ceva ca un salut ca și cum aș fi fost ultima dintre slujnice. După care a continuat să mănânce împrejmuiră de putoare și bășini. Aprins la față, își deșerta mațul gros și totodată mâncarea, pricepeți? Și-a tras pantalonii pe el fără să se șteargă și a trecut pe lângă mine râgâind.

În timpul verii, migrația soldaților împreună cu familiile lor era neîncetată. În afară de Olvik, Karre și câțiva oameni credincioși ai regelui Hargar, mulți războinici din nord, nu cereau, în chip straniu, să se-ntoarcă în ținuturile lochlann, ci mai curând să fie repartizați, nu pentru treburi sedentare, ci în căutarea unor noi teritorii dincolo de ultimul val de la orizont. Așa se face că, în curând, Toraigh se transformă într-o simplă escală strategică și tehnică a corăbiilor lungi *hafskip* și *knarr* cu o singură pânză pătrată, pusă la proră în formă de monstru marin, spre sud, vâslind din răspuțeri spre rutele mirodeniilor și ale negustorilor de sclavi. Existase o vreme în care precara populație aflată în tranzit pe insulă devenise atât de numeroasă, încât ajunsesese să constituie o problemă pentru rezervele de alimente.

Tocmai în acea perioadă, spre sfârșitul verii, Olvik aduse vești proaspete despre suveranul său, vechi aliat al lui Conan. Își scărpină gânditor barba blondă, în timp ce înainta. Vorbi surâzând, dar tonul glasului ascundea ceva neclar:

— Din suveran local, Hargar a devenit regele nostru suprem, cel pe care voi îl numiți *Ard Righ*...

— Asta-nseamnă că va pretinde mai multe biruri de la noi decât îi plătim deja ca să-i păstrăm tronul? întrebă acid Străinul.

— Să sperăm că va fi doar atât, Conan. Să sperăm.

Capitolul 7

„Când am să pot folosi spada în loc de bâtă?” se gândi Rury o clipă. „Atunci când Erin cea Frumoasă te va lăsa în pace...” își dădu și răspunsul și izbucni în râs, crezând că făcuse o glumă reușită.

Răbdarea lui Gwynedd și Karre, conjugată cu iscusința lui Cathbad și Conan, făcuse adevărate minuni în privința învățaturii lui Magmor. Ca și cum n-ar mai fi fost mut. Voința lui de a învăța era atât de mare, încât deprinse cu o iuțeală nemaipomenită un mic număr de gesturi, care reprezentau tot atâtea cuvinte în limba celtă, gennti și în dialectul fomhoire. Îi îngăduiau să comunice: ceea ce nu era în stare să comunice cu precizie, o făcea prin gesturi uimitoare sau trasa desene unde se nimerea. Cantitativ, expresiile nu erau foarte multe, dar compensa cu bunăvoință și chiar cu imaginația.

— Nu te mai tot agita degeaba, Magmor. Nu ești încă pregătit, și basta. În lupta corp la corp ești necioplit ca o lamă care trebuie dată la ascuțit. Primul războinic mai dibaci pe care o să-l întâlnești o să te jupoaie și o să-ți pună pielea la tăbăcit fără să-ți dai seama măcar... Roșcatul luă poziția de luptă și începu instrucția pe ziua aceea cu un grup de tineri recruți și cu negrul. În curând, lăncile și spadele înlocuiră bastoanele de mestecăn. De la înălțimea unei cărări între tranșee, Conan se uita la ei: entuziaști și nepricepuți, dornici să se bălăcească în sângele vrăjmașilor și să reteze cât mai multe capete, pe care să le vâre în parii lăncilor înfipite în fața colibelor.

Pentru celți, sălașul sufletului era capul; furându-l, și-ar fi stăpânit vrăjmașul și după moartea acestuia. Auzi în spatele său niște pași cunoscuți. Vara înainta odată cu sarcina lui Gwynedd, tot mai fățișă. Ea îi luă o mână și i-o puse pe pântecul rotunjit.

— Auzi? Îl întrebă. Știi că sunt doi...

— Au avut loc amândoi?

Serioasă, se prefăcu că nu aude.

— Crezi în intuițiile mele?

— Mai încape vorbă? Dar în cazul acesta cred în instinctul tău matern, cred în tine ca mamă. În privința prezicerilor lui Ib-hell... o să vedem.

El își retrase mâna jenat, simțind o ușoară mișcare sub pielea întinsă, ca un fel de mic cucui care s-ar fi mișcat. Lucruri femeiești în care nu dorise niciodată să se amestece.

Frumoasa skeld se simți ofensată și se duse spre Gerd, oricum o companie mai înțelegătoare, care îi adresă o plecăciune tovarășei lui de

clan și un compliment în limba lochlann.

— Ce crezi? întrebă Conan arătând cu capul spre terenul de antrenament și smulgându-i o părere căpitanului său.

— Se luptă cam dezordonat, dar cu puterea ursului pe care l-a răpus, răspunse poticnit nobilul comandant de garnizoană, strâmbându-se. Doar să se apere cu spada cu jumătate din forța pe care a demonstrat-o, și e deja mai tare decât toți.

— Mâine e rândul tău să-l instruiești.

— Așa e, cu scutul și securea... Povestea luptei lui cu ursul a făcut înconjurul tuturor ținuturilor din nordul insulei Inis Fail. Dar nimeni nu-i știe locul de baștină și nimeni nu-l revendică drept sclavul său. Să fi fost cumva lăsat de izbeliște de frică?

Conan izbucni în râs:

— Mai mult ca sigur, dacă te gândești la ce poate să-ți facă...

Tăcu o clipă, apoi ochii săi deveniră crăpături violete, așa cum se întâmpla întotdeauna când gândul îi zbura aiurea.

— Cu puținele vorbe pe care le cunoaște și ajutându-se de gesturi, a izbutit să-și povestească viața lui Cathbad și lui Gwynedd... făcu o pauză de uluire. Nu numai că toată lumea îi cunoaște acum suferințele, dar viața sa se potrivește în întregime cu ceea ce-mi povestise femeia mea după ceea ce „citise în sufletul lui“, în celulă. Avea dreptate Cathbad atunci când mi-a oprit mâna hotărâtă să-l ucidă: trupșorul îngropat lângă coliba din copac era cel al fetei lui, ucisă de un nemed.

Capitolul 8

Olvik se schimbbase. Nu-și dădea seama nici măcar el, dar prezența lui permanentă alături de Conan, împărțându-i cumpătarea și prietenia, făcuse din el o căpetenie genți diferită din multe puncte de vedere, odios în ochii clanului propriu care nu se prea încurca în amănunte. Acel nou cuget mai moderat își spusese cuvântul în după-amiaza aceea în tabăra din afara cetății; reglarea de conturi pentru a spăla cu sânge o jignire ridicolă nu avusese loc.

Karre își înnodă lungile plete albinoase în coadă de cal, prinsă cu o bandă de piele de focă, descoperindu-și orificiul cicatrizat al urechii retezate de fomorienii, pe când era sclavul lor. Își trase pe el pantalonii grosolani de lână și, cu bustul gol, se pregăti să-și înfrunte adversarul arătându-și cu mândrie tatuajul de pe piept.

Adversarul său era o ființă și mai scundă, cu o lungă barbă roșiatică și cu mâinile pline de inele de războinic. În cugetul micului tălmaci era vinovat de a-i fi făcut curte propriei sale femei, o femeie liberă cu o statură masivă, înaltă cât un bărbat normal. Grav nu era atât faptul că se culcase cu ea, cât că-i golise rezerva de *nabid*, un ultraj adus pasiunii lor de a bea. Dacă n-ar fi fost de față Olvik, ar fi folosit armele. În schimb, confruntarea lor avu loc doar cu pumnii, o luptă rareori pe viață și pe moarte, și, prin urmare, mai puțin gustată de lochlann-i. Publicul oricum se îngrămădisise să-i vadă pe cei doi luptători pitici. Interesul nu era atât de mare față de statura lor, cât de faptul că erau considerate ființe magice și privilegiate în religia lor.

Conan știa întotdeauna unde să-l găsească pe Olvik. Foarte legat de neamul său, i se va dedica trup și suflet. Străinul avea sarcini importante pentru el și Rury. Subiectul îl privea și pe Cathbad, drept care arhidruidul îl însoți pe Conan. Încă înainte de a ajunge la enorma tabără auziră țipetele extaziate și urletele provocatoare ale celor adunați în jurul unei piațete din centrul mizerului sat format din colibe de mesteacăn și case din crăci. Reușiră să-și facă vad prin mulțimea în care războinici și femei țipau de mama focului. Cei doi celți nu putură să-și creadă ochilor când îl descoperiră pe Karre insultându-și adversarul în mijlocul aceluia teren de luptă.

Celălalt pitic se prezentase învelit într-o piele de porc ce-i ajungea până la picioare, netăbăcită, cu păr și toate cele. Era cusută grosolan cu vână de căprior, și el îi slăbi șireturile, lăsând-o să cadă la pământ. Rămase complet gol, fiindcă așa hotărâse să se lupte cu Karre; țipa, făcea gesturi obscene din șolduri și-și trăgea printre degete în chip

ridicol pielea prepușului.

Conan se pregătea să oprească lupta; Karre era prea valoros ca să-l piardă în halul acela. Dar mâna lui Cathbad, apucându-l de braț, îl opri.

— Urăsc că trebuie să recunosc, dar ai dreptate în cazul ăsta, maestre, șuieră Conan.

— Normal, fiindcă eu sunt maestrul. Nu putem face mare lucru. Au doar statura unor copii. Dacă se vâra în bălegar, trebuie să fie destul de mari ca să iasă afară singuri...

Onoarea înainte de toate. Dacă Conan ar fi intervenit în apărarea micului tălmaci, neamul genți s-ar fi simțit nedreptățit. Așa că Străinului nu-i rămase decât să spere într-un succes al lui Karre.

Ca și cum l-ar fi auzit, acesta nu se intimidă și atacă cu capul plecat, răsucindu-și micile gambe.

Se auzi vibrația impactului surd, și celălalt zbură cât acolo în nămol din cauza acelui atac de tăuraș. Cathbad se uită în sus spre nori cu o privire metodică de *neladoir*, lăsă să-i cadă o mână de cenușă de tisă pe care o ținea în buzunar, dar nu zise nimic.

Conan fu cuprins de o teamă nelămurită. Cathbad era vestit prin faptul că nu greșise nicicând vreo prezicere.

Arhidruidul vorbea pe un ton solemn:

— Tu ești elevul meu preferat, afirmă senin cu o nuanță previzibilă. În calitate de căpetenie de *tuath* fomhoire, ți se pare că Cailbh ar fi *învățat gramatica*? Ar trebui să-l cunoști deja foarte bine.

Răspunsul era cuprins în întrebare. Conan surâse; prin expresia aceea Cathbad înțelegea folosirea magiei.

— Gwynedd nu-l agreează, cu siguranță. Mi se pare că se pricepe mai bine să atragă favorurile lui Erin.

— Este considerat un magician adevărat care poate, printr-o simplă comandă, să facă cerul să ningă? Interpretează visele și norii, prezice întâmplări, dă sfaturi militare care să ducă la victorie și vindecă bolile? Poate să schimbe o femeie într-o femelă de cerb? Reușește oare să prefacă bărbații în păsări cu pene, cum face zeița Cliodna? Am auzit că Fintan a supraviețuit potopului transformându-se în somon, dar Cailbh? La adunarea anuală de la Uisneach face întotdeauna pe nebunul... Îl făcu în toate felurile. Adevărul e că n-a fost elevul meu la Mur Ollamhan.

Karre trecea printr-o situație dificilă; celălalt înșfăcase un cuțit de la brâul unui războinic și, înainte ca Olvik să fi putut să-l oprească, se repezi spre adversar. Cei doi se rostogoliră în noroi, cu bărbile și pletele năclăite, încleștați în găfâiturile unei absurde îmbrățișări. De aceeași statură, dar cu o mai mică elasticitate, aveau trăsăturile a doi copii care

se încaieră.

Doar capacitatea de a urî aparținea adulților. Cuțitul zburase în aer, dar Karre urlase de durere pentru tributul pe care trebuise să-l plătească: adversarul ridică în văzul lumii cercelul de aur mănjit de sânge pe care tocmai i-l smulsese. Lobul singurei urechi ce-i rămăsese micului tălmaci nu mai exista. Sfâșiat, atârna plin de sânge ca o fărâmă de gușă sfâșiată.

Conan încerca cu greu să se concentreze la ceea ce spunea Cathbad care, în schimb, părea senin.

— Știi unde este?

— La cine te referi? răspunse fără să-l fi ascultat; confruntarea luase o întorsătură primejdioasă.

Bătrânul ridică ochii la cer răbufnind:

— Atâția elevi și tocmai tu să fi fost cel mai iscusit...? Pe Danu, ești o eroare a mea, asta nu e educație! Banan are mult mai multă judecată decât tine... Vorbesc de Cailbh, de cine altul credeai că vorbesc?! strigă atât de tare, încât unii din jur se întoarseră spre ei surprinși.

Conan fu silit să-l urmărească și să-i răspundă:

— Nu cred că știu. Probabil pregătește poțiuni pentru somn sau filtre de dragoste pentru Erin cea Frumoasă...

Zarva mulțimii creștea în intensitate odată cu lupta. Dădu în clocot atunci când adversarul nud fu îmbrâncit în rândul publicului și se prăbuși chiar între picioarele femeii lui Karre, obiect al disputei.

Aceasta scuipă pe el, încurajată de mulțime, îl ridică în picioare fără menajamente, făcându-i vânt lui Karre cu o viteză dublă decât cea pe care și-o puteau îngădui gambele lui prea scurte.

Încăierarea se liniști și luptătorii își traseră sufletul.

Piticul albinos surâse pentru prima oară, pândi clipa, încadră ținta proiectată spre el abia ținându-se pe picioare și-i izbi un cap mai tare decât un baros în nas. Se auzi sunetul osului care se rupea; lovitura deplasase septul, iar din nări țâșni atâta sânge, încât mânji tot bradul tatuat de pe pieptul lui Karre. Își pierdea cunoștința.

Totul rămase-n aer pentru o clipă, apoi micul tălmaci îi arse o directă în plină mutră și-așa devastată a piticului care, de-acum leșinat, se prăbușise în bălegarul porcilor pe care-i păzea. Hoțul de *nabid* fusese pedepsit după voința divină a Asei și nu putea să se plângă de judecata călăuzită de mâna propriei zeițe-mamă.

Conan scoase un urlat de bucurie mântuitoare.

— Timpul meu aici a expirat, *Eachtrannach*, i-o întoarse glasul maestrului.

Bărbatul se întoarse brusc.

— Nu cumva vrei să dispari din nou...

Arhidruidul nu-l lăsa să termine:

— Un porc sălbatic e mai puțin repezit decât tine. Nu trece imediat la concluzie. Nu sunt atât de depravat încât să-mi doresc alte patru soții, și nici n-am slave care să mă maseze toată ziua cu uleiuri parfumate... se încruntă el. Dar trebuie să mă întorc la Mur Ollamhan.

— Când?

— Imediat. Am așteptat prea mult. În noaptea asta am avut un alt coșmar. Frații mei continuau să mă cheme, și eu nu fac nimic să-i ajut. Cineva pe Inis Fail îi face să dispară pe druizi, pe toți, șovăi o clipă. Iar ca să-i găsesc am nevoie de tine.

Tânărul *Ri* al fomorienilor rămase fără cuvinte. Era năucit de veste și îngrijorat de cererea lui Cathbad. Îndreptă privirea reculeasă spre terenul de luptă. Privea fără să vadă, de fapt, nimic.

Mulțimea îl ridica în slăvi, accentuând răcnetul lui Olvik care-l luase pe sus pe învingător, ținându-l de o gleznă. Cu capul în jos, Karre surâdea și Olvik se străduia să-și mascheze încântarea și să-și păstreze imparțialitatea. Se arătară și Rury cu Gerd îmbrățișați în timp ce mulțimea începea să se risipească. Îl salutară pe Conan, dar acesta nu băgă de seamă.

— Cu o condiție, rupse tăcerea atât de grav, încât îi smulse lui Cathbad un mic surâs de superioritate; nimeni nu era în măsură să condiționeze un arhidruid. Să mă lași să mă-ntorc la timp, maestre, spuse măsurându-și cuvintele. Tocmai am devenit tată. Și aș vrea ca înainte de naștere să-mi celebrezi căsătoria.

Cathbad îl fixă în ochi cu o lumină paternă care-l umplu de mândrie pe cel vârstnic, și pe tânăr de afecțiune. Îi surâse recunoscător cu gura strânsă, și între ei nu mai fu nevoie de cuvinte-n plus, drept care se îndreptară spre cetate. Nici de Olvik și de Rury nu mai era nevoie, altele erau prioritățile.

Tăcură vreme-ndelungată, pășind alături. După care, bătrânul se uită la Conan cu coada ochiului, privind totodată în jur.

— Ceva probleme?

— Nu văd copii pe-afară... Nu erau nici pe terenul de luptă. E straniu; și ieri am auzit că o mamă lochlann plângea că-i dispăruse copilul. Se spune că i l-ar fi luat zeița Asa, mânioasă pe neamul lor deoarece stau departe de prea multă vreme de ținuturile din nord.

Bătrânul tuși.

— Tâmpenii! Înțelesese că era vorba despre o observație de circumstanță; cunoscându-și destul de bine elevul, n-ar fi trebuit să aștepte prea mult ca acesta să atace fondul problemei.

— Maestre, începu Străinul, ce voiai să spui cu druzii... *dispăruți*?

— Din grotle de la Uisce Uasal și până aici n-am întâlnit nici unul cu excepția lui Cailbh, firește, scuipe el într-o parte. Dar acela nu e un druid, făcu el sarcastic. E ceva între un vrăjitor care și-o ia la labă în public și un șaman care-și blestemă dușmanii în bătălie! Își scărpină bărbia stufoasă. De fiecare dată când ceream informații despre druzii din nord, lumea lăsa capul în jos. Pricepea că ceva nu era în regulă, simțea senzația de moarte și de durere așa cum o simțeam și eu, dar nu dădea de capătul firului. Urmă un alt moment lung de tăcere pentru *Eachtrannach*: nu se lasă fără pază un regat de pirați și tâlhari fără riscul unei răzmerițe.

— De acord, atunci. Plecăm în noaptea asta, îi răspunse, chiar dacă interesul lui era altul în acel moment.

— Și cu Toraigh cum rămâne?

— Rury și Olvik mă vor înlocui fără tăgadă, surâse cu o siguranță prefăcută. Deja știi ce-o să-mi zică Roșcatul...

— Și anume?

— Că ar putea fi vorba despre o problemă a lui *Ard Righ*. Să și-o rezolve singur.

— Se-nșeală, Conan. E o problemă a tuturor. A mea și a ta, în special.

— În ce sens?

— O să-nțelegi, Străinule. Și o să-ți dai seama atunci. Tăcu, fiindcă ceva îi atrase lui Conan atenția.

— Ce e? întrebă supărat Cathbad urmărind privirea fixă a celuiilalt.

În soarele palid, răsfrângerea craniului chel al druidului fomorienilor se zărea de departe. Stătea în mijlocul unei puzderii de copii genți și fomhoire, pe malul unuia din numeroasele pâraie din insula cea stâncoasă.

— Acela nu e Cailbh? arătă Cathbad.

— Sigur că da. La el mă uitam.

Interesul arhidruidului spori brusc, dar nu lăsă să se vadă.

— La vârsta mea vederea mă lasă și sporește, în schimb, nevoia de a-mi goli bășica de cât mai multe ori...

— Ceea ce mă surprinde plăcut e că își dă silința să-i distreze pe puștani ăia. Poate că nu e chiar un șaman de aruncat la gunoi... îl provocă Străinul.

Ollamh drui bombăni ceva imperceptibil, dar pe un ton de osândire fără drept de apel.

Se aflau la aproape o sută de pași de Cailbh, veneau dinspre partea însorită, din spatele său. Druidul fomorienilor tocmai se scula în

picioare ținând o față de mână, se îndepărtă puțin, apoi zărindu-i, se întoarce la locul lui, reluând trucul prin care își făcea publicul cel fraged să se minuneze. Stătea comod pe o piatră cât toate zilele în fața unei scânduri de lemn sprijinită între două grămezi de pietre; deasupra se aflau trei păhărele de lemn pe care le mișca cu o iuțeală surprinzătoare: mâna era mai iute decât ochiul. Nimeni, nici măcar Conan, nu mai văzuse vreodată ceva asemănător, o magie care îi îngăduia să se facă nevăzută după cum îi era voia, o mică și rotundă cochilie pe care o făcea să reapară sub păhărelul cel mai puțin probabil, asta după ce le mișcase pe toate trei rapid în mici cercuri și amestecându-le. Nimeni, în afară de Cathbad.

Ajunseră în spatele lui Cailbh, și arhidruidul avea în ochi o expresie severă care-l miră până și pe Conan, oricum disproporționată pentru o atât de mică încălcare a regulilor sacre ale magiei, folosită nu fără scop, în fond, ci pentru a-i înveseli pe copii.

Cathbad înaintă un pas, puse rapid o mână pe un păhărel și cu cealaltă apucă mâna dreaptă ascunsă a lui Cailbh; răsturnă paharul gol și arată mâna lui Cailbh care ascundea cochilia între degete, trucând jocul.

Copiii murmură în cor.

— Cărui fapt datorez plăcerea de a vă vedea, maestre? șuiera Cailbh, încercând, fără să reușească, să-și tragă mâna din strânsoarea lui Cathbad.

— Ținând cont că plăcerea e doar a ta, o datorezi faptului că urmează să te-ntorci în vizuina din stâncă, de unde-ai ieșit, precum șobolanii, nu-i așa? rosti el și-i surâse cu prefăcută politețe, fixându-i privirea. Întoarce-te acolo și nu mai ieși, dacă se poate. Ai face o favoare tuturor.

Cailbh se ridică, smucindu-și brațul.

— N-am nici un motiv să mă supun și nici să mă sperii, dar dacă asta e voința regelui meu... Fără să-și termine fraza, schiță ceva ce aducea a plecăciune către Conan și coborî de-a lungul plaiului în direcția intrării în cetate.

Străinul își frecă îngândurat bărbia.

— Vei avea parte de ura lui pe veci, maestre...

Cathbad își arcui pleoapa:

— Singurul fel de a ne asigura liniștea ar fi acela de a-i lua gâtul în noaptea asta. Sau o excelentă infuzie cu iarbă de *eccineol* în supa de orz! Ar fi trebuit să înveți câte ceva din metodele lui Elatha!... Noi însă suntem din altă plămadă, așa e? izbucni el mai mult într-o afirmație decât într-o întrebare scontată. Dar, fiind prea miloși, dăm chiar noi de

belele... Fapt e că acum o lună am încercat să-i punem ciuperce otrăvite în fiertura de berbec, dar nemernica de slujnică și-a dat seama și i-a dat câinelui să guste, iar acesta a murit chiar înainte de ultima înghițitură.

Dădu din umeri și se întoarse către copii. Observă dezamăgirea din privirile lor, întinse mâna și desfăcu un medalion de la gâtul unei fete, îl făcu să dispară și, zâmbind, cu gura până la urechi, îl făcu să apară de unde-l luase. Bombănitul de nemulțumire deveni uimire. Mai continuă puțin, purtându-i pe acei copii câteva clipe într-o lume de închipuiri, atât de departe de realitatea lor de osteneală, boală și violență.

Conan se uită la ei cu dragoste, vrăjiți cum erau de minune. Oglindindu-se în acei ochi larg deschiși de uimire, se revăzu pe sine însăși răsfrânt ca în apa calmă a unui lac de munte. Se întrebă ce viitor ar putea exista pentru acei copii lipsiți de timpul prielnic copilăriei. Acum, că se pregătea să devină tată, se simțea și mai răspunzător. Cathbad fusese cel dintâi care-i semnalase soarta micuților, deci sosise rândul noului *Ri* din Toraigh să facă ceva pentru ei.

Terminându-se sărbătorirea lui Karre, Rory și Gerd se îndreptară și ei pe drumul care ducea spre cetate. Cu câțiva pași în spatele lor, Conan cântări bine întrebarea simplă; în cazul respectiv, chiar nu înțelegea.

— De ce, maestre?

Cathbad se scărpină în vârful lungului său nas.

— Să zicem că Cailbh are nevoie să mai studieze ca să treacă un examen serios de druid, chiar în timp ce eu îl studiez pe el, zise cu un accent de tristețe, iar umerii i se curbară și mai mult. Oricine este în măsură să uimească niște ignoranți creduli printr-un truc oarecare, spuse și tuși pentru a-și limpezi glasul, gândindu-se la trucul la care recursese ca să-l salveze pe Magmor. De-aia nu e magie. O fluierătură veselă îi făcu să se întoarcă. Strâns la șoldul masivei sale prietene, Karre pășea fericit spre coliba lor de lemn. Trecu pe lângă ei salutându-i printr-un gest al mâinii, cu urechea tamponată într-o alifie de alge, ierburi și pânze de păianjen, și le arătă cu mândrie un nou cercel deja vârât chiar în mijlocul a ceea ce rămăsese din singurul său pavilion auricular încă plin de sânge.

Zorii aveau o lumină străvezie în cerul brăzdat de câțiva nori deșirați. Era surprinzător că nu bătea vântul și, în aerul liniștit, se auzea zbruciumul valurilor și țipătul pescărușilor în zbor în timp ce se scufundau pe îngustele plaje să prindă și ei ceva moluște rămase pe loc din pricina mareei joase.

Glasul lui Erin cea Frumoasă o întrerupse pe Gwynedd din gândurile ei, în timp ce se minuna de acea neobișnuită priveliște senină, în clima rebelă a insulei.

— Unde sunt Conan și Cathbad? o întreabă cu o voce încă năclăită de somn.

— Au plecat în noaptea asta, răspunse vag Gwynedd în timp ce le dădea afară pe slujnice, făcându-i însă un semn lui Gerd să rămână; sarcina ei sporea văzând cu ochii și apropierea ei de acea genți îi era tot mai de folos. Pe Inis Fail se pare că există unul din acele tipice mistere de nedezlegat, numai bun pentru cei doi... Știa perfect de bine ce anume căutau; nu era deloc nătângă și-n plus avea urechi extrem de bune.

Banri-mama păru surprinsă.

— Pentru astfel de lucruri există Cailbh! Să-i cerem o prezicere, chițai ea ca și cum s-ar fi mirat că nu s-a aflat ceea ce știa toată lumea...

Fu cât pe-aici ca Gerd să se sufoce cu mâncarea pe care tocmai o mesteca, încercând să nu izbucnească în râs.

— E expert și în filtre magice... adăugă Erin tot mai convinsă.

— Și cum le face? i-o reteză Gwynedd mascându-și disprețul. Tăind gâtul unor pui și cerând sacrificii umane la care încă râvnește, sub pretextul că puii nu sunt de-ajuns? o sfidă îngrozită. Fu silită să se întrerupă. Copiii din pântec începură să tresară.

Capitolul 9

Zorii de deasupra mării trăgeau încet cortina luminoasă a lui Grian, arătând, odată cu primele raze ale soarelui, contururile tot mai clare ale zilei. Același barcagiu cu buză de iepure și cocoșatul, speriatul de cumnatu-său, stăteau la cârmă, la umbra imensei pânze negre, culoarea fomorienilor. Formau unul din cuplurile cele mai respingătoare, de care lumea își amintea. Cocoșatul și schilodul care avea, în plus, și gușă; își întorcea profilul de cal, prefăcându-se că privește în altă parte. Apoi își căscă ochii încercând să vadă la proră cele două persoane de vază, silindu-se să nu fie la rândul lui văzut. Era tot mai mirat de marele număr de oameni care se deplasau din și spre Toraigh după invazia celor din neamul Lochlann. Nu se arătă deloc încântat. La început, pirații erau cei din neamul lui, acum se găseau în inferioritate numerică, riscând în fiecare zi să fie scurtat de cap în cazul în care ar fi fost abordat în larg de o navă a neamului Gennti.

Conan fixa insula coșmarurilor din copilărie, care devenea tot mai mică, văzută de pe mare; acolo își lăsase femeia și fiii. În prima seară, Gwynedd insistase să meargă și ea cu el.

— Mă păzesc mai bine dacă sunt de unul singur, îi răspunsese.

— Asta nu înseamnă că nu ești un încrezut și jumătate. Dacă crezi că aș avea nevoie întotdeauna de ajutorul tău. Aș veni și m-aș descurca fără ajutorul tău. Așa cum am făcut întotdeauna, de altfel. Nu terminase bine fraza că trebuise să se așeze din pricina unei contracții.

Conan îngenunchease în fața ei și o sărutase. Atingându-i buzele, simțise din nou că mirosea frumos; nici un artificiu, cum ar fi sărurile de baie ale lui Bodmall sau poțiunile Fidelmei, doar parfumul plăcintei abia scoase din cuptor. Dacă era cu puțință, maternitatea îi dăduse o strălucire aparte. Răspunderea față de copii era singura motivație care nu justifica încăpățânarea acelei femei.

— Sigur că a lăsa singură o femeie ca Gwynedd, curtată de ambele garnizoane de pe insulă... îl provocă bătrânul arhidruid cu smocurile de păr ce-i fluturau în vântul sălcui.

— Rury e deocamdată la casa lui, dar Olvik? Este un skeld, vorbește în limba ei, este un rafinat – desigur, dacă se ține seama de adunătura de animale pe care o comandă – și-n plus e un bărbat bine...

Străinul mușcă din momeală. Măinile înșfăcă răparatul, strângându-l cu putere. Cathbad izbucni în hohote de râs.

— Nu ești doar un idiot, Conan, ci chiar mai mult. Față de femeia ta și mai ales față de skeld, clătină din cap dezamăgit. În privința lui Olvik

mi-aș face griji în alt sens. Suntem în mijlocul mării. Vrei să te întorci înot doar ca să verifici? În privința lui Gwynedd fii cât se poate de liniștit! Imposibil s-o lase gravidă cu un al treilea copil!

Debarcară; ca și cum ar fi pășit hotarul unei alte lumi. Cenușiul și negrul lăsară loc verdelui și azuriului.

De pe limba de nisip întinsă spre mare, Conan se îndreptă spre acel ocean nestrăbătut, sălaș al vrăjitoarelor *murdhuacha* și al monștrilor dragi lui Manannan în regatul său din întunecatul pântec al abisului. Îi așteptau pe navigatori pe scurta linie ce unește orizontul marin cu cerul, înghițindu-l dincolo de al Nouălea Val. În dimineața aceea nu mai exista nici urmă din ceața atât de deasă de cu o seară în urmă, încât ai fi putut crede că oamenii dispăreau ca și cum n-ar fi existat. În dimineața aceea, vântul veșnic care urla zvârcolindu-se printre stânci și detonând valurile în contra stâncilor, părea doar o amintire. Mai demult, războinicii săi se aruncau strigând în valuri, stârniți de energia pe care le-o transmitea marea agitată, cu armele-n mână, urlând îndemnuri de război propriilor divinități preferate. Acum însă apele neclintite dădeau amețeli de cap în tăcerea aceea nefirească, știrbită doar de țipetele stridente ale pescărușilor, eterni vânători.

Conan îi înapoie lui Cathbad faimosul său cal, armăsarul care îi bătuse pe cei ai tuturor celorlalți druizi. Urcară în șa, și un îndepărtat cântec de cocoș păru să-i cheme în direcția aceea. Plaja albă, stâncile negricioase și bărcile culcate pe-o rână din pricina mareei joase cedară treptat locul unor brâuri de piatră care brăzdau peisajul, defilând nesfârșite pe lângă cei doi călăreți. Printre fiorduri lungi și înguste, înfruntară razant promontoriile atât de înalte, încât văzură păsările marine făcând volte sub ei în timp ce planau spre cuiburile din stânci. Turmele nu se sinchiseau de hăul de deasupra mării și pășteau cu aceeași neroadă nepăsare chiar pe marginea prăpăstiilor.

Într-o vale mărginită de pârlouage, coline de erică și mușchi roșcat, trecură pe lângă un lac cu ape limpezi precum cele de izvor, pătate de țâșniturele somonilor. Cathbad se opri gânditor.

— Nu cumva s-ar putea afla aici un alt *păstrăv alb*? adulmecă trăgându-se de mustață fără să descalece. Există ulmi... Le place umbra ulmilor.

— Maestre, și oamenii Primului Popor transmiteau cunoștințele bazându-se pe memorie? schimbă Conan subiectul. Dacă bătrânul s-ar fi ambiționat să pescuiască un alt *păstrăv alb*, ar fi însemnat să piardă zile-n șir. Așa e dintotdeauna, încă din vremurile dinaintea lor?

— Nu există altă cale, ar trebui s-o știi. E interzis să lași ceva scris. Iar celor care nu sunt *ollamh* sau *druí* sau *filin-i*, adică cantori la curte

care au în mână legile, le este interzis să cunoască toate căpeteniile de *tuath* sau feluritele labirinturi dinastice care dau dureri de cap celor care încearcă să le învețe. Și, ținând cont că memoria e la mare preț, trebuie să-ți spun că tu ai una fantastică; i-ai uimit mereu pe cei mai vârstnici *ollamh*.

Străbătură o scurtă porțiune de pădure; printre frunzele uscate răsăreau deja clopoțeli. Ceața joasă din pârlăgă și stejarii sacri care foșneau aduceau prin semnele lor mesajele zeilor: dansul bizar al unei frunze-n cădere, zborul neașteptat al unui sturz sau sticlete, vârtejurile de aer printre grămezile de frunze moarte și, uneori, un țipăt al zeilor – un prădător.

Spiritele apei, în schimb, erau cele mai supărate, dar și cele mai darnice. Stropeau oasele cu acea ploicică subțire și rece sau cu furtuni neașteptate. Apoi, ca și cum și-ar fi cerut scuze, scoteau la iveală petice de aur în curentul apei, printre pietrele râurilor.

Străbătură un podiș năvălit de iarbă, cu un colnic de pământ de îngropăciune. Folosirea cercurilor de pietre *dolmen* și a mormintelor unul după altul era mai curând frecventă. În fața intrării se ridica o piatră falnică, sculptată cu șanțuri gravate de vreun iscusit *aes dana*. Era simbolul fertilității chiar și pentru locul în care mortul urmă să sălășluiască. Spiritul vărsat în stâncă urma să transmită energia pământului, canalizând-o de-a lungul aceluia drum. Acolo, în preajmă, se zărea un izvor sacru îngrădit și gura unui puț natural adânc, care servea pentru a comunica cu puterile dincolo de Mormântul Subteran.

— Sufletul se află în cap. Și este nemuritor. Moartea trupului este doar o trecere spre un nou trup de umbră, slăvi Cathbad cu gesturi ample. Iar sufletul așteaptă, răbdător, în timp ce se primenește, se distrează, luptă și se veselește la umbra merilor în floare și la căldura focurilor de după bătăliile de pe Tărâmul de Dincolo... declamă, neizbutind să-și reprime o etalare de erudiție.

— Ca să renască, în cele din urmă, din trupul celor aflați în trupul celor care urmează să vină, sfârși Conan monologul pe care-l învățase pe de rost, folosind pretextul pentru a aduce vorba despre cea mai faimoasă piatră din acel ținut. Maestre, am încercat să memorez ceea ce se descrie pe *Stela lui Danu*, dar am încă îndoieli... ezită el încurcat.

Urmă o clipă de tăcere cât o eternitate, după care Cathbad spuse:

— Am înțeles acum! N-ai vrut să faci pe politicianul cu mine... Ideea mea cu druzii a fost pentru tine doar un pretext apărut la momentul potrivit. Te interesează *Lia Fail*!

Dat de gol, Conan se grăbi să încerce a interpreta umorul bătrânului *ollamh*.

— Una peste alta ești elevul meu! sacadă bătrânul cuvintele cu un rânjet pe buze.

Conan respiră ușurat.

— N-am liniște, maestre, continuă el călărind la pas alături de Cathbad. Există ceva care nu mă lasă să stau locului și să dorm liniștit... Nu mă interesează miedul sau artiștii de la curte... Mai degrabă mă macină o sete de cunoaștere legată de ceea ce e scris pe *Stela lui Danu*. N-am așteptat atâta vreme, ca să fie din nou dată uitării. Gwynedd spune că mai multe lucruri așteaptă să fie înfăptuite de mine. Doar pe mine m-așteaptă, pricepi? Nu e vorba doar despre comori; în joc se află cucerirea cunoașterii... Îmi amintesc toate lucrurile în care sunt ascunse bogățiile din Inis Fail. Dar asta e doar o parte din mesajele Pietrei Destinului... N-am să pot nicicând să fiu fericit dacă n-am să duc la bun sfârșit această căutare.

— A-ți potoli setea de cunoaștere... Cuvintele astea, rostite de un cap sec ca tine, sună a înfumurare, îl șfichiui bătrânul. Tu ai știința care ți-a fost dată de *Lia Fail*. Asta o știe și *Ard Righ*, lucru care-l scoate din minți. Puterea e doar a ta. Toți știi asta, dar nu știi totul. Deoarece au memoria scurtă, hohoti arhidruidul netezindu-și cu salivă lungile sprâncene. Uită că mai exist și eu.

Conan își îngădui o grimasă fără să-l privească în ochi.

— Aș fi băgat mâna-n foc, și tu l-ai învățat pe de rost îndată ce ți-a căzut în mână, spuse legănându-se domol în șa.

— Totuși, fără tine și fără Annin, interpretarea textului pietrei ar fi fost imposibilă. Exact ca aflarea comorilor pierdute ale Primului Popor. Practic, ce era mai greu ați făcut voi... Grotele de la Uisce Uasal, lacul lui Anninn, fluviul subteran și comorile, până la cea din urmă iluminare pe care v-au insuflat-o zeii, lovitura magică: acordul cu genți.

Străinul își scutură coama ca pana corbului întrerupându-l. Nu-i plăceau complimentele. Aurul și *Metalul lui Danu* nu sunt comorile cele mai mari... Piatra are și trei mesaje. Un bărbat cu un trifoi roșu pe piele care va guverna Eriu...

— Nu mă pune la-ncercare, băiete. Ești deja o legendă pentru toți cei care ți-au văzut buca cu pata... deși mare spectacol nu e să-i privești șezutul cuiva, rumegă el vorbele.

— Pe-al doilea îl avem deja la-ndemână. Din cer, o ploaie de bogății neasemuite și un metal de neînfrânt. Pe-al treilea însă nu-l pricep și pace, șovăi. Un cerc de pietre, un *cromlech*... sau un templu... spre a sta de vorbă cu zeii despre Sidhe.

Broaștele orăcăiau în lumina care se pregătea să apună, odată cu codobaturile care își luau zborul. Copitele băteau ritmul cadențat și

hipnotic al trapului pe cărarea presărată cu smocuri țepoase de măracini. Până ce în depărtare apărură focurile unui sat în care s-ar fi putut înnopta.

— O să poți să o privești din nou la Mur Ollamhan de îndată ce sosim. Dacă izbutesc să-mi aduc aminte unde am ascuns-o, râse cu toată gura arhidruidul. Era atât de sigur de sine, încât gluma aceea i se părea extraordinar de reușită. Am ascuns-o atât de bine, încât îmi va fi greu s-o găsesc...

— Care era vorba de duh preferată a mucegăitului de druid Amairgen? rânji Conan preluând subiectul și prefăcându-se că-l întoarce pe toate părțile. Ah, da... am două mari calități: o memorie extraordinară și încă ceva... ce era celălalt lucru?

Râseră împreună, bucurându-se de sosirea la școala unde se formaseră dintotdeauna cei mai buni druizi din Inis Fail. Măriră pasul; Conan era fericit că a doua zi putea să vadă locul cel mai îndrăgit, iar Cathbad era mulțumit că-și va îmbrățișa prietenii de-o viață.

Capitolul 10

Pentru prima oară, Străinul se gândi că ceața putea fi miloasă: fusese trimis ca urmare a compătimirii zeilor. În acel loc martirizat de o soartă necruțătoare, negura ascundea măcar în parte nelegiuirea. Nici el și nici Cathbad nu aveau curajul să descalece în tăcerea de moarte și dezolare care domnea în acei zori livizi, printre colibele neatînse, dar pustii din Mur Ollamhan, în câmpia aceea părăsită în cea mai mare grabă ca sub rafala unui vânt ucigaș, unul stârnit de tâlharii veniți să jefuiască, să ucidă, să depositeze. Câini sălbatici săpaseră în pământ, aducând la suprafață oase și leșuri și, odată cu ele, resturi de ființe umane.

Pe la jumătatea dimineții, Cathbad plecă pretinzând să fie lăsat singur. Scotocise peste tot chiar și cea mai mică urmă a lui Amaigen, Mugh Ruith sau Fir Droirich, dar fără succes. Trupurile lor nu erau de găsit, ca și cum s-ar fi topit în ploaie. Reveni mult mai târziu spre ceea ce rămăsese din școală, cu calul learcă de sudoare. Clătină mahnit din capul cel mare și pufos; căutase la fel de zadarnic și piatra cea sacră.

Ochii bătrânului arhidruid erau umflați de osteneală, și Conan își întoarse privirea de la el atunci când pricepu că ceea ce se amesteca pe chipul bătrânului nu era doar ploaie rece și fină.

— Suntem ca niște frunze uscate, agățate de crengi. E de-ajuns o volbură de vânt despre care nu știm când o să vină.

Cine putea să fi săvârșit un asemenea masacru? Să fii atât de puternic, încât să înfrângi trei dintre cei mai prestigioși druizi din Eriu, făcându-i să dispară în neant? Și mai ales cum reușise să dezgroape pietrele spre a și le însuși?

A doua zi de dimineață, vremea se strică rău de tot. Conan se trezi înțepenit de frig într-o colibă de pietre și paie, printre insecte, șoareci și mușcături de păduchi. Cu ochii injectați de sânge din pricina nesomnului, își repetă singurul gând pe care-l avea în cap: avea deci dreptate Cathbad, druizii erau pe cale de dispariție. Leși în potopul de ploaie de-afară să-l caute pe arhidruid și-l găsi sub crengile unui *Cran Bethadh*, copacul vieții, stejarul sacru, ocrotitor al oricărui sat celt.

Cu un profil abia vizibil în ploaie, bătrânul apucă de toiag și-l ridică înspre cer. Mânele tunicii îi alunecară spre cot, dându-i la iveală brațele osoase și zbârcite. Scoase un strigăt înfiorător, un amestec de disperare și durere. Apoi, cu o forță suprafirească și de nebanuit înfipse

bastonul în pământul putred, împlântându-l în mâl ca pe o lance într-un pântec molatic. Nu se întâmplă nimic, până ce Cathbad nu începu să ofteze.

— Totul e-n zadar, băiete, îngenunche el în mocirlă. Am încercat și rășincercat, dar ceea ce mi s-a arătat are ceva absurd...

Conan se lăsă pe vine lângă el ajutându-l să se scoale-n picioare.

— Maestre, n-ai dat greș niciodată. Își învinse teama că răspunsul la acea întrebare putea să cuprindă: „Ce-au văzut ochii minții tale?”

Bătrânul părea tot mai pierdut.

— E ceva ce nu-nțeleg. Iar lumina clarviziunii mele îmi interzice să pun de două ori aceeași întrebare... Nu pot cere explicații. Magia nu dă roade dacă tot îi bat la cap pe zei cu aceeași întrebare.

— Sunt încă în viață?

— Am citit în nori ca orice *neladoir* și în zborul păsărilor ca un brav clarvăzător *flaidh*. Apoi le-am cercetat soarta după mișcările a două ace încrucișate pe vârful unei pietre. Și toate aceste practici magice de *corrguinech* și de *ovati* știi ce mi-au arătat? Bătrânul își ținu capul între mâini. Durere și suferință. Îi simt că sunt în viață deoarece puterea lor și energia pe care le emană sunt mari. Îi văd însă ca pe niște cârțițe, pășind spre o peșteră a morții. Nu cred să fie vorba despre un dâmb funerar. Cred că mai curând înaintează spre o execuție în masă. Există o colină și... ezită el, am văzut gheare de urs.

Conan sări în picioare.

— Emblema nemezilor!

Arhidruidul oftă nemângâiat și dădu din cap.

— Și dacă sunt ei, sigur îi au și pe partholoni alături, aliații lor dintotdeauna.

— Să întrebăm. Să cercetăm prin preajmă. Cineva trebuie să fi văzut ceva. Și asta cât mai repede, altfel viziunile tale vor deveni și mai lugubre, maestre.

Ca niște umbre cenușii întunecate de lințoliul picăturilor fine, întrebare pe fiecare locuitor din satele vecine. Totul fu în zadar. Sfârșiră cu anchetele și o luară în direcția coastei ca să controleze dacă nu cumva pirații veniseră pe mare. Întunericul se așternu prea curând, și-n vreme ce cereau adăpost în grajdul unei comunități de *airemh* și țărani, din desișul codrului se auziră scurte țipete de animale, zgomote de crăci smulse și ramuri rupte.

— Spiritele se ciocnesc între ele și luptă în beznă, șopti Cathbad uluit, holbând ochii roșii de oboseală.

Dimineața aduse oleacă de îndurare din partea cerului, îngăduind privirii să străbată marea până la orizont. Culorile zorilor se schimbau în

ape de galben, strângându-se într-un cenușiu cu lumini liliachii. Soarele răsărise deja. Înaintând printre erică și pete de licheni, legănatul calului și rigiditatea șei deveniră chinuitoare din pricina istovirii și a moleșirii timpului. Tot schimbându-se ploaia cu soarele, curcubeul cel dublu fu înghițit de nori negri, topindu-se în furtuna din zare. Verdele smarald al pajiștilor luminate de sclipiri de lumină era înveșmântat în mantia albă a turmelor ieșite la păscut. În curând lumina urma să lase locul vântului opac al ploii torențiale. Cu labelle osoase și botul pieziș, doar mieii și oile nu vor fi rămas aceleași, neclintite în nepăsarea lor, elemente statice în peisaj asemenea cenușiilor *tolmen* de piatră care, alături de ele, punctau văile cele verzi. O lume statornică și, în același timp, schimbătoare odată cu lumina care se transforma neîncetat, rapid, de la o clipă la alta.

După câteva zile de mers călare pe insula Toraigh, o posibilă discuție cu locuitorii ar fi ridicat obișnuita problemă a limbii. Printre fomorienii, câte unul cunoștea oarece expresii din graiurile continentului, dar le folosea doar pentru a se adresa câinilor sau porcilor. Graiurile dialectale ale oricărui trib erau diferite între ele și era suficient să le cunoască pentru a descoperi de unde se trăgea cel care le folosea, fie chiar și numai după anume accente, intonații sau pronunții ale unuia și aceluiași *tuath*, dar aflate la cele două hotare extreme și opuse ale teritoriului. A înainta spre răsărit însemna să nu mai poți comunica aproape cu nimeni. Moment în care n-aveai decât să recurgi la gesturi sau la traducerea druizilor, singurii custozi ai cunoașterii.

Întrebară în stânga și-n dreapta până la epuizare. Atunci când Cathbad renunță din pricina oboselii, Conan continuă de unul singur. Mai întâi călare, apoi pe jos, și atunci când până și calul său începuse să se poticnească de istovit ce era, coborî din șa ducându-l de hățuri înainte de a ceda complet. Nimeni însă nu observase ceva ieșit din comun: nici războinici pe timp de noapte, nici lochlann-ii sau oameni din sud debarcând pentru a jefui și nici măcar bande de tâlhari călare sau zarvă de bătălie. Prin urmare, atacaseră doar câțiva, fără milă și în cea mai deplină tăcere.

La asfințitul soarelui, Conan se întoarse mâhnit în grajdul unde-l aștepta Cathbad și care tocmai își încropea un culcuș, îndepărtând oile cu câteva șuturi.

— Prea multe limbi ne despart, băiete, își prelinse sleit cuvintele. Nu izbutea să se lase pradă nici măcar mâniei, ceea ce demonstra cu vârf și îndesat în ce hal ajunsese. Prea multe limbi și prea mulți zei care să fie celebrați de oameni, Conan! Avem nevoie de unul care să ne

unească... un zeu blând care să prezică pacea și iubirea care să fie prea smerit ca să ierte.

Conan își arcui o sprânceană, mirat de acea mărturie prin care bătrânul maestru împărtășea elevului său preferat judecățile sale.

— Noi nu suntem un popor, continuă el cu amărăciune. Suntem o adunătură de triburi ce se măcelăresc pentru o jignire neînsemnată sau un porc furat. Și totuși suntem în stare să vorbim cu morții noștri, cu duhurile plantelor, ale izvoarelor și ale focului. Compunem cântece minunate și executăm bijuterii de o frumusețe unică. La început contemplam natura și grația animalelor pădurii; acum ne tăiem gâturile unul pentru altul, mereu dezbinați, dând atenție deosebirilor, și nu lucrurilor care ne unesc. Ceea ce se-ntâmplă și în cazul zeităților și al limbilor: prea multe și prea diferite de la un *tuath* la altul. Nu vom supraviețui dacă un popor, un adevărat popor, puternic, numeros și unit, ne-ar ataca în masă, săvârșind încă una din invaziile din Eriu care țin de istoria noastră. Suntem doar o amestecătură de războinici avizi, dar ațâțați de vărsare de sânge, o adunătură de luptători orbi și înguști la minte, dar cu gusturi rafinate.

Zicând acestea, precum insecta ce și-a terminat veninul, se-ntoarse pe-o rână și adormi, lăsându-l pe Conan în învâlmășeala gândurilor însuflețite de vorbele sale.

Mai rămânea un singur ținut de explorat, litoralul de la răsărit de Mur Ollamhan. Sub lespedea întunecată de plumb a cerului, ajunseră pe coasta bântuită. Puterea vântului scăzu și curenții în urcare înlesniră ridicarea de la sol a unor pescăruși care ocheau terenul rămânând în aer. Pluteau în nimic, atât de aproape de cei doi călăreți, încât ar fi putut să se lase atinși de mâinile lor. Mai jos, lugubre stânci negricioase din șisturi și conglomerate înalte cât treizeci de bărbați se opuneau din plin mării care se străduia în fiecare zi să desprindă câte-o fâșie.

Le ieși în cale al nu știu câtelea sat, sărăcimea dădu fuga afară ținând în mână câte-o unealtă de muncă, uimită de noutatea acelei vizite și temătoare față de cei doi necunoscuți, doar câteva cuvinte și, drept răspuns, capete clătinate a neștiință. Lumea care locuia în colibe ascunse cu acoperișul de paie, împărțind căldura vetrei cu oile, unde pescarii erau duși pe umeri de soții prin apa mării până la barcă, ca să nu înceapă ziua cu o baie! Drumul continua spre nord și scena se repeta, și astfel mai trecea o zi.

Vântoasele se perpetuau tot mai brutale, călărite de un stol de coțofene de mare și de înfometate păsări ale furtunii. Odată cu țipetele

lor țâșnea sărătură și jilăveală, ce se depunea în picături pe iarba sălcie, chiar și pe marginea alunecoasă a promontoriului. O rană brutală de pământ, o tăietură netă în stânca de pe care te-apuca amețeala. Faleze solemne și grandioase, în care indivizii erau stăpâniți de măiestria impunătoare a naturii; acolo ea dicta legea, iar nu omul.

De îndată ce ieșeau în larg, se arăta o procesiune de insule pietroase; li se spunea *disert*, un loc de retragere pentru druizi, din cele mai vechi timpuri. Păreau presărate cu zăpadă, de fapt, albul nu era decât penajul pescărușilor care își făceau acolo cuibul. Puținele colibe din zare nu aveau ferestre îndreptate spre nord, pentru a se feri mai bine de vântul veșnic. Aveau acoperișuri din chirpici cu grămezi de buruieni crescute deasupra. Când, la vreme de iarnă, marea se dezlănțuia, locuitorii rămâneau izolați de restul lumii zile-n șir. Pentru a supraviețui, acele minuscule comunități se adaptaseră să mănânce pește și să cultive mici grădini îngrășate cu alge; fuseseră smulse palmă cu palmă defrișând puținul pământ pietros. Iar când clima se milostivea, se arătau pe valuri bandele de lochlann-i ieșiți la vânătoare.

Dar nimeni, nici măcar dintre pustnicii aceia, nu zăriseră genți debarcând și îndreptându-se spre interior, spre Mur Ollamhan; și asta pe toată durata iernii. Nu erau adunări de druizi plănuite pentru acele zile și nici măcar un *cromlech* unde preoții să celebreze rituri și unde să vină multă lume. Duhurile pădurii trebuie să fi fost cu adevărat mânioase ca să înghită în abis atâtea dintre fiii lor.

Fusese zadarnic totul.

Cu soarele deja sus în ultima zi de mers, întorcându-se spre Toraigh, Cathbad își opri calul la o răscruce de drum și se îndreptă de spate, sprijinindu-și mâinile de șa pentru a-și dezmoți oasele.

— Nu-mi rămân foarte multe lucruri de făcut, se justifică el absorbit, închizând pe jumătate ochii. Dar nici pentru astea nu prea e timp. Trebuie să plec... Tu ești mai folositor dacă îi ții în loc pe fomhoire. Aici ne despărțim.

— Dar, maestre, făgăduiește-mi că...

Ollamh-ul îl liniști printr-un gest.

— Îmi cunosc făgăduințele, tinere sceptic! Cum aș putea să nu celebrez căsătoria ta cu Gwynedd. Voi fi prezent chiar dacă aș rata o cursă de cai măsluită pe pajiștile din nord, surâse și se îndepărtă fără să se întoarcă.

Primele violete de *Beltain* răsăriseră pe câmpuri și alunii își arătau primele frunze, dar, deși se minunau, nici unul nu le vedea cu adevărat.

Capitolul 11

— Știi ce-mi place la Magmor? mormăi Rury în timp ce intra val-vârtej în salonul banchetelor pregătit pentru *oenach*, obișnuita adunare din dimineața ce urmează lunii pline.

Conan îl privi cu coada ochiului pe Roșcat, surâse și-și acoperi cu palma un ochi, cunoscând deja răspunsul.

— Practic tace chiar și atunci când deschide gura!

Aluzia la Gerd era mai mult decât evidentă. Camaradă excepțională, solară și plină de viață, era însă o gură-spartă fără de leac, comparabilă cu un râu ce-și iese din matcă. Lucru de mirare de două ori, ținând cont de faptul că dialectul fomhoire nu era limba sa maternă. Cu energia și veselia ei reușise s-o molipsească și pe Gwynedd care, în scurt timp, nu mai putuse să renunțe la ea, căci dubla sarcină devenea tot mai împovărătoare, iar pregătirile pentru căsătorie dădeau în clocot.

— Ar putea să te omoare cicălindu-te, se vaită amarnic Rury, burlac nemântuit o jumătate de viață și, tocmai de aceea, venindu-i greu să-și schimbe obiceiurile înveterate și micile vicii tipice pentru cel care trăiește singur. Pe Toraigh își căpătase renumele de cel mai asiduu călător, întrecându-l în această privință chiar și pe Cathbad.

Fapt deloc neobișnuit deoarece aproape toți fomhoire nu călătoriseră mai mult de o zi; ba chiar, cea mai mare parte dintre ei nu părăsiseră vreodată insula și nu se depărtaseră de casa unde se născuseră, trăiseră și muriseră. Serile petrecute în tăcere de Rury dinaintea căminului, înconjurat de câinii de vânătoare și de amintirile din călătorii îndepărtate sau din bătălii ca mercenar cedaseră locul vorbăriei frumoasei Gerd și atențiilor pe care i le pretinsese tânăra lochlann. Câinii dormeau acum afară, locuința lor în cetatea Toriagh devenise un loc unde domnea ordinea și curățenia, ceea ce nu se compara cu vremea burlăciei, iar micile tezaure pe care un bărbat le strânge în cursul unei vieți sfârșiseră pe fundul unei lăzi, sub un strat de flori uscate care înfrumusețaseră casa.

— Unde este acum Magmor? întrebă Conan scoțându-l pe Rury din adâncă tristețe în care căzuse.

Celălalt se trânti pe un morman de piei, arborând un rânjel pieziș și anticipând reacția prietenului său.

— Olvik l-a instruit toată dimineața. Vine și el la adunare, hohoti, dar pare mai curând vlăguit. Elevul, în schimb, e proaspăt ca un boboc. Nu știi ce-a făcut adineauri?

Eachtrannach clătină din cap că nu.

— Am alte lucruri mult mai puțin plăcute de care să mă ocup, după cum vezi, adăugă cu un gest circular și pe un ton de regret.

— Nimic grav... Magmor l-a apărat pe Karre doborând vreo șase fomhoire care-l provocaseră. Toți dorm, dar nici unul nu a fost omorât.

Tânărul *Ri* își încrețește buza satisfăcut:

— Adineauri l-am văzut îndepărtându-se urmat de un cârd de băieți și fete, atât fomhoire cât și lochlann...

— Demonul acela negru a devenit un fel de idol pentru ei. Atunci când surâde, nimeni nu-i rezistă, preciză serios Rury.

În scurta perioadă petrecută pe Toraigh, Magmor devenise o prezență de neînlocuit pentru aproape toată lumea care venea în contact cu el, se gândi Conan. Și de data asta Cathbad avusese dreptate când judecase o persoană.

— Gerd spune că are o răbdare nesfârșită cu cei mici. Incredibil, atâta duioșie ascunsă în mâinile alea mari cât lopețile, continuă Roșcatul. Cred că s-a dus să pescuiască pe stâncile din golful Raidhe...

Conan sări în picioare.

— Să pescuiască? La Raidhe?! Nu i-a spus nimeni că dincolo de stânci marea se cascadează ca un hău? Sunt înșelătoare precum dinții unui monstru marin văzut de departe.

Rury dădu neputincios din umeri.

— Nimeni nu se hazardează de ani de zile să se arunce sau chiar să azvârle undița! Și asta desigur din pricina curenților... Locul acela a înghițit mai multă lume decât gura de la Sidhe!

Pentru a-și procura oleacă de seninătate trebuia să facă apel la amintirile sale de demult, atât de îndepărtate și de șterse de timp de parcă ar fi aparținut unei alte vieți. Maică-sa, care-l învățase limbajul gesturilor, tatăl său, care-l ducea la pescuit. Înainte de incursiunile negustorilor de sclavi, cu mult înainte, înainte de a deveni un gigant cu o putere incredibilă. Totul părea să se fi petrecut la începutul vremurilor, dar și Magmor avusese parte de o mare, de un ocean întreg numai pentru el, cu monștrii marini pe care învățase să-i cunoască, să-i evite și, în anumite cazuri, chiar să-i îndrăgească, scufundându-se și înotând în compania lor. Și ceea ce îl învățase taică-său în ale pescuitului, ca orice copil, n-ar fi putut să uite niciodată.

Cu atât mai puțin felul de a găti peștele. Peștele era pește, pe Toraigh ca și pe coasta unei țări calde și îndepărtate locuite de mauri, oameni cu pielea negricioasă precum lâna anumitor oi. Cu câteva zile înainte, într-un desiș de ulmi și plop, descoperise ierburi aromatice cu

care să dea gust peștilor puși la fript în ziua respectivă. Gerd pregătise plăcinta de secară presărând-o cu slănină și cu una din ierburile acelea. Astfel, Gwynedd, Conan și Rury putuseră să-l felicite pentru priceperea lui de bucătar. Până și Olvik și Karre își linseseră degetele, ștergându-și-le care în barbă, care în păr.

„Fie ca Manannan să mă târască cu el în fundul oceanului dacă n-o să-ți dau ție să-mi gătești *păstrăvul alb*...”

Ridicându-se împleticit de pe rogojina acoperită cu blană de câine, Conan imitase glasul răsunător al bătrânului său maestru în momentul în care miedul își făcuse deja efectul. „Asta, desigur, când am să-l prind. Puțin îmi pasă că e vrăjit.” Ceilalți izbucniră în râs, Olvik se mărginise să aprobe cu gura plină, la început aplaudând, apoi printr-un rânjet sonor.

Magmor se trezi din încurcătura pe care i-o dădeau acele amintiri, căci una din fetele își revendica rândul de a i se sui în cârcă. În dimineața aceea întrebuse în stânga și-n dreapta care era locul cel mai prielnic de pe insulă pentru pescuit. I se răspunsese politic: din păcate, de vrăjitorul Maelsuthan, tânăr elev al lui Cailbh. În timp ce se îndrepta spre golful Raidhe din nord, ținea cu mâinile o fetiță pe un umăr și un băiețel pe celălalt. Cam vreo duzină de puștani în șir indian duceau undița, o trestie lungă și flexibilă, și tot atâția i se învârtteau în juru-i, timp în care cei mai mici, murdari și zdrențăroși, rămăneau mereu în urma cortegiului gălăgios.

Cântau cu toții, în afară de Magmor care putea doar să suradă sau să deschidă și să închidă gura precum un gigantic pește. Fredonând cântecul uriașului de pe ghețarul *Vafthrudhnir* și al vacii *Audumla* din al cărei uger au țâșnit patru râuri de lapte. Era o odă de bucurie deoarece preamărea creația lumii nordice lochlann. Dacă te uitai mai bine la copii, într-adevăr, remarcai unul cu o constituție mai robustă, cu părul lung, de un blond spălăcit și cu o ureche muzicală ieșită din comun. Karre le dirija glasurile albe, concentrat și meticulos, pășind cu spatele în fruntea micului grup. Cânta dintr-un fluier scobit într-un os de pui, pentru a nu știu câta oară, împiedicându-se de câte ceva și ricoșând ca un arici rotunjit precum o minge. Cu toții râdeau, și iată-i, în fine, pe stâncile de la Raidhe, dominate de zbuciumul bubuitoare al resacului mării.

Sala de banchete era o mare încăpere circulară cu pereții de piatră și cu tavanul de lemn, susținut de bărne mari de stejar noduroase și afumate de funinginea vetrei aprinse toată iarna până primăvara târziu. Era atât de spațioasă, încât puteai să pui la proțap un zimbriu întreg sau

un bou. Razele de soare înveseleau zilele acelea lungi, și lumina care se strecura prin micile ferestre era suficientă pentru a vedea chiar și fără a aprinde marile torțe atârinate de ziduri sau lemnele din marile vase cu jărat, făcute din bronz forjat. În jurul imensei mese joase, rotunjite la colțuri, puteau să stea zeci de persoane, înconjurate de trofee de vânătoare și arme atârinate de pereți. Era considerat încă firesc să te prezinți dinaintea regelui cu armele la șold, și, deși în timpul banchetelor la care participau genți adesea abuzau de mied, dezlănțuind dueluri mortale, ar fi fost cu neputință să-și lase spadele la intrare.

— Ne naștem goi, dar ultimul lucru care ni se poate lua înainte de a muri este spada, repetau cei prezenți și orice ncercare de a-i dezarma pentru a-i feri de zadarnice încăierări fratricide s-ar fi terminat tot cu o vărsare de sânge. A fost o vreme când de jur-împrejurul sălii erau grămezi de teste ale vrăjmașilor uciși în bătălie, unele încă cu pielea și scalpul pe ele, atârinate ca niște ciorchini pe stâlpi înfiți în podeaua de pământ. Gwynedd nu încetase să se opună acestui macabru exhibiționism și duhorii pe care o emanau, până ce Conan dăduse ordin să fie îndepărtate de-acolo.

Cailbh scornise justificarea precum că acele grămezi de capete erau o puternică magie în contra vrăjmașilor: în cap se afla sufletul, așadar a-l poseda însemna putere.

— Nu le aruncăm. Le punem doar în altă parte, le schimbăm locul, i-o reteză Gwynedd.

— La o adică de ce nu în hăul lucrurilor spurcate, întări Rury cu un surâs nefiresc de amplu.

Tocmai se desfășura obișnuita *oenach*, adunare pentru administrarea justiției. Lucru care avuse loc cu regularitate în a doua zi după fiecare lună plină până ce, după stabilirea pe insulă a lochlann-ilor, ajunsese prin forța lucrurilor să aibă o cadență mai strânsă. Sfatul lui Conan prevedea prezența lui Cailbd, Gwynedd și Rury, cu contribuția lui Gerd sau Karre care tălmăceau frazele mai dure în beneficiul lui Olvik. Cu toții juraseră credință lui *Ri*, și un jurământ însemna lege. Toți, cu excepția lui Olvik, care se pusese în slujba lui Gwynedd în numele lui Hargar: doar o genți putea să guverneze peste lochlann-ii care acceptau cu seninătate chiar și autoritatea unei femei, dacă era înzestrată cu forța și înțelepciunea lui Gwynedd. În ziua aceea trebuia să se ia o hotărâre în privința unui caz de omor, a dispariției unei fete, a unor dispute legate de proprietăți și hotare încălcate, să se delibereze asupra unor taxe și biruri pentru cei din teritoriile triburilor de pe insulă și de pe continent. Erau probleme la care trebuia neapărat să

participe și *Ri* local, deși ar fi renunțat în favoarea altora din toată inima.

Era de înțeles de ce Sinlan se arăta dornic să le dea doar nouă lăncieri cu caș la gură în loc de doisprezece înarmați până-n dinți, pe care făgăduise să-i instruiască în satul său, pregătindu-i pentru săptămâna de după *Beltain*.

Sau cum de a fost posibil ca tocmai Cobhthach, căpetenia clanului țafnoșilor munteni, să plătească drept biruri doar trei căruțe de vânat proaspăt, piei și grâne – cu siguranță prăduite în sud, unde intrase în bucluc călcând pământurile altora în loc să aducă măsura de lemne ce-i fusese cerută.

Apoi era recompensată Moriath, femeia cea mai trupeșă de care își putea aminti Conan, căpetenia clanului de pe culmile stâncoase din nord, care trimisese obiecte din argilă, somoni și piei de lup, deși avusese parte de o molimă care îi decimase oamenii, o febră care umplea cu apă infectată măruntaiele războinicilor, dar și pe cele ale unor femei și copii.

Profitând de o pauză, Gwynedd mută ultimul pion de *fidehell* și surâse încântată spre Gerd, cu care jucase.

— Șah și mai, chicoti ea. Regele tău Banan a căzut prizonier!

Mistrețul lui Conan își ciuli urechile auzind pronunțându-i-se numele. Dădu să se ridice din paie, dar apoi se răzgândi, adormind la loc și mulțumindu-se să se frece de veșmintele lui Gwynedd, protejata lui, grohăind de plăcere.

Gerd păru dezamăgită, se uită dezumflată la cele două piese adversare *fian* și *gwerin* care îi împinseră pionul spre marginea mesei de joc, după care se resemnă întinzându-se și trăgându-se înapoi pe scaunul primitiv.

Gwynedd însă se gândea deja la cu totul altceva. Fără să fie observată, se apropie de bărbatul său, șoptindu-i ceva. Conan fu de acord și, cu prima ocazie a dezbaterii, mută discuția pe alunecosul teren al prezicerilor lui Cailbh. Străinul cunoștea deja verdictul lui Gwynedd, care se potrivea aproape perfect cu viziunile avute de Cathbad despre dispariția druzilor.

— Ia spune-mi, credinciosule Cailbh, care e părerea ta în trebușoara care mă îngrijorează pe mine și pe marele Cathbad?

Auzind acel epitet disproporționat, druidul fomorienior înțepeni.

— Unde crezi că ar fi trebuit să-ți căutăm *frații*, în loc să ne ntoarcem cu mâinile goale?

Cailbh păli imperceptibil și tăcu ca să câștige timp.

În spatele lui, Maelsuthan tresări. Elevul nu se despărțea nicicând de maestru. Olvik spunea că era mai rău decât propria umbră.

— De umbră poți scăpa dacă nu e soare sau lumină, dar de Maelsuthan, nu.

Gwynedd bănuia că ar fi fost amantul lui Cailbh, lucru destul de frecvent între războinicii convinși de frumusețea superioară a unui trup bărbătesc și forțos, dar mai puțin obișnuit în rândul păstrătorilor cunoașterii.

Cailbh schiță una din multele lui plecăciuni, dar fără să se ridice; ca orice druid de la curte, în locul acela conta cât un *Ri*.

— Cathbad s-a înșelat, accentuă el cu vădită încântare, fără să-l pună însă în aceeași oală și pe Conan în privința eșecului misiunii, nu în găsirea locului cu pricina, cât în alegerea metodei de clarviziune, surâse el enigmatic. Cathbad e înțelept, prea înțelept.

Conan se sprijini cu spinarea de zid fixându-și interlocutorul; insulta disimulată însemna, de fapt, că înțeleptul Cathbad se ramolise odată cu bătrânețea.

— Nu sunt în stare să fiu mai presus de el fără îngăduința ta, sire... continuă afectat. Puterea pusă în joc este prea mare. Nu poți să crezi că ajungi la descifrarea unui secret atât de bine ascuns, dacă nu absolvi la rândul tău puterea unei magii la fel de mari...

— Adică? interveni Gwynedd.

— Barbarie curată, îi răspunse Conan, îmbufnându-l pe *dru*i. Ritualurile celor din vechime cereau mult sânge, sânge omenesc adesea, prea adesea.

— Ce e mai important pentru noi? Viața, regina mea, adăugă plin de sine, nu fără să schițeze încă o plecăciune.

— A ta? îl întreabă el cu o speranță ironică.

Cailbh se prefăcu că nu auzise.

— Sacrificii native, așa cum porunceau sfinții părinți ai Religiei Străvechi, ai Oamenilor de Piatră, devotați zeului Cromm Cruach, Sângerosul cel Spornic. Ea n-a fost neglijată nici *de Ard Righ*, insinuă, demonstrând că știe mai mult decât ceilalți din acea sală. Numai din puterea energiei ce țâșnește din acel sânge aş putea să arăt exact locul unde se ascund *frații* mei și sacra *Lia Fail*.

Maelsuthan se uita la el ca la un idol, sorbindu-i cuvintele.

Gwynedd însă era îngrozită. Îi era nesuferit druidul acela odios și unsuros.

— Și câte vieți ar trebui să curmăm?

— Cât e nevoie, doamna mea. Cu cât secretul e mai important... își întrerupse fraza.

— Atunci ori de câte ori ne aflăm la ananghie din pricina unei înfrângerii, secete, a simplei bănuieli, dăm fuga să luăm gâtul tuturor

celor care vor fi atât de tâmpiți ca să se supună, i-o retează ea enervându-se. Și celor tineri și neprihăniți, pentru a dezlănțui tot mai multă forță.

Șamanul aprobă cu gravitate, fără să clipească.

— Nu vor muri în zadar, ci pentru binele neamurilor noastre, iar noi vom învinge cu ajutorul zeilor.

— Care zei, Cailbh? Nu cumva Spornicul Morții pe care îl invoci? Gwynedd nu-și dădu seama că striga deja din rărunchi. N-am să cred nici măcar dacă o să izbutești să-mi demonstrezi... se ridică ea în picioare, dar nu-și termină fraza. Totul prinse a se învârti odată cu ea, și Conan reuși cu greu s-o sprijine, întinzând-o pe rogojina de lână urzită.

Rury atinse metalul gârzii spadei în contra duhului rău. Conan îl imită, dar cu totul altă intenție. Roșcatul îi blocă gestul. Nu se cuvine ca un druid să fie executat ca un câine fără a provoca prejudecățile poporului, dezlănțuind o revoltă dictată de frica superstițioasă în mânia zeilor.

Maelsulthan așteptă servil ca adoratul lui maestru să-și îngăduie un mic surâs sugrumat, după care îl imită.

Ca prim *druï*, *filin* și *neladoir* al fomorienilor, Cailbh hotărî împreună cu *Ri* Conan tot ce era de hotărât. Putea să excomunică un individ sau un întreg clan care nu i-ar fi respectat poruncile. Tot el era îndrituit să rostească blesteme rituale, invocând mânia uneia sau mai multor divinități împotriva unui vrăjmaș străin ce-i amenința.

— Vei fi martorul *Fail*-ului, era o frază care-i îngheța sângele-n vine până și *Fe*-ului, un ciomag de plop tremurător cu care druidul măsura groapa unui om. Fraza aceea, rostită în chip solemn, era moștenită de la Primul Popor asemenea cicatricilor tribale. În timp ce sacrificarea cărnii bustului sau a brațelor având ca rezultat o veșnică cicatrice în relief, în memoria fiecărui dușman ucis, era o practică la care se renunțase, a fi martori ai destinului sau *Fail* însemna un sacrificiu uman. De obicei era vorba despre copii schilozi sau tineri diformi care și-așa n-ar fi apucat să devină adulți, după probele de inițiere, reprezentând o povară pentru comunitate; erau încredințați mamei naturale, ținând cont că, în general, erau repudiați de tată, fiind considerați o piază rea pentru întregul *tuath*.

Exista și alternativa sacrificării asasinilor sau a unor sclavi capturați. Motivele erau mereu aceleași: înfățișarea plăcută, pentru a o îmbuna pe Esca, zeița lunii; tinerețea, pentru a-i prelungi viața căpeteniei clanului, vigoarea fizică, pentru a spori prosperitatea anotimpurilor strănerii recoltei.

În perioade de secetă putea să se întâmple ca, în schimbul a ceva aur sau a unor daruri votive trimise celor din familie, cineva deja grav amenințat de justiție sau cu o stare de sănătate precară să se sacrifice pentru binele întregii comunități. Spălat, înmiresmat și gătit cu flori și veșminte țipătoare, era expus ca să-l vadă tot satul, după cum cerea ritualul. În timp ce era plimbat pe ulițe, toți îl potopeau cu cele mai groaznice blesteme, urându-i să aibă parte de cea mai vitregă soartă, atribuindu-i întreaga vină a recoltei proaste, a faptului că nevasta le era stearpă, că îi loviseră tot felul de suferințe, boli și sărăcie, în fond relele nefericirii lor, astfel încât victima să ia asupra ei, Dincolo de Mormânt, toate pătimirile și nenorocirile pământești. Execuția era publică. Victima era înjunghiată în spinare, sau străpunsă cu o lance, sau trasă în țeapă. În sarcina druidului cădea să tălmăcească semne prevestitoare din spasmele agoniei celui sacrificat. Execuția era lăsată pe seama unui șaman sau a unui elev tânăr al druidului.

Cailbh nu era de acord, nu-l însărcina pe Maelsuthan, ci executa totul cu mâna lui. Era un expert autentic, pasionat de astfel de lucruri.

Odată cu venirea la tron a lui Conan, dar mai ales a lui Gwynedd, multe lucruri se schimbaseră: condamnările la moarte fuseseră înlocuite cu lungi penalizări impunând celui condamnat să muncească pentru cel căruia îi adusesse vreo pagubă. În ziua aceea, în sala banchetelor, disputa între două femei care-și revendicau același bărbat devenea tot mai ațâțătoare. Când strigătele care, strecurându-se pe coridoare, ajunseră până la participanții la adunare, prevestiră o întâmplare care scoase toată lumea afară.

Zeii trimiteau un alt mesaj.

Magmor alesese un loc adăpostit de pe țărm pentru a arunca momeala, o bucată de pălămidă de stâncă ademenitoare. O agățase de o undiță grosolană, un soi de cui îndoit, la rândul lui legat de o frânghie tare din vine de focă, înnodată cam primitiv. Copiii erau numai urechi la poveștile lui Karre, în ziua aceea deosebit de vorbăreț, în stare să-i farmece accentuând pauzele dintre povești și fluierând dintr-un flaut ca vai de lume. Deși statura piticului insufla mai mare încredere celor mici, o fetiță se încăpățâna să-l urmeze pe Magmor peste tot. Gigantul negru n-avea ce-i face, acceptând să stea cu el pe aceeași stâncă, liniștită și tăcută ca el. Avea aproape aceeași vârstă pe care ar fi avut-o fiica lui dacă mai trăia. Se uita la ea cu coada ochiului în timp ce cu celălalt încerca să nu piardă din vedere plutaundiței ținută domol pe marea încă învăluită în negură. În timp ce începea să creadă că o să devină sașiu, prinse ceva mic. Simți că mușcase de mai multe ori și, smucind

cu nădejde frânghia, Magmor avu parte de primul pește pe ziua aceea, un mic locuitor al ungherelor dintre stânci.

Apoi nimic o bună bucată de vreme.

Cerul era plumburiu și vântul abia de se simțea. Magmor se întoarse către Karre:

— *Aici jos nu-i chiar nimic!* se făcu el auzit prin gesturi.

Micuțului părea să nu-i pese.

— O fi mâncat totul peștele tău...

— *Chiar așa și e,* replică negrul negându-și instinctiv propria convingere. Ceva îi scăpa, dar nu reușea să se-adune. Se întoarse, și pescărușul care acum câteva clipe plutea deasupra apei, nu mai era. În aceeași clipă, ceva din apă mușcă undița rudimentară, iar bănuielele lui Magmor se adevăriră. Frânghia dispăru brusc de la suprafața apei, trăgând după ea tot ghemul pe care Magmor îl alcătuisese lângă el. Acesta se depănă cu repeziciune, trecu printr-un inel de bronz din vârful prăjinii de lemn și se opri brusc, ajungând la sfârșitul cursei. Magmor știa că sosise momentul cel mai delicat. Urmă smucitura inevitabilă însoțind mișcarea, dar, în chip miraculos, frânghia nu se rupse. Moment în care începu să tragă, păstrând o tensiune statornică și evitând orice smulgere bruscă. Cu bustul gol, mușchii și tendoanele se conturau printre coaste și vertebre, asemănându-se cu niște pietre de râu rânduite pe pieptul și pe spinarea bărbatului. Dar oricât s-ar fi sforțat, nici măcar un uriaș ca el nu reușea să-i vină de hac acelei forțe care se opintea spre larg. Siguranța sa dispăru atunci când simți în mâini undița incredibil de îngreunată, zbuciumată de neobișnuit de energice zbateri, transmise pe toată lungimea ei. Atârna de ea ceva ce nu voia în nici un chip să iasă din apă, și era ceva mare de tot. Sprijininindu-se cu picioarele de stânci, Magmor reuși să recupereze trăgând cu mâinile goale aproape jumătate din frânghie. Undița şuiera din pricina încordării nemaipomenite. Pe neașteptate simți că toată unealta lui încetase să freacă și să vibreze, destinzându-i-se între degete. Câteva clipe, și Magmor avu la dispoziție oceanul întreg. Aparent pustiu.

Crezu că sfoara de la undiță se rupsesese și începu să tragă din nou. Spre marea sa mirare, descoperi că atât undița, cât și momeala erau la locul unde le pusese, deși ditamai bucata de carne fusese terciuită de o enormă gură fără dinți, care o strivise ca între două lespezi de ardezie. Nu-i mai fusese dat să vadă așa ceva, bănuia însă a fi un animal de pradă de dimensiuni neobișnuite.

Nedumerirea spori pe măsură ce ochii omului de culoare se căscau. Poate că era o haită-ntreagă. Instinctul îl făcu să dea-napoi. Puse jos

undița și strigă spre copii, dar nici un sunet nu ieși din gura lui. Bătu din palme ca să-i atragă atenția lui Karre.

— *Îndepărtați-vă de apă! Ia-i de-aici, Karre!* dădu el de-nțeleș ca și cum ar fi urlat. *Departe de apă!*

Karre își aruncă fluierul și dădu fuga să-i strângă pe copii, așa cum ar fi făcut un câine cu oile turmei.

— *Să nu cumva să intre în apă vreunul! E ceva, dacă a devorat totul!*
A fost o greșeală.

Agitația copiilor se transformă într-o panică de nestăpânit. Între timp o forță nevăzută smulse firul și undița rezemate de stânci, firul începu să șuiere frecându-se de stâncă și, în alunecare, prăjina o izbi pe fetița de lângă Magmor, făcând-o să cadă în apă printre jeturi și țipete.

Trase de acel ceva, frânghia și undița alunecau cu toată iuțeala pe marea străvezie, o suprafață întunecoasă și deloc îmbietoare țâșnind la suprafață ca un lucru însuflețit. Până ce dispărură de tot, scufundându-se și lăsând orizontul pustiu. Tăcerea parcă era mai de rău augur decât agitația.

Magmor se înțelese din ochi cu Karre. Piticul era îngrozit, și totuși închise ochii, luându-și avânt, gata să se-arunce.

Întârziase o clipă, de-ajuns ca jeturile stârnite de Magmor să-l ude până la piele. Sărise înaintea lui.

Apa era rece. De altfel nimeni pe Toraigh nu-și amintea să se fi scaldat cineva în marea aceea care nici măcar în zilele cele mai calde ale anului nu îmbia la așa ceva. Omul de culoare își înfrânse panica și înotă din răputeri s-o culeagă pe fetiță; o aduse la țărm și o dădu în grija lui Karre. Apoi încercă să se ridice peste capcana acelor stânci alunecoase și lucioase, dar căzu din nou pe spate în valuri.

Cineva striga, în timp ce copila salvată se pusese pe plâns văzându-l pe Magmor luat de apă.

De pe țărm Karre urlă ceva confuz despre cocoșa și solzii monstrului, arătând spre o creastă imensă, mai înaltă decât brațul unui bărbat, care despica suprafața apei. Câteva clipe, după care nimic. Să-ți ții capul la firul apei era un punct de observație prea jos. Drept care negrul hotărî să-și țină capul sub apă, astfel încât creatura aceea să nu-l atace prin surprindere.

O siluetă lustruită în formă de butoi se îndrepta spre el cu o viteză de neînchipuit. Înainte ca Magmor să poată reacționa, monstrul acela negru trecuse deja pe lângă el făcându-l să se-nvârtă ca o pană de pescăruș, din pricina apei dislocate din plin. Fusesse de-ajuns o lovitură de coadă ca omul de culoare să fie spulberat ca o frunză-n vânt. Magmor își scoase capul afară ca să-și tragă sufletul, după care se

scufundă din nou în apa rece. Era un exercițiu care arăta clar iscusința lui de înotător; mai făcuse chestii de-astea de mii de ori.

Copiii au fost impresionați; pe Toraigh și în rândul tribului Gennti nu toți știau să înoate. Darămite să se fi scufundat în acel fel.

I se păru că aude o fluierătură, dar o puse pe seama apei reci care-i intrase în urechi. Bărbatul privi în jos, dar nu zări nimic; apoi, cu groază, își dădu seama că primejdia venea de sub el. Din adânc, monstrul marin urca pe verticală prin lovituri nervoase de coadă, rapid și puternic, cu intenția de a se înfrupta din hrana aceea care-l aștepta cu mâinile goale. Forma masivă se avânta spre suprafața apei, țâșnind din întunecimea fundului mării. Înțelese pe loc că n-are nici o șansă; ființa aceea din abisuri, mare cât un car de bătaie, se deplasa de cel puțin cinci ori mai repede decât el.

Pe neașteptate apa deveni un reverb de sunete, urlete și ecouri. De sub firul apei, Magmor se uita în sus, spre țărm. Karre împreună cu copiii puseseră mâinile pe ciomege și pietre și băteau de zori suprafața apei cu emoționanta nădejde de a speria bestia aceea uriașă.

Încercarea lor avu totuși sorți de izbândă. Animalul se retrase pe-o latură, amânând atacul. Își schimba ruta neîncetat, nervos, cu o vigoare nemaipomenită, dovadă fiind iuțeala cu care se deplasa. Mișcările lui în apa înnegurată puteau fi mai curând ghicite după plesnirile ca niște tunete care se propagau la fiecare lovitură de coadă. Până ce se opri, la câteva brațe sub Magmor. Bărbatul se destinse în apă observând ce se petrece și mai jos. Moment în care înțelese, în fine, pricina acelei mari sperieturi. Nu numai că înțelese, dar și văzu cu ochii lui. Mai întâi de toate zări un obiect rotunjit, asemănător unei frunze late de baltă. Silueta lui amintea cât de cât de cea a unui pește, asta și fiindcă se mișca încet, suspendată deasupra prăpastiei ce se căsca sub el.

Era de dimensiuni considerabile, dar nu într-atât încât să justifice crupa solzoasă și plină de creste a unui monstru marin care înghițea marinari. Îi luă ceva timp ca să-și dea seama că ceea ce luase drept corp era, de fapt, doar o aripă, iar masa lucioasă care i se păruse abisul marin constituia spatele acelei creaturi.

Profitând de pauza aparentă, micul albinos alergă în zadar spre el, coborând de pe stânci, ca și cum, cu mica lui statură, ar fi putut să se compare cu trupul imens al lui Magmor și să-l tragă afară din apă.

Mai întâi rămase neclintit. Gigantica creatură le tăie calea, trecând printre negru și bariera de stânci.

Omul de culoare îl privi în ochi pe Karre, strâmbând din buze. După care se mai scufundă încă o dată.

Cu falca enormă care îi atârna în jos, își arătă un șir de colți

îngrozitori, mulțumindu-se să se învârtă în cercuri largi și domoale; nu era deloc speriat. Singurul amănunt care mărturisea interesul lui era ochiul lateral din dreapta orientat spre Magmor: mare cât un măr, se rotea de fiecare dată când dădea ocol, încercând să-și mențină prada cât mai mult timp în câmpul vizual.

Nu reușea să priceapă. Tocmai se eliberase de acel fir supărător de insipide vine de focă, dar ceva perturba instinctul, ca și cum în apă s-ar fi răspândit vibrații ciudate. Își simțea stomacul plin; cu puțin timp înainte urcase spre gura de vărsare a unui râu ca să vâneze somoni, după care se aruncase în două bancuri de heringi și scrumbii în largul mării. Doar un singur lucru n-o îndestula – pofta de joc. Frânghia aceea fusese un soi de distracție, dar acum căuta ceva nou. Sub piele, stratul compact de grăsime care o învăluia în întregime aproape că o jena în timp ce se bălăcea în apele acelea prea calde pentru ea. De fapt, nu se afla foarte departe de ceata ei. Auzea în apă răsfângerea sunetelor de legătură ale celor de-o seamă cu ea, dar nu-i ardea încă să-i ajungă din urmă. Era o femelă diferită de cele din specia ei, atât în privința comportamentului, cât și a culorii: nici albă și nici neagră precum alții, avea o piele complet întunecată, în afara unei pete pe ochiul drept. Era fericită că se deosebea în felul acela: o tânără femelă singuratică în căutare de prieteni nu era un lucru obișnuit nici măcar pentru o specie ca a ei.

Pe neașteptate simțise ceva și se ițise să vadă mai bine. Răbufnise pe ferestruica de pe cap, profitând să-și umple plămânii cu aer. Dar afară din apă ochii săi deprinși cu mediul lichid erau mai curând miopi; reușea să vadă la o distanță nu mai mare decât cea acoperită printr-unul din extraordinarele sale salturi deasupra apei. Adică echivalentul lungimii corpului tatălui și al mamei stând unul după altul și peste care sărise cu ceva vreme în urmă, într-o fantastică zi însorită. Ceea ce reușea să zărească însă fusese suficient s-o zăpăcească: curiozitatea pentru acele mici ființe de pe țărm nu-i dădea pace. Înota la firul apei, apropiindu-se încet. Sunetele provenind de pe coastă și pe care le auzise răsfângându-se în apă îi plăcuseră. Nu păreau pești și nici otarii. Aveau ceva în comun cu ea. Dar o involburare din dreapta, la o simplă țâșnitură, o convinsese să se uite mai atentă și să se scufunde din nou.

Știa că nu poate conta pe nasul propriu, avea un miros extrem de slab. Pătrunderea slabelor lumini în apa-ntunecată de umbre și stânci negre n-o ajuta; totul se risipea, invizibil în depărtare. Cu ochii ei, plutea într-un debusolant univers azuriu-închis. Și totuși lumea ei nu avea

nimic trist și stingher deoarece auzul ei era, poate, cel mai perfect din lumea animalelor existente. Sistemul ei de percepție o făcu să emită o întreagă serie de sunete devenind vibrații ale buzelor exterioare și interioare ale orificiului pe care respira – răsuflătoarea de deasupra capului. Când unda sonoră se izbi de Magmor, ricoșă într-o serie de ecouri, pe care nervii săi le colectă, și prin intermediul celor de pe bot ajunseră la urechea internă. Simți că era vorba despre ceva solid! Și-n plus, ecoul îi arăta o formă oarecum stranie pentru un pește sau o focă. La fel ca orice femelă, era teribil de curioasă. Nu mai întâlnise vreodată ceva asemănător în apă. O specie nouă! Înaintă printr-o teribilă lovitură de coadă; frica era pentru ea ceva necunoscut. Nu avea dușmani naturali în măsură s-o răpună. Acel ecou continuu era incapabil să-i spună din ce era făcut acel lucru care plutea puțin mai încolo. Îi era ajuns să-l clasifice instinctiv drept un nonpește. Dar ce putea fi, de fapt?

Se hotărî să-și satisfacă curiozitatea. Dar nu înainte de a-l cerceta și de jos în sus; o să-l atingă cu botul măcar o dată. Era cumva vorba despre o tâmpită de otarie sau despre ceva ce-i semăna și avea sânge cald?

Urcă pe verticală, iute, tot mai iute, stăpână pe propria-i putere... Pe neașteptate, o zarvă asurzitoare pentru simțurile ei se împrăștie în apă și, instinctiv, se trase-ntr-o parte. Toată cacofonia aceea de zgomote și sunete o debusolase.

Mai zăbovi puțin, după care se hotărî să-i dea ocol. Iar ceea ce văzu de-aproape o făcu și mai curioasă: o stranie, neroadă, molcomă ființă care încerca zadarnic s-o înfrunte. Mirosul ce-l împrăștia în apă era cel de mascul, nu destul de masiv, dintr-o specie pe care n-o cunoștea, având, la fel ca ea, sânge cald... dar, în primul rând, semenul ei era complet negru!

Se înfumură într-o clipă.

Îl izbi dinadins și începu să-i dea ocol, uitându-se ținută în ochii acelei ființe, holbați și albi deasupra botului negricios. Apoi avu loc ceva imprevizibil: ea îl atinse în treacăt încă o dată, frecându-se cu șoldul de el și lunecând molcom. Acel straniu animal o atinse și el, iar extremitățile lui calde pe spate și pe aripi deveniră o senzație plăcută și foarte îmbietoare. Ceva înăscut îi cucerise încrederea de prădător, simțea că acel aflat la ananghie îi stă alături precum un semen al ei.

Comică într-adevăr și viața asta! O întâlnire de neuitat. Dar ea avea încă poftă de joacă, precum toate cele de seama ei. Îi rămânea încă un lucru de făcut.

Era specialitatea ei. Se scufundă în zidul lichid ce devenea treptat tot

mai întunecos și, pentru câteva clipe, dispăru. Apoi, ca prin farmec, printre mici bule de aer care urcau spasmodice, iat-o apărând cu toată viteza pe verticală, spre lumină și soare. În spate, doar o dâră de vârtejuri și baloane lichide răvășite de ritmul tăiș al cozii ei. În absolută armonie cu oceanul, învățase că îi plăcea la nebunie să facă acel lucru, din zori și până-n asfințit, în fiecare zi. Nu s-ar fi săturat niciodată. Marea nu era bună doar pentru a mânca și a dormi. O lungă cursă și, cu puterea prodigioasă a mușchilor cozii, făcu un salt într-o cascadă de spumă și stropi de toată frumusețea. Un zbor în arcadă în timp ce prin răsuflătoarea de deasupra capului răbufnea întreaga ei bucurie de a trăi. În acele puține bătăi de inimă pe durata saltului privi spre țărm. Văzu ochi, o mulțime de ochi holbați care nu făceau altceva decât ceea ce făcea chiar ea: cântau o melodie, scoțând un sunet plăcut, care le însoțea glasurile.

Se aruncă din nou în ocean cu o uriașă bufnitură și cu un instinct imperios: să se ducă să vadă și mai de-a-proape.

Magmor se duelase cu moartea de-atâtea ori că nici el nu-și mai amintea. Dar sfârșitul acela i se părea îngrozitor: maxilarele căscate, gura monstrului. Când animalul se atinse de el, se aștepta la lovitura mortală și nu mai avu nici măcar forța de a lupta sub apă, paralizat de spaimă. Îi trebui ceva timp să priceapă că animalul abia de-l atinsese, ca și cum l-ar fi mângâiat, adulmecându-l precum un câine. Scena se repetă și bărbatul încercă să facă un gest absurd: întinse mâna să-l mângâie, ca să-l liniștească printr-o atingere care ar fi trebuit să însemne un mesaj de pace.

Și iată răspunsul pe care-l primi... Ei bine, nu răsese nicicând sub apă, dar se gândi că există întotdeauna pentru orice un început. Văzu monstrul îndepărtându-se grabnic și făcând o săritură nimicitoare deasupra apei, lăsându-i timp să se îndepărteze înot spre țărmul întrevăzut și să se urce pe stâncile de unde se aruncase.

Karre și copiii se uitară la el ca la un războinic preaiubit de zei, ca pe cel care se salvase din colții unei fiare prin voință divină. Cântau cu toții aceeași melodie, care tremurând de frică, care bâlbâindu-se înfiorat, care scâncind precum fetița care alergă în brațele lui Magmor. Karre suflă în osul de pui. Nu găsiseră altceva mai bun de făcut decât să cânte toți în cor pentru a le mulțumi zeilor pentru milostivenia arătată celui aflat la ananghie.

Își căscă și-și închise fălcile cu o pleasnă înspăimântătoare. Rămase în acea poziție și repetă de mai multe ori gestul cu un sunet sec și sacadat ca două scânduri de lemn lovite-ntre ele ritmic. Își luă avânt cu

coada și începu un soi de dans în apă înainte și-napoi dinaintea stâncilor, astfel că acel grai repetat căpătă înțelesul unor hohote de râs, al unui limbaj prietenesc, posibil al unui joc. Chiar și copiii își dădură seama și se apropiară oleacă.

Ceva îi sugeră lui Magmor că se asemănau într-un fel pentru a se recunoaște: ambele specii, umană și animală, erau pui! „Mă închipui mamă și tată!” reflectă omul de culoare.

Până în acel moment fusese doar o legendă. După cele petrecute își dădu seama că nu era vorba despre solzi, creste și așchii, ci doar despre o piele lucioasă și lustruită, proporții armonioase și inteligență dublată de o forță miraculoasă.

Magmor coborî câțiva pași până la firul apei. Karre era gata să urle ca să-l oprească din fața primejdiei prostesti la care se expunea. Nu avu însă timp.

Enormul bot negru țâșni din apă căscând înspăimântătoarea gură cu colți... și își rezemă bărbia de stâncă, poftind să fie scărpinat sub maxilar de mâna lui Magmor.

Toți copiii se apropiară în vârful picioarelor, arzând de dorința de a face acel lucru.

Bărbatul îi dădu singurul pește prins, care dispăru între fălcile enorme. Se întoarse spre copiii strânși în jurul lui și spuse prin gesturi:

— *Și-așa, cu un singur pește ce-am fi putut face?*

— Băiete, cine te-a pocit în halul acesta? întrebă Conan îngenunchind lângă novice. Își dădu seama doar după câteva clipe că gemetele lui erau pricinuite de febra foarte mare și că tânărul nu era conștient.

În grupul de persoane care se formase în jurul nefericitului, Străinul se întoarse către Gwynedd, care se apropia calmă, și clătină din cap dându-i de înțeles că nu putea.

Ea renunță să-i dea ajutor; pricepu că trebuia să fie vorba despre o imagine prea violentă pentru o femeie însărcinată.

Novicele n-avea mai mult de optsprezece ani și era îmbrăcat cu tunică purtată de cei de la Mur Ollamhan, având cusută pe spate crenguța de *fochluc*, cea pe care și Conan o purtase ca semn că era în primul an de studii. Era așezat într-un fel de sanie, pe care un *airemh*, un meșter din zona de coastă Inis Fail, o realizase pentru a-l aduce până acolo, trăgându-l cu un bou. Recunoscuse că-l găsisese noaptea colindând de buimac câmpul din apropierea colibeii lui, incapabil de a înțelege sau de a-și aminti ceva. I se prăbușise în brațe și de-atunci nu-și mai revenise. Luându-se la harță cu nevastă-sa, îl luase în grija lui pe

tânăr, hotărând să-l aducă dinaintea regelui; recunoscuse impunătorul veșmânt de druid.

Eachtrannach îi puse o mână pe frunte: ardea. Căuta din ochi fața crispată a lui Cailbh, care dădu fuga să pregătească una din fierturile lui de ierburi. Când se întoarse să vadă ce-i cu băiatul, acesta deschise gura suflând într-un spasm de suferință care-l făcu să i se întoarcă stomacul pe dos... Avea limba tăiată, abia de mai rămase din ea un ciot de sânge închegat. Se arătă și ceea ce Conan nici măcar nu îndrăznise să creadă: atunci când tânărul dădu la o parte păturile grosolane de lână jezoasă care-l acopereau, Conan văzu că aproape tot trupul îi era o carne vie din pricina torturilor. Conan îi dădu o bucată de aur țăranului care, mulțumind, își luă boul și porni pe drumul de întoarcere spre casă, în timp ce Cailbh și Maelsuthan veneau și ei cu o infuzie de ierburi.

— Asta va potoli febra și-i va alina durerea, rosti druidul fomorienilor ducându-i vasul la buze. Poate calma chiar și un cal... adăugă în timp ce vârful bărbii solide atinse neintenționat fiertura.

Novicele se văită sfâșietor în timp ce i se înălță capul, iar din pricina limbii tăiate lichidul se scurse mai mult pe sanie decât în trupul lui.

Un zumzet ce devenea tot mai pătrunzător pe măsură ce glasul șerpuia printre oameni ajunse și la urechile tânărului *Ri*. Nefericitul *fochluc* încă se zvârcolea de durere, când trei războinici lochlann își făcură drum prin mulțime. Aveau un aer răvășit în timp ce, în elanul lor, riscau să se prăbușească peste Conan, așezat pe vine lângă novice, gâfâind din pricina lungii alergături într-un zgomot de coloane și brățări de războinic, cu bărbile lor blonde înecate-n sudoare.

— Magmor... începu cel mai murdar.

— Magmor vorbește cu un monstru marin, bolborosi cel mai masiv fără să stăpânească prea bine limba fomhoire. Face baie împreună cu el!

— Îl scarpină sub bărbie! Și are fălcile căscate! adăugă cel cu fața mai nervoasă și cu un lup tatuat pe frunte.

— L-am văzut cu ochii noștri! se făcură auziți și ceilalți camarazi, care întăriră vorbele aceluia. Karre cântă din flaut și copiii dansează!

Olvik îi ținua cu un ochi întredeschis, netezindu-și mustățile.

— De data asta nu-mi par a fi beți, *Eachtrannach*. Poate că spaima i-a cumînțit...

Un spasm mai puternic ca de obicei atrase atenția celor de față către tânărul *fochluc*, și trupul său devastat încetă să mai dea semne de viață, sub ochii Străinului. Rezistase doar datorită tinereții, dar în acel moment zeii se milostiviseră punând capăt suferinței sale, crezu

Conan. Poțiunea nu avusese nici un efect. Îl căută din priviri pe Cailbh, însă acesta o ștersese.

Mulțimea din jur avu o tresărire zgomotoasă.

— Ce mai e? bombăni și mai mâhnit tânărul *Ri* în timp ce cineva își croia drum spre el.

— În lături, ramolitule. Ți-ai lăsat creierul în patul curvelor bătrânului Elatha! Tonul glasului era neșovăielnic și energica siguranță a bătrânului Cathbad dădea aparițiilor sale neașteptate aura magiei nepieritoare. Îi aruncă o privire piezișă lui Conan, vădit surprins.

— Dacă ai o fantasmă nu înseamnă că ai murit... doar că a trecut ceva timp de când n-ai mai văzut-o. Spunând acestea, precum scorpionul cu țepușa în coadă, arhidruidul îngenunche cu greu, apropiindu-se de gura novicei. Nu părea surprins de acea măcelărire, mărgininu-se totuși să adulmece. Își arcui o sprânceană, se ridică cu o iuțea nebănuită, iar vocea sa bubui întunecată și tunătoare între zidurile esplanadei:

— Maelsuthan! strigă și își întinse brațul osos, deschizându-și mâna cu unghii lungi și murdare. Maelsuthan, vino aici! Nu te mai tot ascunde în sutana preotului tău și ascultă ce-ți spun!

Tânărul șaman se întoarse ca un șobolan prins că înhățase ceva de ale gurii. Își plecă spinarea chircindu-se și cuprinzând cu mâinile vasul murdar. Șovăi.

— Adu-mi poțiunea aceea! Îți poruncesc.

Ochii săi o luaseră razna, disputați de cele mai felurite emoții.

— Dă-mi-o sau îți umplu mațele cu viermi și-ți trimit sufletul să putrezească într-un coteț de genți!

Tânărul ezita și mai tare. Îi cunoștea puterea lui Cathbad.

Apoi, când se anunță apusul de soare, sub bolta de la intrare apărură Cailbh, care se materializase ca într-una din multele apariții ale lui Cathbad. Surâse elevului său spre a-l liniști.

Iar Maelsuthan se îndreptă cu pași mărunți către el, supus nevoie mare.

Arhidruidul deveni furibund, închise pe jumătate ochii ca și cum s-ar fi rugat. Banan făcu câțiva pași spre Maelsuthan și începu să-l fixeze precum șoimul pe șoarece. Ochii *ollamh*-ului se holbară și apoi își revărsă întreaga mânie:

— Mă crezi bătrân? Crezi că nu sunt în stare să-ți umplu gura de bube care să te chinuie ori de câte ori va trebui să mesteci, pentru tot restul zilelor tale? Pot s-o fac și am să mă amuz săvârșind-o. O să-mi simți puterea pe propria ta piele, băiete. Dacă tot m-ai provocat! Era înfiorător prin forța și hotărârea cuvintelor rostite. Înălțase brațele spre

cer, arătându-și gura fără dinți; lungul, rarul păr fu zburătăcit de vânt.

— Îți blestem sufletul! Vei muri în dureri, sfâșiat de viu de lupi, fără să poți fugi, căci o să ai parte de picioare de mort!

Maelsuthan se poticni, în timp ce lumea din jurul lui Cathbad se dădea înapoi îngrozită. Câțiva câini de război începură să mârâie și să latre, mușcându-se între ei. Apoi nu se mai auzi nimic. Nici măcar vântul!

Conan păși de-a lungul șirurilor de făclii înmuiate în seu, care fuseseră aprinse de servitori la apusul soarelui. Străbătu îngândurat sala pustie de banchete, cu mâinile la spate. Pe o gaură în zid se uită spre esplanada de unde era luat trupul noviceului. Zeii aveau cu adevărat un straniu fel de a trimite semne, reflectă el. Mai întâi Magmor, care îmblânzea un monstru oceanic, apoi nefericitul acela care nu-și mai recăpătase cunoștința ca să spună cine îl masacraseră în halul acela; pe el și, probabil, pe ceilalți druizi dispăruți pe Inis Fail. Cu un aer obosit, Gwynedd se apropie de brațul său, strângându-i-l. Ceea ce era gata să facă i-ar fi solicitat o energie care i se părea că n-ar fi deținut-o în ultimele zile de sarcină, dar era dispusă la orice pentru bărbatul ei.

— Ai încă darul lui Mugh Ruith? Pielea de taur de la sacrificii? Întrebă cu o decizie încăpățânată, ignorând protestele lui Conan, care pricepu ce avea de gând să facă.

Străinul citi în ochii limpezi aceeași fermitate pe care i-o cunoștea; știa cât de zadarnic ar fi fost să discute cu acea femeie după ce ea luase hotărârea. Așa că se grăbi să ia ceea ce îi era de folos lui Gwynedd.

Atunci când frumoasa skeld începu să mângâie veșmântul, păru aproape însemnată, ca și cum n-ar fi făcut decât un lucru cuvenit, revenind la un obicei pe care îl cunoștea destul de bine și care o aducea înapoi în copilărie. Apoi, expresia se schimbă și începu chinul. Murmura fraze întretăiate, gemete și descrieri aparent fără înțeles. Până ce, istovită și learcă de sudoare rece, aruncă cât colo veșmântul, ca pe un cărbune aprins care i-ar fi ars palmele. Se rezemă de umărul lui Conan și plânse, în timp ce el o mângâia pe păr.

— A murit, e-adevărat? îi șopti molcom.

— Nu știu, regele meu... Regret, oftă ea. Am văzut durere și suferință, am văzut bezna de sub pământ, o colină și grote. Dar nu reușesc să pricep de ce am văzut și marea. Și apă, apă și mereu apă. Dacă simt chinuri, asta-nseamnă că mulți sunt încă în viață. Puterea și energia lor sunt puternice, dar soarta le este pecetluită. Șovăi o clipă lungă, apoi își înalță privirea spre Conan. Am văzut ghearele ursului.

Conan învățase de multă vreme să prețuiască virtuțile femeii sale. Dintr-un motiv nelămurit se aștepta la răspunsul acela; adică la o confirmare.

— Aceleași cuvinte din viziunea lui Cathbad la poalele lui *Crann Bethadh*, spuse pe cel mai simplu ton, îmbrățișând-o.

Capitolul 12

Bărbatul avea pe el un pieptar de piele fără mâneci spre a pune-n evidență tatuajele de pe brațe. Nu erau simboluri celtice slăvind zeii și natura, cât mai curând un lung șir de clarificări arătând numărul dușmanilor uciși. A lovi pe la spate era specialitatea lui. Își înnodase un smoc din părul lung într-o coadă mică lăsată pe tâmpla dreaptă, iar restul și-l împletise într-o coadă de cal ce-i cădea până la omoplați. Din acel *torque* la gât, cercel și inelele de războinic reieșea vanitatea lui belicoasă. Avea piele groasă și se fudulea cu favoriții coborând în barbă, barba însă fiindu-i rasă cu grijă. Încerca în toate felurile, deși zadarnic, să mascheze tăietura de pe față, vasta cicatrice din vârful craniului acolo unde părul i se rărise pe țesutul cicatrizat, care-i dădea o înfățișare diformă. Coborî de pe cal în apropierea morii păraginite și văzu că nu era singur pe acel drum. Privirile li se încrucișară, dar bărbații nu-și pierdură timpul cu presupuneri; era cel din urmă obicei al lor și, de altfel, se cunoșteau. Trei indivizi cu față ascuțită trândăveau în jurul palisadei de care își prioniseră caii. Erau îmbrăcați în piei argășite, în felul cel mai obișnuit cu puțință, dar păreau relaxați, atât cât poate fi o jivină pe o cracă, care așteaptă pasul greșit al prăzii. Unul dintre ei, cel mai slab, avea fața desfigurată de o cicatrice oribilă, o despicătură pe diagonală ce-i atinsese chiar și osul, până la rădăcina nasului. Menirea lor era să stea afară, și să-și păzească stăpânul care aștepta în interiorul încăperii. Se uitară cu neobrazare la bărbatul cu părul lung înnodat la spate, fără pic de teamă sau de supunere, cu ochi de gheață și priviri tăioase. Îi distinseră inelele și mantaua de lână stacojie vopsită cu garanță, culoarea sângelui și a războinicilor. Îl lăsară să treacă doar în ultimul moment, aproape-n batjocură, izbindu-l cu umărul în timp ce acesta venea să-și priponească calul.

Omul cu cicatrici pe brațe nu avu nici o reacție. Știa că cei trei executau doar ordinele cuiva, slujitori nerozi ai stăpânului lor, precum câinii de război. În fond, îi plăcea de ei: aveau același instinct de a omorî oameni ca el. Surâse de unul singur; în fine, cineva cu o cicatrice și mai oribilă decât a lui! N-a fost nevoie de vorbe, știa că era așteptat. Venise doar la o întâlnire secretă și n-ar fi ajuns viu până acolo dacă cei trei ar fi primit alte ordine. Se apropie de intrare și, în penumbra nocturnă, observă că de-o parte și de alta erau două coloane decorate în stil lochlann. Încrustate în lemn cu simboluri magice, monștri și zeități marine, reprezentau o moștenire a vreunui năvălitor care hotărâse să se oprească pentru a lua de nevastă o femeie din Inis Fail, corcind stirpea

și tradițiile. Bărbatul scuipă pe jos de trei ori pentru a alunga piaza rea și intră.

Un alt călăreț tocmai sosea. Era cel din urmă invitat la acea adunare secretă și se afla de-acum foarte aproape ca să-l zărească mai bine pe bărbatul cu coadă dând la o parte greaua perdea de piele de la intrare și făcându-și apariția. Mirosul lemnelor arzând în vatră îi gâdilă nările, făgăduind oleacă de căldurică după călătoria cea lungă. Era îmbrăcat într-un veston lung de lână unsuroasă, cu o glugă ridicată pe cap. Se înfioră din pricina jilăvelii nopții și a țipetelor animalelor nocturne în pădurile din jur. Calul necheză nervos și, drept răspuns, se auzi nechezatul celor deja împiedicați lângă moară. În lumina faclelor, în negura nopții pătrunsă ici-acolo de razele diafane ale lunii, îi zări pe cei trei ucigași tocmiți stând neclintii de-o parte și de-alta a intrării. Nu astfel erau înțelegerile, cei care urmau să participe trebuiau să vină singuri, dar nu era recomandabil să te iei la harță cu cel care organizase totul. Le adresă un semn cu mâna, dar nu avu parte de nici un răspuns. Numără caii și înțelese că ceilalți erau deja înăuntru. Fu impresionat îndeosebi de un animal, un armăsar brun: foarte aspectuos cu coama lui lucioasă, nu era al fitecui. Înainte de a coborî, puse mâna pe garda spadei cu un gest dictat de instinct, după care încredință hățurile unuia dintre cei trei ucigași ca să-i priponească calul. Celălalt șovăi, scuipă într-o parte, se uită la căpetenia bandei și doar la gestul acestuia execută, fără prea mare tragere de inimă.

Coliba de chirpici, pietre și paie fusese aleasă anume departe de orice altă așezare umană. Cei trei bandiți aranjaseră totul; stăpânul lor prefera să nu se-arate. Proprietarul și familia sa fuseseră mutați cu ajutorul a câteva bucăți de aur. Când morarul se uitase la cel care-i cerea favoarea, mulțumise zeilor pentru norocul că fuseseră plătiți în aur, și nu cu tăișul spadei. Se mutaseră pentru o săptămână în casa unui cumnat și nu fusese atât de nerod încât să pună întrebări celor trei tâlhari doar pentru a satisface curiozitatea nevestei.

Bărbatul cu veșmântul cel lung își trase gluga de pe cap și șovăi o clipă înainte de a intra. Observă și el incrustațiile și atinse din nou metalul pentru a alunga nenorocul. Știa că, dacă ceva n-ar fi ieșit cum trebuie, despre el nu s-ar fi auzit niciodată; întâlnirea era secretă, nimeni nu știa unde se afla, călătoriseră toți pe timp de noapte, neavând interes să fie recunoscuți. Dădu la o parte perdeaua și intră în camera slab luminată și plină de fum.

Cel care organizase întâlnirea stătea în penumbră. Era un tip masiv, cu brațe lungi noduroase și robuste, care apucau orice cu o putere

aproape inutilă.

— Unde este Kymon? îl întrebă pe cel cu părul făcut coadă, cu un glas găjât. Trebuia să fie și el aici.

— A rămas la grote, cu druizii... veni răspunsul celui care fixa cu privirea marele medalion ce scânteia în lumina vetrei. Atârnată la gâtul interlocutorului său era singura bijuterie masivă care să dezvăluie ceva mai mult rangul acelui bărbat. Restul nu-l deosebea cu nimic de oamenii de rând.

— Mi-ai dat prea puțini oameni... A trebuit să-l las și pe el să-i supravegheze pe ticăloșii ăia care încearcă mereu să fugă. Șovăi o clipă, privindu-l pe furiș și pe bărbatul cu vestonul cel lung. Acum câteva luni unul dintre ei a făcut farmece care au năucit un paznic și a profitat ca s-o ia din loc... Era doar carne vie, credeam că e mort, când colo ajunsese departe atunci când câinii fură puși pe urmele lui. Nu cred să fi supraviețuit, făcu el din cap.

Bărbatul cu glugă lăsă să-i scape o grimasă.

— I s-a venit de hac deja. La ora asta cred că putrezește printre viermii din Sidhe.

— N-am destui oameni, stăruie tânărul. Aș putea căuta printre nemezi, îmi dădu cu părerea.

— Crezi că e ușor să găsești oameni de încredere care să nu se teamă de puterea atâtor *druad* și *ollamh* strânși la un loc într-o grotă? Sub pământ, ca niște cârțițe? răcni bărbatul cu medalionul, și glasul său păru să zgâlțâie scaunele pe care stăteau.

— Ce vești aduci? interveni cu putere cel cu vestonul până-n pământ.

Omul cu cicatricea își clăti vocea:

— L-am făcut fărâme pe unul, dar n-a fost de-ajuns. Practic, l-am jupuit de viu, rânji drept justificare a bunătații de care dăduse dovadă. Pielea lui este un fel de paravan al firidei unde dorm, atunci când cobor să controlez lucrarea: se recunosc încă găurile ochilor și părul, hohoti stricându-se de râs. Urletele lui au țiuit în grotă zile-n șir, căci mi-am dat silința să-l țin în viață cât am putut mai mult. Apoi... se opri el șovăind.

— Apoi? i-o reteză cel cu vestonul.

— Druidul negru, Fir Droirich, a reușit să smulgă o lance din mâna unui paznic și l-a străpuns, pentru a-i curma suferința.

Omul cu medalionul îl privi cu acreală. Cel cu vestonul îl pofti cu un glas aspru ca ghipsul:

— Știi că ceea ce ne interesează de tine depinde.

— Nu pot să-i măcelăresc pe toți. Pentru a-i sili pe cei mai vârstnici

să colaboreze i-am sacrificat pe cei mai tineri și nepricepuți, care ne sunt oricum mai puțin folositori. Dar nu sunt idioți. Tocmai datorită experienței lor sunt singurii capabili să descifreze *Lia Fail*, au înțeles că de ei n-o să ne atingem...

— Până la un punct... se enervă individul cu medalionul. Încearcă să-i castrezi și atunci o să vezi dacă se mai dau rotunzi.

Cel cu cicatricea dădu din umeri.

— Ai încercat cu soțiile?

Sugestia explodează în capetele lor precum un trăsnet. Se întoarseră amândoi spre omul cu vestonul lung.

— Soții?

— Soțiile și copiii. Îi răpești și-i vâri în ochii celor interesați, timp în care îi ameninți că îi dai de mâncare câinilor de război, rânji cu nerușinare către crestat, firește, puțin câte puțin.

Cel cu medalionul își îngădui un surâs sălbatic.

— Încearcă cu asta, spuse acesta și se aplecă în față cu viclenie, scoțând dintr-o teacă ascunsă la spate foarte aspectuosul *Pumnal al lui Danu*. Lama asta nu-și pierde niciodată tăișul, accentuă, în timp ce zeii și figurile magice gravate pe metal păreau să prindă viață în lumina focului: opera nefericitului Etar fu pasată dintr-o mână într-alta.

Individul cu coadă privi extaziat arma, întinse brațul cu respect, șovăi, privind mut în ochii omului care încă o ținea în mână, apoi o atinse și, în cele din urmă, îi cercetă duritatea, greutatea și frumusețea. În fine, putea și el să se laude că ținuse în mână puterea armei unui zeu.

— Vezi cine a fost ales de zei? Înțelegi cât de plăcut le-am fost dacă mi-au îngăduit să posed o asemenea armă? Nu crezi că e un semn al victoriei noastre?

Pupilele celui crestat pe față se dilatară gata să plesnească, timp în care continua să despice aerul cu tăișul, încuviințând acele cuvinte și uitând de toate.

— E de-ajuns să reușim să dăm de comorile încă întregi de pe Inis Fail și de locul unde Conan și ai săi le-ar fi putut ascunde, întări cel cu gluga. În momentul ăsta îi avem la mână și vom fi atât de puternici, încât să folosim bogăția zeilor pentru a cuceri chiar și Inis Prydain și să tocmim mercenari pentru a ne lua înapoi ceea ce ne-au luat spurcații ăia de genți în toți anii de când dau năvală, scui pă odată cu ultimul cuvânt.

Tânărul cu coadă fu străbătut de un fior.

— Prin urmare, cu lama asta m-a desfigurat Conan, replică cu amărăciune, cu privirea goală și rătăcită.

— Da, Morc, îl consolă perfid bărbatul cu medalion ridicându-se și cuprinzându-i umerii cu brațul stâng, în timp ce cu cealaltă mână își lua înapoi pumnalul. Se desprinsese din îmbrățișare și sărută cu devoțiune lama ce dispăru în teaca ascunsă cât ai clipi, la fel de repede cum apăruse.

— Asta e ocazia pe care zeii ți-o dau pentru a-ți lua revanșa. E timpul să-ți recapeți ceea ce-ți aparține, pentru a-ți duce la capăt o răzbunare care e numai a ta.

Morc păru să ezite, apoi plasă lovitura.

— Am descifrat toate pietrele funerare.

Fețele celorlalți doi deveniră și mai atente, întinzându-se către el precum lupii care au adulmecat sângele.

— Secretul nu e doar unul... Sunt trei. Începu să explice ceea ce reușise să afle torturându-i și chinuindu-i pe cei mai însemnați druizi din Inis Fail, răpiți pentru a descifra și interpreta semnele, cu siguranță ultima predicție a vieții lor.

— Cât vă mai trebuie? Întrebă în fine un glas uscăcios, aproape răscopt de lăcomie.

Morc se prefăcu că se gândește.

— O lună, poate mai puțin, dădu el de înțeles cu prefăcută siguranță.

În realitate n-avea nici cea mai mică idee. Ultima parte părea aproape indescifrabilă chiar și pentru cele mai pătrunzătoare minți de pe Inis Fail. Devenise Morc cel dintotdeauna, viclean și perfid, gata să lovească și să mintă cu nerușinare. Se îndreptă spre ușă strângându-și lucrurile. Era momentul să-și dea importanță, părăsind adunarea cel dintâi, ca și cum ar fi avut lucruri urgente de înfăptuit.

— Omoară-i dacă trebuie, dar termină ce-ai început! porunci pe neașteptate cel cu medalionul. Nemezii și partholonii sunt de-acum un singur popor. Îți vor sări în ajutor. Îți promit, mai spuse acesta și făcu un pas hotărât spre el. Te-ai refugiat la mine pe-ascuns, căci în capul acela despicat gândeai că dușmanul dușmanului tău ți-ar fi fost prieten, hohoti mânios. Apoi tonul se îmblânzi brusc, gratificându-l cu un surâs răutăcios. Fapt e că n-ai gândit anapoda. Dorința ta este și a mea. Distinse în ochii lui Morc consimțământul, deducând că-l are la mână.

În timp ce fostul *Ri* din Toraigh se îndepărta pe calul său, bărbatul cu medalion se întoarse îngândurat.

— Vreau ca oamenii mei să se supună unei noi puteri. Care să nu mai fie cea a druizilor, fie și cu prețul dobândirii tuturor pădurilor lor sacre. Să fie în primul rând puterea zeilor, căpătată prin magia și bogățiile lor.

„Minciuni. Minciuni stupide. Iar tu ești de două ori idiot dacă crezi că

poți să mi le vâri mie pe gât. Poate lui Morc, mie în nici un caz“, se gândi individul cu vestonul cel lung. „Îi vrei tu fiindcă oamenii încep să murmure că Străinul este un ales favorit al zeilor, iar tu vrei să-l defăimeze, ca apoi să-i iei regatul.“ Cu glas tare repetă întocmai ce spusese el, folosind vorba cu dublu înțeles:

— Dorința ta este și a mea.

„Tâmpenii. Tu vrei capul lui Conan și al lui Cathbad la fel de mult ca mine. Și, de ce nu, chiar și regatul fomhoire... O să-i stârnești atât pe nemezii noștri, cât și pe partholoni împotriva lochlann-ilor, ca să-și ia gâtul“, își spuse omul cu medalion care, în schimb, replică cu voce tare:

— Nemezii ar fi deosebit de bucuroși să ni se alieze în bătălie, dar pe ceilalți cum îi faci să te urmeze? N-avem destul aur. Magia lui Ib-hell, Micul Popor și puterea sa magică? Geal Chossach? Luptătoarele lui Bodmall? Meșteșugurile vrăjite ale Fidelmei și ale vrăjitoarelor ei din *crannog*? Și spatele neamurilor Gennti... își strânse pumnii până i se albiră încheieturile. Nu era de-ajuns violența fomorienilor și hărțuirea lor războinică... I s-a adăugat acum și aroganța ticălosului de Conan... scuipă el cu dispreț. Fiul unei curve, care ne-a răpit bogățiile aliindu-se cu dușmanii noștri dintotdeauna! strigă el și bătu violent cu pumnul în măsura joasă, care scoase un pâraie sinistru.

— Nu ei sunt cei mai îndârjiți vrăjmași ai noștri, îl contrazise calm individul cu glugă. A venit vremea! Dacă reușim să descifrăm blestemata aia de bucată de stâncă și să găsim comorile acestui ținut, ceilalți vor fi nevoiți să ni se-nchine, adăugă, ieșind amândoi în prima revărsare a zorilor. Iar dacă nu vor voi s-o facă, o să le tăiem beregatele ca unui bou care încearcă să scape dinaintea altarului de sacrificiu în cinstea lui *Tigemmas*, Stăpânul Morții.

Se despărțiră fără să-și ia rămas-bun, luând-o fiecare în altă direcție.

Soarta pumnalului bietului Etar părea să fie cea de a sfârși în mâinile cui nu trebuia. Pentru o răsplată de tot răsul, împărțită între cei trei ucigași, întreaga Inis Fail ar fi urmat să tremure până în adâncurile pământului.

Ciudată mai era și voința zeilor, cu neputință de a o înțelege, se gândi Morc; mutaseră un alt pion al partidei lor personale de *fidehell*. Își dori să fie înțeles în planurile lor deoarece, dacă așa ar fi fost, ar fi făcut să lăcrimeze și sufletul fratelui său vitreg în vecii vecilor.

Capitolul 13

Sala banchetelor pregătită pentru *oenach*, adunarea pentru pronunțarea în cazul unor litigii, era plină de lume încă din zori: ar fi fost ultima ocazie înainte de căsătoria lui, iar Conan încerca să ia parte la dezbateri și discuții cât se pricepea de bine, fără să izbutească însă pe deplin. Obligații care reveneau oricărei căpetenii conștiincioase de *tuath*, ceea ce și era.

În dimineața aceea avea loc confruntarea asupra valorii care urma să fie atribuită unei înfloritoare *cumal*, o sclavă cu sânni deosebit de mari. Împreună cu Rury și Cailbh aplicară măsura a șase juninci sau trei vaci de lapte. Vitele reprezentau metoda deja preluată de la Primul Popor pentru a indica o măsură. Valorile corespundeau unui soi de manual al memoriei care-și avea obârșia în cuvântul Celor din Vechime, fiind valabil pe întreg teritoriul Inis Fail – inclusiv Temair Luachra – și se transmitea din generație în generație de la druid la druid. Judecata exprimată de cei trei bărbați din sfatul de la Toraigh era definitivă. De cele mai multe ori erau sarcini ingrate sau cu dus-întors, dar erau și cazuri amuzante, precum cel în care se stabilea valoarea adevărată a farmecelor a două neveste care apărură goale pușcă în fața sfatului, deoarece respectivii soți doreau să le schimbe între ei, dar fără să se fi înțeles asupra prețului. Femeile fură de acord, dar, în dauna spectacolului, era vorba despre două cupluri de bătrâni ramoliți.

Confruntările aveau loc la toate nivelurile, chiar dacă cea mai mare parte a cazurilor îi privea pe *cele*, oameni de rând sau oameni liberi. Stăpânul le acorda protecție și viceversa. *Cele*-ul fomorienilor își punea armele și propria persoană în slujba regelui local, și primea în schimb sprijin moral și material. Această sarcină a păturilor *cele* se numea *celsine*, o formă de clientelă, și cuprindea servicii de diverse feluri, inclusiv militare, fără ca prin această persoană să-și piardă în vreun fel propria demnitate sau libertate personală. Fiecare om liber, chiar și un valoros *aes dana*, avea un preț de onoare, *Log n-Enech*, echivalentul recunoașterii valorii sale în comunitate. Diminuarea sau mărirea importanței sale în *tuath* depindea de bogăția acestuia, singurul cadru în care putea să-și pună în valoare *Log n-Enech*-ul propriu.

Arătându-se prospera sclavă *cumal* la braț cu cumpărătorul ei încântat, Rury îi urmări mersul țopăit cu o privire plină de sinceră prețuire.

— Trei vaci e ca lumea, aprobă târgul în timp ce micul Karre o mânca din ochi.

— Da, are o sclavă pe noapte și cu țâțele alea îi dă tot atât lapte cât trei vaci!

Își încrucișă privirea cu Gwynedd, care îl făcu să pălească dintr-o simplă clipire, în timp ce își făceau intrarea un tată mai degrabă supărat pentru despăgubirea cerută decât îndurerat pentru pierderea fiului.

Conan lăasă în seama lui Rury și a lui Cailbh sarcina de a descâlci problema, pentru a se întreține cu femeia lui și a o abate pe Gwynedd de la disputa care, cu siguranță, ar fi mâhnit-o, având în vedere că maternitatea o făcuse să devină hipersensibilă.

Un băiat de paisprezece ani provocase moartea unui copil de șapte, lăsând deschisă ușa grajdului de vite care, în timp ce fugeau, îl călcaseră în picioare. Deoarece pentru indivizii care nu atinseseră vârsta de adult răspundeau părinții, a fost stabilită o recompensă egală cu trei viței. Un copil valora practic cât un șaman. Vizibil satisfăcut, tatăl victimei strânse mâna celui alt părinte și se-ntoarse de unde venise, dintr-un stat de pescari unde-l așteptau trei neveste și alți doisprezece copii.

În acel moment își făcu apariția o femeie pe cât de corpolentă, pe-atât de ciudată ca înfățișare: sașie, avea albeață pe un ochi cât toate zilele. Duhnea a capră și avea părul răvășit și afumat de funingine ca și cum ar fi fost lovită de un fulger. Trăgea de cel care trebuie să-i fi fost nefericitul tovarăș de viață, un omuleț uscățiv și chel ca un ou de potârniche. Îl puse să stea jos pe podea și ceru o recompensă deoarece, după spusele ei, bărbatul o jignise în amorul propriu zicând că e urâtă și o insultase în fața soacrei.

În vremea Celor din Vechime, pentru asemenea nesăbuinte sau, mai rău, pentru pedepsirea femeii cu bătaia, pe făptaș l-ar fi așteptat moartea. Ritualul prevedea înecarea acestuia într-o baltă sau mlaștină, plus libertatea de a-l călca în picioare, ținându-i capul sub apă până și-ar fi dat duhul. Dar noul curs impus de Conan se dorea a fi mai productiv, schimbând sentințele după cum îl sfătuisese mereu Gwynedd.

Consoțiul uscățiv preciză că o comparase doar cu Morrigan, teribila și furioasa zeiță a războiului, nu atât fiindcă n-ar mai fi iubit-o, cât pentru înfățișarea ei mai mult de Regină a Demonilor decât de femeie.

Conan oftă, rezemându-se de perete și legănându-se pe scaun:

— Morrigan, de fapt, s-a împreunat cu zeul Dagda cel Măreț... și, scuză-mă, prietene, dar nu cred că e cazul tău. Sunt silit să te amendez cu o săptămână de muncă, în care vei pune la punct casa femeii tale, executându-i toate poruncile și dorințele, făcu el din ochi. În plus, pe ea o condamn la o baie în care să-și înece purecii și păduchii. Tu o să fii obligat să o freci pe spinare, spuse toate acestea în timp ce se străduia

să nu rădă. Femeia, satisfăcută, făcu o plecăciune ceremonioasă, mulțumi și făcu stânga-mprejur, trăgându-și după ea soțul.

Cailbh avea de rezolvat cazul de omor al unei adultere, *adaltrach*. Soția ucisese femeia care fugise împreună cu soțul ei.

— Spune-mi, o întrebă druidul aruncându-i o privire iute. Ai înjunghiat-o în primele trei zile din momentul fugii?

Femeia părea docilă, dar senină, deloc resemnată. Recunosc:

— Da, mărite. La a doua lună, în somn.

Cailbh nu se sinchisise nici măcar să-și ridice capul.

— A omorî o *adaltrach* nu presupune nici o pedeapsă cu condiția ca răzbunarea să aibă loc în primele trei zile. Trecând destul timp, mai mult decât suficient pentru a potoli mânia, ar putea fi considerat un delict, conchise cu un glas linear. Dacă îl mai vrei pe insipidul tău bărbat, ești liberă să ți-l iei înapoi.

Bucurându-se de traducerea lui Karre, Rury și Olvik aplicaseră necruțătoarea lege celtică în privința unui caz care nu îngăduia indulgență. Un *aire*, om liber fomorian, se încăierase cu un lochlann pe motive oarecare. Tot ceea ce urmasse fusese conform regulilor, dar bărbatul din Toraigh pângărise cadavru adversarului, tăindu-i un picior, astfel încât dușmanul să nu-l poată alerga pe Tărâmul de Dincolo. Moment în care dăduse foc casei adversarului, aruncând în foc piciorul amputat. Pe rugul respectiv murise și un copil. Abia atunci efluviile beției se evaporaseră, venindu-i mintea la cap, drept care o luă la sănătoasa, confirmându-și propria vinovăție. Îl capturaseră Olvik și-ai săi, în timp ce încerca să fugă în orașul de pe insulă. Deși lochlann-ii ar fi strigat să fie străpuns cu armele pe țărm și să fie lăsat pradă monștrilor marini, Olvik stăruise în a pretinde judecata publică a aliaților, iar nu ațâțarea tensiunii deja prezente între cele două etnii de pe insulă. Soarta ucigașului era oricum pecetluită și poate că executarea lui pe plajă ar fi fost sfârșitul cel mai rapid.

— Vei fi lăsat să rătăcești până dincolo de marginile ținuturilor noastre, dincolo de hotarele regatului tuturor celților, adică până la al Nouălea Val de coastă, declară Rury. Legea spune clar: surghiun. Vei fi purtat în derivă fără vâsle, cârmă sau pânză. O să ți se dea un cuțit, puțină apă și vei fi încredințat zeilor. Dacă o să-l întâlnești pe Manannan, fiul lui Lir, salută-l din partea mea, înainte să coboare de pe roibul său Aonbarr și să-și înfigă vârful spadei *Fragarach* în al treilea ochi orb al tău.

— Dacă vei avea noroc, vei muri în fiecare zi, măcelărit ca porcii vrăjiți ai zeului mării, în care crezi, ca apoi să renaști și să fii doborât încă o dată și tot așa, ca ei, continuă Olvik. Dacă marea te va arunca

pe vreo stâncă și vei fi azvârlit înapoi de propriii tăi zei, o să devii sclavul primului om care te va găsi în viață.

Fu îmbrâncit înainte un tânăr surprins în grajdul unui vecin.

— Era gata să-mi fure ceva oi și vaca, începu cu glas puternic *airemh*-ul care se simțise în primejdie, deși era de două ori mai solid decât băiatul.

— L-ai dibuit în timp ce-ți sustrăgea animalele?

Țăranul se miră.

— Nu, mărite. Dar avea în mână tot ceea ce e de folos ca să le furi.

— Iar tu, ai mai făcut și alte fărădelegi?

Tânărul nu șovăi:

— Am necinstit zeci de femei, mărite.

Fu rândul lui Conan să se mire:

— Le-ai luat cu forța?

— Nu, domnul meu. Nici măcar nu le-am atins. Dar am tot ceea ce e de folos.

În timp ce acuzatorului îi cădea fața, un sclav își făcu apariția cu pas grabnic, plecându-se în fața lui *Ri*.

— Au ajuns primii oaspeți, stăpâne.

— I-ai văzut? întrebă Străinul ridicându-se, ușurat că are pretextul de a părăsi adunarea.

— Cei din *tuath*-ul de druizi Corco mo-Druadh.

Conan își înălță o sprânceană: clanul „Sămânța druidului meu“. Erau vestiți datorită entuziasmului nemăsurat pe care îl puneau chiar și în lucrurile cele mai neînsemnate și evidente. Oricum era de preferat, decât să te sufoci acolo înăuntru ascultând toate văicărelile, se gândi în timp ce părăsea sala împreună cu Gwynedd.

Luni de pregătire, dar, în fine, sosise momentul. Venind și de foarte departe, urma să aibă loc o întreagă procesiune de oaspeți pe tot restul zilei, dar acea primă sosire însemna că serbările în cinstea căsătoriei începuseră în chip oficial.

Capitolul 14

— Trei zile! rosti cu voce tare Cathbad. Trei zile, repetă. Atât vor dura sărbătorile!

— Și de ce atât de mult? izbucni Olvik cu inocentul bubuit al unui tunet căzut în sală.

Cathbad îl încremeni printr-o privire ucigașă:

— Deși căpățânile alea pline de bălegar, numite lochlann, nu ne cunosc încă religia, noi știm ce anume îi umple de bucurie pe zeii noștri...

Beneficiind de traducerea lui Karre, nobilii gennti se prăpădiră de râs auzind răspunsul acela plin de haz pentru ei; efectul tălmăcirii se produse cu întârziere și, prin urmare, hohotele lor de râs se auziră după ceva timp, întrerupându-l pe Cathbad, vânat de mânie.

— Trei, număr drag oricărui celt, continuă arhidruidul printr-un efort de voință. Sacralitatea numărului trei va fi aducătoare de noroc pentru miri. Le doresc cel mai mare, numărul magic, adică *nouă* copii: de trei ori trei!

Sărbătoarea de *Lughnasad*, care înseamnă mijlocul verii înainte de panta coborâtoare, cădea chiar în acele trei zile. După seceriș, sărbătoarea de Mijloc de Vară era cel mai nimerit pretext de celebrare a verii, implorând zeii pentru o căsătorie cu noroc care, în cazul celor doi, celebra și cea mai frumoasă etate a vieții. Prima zi era dedicată primirii oaspeților, a doua, ceremoniei propriu-zise, a treia, unor distracții amuzante și întreceri. Banchete și jocuri zilnice fuseseră pregătite așa cum se cuvenea unui adevărat suveran: mulți vor paria pe Conan ca posibil *Ard Righ*. Au fost foarte puțini care au lipsit. Să nu fi fost prezent însemna o lipsă de respect, ceea ce demonstra reputația de care se bucura micul *Ri* de provincie, iubitor de pace și dreptate, și care schimbase cursul istoriei Fomorienilor.

Până seara târziu continuă să sosească oaspeți. Esplanada din mijlocul cetății din Toraigh deveni în scurt timp o zgomotoasă adunare de oameni din cele mai diverse clanuri, veniți de la fruntariile extreme ale *tuath*-ului și din teritoriile învecinate. Zarva și atmosfera depășiră cu mult pe cele de la marele târg pe care Conan îl văzuse în prima sa călătorie la Temair Luachra, capitala. Treptat, protagoniștii se transformau în spectatorii celor care urmau să-și facă apariția.

Îmbrățișări și semne de prietenie sau de rudenie; nu lipseau însă nici privirile piezișe și urmate de primele încăierări pentru mai vechi înșelăciuni sau invidie nicicând mântuită. La toate astea se adăuga

curiozitatea lochlann-ilor ce se apropiaseră pentru a-și băga și ei nasul, îngroșând rândurile nou-veniților: mii de culori și mii de veșminte felurite. Timpul senin și cald favoriza acea animație pe care Toraigh n-o mai cunoscuse de multă vreme, un amestec de țipete stridente și de cântări. Și fiindcă nu era vorba despre o întrunire consacrată zeilor, ci doar despre o ceremonie fericită, toți se simțiră îndreptățiți să treacă porțile cetății de pe Toraigh cu armele proprii la șold.

Sosi și Bodmall cea trupeșă împreună cu suita ei de Geal Chossach, preotesele insulei de femei escortate de femeile-soldat care anul trecut luptaseră alături de Conan pentru cucerirea cetății de pe Toraigh. Într-o risipă de piele și bronz, numeroasa pază înarmată era condusă de încăpățânata Sin care dădu fuga să-l îmbrățișeze pe Conan cu un elan care îl uimi pur și simplu.

— Cărui fapt datorez onoarea unei atât de mari afecțiuni?

— Recunoștinței mele, *Eachtrannach*; îți datorez pentru totdeauna viața, n-am să uit niciodată.

De data asta Bodmall fu mai directă și-l strânse pe Cathbad la sânul ei disproporționat, care dădea pe-afară din decolteul generos tivit cu fir de aur al veșmântului lung din piele de cerb vopsită violet. Avea agrafe de ambră în păr și buzele roșii date cu garanță. Avea același aer de matroană impunătoare cât un car plin cu saci de orz și își păstrase aceeași pieptănătură: trei cozi lungi, două înfășurate în concii pe laturile capului, și a treia atârându-i de la ceafă până în pământ prin adaosul unei cozi de cal false. Așadar sacra femeie apucă din toată inima capul arhidruidului și-i întipări un pupat stacojiu pe ceafa cheală, împingându-l spre țâțele ei invincibile. Lăsă deoparte veșnica baghetă de druidă, și glasul îi țâșni din măruntaie eructând la suprafață, sonor precum suflarea vulcanică a *crannog*-ului Fidelmei:

— Tot drumul ăsta, și la ce bun? În loc de băieți frumoși... spuse întorcându-se visătoare și aruncându-i o otheadă languroasă lui Conan, îmi este dat să îmbrățișez din nou un țăp bătrân care face bale doar pentru mine. Și-n plus îmbrăcat în obișnuita, duhnitoare piele de taur pusă la păstrare pentru marile ocazii! Doar în numele vechii lor prietenii își îngăduia asemenea cuvinte tăioase.

Cathbad tresări pe măsura disproporționatului balcon al acelei *bandrui*, sincer jignit de vorbele ei. Fixându-și bine picioarele-n pământ, spuse:

— Nu-ți plac cele trei coarne ale sacrului taur de pe Inis Fail. Vanitatea lui avu de suferit, strecurându-i în suflet un soi de nesiguranță, ca de fiecare dată când Bodmall cea trupeșă îl lua în

zeflemea. Tocita piele bovină îi venea peste genunchii osoși, conferindu-i o înfățișare de sinistat.

Alături de el, fosta studentă blondă de la Mur Ollamhan sorbea extaziată fiecare cuvânt rostit de buzele matroanei; o admirase de când o zărise prima oară, și încă mai era îndrăgostită de ea.

Altă râgâială din străfunduri – hohotul de râs al lui Bodmall eructă din măruntaie ricoșând de jur-împrejurul zidurilor cetății.

— Ești mai iritabil decât o viperă călcată pe coadă, arhidruidule! Dar nu ți-ai pierdut obiceiul de a te îmbrăca precum un porc sacru de montă, chiar dacă rămâi cel mai seducător dintre toți muritorii înțelepți și divini din Inis Fail!

În cele din urmă Cathbad surâse și o-mbrățișă pe Bodmall cu drag, nesfiindu-se să-i pună amândouă mâinile pe buclele ei enorme.

— Ești în stare să lecuiești boli și să săvârșești farmece, dar nu reușești să mi te smulgi din inimă!

Conan își ascuți privirea cu răsfârângeri violente. Acum nu se mai lăsa înșelat; asistase deja la acea scenă care făcea parte dintr-un ritual al lor exclusiv, continuat cu cele mai transparente intenții.

— Din inimă sau cumva din altă parte?

Râseră amândoi, urmă apoi momentul îmbrățișărilor cu Gwynedd și a încredințării darurilor. Printre altele, Bodmall aduse o mare cantitate de parfumuri rafinate și săruri de baie care le emoționară pe Gwynedd, pe Gerd și pe femeile de față; își dădură coate cu ochii dilatați de plăcere și de închipuirile pe care și le făceau privind puterea lor de seducție, ca și cum ar fi fost poțiuni magice.

— Asta este pentru mireasă, surâse Bodmall întinzându-i lui Gwynedd o desagă de piele de cerb elegant garnisită.

Câteva clipe tânăra skeld a crezut că acela ar fi fost darul de nuntă. Dar când desfăcu băierile, descoperi obiectul din ea... și amuți pur și simplu.

— Este din partea Fidelmei, o veche prietenă a mea, a lui Cathbad și... a viitorului mire cu ochi violeți.

— Fidelma, celebra Fidelma, clarvăzătoarea cea mai vestită din Inis Fail? întrebă măgulită.

Bodmall surâse simțind farmecul emanat de candoarea acelei tinere femei.

Fu din nou rândul lui Gwynedd să caște ochii de bucurie în timp ce învârtea în mâini rochia cea lungă care depășea cea mai aprinsă fantezie, podoabă ideală pentru ceremonia nupțială. Se simți plină de recunoștință; în copilăria și tinerețea ei primise prea puține daruri, și toate îi parveniseră după prezența lui Conan în viața sa; un asemenea

dar din partea unei necunoscute îi umplu inima de fericire. Având o coadă în chip de trenă, rochia părea marmorată, fiind compusă din numeroase plăcuțe de metal policrom, montate pe un răcoros țesut din în. Foarte subțiri, alăturate între ele în cele mai felurite culori, făcând ape sub razele soarelui sau focului, dădeau chipului lui Gwynedd o înfățișare nepământească. Aur și argint, sulf verde și bronz. Când o luă de umeri și și-o apropie de corp, se lăsă un murmur de uluire și admirație.

— Am crezut întotdeauna, dar acum mi s-a adevărit, murmură Conan fără să se oprească din înghițit. Pari o ființă magică. O *Murduacha*, jumătate femeie și jumătate pește, abia ieșită dintr-o baie în ocean într-o noapte cu lună.

Sosise în cetate până și îndărătnicul Cobhthach, căpetenia clanului Fomhoire a celor de la munte și podișuri. Venise împreună cu oamenii păroși și sălbatici, dar spălați și pieptănați de sărbătoare.

— În toată viața mea nu i-am văzut atât de... curați, comentă Erin cea Frumoasă.

Veniseră cufundați într-o pădure de lănci cu vârful de bronz și de cremene îndreptate spre cer, invocându-l pe Grian, Soarele care asfințea în onoarea sa. Deprinși cu sărăcia și, prin urmare, cu meșteșugul de a se descurca, luând cu ei căruțe și sclave de vânzare, știau că în devălmășia aceea aveau ocazia să strecoare câte ceva de calitate îndoielnică, tocmindu-se cu genți pentru a-și recăpăta prețul darurilor aduse să omagieze cuplul proaspeților căsătoriți.

Aduseseră pentru Conan și Gwynedd ofrande simple, dar plăcute: somni și miei, brânzeturi rotunde de vacă și piei calde de lup pentru iarnă.

Sinlan și clanul său de pe pârloage și din ținuturile mlăștinoase din interiorul coastei fomorienilor aduseră în dar amfore și vase de teracotă frumos împodobite cu vopsele lucioase, precum și mobile din metal lucrate de cei mai buni *aes dana*. Fiecare *tuath* profitase de lunga călătorie pentru a se închina la mormintele pe care le întâlneau de-a lungul drumului, drept pentru care fiecare clan își luase vrăjitorii și șamanii pentru a alunga piaza rea de-a lungul călătoriei, clarvăzătorii *flaidh* care urmau să prezică pericolele, *filin* pentru a-l slăvi pe stăpânul și gazda lor și, firește, druzii. Cei din Sinlan erau dotați cu pari lungi de mesteacăn având în vârf ciorchini de țeste ale străbunilor; goi pușcă, înaintau dansând mai degrabă decât mergând, cu trupul pictat cu suc de bace negricioase. Păreau niște copii ale lui Magmor, cu excepția părului blond și a bărbilor decorate cu oase de iepure și de viezure.

În *tuath*-ul Corco mo-Druadh alcătuit doar din druizi, indivizii cei mai impresionanți aveau ochii încercuiți cu negru de funingine, iar pe cap purtau trofee de coarne de cerb, în timp ce trupurile nude ale unora dintre ei erau albite cu ghips închegat peste untură de porc. La adăpostul unui surâs nereținut, căpetenia clanului dădu la iveală cu un gest trivial de sub un cort de lână darul de nuntă: o căruță plină de vânat și o alta înțesată cu burdufuri de mied. Lepuri și căpriori, potârniche și prepelițe, cerbi roșii și pui de cerbi, plus un zimbru sălbatic întreg, ce urmau să ia, firește, calea bucătăriei lor. În fine, coșuri de salcie care adăposteau cocoși sălbatici încă vii, aduși ca simbol de rodnică prosperitate. Dibuiți în erica înaltă și în umbra codrilor de brazi, scoteau un strigăt de neconfundat: un șuiier aspru urmat de o plesnitură, un sunet asemănător gâlgâitului unui lichid și, în cele din urmă, un scrâșnet asemănător cu frânarea roților căruțelor îmbrăcate în metal. Negii dați cu cârmâz de deasupra ochilor bărbaților le confereau acestora o înfățișare demonică de care Cathbad nu se lăsă impresionat.

— Știai că au un stomac dublu, cu două firide? Nu mai așteptă răspunsul lui Conan, afișând o strâmbătură arțăgoasă. Dar la ce pot să mă aștept din partea unuia care și-a petrecut perioada cea mai frumoasă a vieții preocupat de coapsele concubinelor lui Elatha? clătină din cap ca și cum l-ar fi muștrat. Povara ușurătății unor oameni este insuportabilă... Știai cumva că limba și intestinul erau folosite de Cei din Vechime drept leac pentru boli?

Lui Conan nu-i scăpă interesul famelic al arhidruoidului mai mult pentru cărnurile gustoase de zburătoare la proțap decât pentru exercitarea meșteșugului medical.

— ... Și gândește-te că acea carne a lor nu e prea bună iarna, fiindcă tâmpitele alea de animale ciugulesc muguri de pin în loc de bace, adăugă. Apoi spuse: Din fericire e vară.

— Apropo de mâncare... adăugă Olvik, aflat lângă ei în timp ce o rafală de vânt le gădila nările cu o mireasmă de neconfundat. la uitați-vă ce sosește...

Într-un sunet prelung de clopote, printre behăituri și zvon de copite, o turmă își croia drum spre esplanadă. Animalele păreau speriate de mulțimea de oameni, de mirosuri și de țipete. Dar primul lucru care trezi mirarea au fost copiii călare pe oi! Pe măsură ce înainta acel bizar râu de lână, în lumina de-acum piezișă a soarelui, ieșea la iveală un curcubeu de culori. Lâna fiecărui animal fusese colorată astfel încât să înveselească ochii prin varietate și nuanțe. Erau aproape toate rase pe

șolduri sau pe cap, dar astfel încât zuluții de lână lăsați să pară niște perne țesute din fire simple sau împletite; azurii precum suflul aprins sau cenușiu al turturelei, roșu ca sângele sau carnea, verde-albăstrui ca marea sau violet precum bolta cerului în acel moment. Dar unele aveau la gât tălângi de bronz; aproape toate purtau zgarde, și ele pictate cu desene simetrice sau simboluri magice de rodnicie. Copiii călăreau goi. Se opriră la câțiva pași de cei însărcinați cu primirea, în pragul scării ce ducea spre salonul banchetelor, aceleași persoane care participaseră la adunarea de *oenach*. Din înaltul scării, Erin cea Frumoasă fu cea dintâi care își căscă ochii azurii; copiii nu erau copii. În loc să fi încălecat pe caii cei mici cu părul țepos, lb-hell, „obraz lucios”, coborî iute de pe berbecul din fruntea trupei, urmată de toți ceilalți pitici componenți ai delegației Micului Popor. Bătrâioasa, trufașa druidă *bandrui* nu-și plecă capul, considerându-se superioară chiar și lui *Ard Righ*. Își lăsă însă capul în jos văzându-l pe Cathbad. Nu făcu risipă de salivă, arătând spre oi.

— Cât timp vor rămâne așa, puterea magică spre a alunga vrăji și furtuni se va păstra întreagă.

Auzind acele cuvinte, Rury își duse discret mâna la vintre; ceilalți atinseră garda spadelor în contra deochiului. Toți în afară de Conan, care încredințase sacra *Lamă a lui Danu* mâinilor lui Olvik și Roșcatului, la porunca lui Cathbad.

Pitica tatuată se întoarse așadar spre turmă, preamărind-o printr-un gest al brațului ei scurt care – fără să reușească – voia să fie măreț și solemn.

— Este firesc... Le-am stropit cu sămânța șamanilor mei. Precum țâșnetul vidrei prinzând prada, crezu că a spus limpede tot ce avusese de spus și se-ndreptă să-și găsească locul la masa banchetului.

În lumina molatecă care dădea să asfințească, alți oameni traversară esplanada: clanul lui Moriath. În scrâșnetul carelor și în surdul marș al copitelor, trecură șamanii stâncilor de la nord de Inis Fail arborând un stindard cu un craniu de țap. Aveau o înfățișare înfricoșătoare: măști de piele reprezentând demoni, care ascundeau expresia feței, lăsând să se vadă un veșnic rânjet ucigaș; își scoteau doar mâinile de sub mantalele îmbibate de noroi și acoperite cu iarbă și pământ. Și totuși erau singurii fomhoire care aveau drept căpetenie de *tuath* o femeie. Dar ce femeie! Carnație trandafirie și o coamă de păr alburie, Moriath avea un chip atrăgător și un trup masiv precum cel al unui războinic gennti. Și, precum un *flaith*, știa să mânuiască lancea și *claideb*-ul asemenea lui Gwynedd. Ceea ce nu o împiedicase să aducă pe lume

trei copii, toți trei cu bărbați diferiți, și să devină căpetenie de clan, după ce-și dobândise faima și respectul oamenilor. Faima în bătălii unde știuse să-i ducă pe-ai ei la victorie, respectul în timp de pace pentru priceperea de a avea grijă de micile cazuri litigioase din clan și pentru felul cum reușise să aducă prosperitate în sânul comunității, preocupându-se de semănături, de recolte și de creșterea vitelor, inclusiv de incursiuni sfruntate pe teritoriile partholonilor și nemezilor, fără să se unească cu aceștia.

Moriath se plecă în fața lui Conan, dar imediat se întoarse spre Gwynedd, surâzând în numele unei solidarități cu totul feminine. Făcu semn spre un însoțitor, iar acesta apărui cu darul de nuntă.

— Povestirile Celor din Vechime cuprind multe legende de dragoste, Moriath își plecă privirile în semn de respect. Precum cea dintre zeul Midhir și frumoasa muritoare Etain...

Gwynedd se luminează la față, surâzând radioasă la auzul acestor cuvinte.

— Sigur că da! Vântul vrăjit, cântarea magnifică, ajutorul zeului iubirii și Etain care se întoarce, renăscând după o mie de ani. Toată lumea cunoaște legenda asta! El o caută peste tot în acest timp, și când o găsește, rupe vraja printr-un sărut, apoi își iau zborul împreună, transformându-se în lebede!

Tânăra nu apucă să-și termine fraza deoarece coliviile de răchită au fost deschise îngăduind să iasă un cuplu de lebede adevărate. Erau liniștite și tăcute în candoarea penajului lor și a gâtului sinuos, împodobit cu două lăntișoare de argint, simbol supranatural al stării lor de creaturi magice.

— Dar există un lucru care nu are nimic legendar, *Banri*... continuă Moriath.

De data asta fu rândul lui Conan să suradă.

— Lebedele fac cuplu pe viață, dragă Moriath. Nu-i așa? îi anticipă el vorbele.

Ea aprobă din cap și se retrase.

— Un dar superb. Confirmă o dată-n plus cât de mult ți-ai meritat rangul social. Oamenii tăi sunt norocoși cu o astfel de căpetenie.

Surâse și făcu o plecăciune, roșind vizibil. Nu era ușor să te sustragi farmecului Străinului, ochilor săi violeți și energiei pe care o emana, inteligenței și complimentelor adresate unei femei care-și petrecuse toată viața printre vânturi și talazuri lovindu-se de stânci, un loc unde nu prea erau posibile astfel de sindrofii: supraviețuirea însemna totul.

Conan se întoarse spre femeia sa, dar își dădu seama că nu-i mai asculta. Frumoasa skeld fixa cele două splendide animale, auzindu-și

inima bătând; i se părea că ar putea simboliza chiar gemenii pe care-i aştepta. Cumva un băiat şi o fată? Gwynedd îşi lăsă capul pe spate şi izbucni în hohote de bucurie cristaline, trădându-şi fericirea. În acele clipe se simţea într-adevăr *Banri*. Dar una a propriei fiinţe şi a iubirii nutrite pentru bărbatul său, pentru fiii care urmau să se nască, pentru întregul univers de sentimente, iar nu pentru prestigiul social, avuţii şi onoruri.

— Erin cea Frumoasă, fiica lui Delbaeth, *Banri*-mamă a fomorienilor, mamă a lui Morc şi mamă vitregă a lui *Eachtrannach* Conan! anunţă Maelsuthan atunci când femeia începu să coboare scara care, din salonul banchetelor, ducea spre marea esplanadă a cetăţii.

— Încep să mă căiesc de zilele pe care ţi le-am îngăduit, Maelsuthan, înainte ca blestemul meu să-şi facă efectul. Glasul lui Cathbad alături de al lui părea un şuiier mortal. Îi şopti la ureche cuvinte batjocoritoare, fără să fie auzit de ceilalţi.

— Eşti codoşul cel mai spurcat care are cinstea să se târască la picioarele mele fără să-l fi strivit vreodată.

Erin schiţă un salut rapid adresat arhidruidului şi lui Conan, ignorându-i cu nesimţire pe toţi ceilalţi. Era o frumuseţe veştejită, încă atrăgătoare din multe puncte de vedere, dar cu o lumină de necontestat în privirea vioaie, gata de tot felul de viclenii, trădându-i energia şi ambiţia fără scrupule, senzualitatea vicioasă şi desfrâul. Declarase cu îngâmfare că nu participase la ceremonie. Un fiu de bastard adoptiv, cu obârşie necunoscută, pe tronul din Toraigh era o ofensă suficient de serioasă pentru ea. Conan nu putea să-şi revendice străbunii nobili şi cu atât mai puţin un arbore genealogic demn de luat în seamă. Orice *Ard Righ*, orice *Ri* de provincie îşi cunoştea propriul loc printre numele tuturor neamurilor care locuiseră în Inis Fail înaintea lor: Cine a doborât primul copac, cine a defrişat primele pământuri înţelenite, cine a tras prima brazdă încă din vremurile mitologice ale Primei Invazii. *Eachtrannach* nu era fiu de rege; cu coama aceea de culoarea corbului şi cu irişii aceia violeţi ar fi putut trece mai curând drept o corcitură dintre un diavol şi o fecioară. Şi totuşi avea în trup şi în strălucirea ochilor energia învingătorului, voinţa conducătorului de popoare pe care le cucerise întotdeauna Erin, care îl considera o excepţie de vază printre persoanele demne de respectul său. În schimb îi dispreţuia pe Rury, pe Olvik, pe Gerd şi chiar pe Gwynedd, o clarvăzătoare oarecare crescută la periferia unui *tuath* vrăjmaş al clanului ei, o femeie lipsită de avuţii, ranguri şi precursori nobili. Căci pentru Erin nu conta că fermecătoarea skeld era fiica unui conte venit

din marele nord. Avea pizmă pe toți din neamul Gennti, pe toți străinii din regatul său, indiferent că erau lochlann, skeld sau de altă stirpe. Nici măcar Conan n-ar fi fost acceptat pentru tronul din Toraigh, dar avusese puterea să se facă demn de el, cucerindu-l cu iscusință și viclenie.

Se alătură fiului adoptiv fără să bată la ochi și, luându-l de braț, îl trase deoparte. Se prefăcu că se uită în față, surâzând mulțimii gălăgioase din jurul acelor invitați străini.

— Fii atent, fiule vitreg, îi șopti cu-o jumătate de gură. Nu ți-aș dori să cazi de pe tron înainte de a te fi așezat împreună cu curvulița aceea...

Conan rămase mai mult mirat decât jignit.

— Este un sfat sau un avertisment, Erin?

— O să pricepi cât de curând, continuă fără să se facă auzită de ceilalți. Nu te merită.

Altă tresărire de mirare.

— Ai crescut împreună cu Morc, te-am alăptat la sânul meu și te-am preluat încă mânjit de sângele de după naștere. Ești fiul pe care mi l-aș fi dorit în locul lui Morc. Află așadar că nu toate sunt pe aici cum par a fi...

— Nimic nu e, Erin.

— Lasă-te de filosofia neroadă a lui Cathbad! răbufni enervată. Iscoadele mele mi-au semnalat ceva cu mult mai primejdios decât tu și bătrânul acela încăpățânat, continuă, demonstrând astfel că știa mai multe decât Conan. Dar nu am aflat ceva precis. Nu știu cine sunt aceștia, știu doar că ținta ești tu, fiule... Ești un bastard fanfaron care mi-ai adus în casă străini și rivali de odinioară, care acum se declară prieteni; dar încă ești mândria mea, îi murmură strângându-l alături de ea ceva mai mult. Ai izbutit să unifici clanuri care se vrăjmășeau din moși-strămoși, și ai recuperat cel dintâi știința pământului nostru, ai dat la iveală comorile de la Daoine Sidhe și o să poți pune stăpânire pe întreaga Inis Fail. Dacă Morc ar fi avut măcar jumătate din puterea ta... lăsa în suspensie fraza.

Cu siguranță acela era darul ei de nuntă, se gândi Străinul.

— Ești generoasă. Știind că mă consideri un uzurpator al tronului, aceste cuvinte trebuie să te fi costat nu puțin... dar cred că ai dreptate. Există un mister pe Inis Fail care trebuie dezlegat înainte de a mă înlătura cineva pe mine și pe Cathbad. Expresia bărbatului se întunecă, țintind în zare. Dacă e vorba despre ceea ce mă tem, nu știu dacă o să izbutesc să înving și în bătaia asta.

— Va trebui s-o faci.

Conan surâse.

— Mulțumesc pentru încredere... mamă. Era a doua oară în viață când îi zicea așa. Prima oară fusese atunci când ieșise învingător din înfruntarea cu Morc, pentru a se dezrobi de soarta ce-o avea pe Toraigh. Ea, în cele din urmă, se întoarse către Conan. Doar pentru o clipă. Își ascunse privirea și își luă mâna iute de pe brațul lui. Nu voia să se vadă ceea ce ținea îngropat înlăuntrul său. Rapidă precum o bătaie de aripi, deveni Erin cea dintotdeauna, cochetă și nerușinată. Își luă zborul strigându-l pe bietul, alunecosul Magmor, noua ei pasiune.

Reîntors dintr-o călătorie de împăciuire privind *tuath*-urile partholon și nemed, Cailbh se apropie respectuos de Gwynedd și, după ce se închină în fața ei, îi prinse la gât o sforcică de care era atârnat un pandantiv. Repetă același lucru și cu Conan. Frumoasa skeld ar fi vrut să evite talismanul acelui druid, dar nu putea să-l refuze în public. Își reprimă un fior și surâse.

— Un talisman de belșug. Din partea mea și... spuse întorcându-se ca și cum și-ar fi căutat umbra... și a lui Maelsuthan. Astfel ca nunta ta să fie *banais rigi*, stăpâne peste Toraigh.

Conan mulțumi, cu toate că sforcica aceea îi dădea impresia unui laț. Druidul folosise dinadins termenul acela însemnând „nuntă regală”, deși semnificația lui simbolică se referea doar la încoronarea suveranului absolut.

În timp ce Cailbh și ajutorul său erau chemați de Erin, Cathbad se opri în spatele Străinului, își trecu o mână pe amuletă și șuieră:

— Vără alături asta, și-i puse în mână un dinte ascuțit de mistreț cu o gaură în mijloc. Așa e mai bine, sugerează pentru a alunga deochiul, și făcu același lucru și pentru Gwynedd.

În timp ce întunericul nopții de vară învăluia într-un zefir blând banchetul din prima seară oferit în onoarea oaspeților, Conan o privea pe Gwynedd: ea părea să întrupeze un imn al vieții, mai radioasă și mai fericită ca niciodată. Străinul însă era îngrijorat de acea masă de oameni care se tot mărea. Ce le-ar fi dat să mănânce și unde i-ar fi găzduit? Unde mai pui c-ar fi trebuit să-i plătească în grâu și carne și pe toți aceia care serveau la mese și care se ocupaseră de pregătirea petrecerilor. *Filin*-ii, muzicanții și negustorii pentru curse, jocuri și întreceri ar fi trebuit și ei răsplătiți. Începu să-și facă probleme în privința achitării cheltuielilor și datoriilor; ar fi urmat să recurgă și la o parte din averile sale. Unul din meritele cele mai prețuite la un *Ri* era să posede capacitatea de a reîmpărți o parte din veniturile și tributurile pe

care le dobândise din organizarea serbărilor și petrecerilor, a banchetelor și spectacolelor. Generozitatea sa ieșea la iveală în funcție de darurile pe care urma să le ofere celor care se remarcaseră în chip deosebit: „campioni” și *asr aena*, muzicieni, *filin*-i, adică poeți și cântăreți ai curții, autorii unor fragmente utile pentru sărbătorirea gloriei sale, care s-ar fi transmis urmașilor. Un *Ri* zgârcit, care ținea cu dinții de bogății, era considerat păgubos pentru armonia naturală și echilibrul lucrurilor dintre oameni și lumea nepământeană. *Eachtrannach* dădu să intre în marele salon al banchetelor, dar ceva îl reținu.

Se auzi vaietul lugubru al unui corn, apoi altul și altul. Până ce o gloată trecu pe porțile cetății în galop, cu securile așezate la brâu, mânuind spade și torțe, ținând dinainte scutul ridicat cu stema lor, dând năvală ca și cum ar fi fost gata de un atac.

Sosiră ultimii, într-o haită care părea de lupi, într-o zarvă mare de urlete și copite, făcând parcă să se cutremure pământul din temelii. Din pricina flăcărilor care se răsfrângeau pe arme, păreau ieșiți din labirinturile subterane de pe Sidhe, acolo unde își au sălașul creaturile beznei, care fură visele rele ale oamenilor și, cu puterile lor, fac ca acelea să se împlinească, transformându-le în nenorociri. Puteau precum animalele sălbatice, ca și cum abia se dezbrăseră de piei de urs sau de vidră îmbibate de sânge, murdărie și sudoare. Purtau măști de piele cu înfățișări de ucigași, sprijinite pe țeste de viezure sau de câine, de vulpe sau țap, la rândul lor mascați după chipul și asemănarea creatorilor lor.

Nemezii și partholonii, amenințători ca întotdeauna.

Fergus descălecă dinaintea lui Conan înainte ca animalul să se fi oprit de tot. Praful ridicat îi învălui pe cei doi *Ri*. Nici unul nu se plecă în fața celuilalt, rămânând un moment destul de lung să se fixeze, neclintiți, ochi în ochi. Fergus avea ceva animalic arătându-se cordial precum un lup mândru, cu nasul spart și cu fața plină de cicatrice. Conan, fără să clipească, arbora o înfățișare de nepătruns, care nu trăda vreun sentiment.

Erau foarte mulți, urmași și de căpeteniile lor de clanuri mai mici. Nemezii și partholonii erau de același sânge și, împreună, alcătuiau etnia cea mai numeroasă de pe Inis Fail. În spatele lui Fergus, unchiul lui Gwynedd, venea Leher, campionul lor.

Conan îl zări doar pe druidul lor, nu și pe cel al partholonilor care, cu mult timp în urmă, făcuseră un schimb, salvându-i viața lui *Eachtrannach* și smulgându-l chiar răzbunării lui Fergus. Ceva nu era în regulă. Apoi văzu un chip nou pe calul bătrânului Oengus... și-nțelese. Succesiunea părea să fi fost violentă și druidul lor dispăruse probabil

împreună cu ceilalți de pe Inis Fail. Putea fi vorba despre ceva petrecut în ultimele zile, dat fiind că nimeni din Toraigh nu avusese vreo știre despre un nou, tânăr Ri venit în fruntea partholonilor în locul lui Oengus, bunicul lui Gwynedd, un om cumpătat și înțelept, datorită căruia îndelungata pace dintre *tuath*-urile lor durase vreme îndelungată.

Conan ceru lămuriri din partea unuia dintre nobilii clanului lor.

— Oengus a avut parte de-o rană mortală în timpul unei partide de vânătoare. Astfel sună scurtul răspuns pe care-l primi.

— Rană sau gâtuire? șuieră sceptic Cathbad. Cine-i va lua locul este mandatarul sau executorul?

Noua căpetenie a partholonilor nu coborî de pe cal. N-avea înălțimea lui Conan și Fergus, drept care prefera să rămână într-o poziție avantajoasă. Trebuie să fi fost un aliat fidel al căpeteniei istorice a nemezilor; respectiva poziție socială nu era ocupată fără girul lui Fergus. Era greu, de asemenea, să crezi că nobilul acela cu înfățișare rigidă în ochii căprui ar fi putut să încerce vreo emoție. Spre deosebire de Fergus, avea barba tăiată cu grijă și fața nu îi era desfigurată, lucru mai rar pentru un războinic de vârsta aceea. Părul des și blonziu pieptănat migălos îi cădea pe umeri; gura desenată aducea cu o despicătură; buzele palide erau o probă a deplinului control de sine; totul la el dovedea că-i era străină orice urmă de emoție, având o fire care nu știa ce-nseamnă șovăirea sau cruțarea. Era greu de crezut că vanitatea acelui bărbat nebun după bijuterii, care se decorase cu brățări și inele de războinic și cu o rafinată *torque* ca și cum ar fi fost tot atâtea distincții, ar fi făcut casă bună cu aceeași cumpătare a înaintașului său. Care ar fi fost momentul cel mai potrivit al acelei adunări de clanuri pentru a arăta lumii noua față a celor doi puternici aliați?

Zarva scăzu pe măsură ce tensiunea creștea. Conan își aminti de ultima întâlnire cu acel nobil, ceea ce-l făcu și mai neînduplecat: nu dăduse niciodată înapoi în fața unei provocări. În ochi aveau aceeași lumină ucigașă. Revăzu platoșa de metal și piele și coiful lui Fergus având în vârf o mână proaspăt retezată drept creastă. Întorcându-se dintr-o prădăciune de vite, nemedul îl dibuise în ascunzătoarea pe care Gwynedd și mama sa i-o oferiseră, îngrijindu-i rănille. Îl insultase:

— Fomorian căcăcios ce ești, roagă-te zeului morților sau curvei ăleia de zeităte-mamă... Spune-i că îți vreau sufletul străpuns de spada mea. Să vedem dacă o să te-ajute cu ceva!

Le poruncise oamenilor lui să dea foc casei lui Gwynedd în care maică-sa fusese arsă de vie. O condamnase la o moarte groaznică și pe fată, și doar intervenția lui Oengus și a druidului partholonilor

reușiseră să o salveze și să-i ia apărarea lui Conan. Druidul se achitase de datoria față de străin cu ocazia cursei de cai la Uisneach. Se apropiase apoi și Rury, pe atunci om de vază al partholonilor, în măsură să-l umilească pe Fergus, și-i ceruse răspicat salvarea lui Conan. Astfel că nemedul fu constrâns să renunțe la plăcerea de a-i osândi pe dușmanii clanului său, iar ura lui față de *Eachtrannach* deveni vizibilă cu ochiul liber.

Acum se înfruntau din nou. Timpul scurs de-atunci părea să nu conteze, ca și cum n-ar fi trecut decât câteva clipe.

În liniștea nefirească, nemedul își bombă și mai mult pieptul, îl bătu pe umăr pe Conan și izbucni în râs, într-un hohot bolnav, răgușit și gutural.

— De la egal la egal, *Eachtrannach*... Asta e ziua ta norocoasă. Mi se pare normal să-ți întorc vizita, chiar dacă nu ne însurăm decât o singură dată în viață! Uită-te la mine: am douăsprezece neveste!

Se folosi de vorbe cu dublu înțeles: mulți oameni nu vedeau cu ochi buni fidelitatea lui Conan pentru Gwynedd; un *Ri* era considerat un simbol pentru oamenii săi și trebuia să aducă prosperitate și rodnicie poporului. Se cuvenea ca el să se împreuneze carnal cu cât mai multe femei, să perpetueze specia și – dacă era cu putință – să se împerecheze cu o zeiță.

— Am avut plăcerea să ți-l prezint pe vărul meu Illan? se întoarse Fergus cu un gest vulgar. Este noul *Ri* al partholonilor. Te prețuiește după toate câte a auzit despre tine... Și după povestirile mele, firește. Urmă un alt hohot deșănțat.

Illan nu făcu nici un semn de salut, nu coborî de pe cal, rămase neclintit ca o reptilă, fixându-l pe Conan cu ochii lui nepăsători:

— Și el trebuie să moară, spuse cu un glas neutru, fără să fie auzit de ceilalți, ca și cum viața Străinului n-ar fi făcut nici cât o ceapă degerată.

Fergus rânji.

— Cu siguranță, dar nu acum. Ridică un braț și se auzi o bubuitură: toți războinicii lor urlară la lună, învederându-și numărul și puterea.

Gwynedd făcu un pas înapoi: anumite amintiri urâte din copilărie își pun pecetea pe întreaga viață.

Conan îi atinse mâna pentru a o liniști, și Fergus surâse glacial. Veniseră personal, fără să recurgă la soli sau la împuterniciți; era un semn de bunăvoință sau de dorință aprigă de a lua parte personal la o dispută?

Veni rândul lui Illan să ridice brațul. Scena războinicilor se repetă întocmai.

Fu o greșeală. Dură doar câteva clipe și se stinse precum o lumânare în bătaia vântului. Un gigantic talaz de bărbați neînduplecați îi înconjură și începu să-i strângă cu trupurile lor ca într-un clește. În față războinicii, în spate femeile și chiar și copiii; toți, umăr la umăr, ca să-și demonstreze credința față de *Ri*. Olvik nu dorea vărsare de sânge, mai ales la sărbătoarea aceea, nu în zilele cele mai frumoase ale prietenului său și a frumoasei skeld. Fu de-ajuns. Lochlann-ii erau ca număr cu mult mai mulți, arătând că sunt gata de orice. Și atât nemezii cât și partholonii nu-i mai văzuseră atât de numeroși și de uniți. Ca și cum n-ar fi fost de-ajuns, li se alăturaseră și femeile soldat ale lui Boldmall, și fomorienii cu insultele lor.

Fu rândul lui Conan să suradă cu dispreț în fața lui Fergus. În spatele Străinului, Cathbad și Rury își imitau căpetenia. Da, cu siguranță, căsătoria putea să înceapă.

Conan înșfăcă o torță înflăcărată, se cățăără iute pe un stângen enorm de lemne și aprinse primul foc, anunțând începutul sărbătorii, surzând și strigându-și bucuria către genți.

În timp ce câinii de război se puseră pe lătrat în zarva generală, toți lochlann-ii în masă răspunseră entuziasmați, mulțimea urlând și hohotind cât o ținea gura, ridicând spre cer înspăimântătoarele lor securi lungi și masive *aim*. Toți ca un singur om sub fortificații, între ziduri și în afara acestora, atât erau de numeroși cei care îl slăveau pe Olvik și pe cea pe care o aleseseră deja Regină a Piraților, cu alte cuvinte pe a lor *Banri* Gwynedd. În onoarea lor ridicaseră și dăduseră foc unor enorme grămezi de lemn care acum ardeau trosnind asurzitor și amintind parcă de propriul lor fel de a trăi. Se îndeletniceau cu corni plini ochi cu *nabid* sau *meddu*, oferite de noul cuplu de domnitori de pe Toraigh.

— Nu uitați niciodată să fiți ospitalieri cu străinii necunoscuți. Fără să ai habar, ai putea să ai drept oaspeți niște zei! aminti cu glas tare Cathbad, anunțând în felul acela cordial ospățul.

Cu toate că solul de pe Toraigh sfidase pe-ascuns ținuturile unor clanuri ostile și blestemele unor șamani vrăjmași, călărind pe timp de noapte pentru a înmâna regelui suprem invitația de onoare la sărbătoarea *Ri*-ului provinciei fomorienilor, Eochy nu acceptase. *Ard Righ* nu se deranja pentru atâta lucru, chiar dacă în mesajul său vorbea despre o bătălie în care urma să lupte la sud de Inis Fail.

— Ambele lucruri sunt absolut false. Încearcă doar să-și mascheze slăbiciunea față de omul tău, comentă mai târziu Cathbad adresându-se frumoasei skeld, supărată foc din pricina aceluia refuz.

În timp ce ospățul dădea semne să atingă apogeul, într-o cacofonie de muzică și poezii, râsete și fraze în graiuri locale și felurite limbi, Cathbad, Olvik, Rury și piticul Karre îi încredințară lui Conan darul lor: conform tradiției, prietenii marelui îl omagiau pe bărbat, revenindu-i apoi acestuia sarcina cadoului pentru femeia lui. Arhidruidul ceru un moment de tăcere, cerință pe care fu silit să o repete de mai multe ori în zarva aceea generală. Când se făcu un pic de liniște să poată fi auzite notele harpistelor în sală, cu o impresionantă fluturare de poale ale unui enorm *brat*, o manta îmbrăcată pentru ocazia respectivă, Cathbad făcu să apară ca prin magie omagiul depus pe o pernă de piele de vulpe albă dăruită de regele Hargar.

— Urăsc tipul ăsta de introduceri, răbufni către Gwynedd. Orice pungaș e în stare să-i lase cu gura căscată pe prostănaci.

În murmurul general de uimire dădu la o parte prețioasa țesătură de în și fire aurite, dând la iveală un obiect care îi lăsă pe toți cu gura căscată: sacra *Lamă a lui Danu*, trezită la o viață nouă, posibil și mai frumoasă. Era arma zeilor. Părea făurită de zeul fierar Goibnu în persoană, și de calfa sa, Luchta.

Claideb-ul, spada lui Conan, primise acum o teacă și o gardă nouă. Amândouă aveau o anume strălucire, de la aurul și pietrele prețioase montate, care nu erau mai prejos în privința strălucirii frapante. Îndeosebi teaca de bronz subțire era lucrată în relief și cu incrustații din fire de aur; teaca avea o mare importanță simbolică pentru un nobil. *Eachtrannach* mulțumi îmbrățișându-i pe toți, mișcat de atâta generozitate; el, care nu era obișnuit cu astfel de cadouri, se comporta precum micul orfan Conan, pe care Cathbad îl cunoscuse bine. Lama lustruită era decorată cu incizii reprezentând zei și demoni, și Străinul se simți fericit să constate că transformarea nu înrăurise cumpănirea și ușurința de a fi mânuită ca o armă, instrument de care putea să depindă supraviețuirea lui. Era vorba despre reușita lucrare a unui *aes dana* celt, căci doar în rândul celților puteau fi găsiți giuvaierii capabili de astfel de cizelări și incrustări. Dețineau sublimul meșteșug de a concepe și executa rafinatele decorațiuni care ar fi trebuit să confere scuturilor, tecilor, harnașamentelor și decorațiilor de pe carele de luptă o valoare magică în plus. Premeditat, preponderente erau divinitățile lochlann, simbol al loialității demonstrate și al legăturii ce-l unea pe *Ri* de femeia sa. O armă nu doar a unui nobil, ci a unui suveran adevărat. Nu se mai văzuse niciodată așa ceva pe Inis Fail. *Eachtrannach* înțelese că acel gest dorit de Cathbad avea o însemnătate mai adâncă decât simplul rit matrimonial; pentru celt era mult mai importantă o spadă *claideb*, decât o frumoasă coroană ornamentală. Era chiar consacrarea

lui Conan pe tronul de la Toraigh în fața ochilor tuturor. Se uită la femeia lui, la prieteni, în fine la Fergus și la Illan.

— Ar trebui să fim întotdeauna îndrăgostiți, dar nu de război.

Iubire și pace, noțiuni aproape necunoscute la Toraigh. Luă arma și simți un freamăt în rândul acelei gloate zgomotoase pline de războinici beți. Nu era nici o îndoială; înaintea zorilor, exageratul atașament pentru mied ar fi dus la mai multe confruntări mortale.

Atunci când Conan părăsi festinul cu discreție dându-i întâlnire lui Gwynedd în toiul nopții răcoroase, era sigur că în acele momente prea puțini le-ar fi observat absența. Își îngăduiră o plimbare, pentru a se bucura de ploaia de stele căzătoare de pe cerul de vară. Ea își trecu o mână pe deasupra pântecului în timp ce amândoi căutau constelația Gemenilor. Datorită învățăturii căpătate la Mur Ollamhan, Conan i-o arată. Ea scoase un mic țipăt de bucurie și se apropie de el și mai mult. Gura ei era precum mierea, în vreme ce el o săruta. A doua zi urma să aibă loc marele eveniment și, presupunând că s-ar fi întors înapoi de o sută de ori întrupându-se în tot atâtea vieți pentru a se recăsători cu ea, era sigur că s-ar fi simțit tot ca în acel moment, sigur că ar fi dorit s-o facă din nou.

Capitolul 15

Dimineața următoare fu o sărbătoare de cer senin, de aer călduț, de mireasmă de flori, cu o mare neobișnuit de calmă pentru Toraigh, loc în care vara era doar puțin mai cald decât în timpul iernii perene. Cu toate astea ceea ce se vedea era ceva dezolant: nu exista loc în care să nu se fi aflat oameni de toate neamurile, încercând să-și dreagă beția fără de măsură a nopții. Erau trântiți prin toate ungherele cetății, înăuntrul și în afara zidurilor, direct pe piatră sau pe iarbă; care cu capul sub *brat*, mantalele în care dormiseră, care văitându-se aproape delirând. Nu lipsiseră câteva încăierări spre a pune capac petrecerii nocturne. Chiar dacă pur și simplu simbolice, așa cum se întâmpla mereu, nici unul din adversari nu era dispus să se dea bătut sub ochii propriului stăpân. Ațâțați de imbolduri și pariuri, disputele de ochii lumii deveneau lupte pe viață și pe moarte. Așa cum cerea tradiția învingătorilor, li se oferea din pulpa de porc cea mai gustoasă îmbucătură. În unele cazuri, acea parte putea fi și ultima, așa cum se întâmplase în cazul a cinci bărbați care, după ce-și omorâseră adversarii, fuseseră condamnați la moarte de Cailbh pentru a preveni răz bunări sălbătice. Aceia acceptaseră cu seninătate sentința, râzându-și de lațul care urma să-i sugrume, fericiți că vor avea noi bătălii de dus pe Tărâmul de Dincolo. Dragostea dezmațată pe care războinicii celți o aveau pentru petreceri și țăriile trăsnet omorâse chiar înainte ca supraviețuitorii să se prăbușească-n somn și în cetate să se fi așternut pacea.

Trei zile-n șir nimeni n-ar fi ridicat un pai, și toate mâncărurile, spectacolele sau băuturile erau oferite de *Ri*. Marii majorități nu i se părea adevărat: rareori se consuma carne; aproape întotdeauna se aduceau la masă fierturi de viețuitoare sau de cereale, pește, brânză, poame.

Conan îl întreabă pe Cailbh unde se afla Magmor; părea să fi dispărut. Ar fi putut să profite de situație și să fugă, chiar dacă, în inima lui, Străinului nu i-ar fi venit să creadă. Gigantul devenea tot mai priceput, încât îl pune în dificultate pe Rury însuși, maestrul de arme; Magmor avea un suflet bun, fiind dispus să-ntindă o mână celor pe care-i învingea și să-i ajute pe cei mai slabi sau lipsiți de noroc.

— Mi-a explicat prin gesturi că nu-i place gloata, dădu din umeri Cailbh. Prea multe amintiri urâte... Pescuiește în golful Raidhe de unul singur.

În apropiere se afla Roșcatul, care supraveghea un grup de sclavi tranșând un zimbru ce emana un miros aspru de sălbăticiune.

— „Unde e Magmor?” repetă el ironic. Fuge din ghearele lui Erin. Ca în fiecare zi când, la ora asta, trimite după el să-i aducă o carafă de mied în dormitor... hohoti.

Nu-și reveniseră încă din mahmureală când Olvik trebui să stopeze o ceartă încurajată de piticul Karre, jignit de moarte de unul care o considera „grasă” pe corpolenta matroană cu care împărțea patul.

— E mai bine când are carne pe ea: îți ține de cald iarna și face umbră vara! ripostă el și îl scuipă pe adversar, după care își întinse micul braț și-și văzu de drum cuprinzând talia femeii.

Cine se ținea pe picioare chiar dacă îi era rău – și nu prea îi făcea cinste să nu fie capabil – lua parte la jocurile de după-amiază, înfruntându-se pe sine însuși și propria durere de cap înainte de a-și înfrunta adversarul. Pe esplanadă și în farul cetății ningeă cu pariuri. Druizii făceau preziceri, dar, așa cum Conan știa foarte bine, doar pentru ei înșiși, pentru a putea câștiga. Cathbad dispăruse de câteva ore bune; pe plajă avea loc îndrăgita cursă de cai, singurul eveniment la care făcea pariuri în stare să-l facă să uite chiar și de prinderea vrăjtitului *păstrăv alb*.

Urletul mulțimii sfășie tăcerea încordată. Întrecerea de rostogolire a butoaielor începuse. Ghemuiți pe mobile, pe acoperișurile colibelor, în spatele ferestrelor bordeielor dând spre puturoasele ulițe ale micii cetăți, spectatorii își încurajau favoriții sau, mai precis, pe cei pe care pariaseră câteva biete lucruri. Într-o bubuitură de lemn scobit și metal care se repercuta chiar și în pietrele construcțiilor, participanții asudau, înjurau și se chinuiau de mama focului, gata să dea peste cap niște butoaie mari având greutatea unui țap matur. Orice mijloc era permis pentru a face de trei ori înconjurul ulițelor cetății și a ieși învingător înaintea celorlalți.

— Nu există reguli! rostise Conan poruncind începerea jocurilor. Dar toți participanții vor fi percheziționați înainte și după: nici un fel de armă, nici o trișare!

Totul era zadarnic. Pentru a urni gigantul butoi plin cu *nabid* fermentat, mulți aruncau cu bețe sau cuțite de pe mobile celor din același clan, prinși în competiție. Pentru onoare, pentru valoarea premiului care urma să fie împărțit și pentru beția asigurată. Îvinse unul dintre cei mai necinstiți, priceput în a rostogoli butoiul, dar mai ales în a manipula un baston în capul concurenților celor mai temuți; fusese și cel mai iute de mână în a-l face dispărut de îndată ce trecuse linia de sosire.

Intervenția lui Conan nu sluji la nimic, nici a lui Olvik, Sin, Fergus, și nici chiar cea a lui Illan și a druizilor sau a căpeteniilor de *tuath*, pentru

a potoli uriaşa ceartă ce urmă. Cu excepţia unei lovituri de cuţit, lipsa armelor provocă o bătaie pe cinste, cu sânge scuipat odată cu dinţii ruşi, dar, în cele din urmă, se ajunsese la o împăcare generală stropită cu băutură pe săturate.

Tăişurile ascuţite ale securilor scânteiau în soarele după-amiezii, rezemate de zăplazul din apropiere. Participanţii la întrecere le ascuţiseră ore-n şir. Atunci când Rory făcu semn, mulţi dintre concurenţi se luară după gestul braţului ridicat, dat fiind că vocea era mai greu de auzit în clocotul acela de stârniri şi strigăte ale celor înghesuiţi pe marginile terenului delimitat de ziduri, dincolo de şanţ. Concurenţii tăşniră să-şi ia securile, le apucară cu iscusinţă de mânerul lung şi începură să taie. Fiecare trebuia să stea în picioare, într-un echilibru nesigur, pe un trunchi gros curăţat de crăci, care se rostogolea când în faţă, când în spate, şi să aplice lovituri cu securea, despicând lemnul în spaţiul dintre picioare şi încercând să-l taie în două în cel mai scurt timp cu putinţă.

În pofida căldurii, lochlan-ii nu renunţaseră la blana lor, şiroind de sudoare, în timp ce celţii, complet despuiaţi, exact cum mergeau la război, arătau cât de mult conta pentru ei acea dispută. Unii, care loveau ca smintiţii, au istovit îndată, reuşind chiar să-şi vatăme picioarele; alţii căzură pe spate şi ieşiră din luptă leşinaţi cu ajutorul camarazilor de întrecere care nu-i scutiseră de un lat de secure. Era o întrecere care le plăcea la nebunie celţilor, tocmai fiindcă relua gesturile lor de zi cu zi pentru a tăia lemne. Era nevoie nu doar de forţă brută, ci şi de precizie, iscusinţă şi echilibru; adevărul e că ieşi învingătoare o femeie, o fată din clanul lui Moriath, cu sânul complet tatuat, slabă şi musculoasă, dotată cu o energie ieşită din comun.

Spaţiul din jurul celor două mese mari din mijlocul esplanadei abia era de-ajuns ca arbitrii să poată să le dea ocol. De mai multe ori, întrecerea respectivă fusese întreruptă deoarece mulţimea ce se înghesuia gălăgioasă sfârşea prin a-i îmbrânci pe cei din primele rânduri, care se prăbuşeau peste competitori.

Nobilul Olvik era leoarcă de sudoare. Adversarul nemed pe care-l avea dinainte rânjea, făcând caz de o siguranţă pe care nu o poseda. Până de curând răcnise ameninţări umflate cu o voce aspră şi ca din butoi, din pricina miedului, în scopul de a-l umili pe Olvik şi de a se da mare, iar acum răsuflarea parcă-l părăsise. Se întreceau de-a *lamh-luaide*, mâna de plumb. Unul în faţa celuilalt îşi vârăseră degetul mijlociu în acelaşi robust inel de piele încercând să-şi ridice adversarul de pe banca pe care stătea şi să-l tragă spre propria latură a mesei, cu

toată puterea de care era în stare.

Același lucru îl făcea un partholon și un fomorian în apropierea lor. Cei doi învingători urmau să se întrecă în proba finală.

Conan se uita la ei cu oarecare invidie: ar fi vrut și el să ia parte, dar unui *Ri* și druizilor nu le era îngăduit, ei fiind arbitrii tuturor competițiilor.

Nemedul bombăni ceva de nerepetat, de vreme ce Olvik nu le pricepea graiul. Situația părea să bată pasul pe loc de câteva minute, degetele le erau umflate și tumefiate de la numeroasele întreceri câștigate în ultimele ore. Moment în care un tânăr, un foarte blond războinic din garda de elită comandată de Olvik, își privi căpitanul drept în ochi. Erau războinici care juraseră credință regelui Hargar și lui Gwynedd și care erau de partea nobilului skeld aflat în primul rând din jurul mesei. Olvik prinse privirea tânărului și ceva se declanșă în el, un soi de imbold al mândriei și amor propriu. Scrâșni din dinți, își deplasă greutatea trupului pe celălalt șold și, cu umărul drept, forțându-și până la durere tendoanele și mușchii, execută a nu știu câta smucitură puternică.

În clipă aceea *Eachtrannach* pricepu înțelesul cuvintelor lui Cathbad în privința lui Olvik în timpul ultimei reveniri pe uscat.

Primitivul, bărbosul nemed nu se aștepta la o atât de puternică reacție, și, deja golit de ultimele picături de rezistență fizică, căzu cu pieptul pe masă și pierdu partida.

Totul avu loc într-o clipă. Situația se precipită și în cazul perechii de-alături. Cel care pierdu însă îi arse adversarului drept răzbunare un cap în gură devastator, aducându-l în halul că nu mai putu să joace finala. Olvik fu declarat drept învingător și purtat în triumf de războinicii din garda sa de elită, care ieșiră de pe esplanadă pentru a-l face să dea ocol taberei, cărându-l pe umeri.

Sunetul răgușit al cornului lochlann era încă departe și venea dinspre mare.

Mai mult fiindcă le știa înclinarea spre jafuri decât că ar fi reprezentat un pericol real, puținele santinele fomoriene dădură alarma. Navele erau trase pe nisipul singurei plaje din Toraigh. În câteva ore ar fi urmat să ajungă la cetate.

Conan se uită la Olvik, aflat alături de el, într-o întrebare mută. Nobilul consimți cu capul.

— Oamenii regelui Hargar, spuse el sec. Credeai că vestea căsătoriei tale n-a ajuns până la ei? continuă râzând din toată inima în timp ce-și masa degetele noduroase. Nu uita că femeia ta este fiica unei căpetenii skeld...

Într-un an întreg, cele trei zile erau singura ocazie de petrecere în care copiii se gândeau doar să fure mâncare din bucătărie, să pescuiască și să se joace de-a *ain phuill*, un joc care înseamnă „a nimeri gaura”: fiecare jucător aducea o minge, în timp ce o parte ataca, cealaltă apăra jumătatea, și viceversa.

Cei mai mari se întreceau însă cu trunchiuri masive de ulm. În *dol*, pajiștea din jurul șanțului din fața zidurilor, fusese trasată cu ghips o linie lungă albă. Acea era marginea. Participanții trebuiau să arunce cât mai departe cu putință, cu mâinile goale și din orice poziție, un par cât toate zilele. Singura regulă: să nu fie depășită linia de aruncare.

Gros cât coapsa unui bărbat și înalt cât un războinic și jumătate, trunchiul cel greu avea partea de jos, cea care trebuia să fie apucată, vopsită în alb. Era atât de falnic, încât nu prea aveai de ales; îți trebuiau amândouă mâinile ca să-l poți ridica și arunca, împingându-l în jos într-un zbor cu boltă.

Încercară chiar și Cobhthach și Sinlan, câțiva fomorienii din Toraigh, partholoni, nemezi, și până și o pereche de druizi grași din rândul tribului Corco mo-Druadh. Informat despre participarea acestor din urmă concurenți, Cathbad veni cu o iuțeală de nebanuit pentru etatea lui. Își ținea poalele veșmântului lung în timp ce alerga stricându-se de râs, căscându-și gura știrbă, încât până și urechile lui mari păreau să se miște.

Veni rândul uneia dintre cele mai solide războinice din rândul comunității Geal Chossach conduse de Sin. Îi înmărmuri pe toți, folosind o metodă diferită: coordonându-și de minune gesturile, reuși ca, luându-și avânt, aruncarea ei să o depășească pe cea a bărbaților. Se lansă cu iuțeală adunându-și toate puterile. Părea invincibilă, și Conan alegea deja câteva bucăți de aur pentru victoria ei.

Iată însă că apără un nemed impresionant, cu fața ciuruită de vărsat acolo unde părul des și țepos și barba nu reușeau să-i acopere chipul. Nu se mai obosi să-și ia de pe cap coiful și pieptarul de piele. Era cu mai bine de un cap mai înalt decât lochlann-ii, seminție considerată deja gigantică. Într-o oarecare măsură îi amintea lui Conan de fizionomia fioroasă a lui Chical. Cu un grohăit apucă parul de jos, îl sprijini pe umărul drept cu brațele lăsate în jos și mâinile încrucișate. Apoi, spre surprinderea tuturor, mută greutatea pe brațul drept, cumpăni apucătura și-l orientă doar cu mâna dreaptă, în timp ce cu stânga îl ținti spre câmpul deschis ținându-l ca pe o lance și, cu o putere nefirească, izbuti să-l arunce. Își roti bustul împingându-l departe, reușind să facă pârghie printr-o mișcare mult mai amplă.

Butucul zbură de-a dreptul în iaz, la sfârșitul aceluia *dol*.

Publicul încremeni clipe-n șir; apoi, când nemezii își dădură seama, lansară spre cer o ovație asemănătoare unui urlet de triumf.

În afara premiului, bărbatul primi din partea lui Fergus trei mici bucăți de aur în plus ca semn al neasemuitei încântări.

Lui Conan și Gwynedd nu le venea să creadă. Cathbad însuși își ținea vestita sprânceană ridicată. Și Rory, Gerd și ceilalți erau pe cât de curioși, pe-atât de uluiți. Regele Hargar trimisese desigur daruri obișnuite precum aur, bijuterii în stilul genți, arme, colți lungi de animale necunoscute, blănuri albe precum zăpada, mâncăruri și râuri de *nabid*; dar și ceva care dorea să-l distingă. Acel simbol distinctiv al personalității lui era cu greu tras cu brațele de trei vlăjgani, ținând cont că își clătina capul enorm și gura dublă opintindu-și în țărână copitele, neavând în nici un chip cum să treacă dincolo de porțile cetății.

— Are botul asemănător unuia din acele animale neroade, arțăgoase și puturoase, și cu părul țepos, pe care le-am văzut în țările calde dincolo de marea meridională, în mijlocul unui ocean de nisip, își dădu drumul Rory, scărpinându-se în barba roșcată. Scurpau și mestecau neconținut.

— Numai că așa ceva n-a văzut nimeni, comentă Conan.

— E drept. Și-n plus n-are cocoasă, continuă Roșcatul, în schimb are un trofeu de coame care-ți iau ochii.

— Olvik și ai săi îi spun Alg.

— E mai masiv decât un zimbbru, are pielea maro, dar are coarne asemănătoare cu ale cerbului... Largi cât o îmbrățișare a lui Magmor.

Acei energumeni debarcaseră din *hafskip*, corăbii de mărfuri, și nu era ușor să pricepi cum de făcuseră față unei călătorii atât de lungi pe mare cu animalul acela masiv la bord, fără să calce totul în copite precum un cal năvălaș. Că era un mascul nu exista nici o îndoială, ca și faptul că înainte de a se însera urmau să fie alți răniți de lecuit. Cei trei lochlann-i îl împingeau fără să dea prea mare atenție puterii animalului. Se foloseau de mânerul lungilor securi de război ce-i făcuseră vestiți. Înveliți în piei de animale nemaivăzute, jengoși și totdeauna cu chef din pricina tăriei, înfruntau fiecare lucru al vieții cu o energie părănd că țâșnește din centrul pământului. Primul avea obrajii bărbierii, dar mustățile îi atârnav, acoperindu-i gura. Al doilea avea două inele în nas, capul ras și barba până la brâu. În ce-l privește pe al treilea, era greu să-i distingi trăsăturile din pricina bărbii dese, a părului lung legat într-o coadă de cal și a feței complet tatuate; prinsă de pântec avea o curea de piele cu o pungă de vulpe întreagă, cu cap, cu labe, cu tot.

Odată ajuns pe esplanadă, animalul sălbatic adulmecă noi mirosuri necunoscute, pe cel de om amestecat cu cele de mâncare și latrinele în aer liber. Își căscă nările fremătătoare, și un pâlc de copii trecu pe lângă el, alergând cu tăciuni aprinși îmbibați sau care urmau să alimenteze focurile ceremoniei de nuntă care tocmai începea.

Speriat de moarte, animalul mugi din toți răunchii, se smulse cu o furioasă săritură din frânghii și o luă la fugă pe ulițe, luând în coarne pe toți cei care aveau nenorocul să-i iasă-n cale. A fost nevoie de ore de urmărire și de oase fracturate înainte de a-l prinde, într-o hărmălaie care amintea de rostogolirea butoaielor de la prânz.

Capitolul 16

Gwynedd fusese dintotdeauna fermecătoare. Oricât i s-ar fi părut cu puțință lui Conan și nu numai lui, odată cu înaintarea în vârstă devenea tot mai frumoasă și mai feminină. Nu mai era o simplă fată dintr-un sat uitat de zei; acum era o tânără femeie care înainta în toată splendoarea ei spre alesul ei din Inis Fail, spre bărbatul pe care fusese în stare să-l cucerească cum nici o femeie n-o făcuse vreodată, spre mirele său care o aștepta emoționat ca dinaintea celei mai mari încercări din viață. Înainta pe culoarele de piatră împrejmuite de o cale de lumină, trasată anume pentru ea, asemenea aripilor unei comete pe cerul nopții, printre facile aprinse și vase de jăritic înmiresmat cu esențe și parfumuri aduse în dar de Bodmall. Maternitatea îi rotunjise doar profilul pântecului, în rest era fata zveltă și puternică de dinainte, cu o roșeață pe pomeți care-i accentua luminozitatea ochilor fericiți, cum nu și-ar fi putut închipui vreodată să fie pe când trăia nebăgată în seamă de nimeni la fruntariile *tuath*-ului său.

Era îmbrăcată cu lungul, magicul veșmânt al Fidelmei, în răsrângerile flăcărilor care-l făceau să-și schimbe nuanțele la fiecare pas. Se simțea bine sub mireasma esențelor lui Bodmall, ca și în acel veșmânt care părea să emane o căldură binefăcătoare. Da, cu siguranță, Fidelma era magiciana cea mai puternică de pe Inis Fail, era un privilegiu s-o ai de partea ta. În părul lung aurit împletise flori de orhidee sălbatică roz și maro, și liliac de culoarea fildeșului. Toată calea pe care o avea de parcurs din camera ei și până în centrul esplanadei unde o aștepta Conan pentru ceremonie fusese acoperită cu covoare, rogojini și piei. Fusese ideea lui Gerd: prietenia dintre cele două femei ajunsese de-acum la o confidențialitate posibilă doar între surori. Mireasa era precedată de micul Karre, care, după obiceiul genții, avea puterea să poarte noul stindard din Toraith: vulturul azuriu skeld pe fundalul steagului de la Mur Ollamhan.

Mulți druizi se ajutau cu instrumentul lor cel mai apropiat, harpa, pentru a isca sunete melodioase cu care vindecau trupul și spiritul; cea care se auzea cântând pe fundalul înaintării lui Gwynedd o făcea să apară plutind precum un nor călător.

Având de-o parte și de alta două aripi de mulțime cum nu se mai văzuseră vreodată pe insulă și care înțesa întreaga esplanadă luminată de torțe înșirate pe stâlpi înalți, între sunete de harpe și stindarde colorate, Gwynedd ajunsese în apropierea lui Conan pe o scenă sobră, acoperită cu o țesătură de în alb și împodobită doar cu lumină. O

așteptau copile cu părul împletit cu flori de câmp. Frumoasa skeld salută cu un gest de jur-împrejur și de îndată izbucniră spre cer ovațiile oamenilor, bătaii în tobe de lemn, tunetele trâmbițelor de bronz având pe ele efigiile mistreților de război. Peste toate astea răsunară cornii lochlann, care intonară în contrapunct cântecul de război a lui *Vafthrudhnir* și *Andumla*.

În sfârșit, mireasa i se alătură.

Într-o lume în care aproape nimeni nu se spăla și duhorii li se adăugau păduchi și pureci, Gwynedd mirosea frumos. Nici un fel de artificii sau esențe de flori; doar o delicioasă mireasmă de plăcintă abia scoasă din cuptor. Conan o privi în ochi în timp ce strângea în mână orhideele dăruite de Moriath, și văzu că tremura de emoție.

Asta nu dură mai mult de-o clipă, după care îl luă de mână și se îndreptă spre Cathbad care îi aștepta, redevenind Gwynedd cea dintotdeauna, mândră, dâră și neabătută.

Cathbad își arcui o sprânceană, înainte de a surăde. Barba cărunță era gătită cu ciucuri mici, oscioare de focă și – de când era pe Toraigh – dinți de pește. Îi cădea peste mantia *tugen*. Era veșmântul de ceremonie cel mai frumos, înțesat cu pene de pasăre, împestrițându-l de la brâu și până la poale, precum și cu gâturi de rață de la brâu în sus. Ca prim arhidruid de pe Inis Fail, purta podoaba *craebh-ciuil*, o ramură de aur care-i arăta rangul și de care erau atârnați clopoței care zornăiau la fiecare mișcare a sa.

În timp ce asfințitul incendia profilul cetății Toraigh și adierea le mângâia părul, Cathbad dădu glas voinței zeilor:

— Cromm tocmai ne privește. Ne-a oferit un cald asfințit și o blândă adiere de vânt ca să ne spună că mirii sunt pe placul lui.

— Cine este Cromm? murmură Gerd.

— Îmi închipui că e un zeu, ridică din umeri Rury. Sunt atât de mulți în ape, plante, stânci, că doar un druid de talia lui Cathbad reușește să și-i amintească pe toți.

— Este sărbătoarea *Lughnasad*, simbolizând plinătatea și maturitatea vieții... condiție care a îngăduit acestor două persoane din fața mea să se aleagă, dădu de veste arhidruidul care se proclama perfect „prin har divin“. Inis Fail e împărțit în două, ar trebui să știți asta, se adresă el mulțimii încruntându-se înfricoșător. O lume de suprafață și una inferioară. Din împărțirea lor în măruntaiele pământului, Daoine Sidhe au grijă de grâu, de lapte și de toate cele suprafirești prin mijlocirea magiei. De Danaan, adică zeii supremi ai celților, vor exista întotdeauna, Conan. Ai fost elevul meu și mă-nțelegi. Dar acum tu ești

un Ri. Vor fi mereu gata să-ți răspundă pe loc ori de câte ori îi chemi. Bătrânul se întoarce spre popor; știa că trebuie să-i asigure: Numai dacă, așa cum au mai făcut-o, nu vor înceta să te recunoască drept eroul oamenilor tăi.

Străinul purta și el rămurea de aur de *ollamh*, moștenire a școlii druidice. Pentru poporul său însemna înțelepciune. Purta însă la șold *Lama lui Danu* ca simbol al puterii și al bunăvoinței zeilor care-l recunoșteau drept ales. Pe spate îi atârna mantia roșie vopsită cu garanță, culoarea războinicilor și, prin urmare, a împuternicirii sale de comandant al oamenilor săi.

— Așa cum au vrut zeii, există zece feluri de căsătorii, începând cu Cathbad. Cea în proporții egale, cea cu bogăția adusă de bărbat, cea cu bogăția adusă de femeie. Apoi există căsătoria *lanamnas ecne*, prin răpire cu violență, dar nu e cazul de față, își îngădui un mic zâmbet, în timp ce întreaga populație lochlann râdea cu lacrimi, și mai există căsătoria prin farmece secrete, *lanamnas tothla*. Arhidruidul continuă pufnind de-a lungul discursului pe care ritul îl cerea pentru căsătoriile importante. Din pricina urmărilor provocate, se făcea distincție între bunurile moștenite și bunurile dobândite personal; existau forme de garanție pentru a impune respectarea obligațiilor ce reveneau fiecăruia.

Străinul își dădu seama că Gwynedd nu mai tremura, ci mai curând râdea sau, altfel spus, încerca să se stăpânească în fața lor. Banan își vârâse botul țepos sub veșmântul arhidruidului și tunică părea să se miște de la sine săltând în toate părțile.

Pe neașteptate, capul și colții țâșniră afară, printre picioarele osoase, chelboase și lăptoase ale bătrânului *ollamh* care nu se întrerupse. Lui Banan, animal sacru pentru orice druid celt, i se îngăduia aproape totul, căci orice faptă a sa era de bun augur.

— Pe Inis Fail se păstrează obiceiul Celor din Vechime, și divorțul este îngăduit. Cathbad își ascunse suferința; știa că trebuie să repete refrenul o bună bucată de timp. Nu putea nici să trișeze ca în fața a doi mitocani: locul acela era plin de druizi. Nu cred deloc să fie în acest caz vorba despre o căsătorie de probă, cum uneori mi-a fost dat să îngădui...

Gwynedd roși, plecându-și ochii în acel moment scurt de tăcere.

— Foarte bine, să continuăm. Există întotdeauna posibilitatea de a pune capăt unei căsătorii prin acordul ambelor părți...

Ceremonia oficială era la apogeu.

Multe femei celte purtau pantaloni; uneori chiar și sub tunică sau mantii de culoarea pământului roșu sau verde ca frunza. Unele dintre ele își puseseră în păr o coadă lungă, legând-o cu fire daurite sau

stacojii.

Lochlann-ii erau mai deprinși cu folosința izmenelor. Le îmbrăcau și la război, în timp ce mulți celți continuau tradiția de a lupta goi pușcă; ce rost avea să-ți pui tot felul de platoșe când totul era hotărât de zei și o cuirasă n-ar fi putut să împiedice lovitura de lance. Dacă asta ți-era scris.

Aflându-ne în perioada cea mai caldă a anului, pieile de urs făcuseră loc unor veșminte mai rafinate de lână. Pentru ceremonia aceea atât de însemnată, mulți fomorienii, partholoni și nemezi preferaseră să nu-și pună izmene și piele argăsită, ci să se-mbrace în felul Primului Popor: o mantie prinsă cu o agrafă *delg*, și deasupra un veșmânt fără mâneci aruncat peste un umăr și fixat pe corp cu ajutorul unei curele, *criss*. Tunica era de pânză, purtată de bărbați până la genunchi, iar de femei până la glezne. *Brat*-ul era în patru croiuri, prin urmare diferit de cel purtat de genții, care preferau forma ovală. Doar nobilii puteau să-și îngăduie o asemănare a îmbrăcăminții, lungimea mantiei arăta rangul social al celui care o îmbrăca: *brat*-ul lui Eochy atârna pe pământ, deși el stătea în picioare pe carul cu care străbătea Temair Luachra. Se îmbrăcau în haine colorate țipător, culorile fiind obținute din prelucrarea feluriților oxizi: aramă pentru verde, mangan pentru violet, cobalt pentru albastru, plumb pentru galben. Unele cu ajururi și franjuri, altele vărgate și în dungi, cu mai multe culori înrudite. Înfățișarea lor vie înveselea marele salon și esplanada precum o grădină înțesată de flori; cu siguranță, va fi bucurat ochii zeilor.

Conan îi observă pe cei doi druizi locali stând de vorbă foarte agitați cu Erin cea Frumoasă. Zări cu coada ochiului parada de țeste pe care, în ciuda opoziției lui Gwynedd, Cailbh stăruise s-o arate feluritelor clanuri ca simbol al puterii fomorienilor. Înfipte în pari sau expuse pe scânduri lungi, erau cu sutele, conservate cu grijă datorită amalgamurilor pregătite de Maelsuthan. Fiecare închidea în ea sufletul dușmanului și, prin urmare, puterea aceluia, care acum era în mâinile Străinului.

— Coabitarea cu alte femei este recunoscută de lege, continuă Cathbad neabătut, la care gelozia lui Gwynedd se trăda în privirea sa piezișă. Un bărbat poate să-și ia și să întrețină o a doua soție, chiar dacă „soția principală” e încă în viață. Scopul, mai ales pentru un *Ri*, este cel de a avea fii, dacă prima soție se dovedește a fi stearpă... dar aici nu cred că e cazul, se amuză, de data asta imitat de toți celții care-l ascultau. Druidul stabilește legăturile dintre o a doua soție și soția principală precum și recompensa de plătit pentru o nedreptate pricinuită de aceasta. Dar nici o recompensă de acest gen nu va fi

plătită de soția principală, stârnită de gelozie față de cealaltă, chiar și atunci când se lasă cu vărsare de sânge. Așa cum știm, acesta e unul din cele șapte cazuri de vărsare de sânge de care avem căderea să răspundem. Aceasta este recunoscută cu numele de *adaltrach*, adultera...

Puțin mai încolo, Maelsuthan clătină insultător din cap la cuvintele lui Erin.

— Un suveran sau un *Ri* are dreptul să aibă armată! decretă tânărul ucenic, uitând că, în felul acela, justifica repetatele trădări la care se preta Elatha. *Ri* este un semizeu care poate și trebuie să se mperecheze cu zeițele, pentru prosperitatea propriului popor. Și trebuie să aibă mai multe soții!

În rolul său oficial de druid, în duhoarea capetelor tăiate, Cailbh își îngădui să schițeze un zâmbet.

— Faptul că Conan se încapățânează să se culce doar cu... își rumegă el cuvintele... cu acea genți nu este bine văzut de zei și, în primul rând, nu e de bun augur.

Erin cea Frumoasă dădu din cap încântată.

Pe Inis Fail orice om liber, nobil, războinic sau țăran mai acătării, avea în bătaură mai multe soții. Faptul că, în poziția sa, Conan s-ar fi încapățânat să iubească o singură femeie îi punea în încurcătură pe toți.

Fiecare celt care trecea prin fața macabrei parade prezidate de Cailbh făcea o plecăciune. Puterea își avea sălașul în cap, și un dușman putea să facă rău și ca mort, dacă nu îi era tăiat capul. Cailbh însuși ar fi căpătat înțelepciunea și puterea dușmanului. Erau o mândrie pentru orice războinic; unii *flaith* ajungeau să refuze între ei echivalentul greutății lor în pietre prețioase.

În trecere, Fergus scuipe de trei ori pe pământ la vederea craniilor dușmanilor fomorienilor și, pe neașteptate, izbucni într-un hohot de râs răgușit. Își recunoscuseră astfel cumnatul.

— Va sosi și momentul tău, Cailbh. Dar o să-ți smulg falca, astfel o să te împiedic să vorbești și să împrști cu blesteme din groapă.

Cailbh nu-și pierdu cumpătul, mărginindu-se să-l străpungă cu privirea.

— De fiecare dată când cred că m-am înșelat în privința ta, tu îmi dai arama pe față! Știi că n-ai puterea să mi te opui. Ce-ar fi dacă ți-aș umple pântecul cu viermi sau gura cu buboae și puroi...

Un alt hohot de râs izbucni în timp ce nemedul se îndepărta, dar glasul îi era șovăitor:

— Cele zece feluri de împreunare merg de la unirea pe veci până la

împerecherea de-o noapte. Dar, în cazul de față, e vorba despre *banais rigi*, nunta regească, rosti arhidruidul acele ultime cuvinte scrutând mulțimea, ca și cum ar fi căutat pe cineva care n-ar fi fost de acord. Folosi dinadins acel termen legat de încoronarea regelui suprem, pe care deja îl întrebuițase unsurosul Cailbh. Deci, prin binecuvântarea mea și a zeilor... se întrerupse el pentru a-i da câteva șuturi lui Banan, care-l călca pe picioare, vă unesc întru căsătorie!

Conan se întoarse pentru a-și săruta femeia, dar din pricina atmosferei încărcate, a oboselii și a sarcinii duble, ar fi fost mai bine pentru Gwynedd să vină în fața lui și a întregii asistențe.

Luna era de-acum sus pe cer și scurta noapte aducea cu lumina asfințitului care, în nord, în acel anotimp, nu dispărea niciodată cu totul. Făcliile și vasele cu jărat contribuiau și ele în a face din noapte zi. Banchetul începuse și nu numai marea sală era plină ochi cu invitați, ci și culoarele și bastioanele cetății. Cathbad luă cuvântul. În calitatea lui de arhidruid, lui îi revenea să ia cuvântul cel dintâi. Și, în chip iscusit, atinse un subiect la care țineau mult atât celții cât și lochlann-ii: șaradele.

— Ce-ați zice de ceva care să dea de lucru și creierelor, nu numai fălcilor?

Se lăsă o tăcere totală. Aproape toată lumea credea că întrebarea era chiar aceea.

— Învingătorului, admitând faptul că va fi unul, îi va fi oferită sclava cea mai frumoasă, continuă prefăcut bătrânul *ollamh*. Nu-și făcea probleme. În noaptea respectivă culcușul său va fi fost încălzit de o pereche de superbe sclave genți care se aflau din belșug pe insulă, asemenea spumoasei *nabid*.

Gwynedd îl privi pe Conan îngrijorată, apoi pe Cathbad, și nu-și opri nodul ce i se puse în gât.

Arhidruidul păru să-și revină printr-o tresărire plină de bun-simț:

— Firește, sunt excluși din competiție cei doi miri.

— Și dacă s-ar putea să învingă o femeie? întrebă cutezătoare una din nevestele lui Illan, o tânără partholon cu coapse mai mult decât generoase.

„Aceste noi generații par să se bucure în a te pune la-ncercare“, cugetă *ollamh*-ul. Cu glas tare spuse:

— Va putea să aleagă drept premiu fie un bărbat, fie o femeie. După bunu-i plac.

Izbucniră urletele de entuziasm în rândul războinicilor lui Sin, al druidelor Geal Chossach și al femeilor din clanul lui Moriath.

Atunci când Cathbad consideră că încordarea era îndeajuns de mare încât creierul încă destul de puțin atinse de alcool să fi putut pricepe, puse întrebarea:

— Spuneți-mi un cuvânt oarecare care să cuprindă trei de „i”...

Comeserii stăteau în cerc, așezați în jurul unei mese joase, pe piei, pe scaune sau pe jos. Era respectată o regulă fixă de prioritate. Locul de onoare era pe măsura rangului și a vitejiei: în capul mesei, adică unde începeau să fie servite felurile de mâncare.

Cu pâine și plăcintă de secară se servea carne friptă pe cărbuni încinși, dar și fiartă sau la proțap; vițel, berbec, porc în saramură, alt fel de carne fiartă în ceaun. Apoi pește sărat afumat și pește fiert în apă sărată cu adaos de semințe de chimion.

— N-am mai văzut vreodată atât belșug, bombăni Maelsuthan cu gura plină, scuipând bucăți de carne în timp ce dădea de-nțeles preferința lui pentru porc. Ai dibuit porcii lui Manannan Mac Lir, Conan... Știi, animalele alea vrăjite care pot fi tăiate azi, mâncate, ca mâine să se reîntrupeze, gata pentru a fi din nou rost de îmbuibare.

— Știm cu toții că porcii sunt considerați de noi, celții, animale inteligente. E de-ajuns să ne gândim la Banan al meu. În special scroafele sunt înțelepte, rânji puternicul Cathbad, înfiorându-i pe cei de față. Dar a mânca până nu mai poți din ele n-o să te lecuiască nicicând de idiotenie, Maelsuthan.

Observator atent, Olvik alungă stensiunea.

— Înțeleg acum de ce ai atâta putere, Conan, spuse cu o subtilă neplăcere, fără să-și ridice ochii de la masă. Toate mâncărurile astea își au obârșia în nepuizabilul cazan vrăjit al zeului-tată, Dagda, pe care se pare că l-ai descoperit printre comorile de pe Inis Fail. Oala aceea amăgitoare din care poți să capeți de-ale gurii cât poțesteți!

Conan surâse batjocoritor făcându-i jocul prietenului care venera alți zei. Toți tresăriră la cuvintele acelea și nimeni nu mai avu ceva de adăugat decât copilărești, deșirate complimente.

Supușii de pe Toraigh cerură carne de câine. Karre traduse pentru lochlann-i, care refuzară, cu o scârbă fățișă, să mănânce. Acceptară, în schimb, acra și înțepătoarea savoare a cârnii de urs. Totul udat cu corni întregi de *nabid* și *meddu*; chiar din aceia tipic lochlann, răsuciți și încolăciți precum cei ai țapilor și berbecilor, dar cu mult mai mari. Se spunea că ar fi aparținut unei rase de boi sălbatici, aducând cu zimbrii, dar având o frunte enormă și părul lung de două șchioape. Spre deosebire de celți care beau mici înghițituri din cupe de lemn sau

bronz, genți trăgeau tare la măsă, jilăvindu-și bărbile și piepturile. Aveau în comun cantitatea exagerată de băutură pe care o dădeau peste cap, ca și cum ar fi căutat să-și aline o arsură nicicând lecuită, încă de la primele ore ale dimineții.

Filin-ul care înveselea serata comesenilor era însoțit de două frumoase slujnice harpiste, în timp ce el ciupea o liră veche. Până aici nimic neobișnuit. După cât de prost era îmbrăcat trebuie să fi fost chitit să câștige și el ceva, și deoarece câștigul nu era însemnat, toate astea puteau să spună un singur lucru despre el, și anume că era pasionat de pariuri. Pierdu. Era în același timp și unul dintre codoșii cei mai iscusiți de care Străinul auzise vreodată.

*Conan brandubh, din sluaig, seol ngairgge,
garg rand, recht ran, ruad n-orbbai,
orb gaeth, grian laech, lan fairgge,
fael cru, cu chuan nad chorbbaí.*

Conan cel cu părul negru ca pana corbului,
ocrotitor al armatelor, neîntrecut prădător, lance nemiloasă,
biruitor, puternic din strămoși, moștenitor al înțelepciunii,
soare al războinicilor, puhoi revărsat, lup sângeros, câine al haitei,
nicicând nedrept.

Apoi, printr-o licărire nebănuită, își luă libertatea de a da drumul unei puternice *glam dicin*, satiră mușcătoare, luându-se de *Ri*-ul de dinaintea Străinului, zugrăvindu-l ca pe un zgârcit sadea și, prin ricoșeu, laudându-l pe *Eachtrannach*.

*Morc ro cuala ní tabair eocha ar duana:
dobeir ní as duthaig de bo!
Morc ní fuileat a maine, nocho mo ata a masse:
nocho mor a gere, nocho dene acht braisse.*

Am aflat că Morc nu dăruie cai în schimbul poeziilor:
dăruie, pe potriva firii sale, o vacă!

Morc nu are bogății și nici măcar frumusețe:
iscusița minții lui e foarte redusă, tot ceea ce e în stare să facă e să
pălăvrăgească.

În timp ce se cânta balada aceea, multă lume râdea cu nerușinare;
Conan era vădit jenat; Erin cea Frumoasă nu spunea nimic, dar îi

scânteiau ochii când, la scurt timp, părăsi salonul.

Gwynedd ceru puțină tăcere printr-un gest al mâinii. Nu i-a fost ușor să continue din pricina emoției prin care trecea:

— Știu că lumea le consideră vulgare și de joasă speță, necuvenite pentru un nobil, chiar dacă sunt atât de frumoase, spuse și se uită șovăielnică în ochii adânci ai lui Conan. Dar tu știi că nu pun mare preț pe ele. Cel mai important pentru mine este acest dar de care trag nădejde să nu te despați niciodată. Gwynedd îi puse în deget gajul ei de dragoste, inelul de aur cu simbolul vulturului skeld și al stejarului de la Mur Ollamhan, rafinat cizelate. Conan nu purta inele de războinic: acela urma să fie singurul giuvaier, inelul de dragoste și de legământ al căsătoriei dinaintea unui druid.

Se auziră ceva aplauze, dar mai curând izbucniri gălăgioase. Femeile de stirpe nobilă, precum soțiile lui Fergus și Illan, și chiar Sin, Bodmall și Moriath purtau brățări, agrafe și cercei în forma unor plăcuțe de aur sau de bronz lucrate-n relief cu ciocanul. Multe dintre ele purtau inele la degetele de la picioare. Dar nu era un privilegiu exclusiv femeiesc, și Illan – ca aproape toți războinicii care afixau inele simbolice și *torques* – era un exemplu viu. Într-un cuvânt, toți erau înnebuniți după bijuterii în a căror execuție celtii erau renumiți până în depărtatele țări calde vizitate de Rury.

Conan nu suporta nici complimentele, dar nici gesturile pe gustul mulțimii. Ar fi preferat să-i dăruie lui Gwynedd cadoul de nuntă în intimitate, dar tradiția impunea altceva. Poporul voia să știe dacă unirea lor urma să fie prosperă, plecând tocmai de la cadrul acela, și dacă *Ri* era un bărbat generos; pentru fericirea poporului său. Zgomotul conțeni cu greu, oaspeții încetară să pălăvrăgească și doar melodia harpei se mai auzea.

Conan dădu într-o parte părul soției sale, o sărută pe gură și, în timp ce ea își ținea ochii nchiși, iute precum în trucurile lui Cathbad îi agăță pe braț și la încheietură două bijuterii care provocară murmure de uimire printre bărbați și lăsară femeile cu răsuflarea tăiată.

Ambele brățări erau din aur curat și, împreună, cântăreau cât două mere coapte. Având o formă uluitoare, erau împodobite cu frunze sacre de vâsc gravate și cu două prețioase motive cizelate în capodopera unui minuțios aurar celt, puse la extremități ca niște tampoane: primul reprezenta doi vulturi; al doilea, doi stejari, emblemele noii *Banri* de pe Toraigh. Îmbinate reprezentau unirea cuplului lor, dar și puterea ce domnea peste fomorienii. Străinul ar fi preferat să-i dăruiască o *torque*, dar n-ar fi fost potrivit fiind vorba despre un obiect mai curând masculin și cu conotații divine: slujea la înduplecarea luminii și la

comunicarea cu Tărâmul de Dincolo. De obicei împodobeau gâtul celor nobile doar după moarte pentru a le însoți în Sidhe odată ce erau îngropate.

Ea se ridică și-și sărută bărbatul cu oarecare jenă din pricina burții rotunjite.

Conan băgă de seamă că tânăra plângea, ascunzându-și însă chipul în scobitura umărului ca să nu se dea de gol; nici măcar nu s-ar fi gândit până de curând să aibă parte de atâta fericire.

Gerd îi admiră brățărilor cu ochii aprinși de uimire, făcând o pauză înțeleaptă și, umezindu-și buzele cu limba, îl provoacă pe Rury, care-i stătea alături.

— În noaptea asta am visat că-mi dăruiai un inel... Ce-ar putea să-nsemne?

— Că visai.

Străinilor li se oferea de mâncare înainte de a discuta afaceri, dar era vorba despre o regulă a ospitalității de care nu se ținea seama în cazul unui banchet de căsătorie. Era un argument delicat: nobililor și celor mai buni luptători li se cuvenea dreptul celor mai rafinate feluri de mâncare și, foarte adesea, unele pretenții și neînțelegeri se terminau cu dueluri din motive de onoare. Spre marea neplăcere a lui Cathbad, ceilalți le plăcea atât de mult să lupte că nu se mărgineau să o facă doar cu vrăjmașii, ci se gătuiau și între ei.

Mâncarea era servită pe farfurii de teracotă, de bronz sau de lemn și toată lumea mânca cu mâinile mușcând din carne sau tăind-o cu cuțitul. Fu adusă o căldare de bronz plină cu cărbuni încinși, în care erau puse oale pline cu carne fiartă. Era o budincă de mazăre cu garnitură de frunze de mentă și cimbrisor, unt și sare; apoi o plăcintă de ovăz cu lapte și sare; în fine miere cât cuprinde, nuci și alune. Cel dintâi servit a fost Cathbad, apoi Cailbh, Conan, Gwynedd și, în cele din urmă, toți ceilalți. Druizii îi sfătuiau pe *Ri* și pe suverani, și aveau și funcția de judecători. A nu le arăta respect într-o astfel de situație, cum ar fi ierarhia la servitul mâncărilor sau a nu te supune dorințelor lor însemna înlăturarea de la jertfele rituale, aceasta fiind cea mai rea dintre pedepse.

Un rân-daș puse un genunchi în pământ omagiindu-l pe *Ri* și-i șopti ceva la ureche. Acesta fu de acord și, la un gest al celui alt, doi servitori aduseră o oală enormă. Mirosul de pește și sucul în care fusese gătit îi făcură pe toți să întoarcă capul. Printr-o rețetă pe care nimeni n-o cunoștea, anonimul bucătar a dorit să-i onoreze pe miri.

Gwynedd surâse; nu era greu să-ți închipui cine-ar putea fi în spatele

acelei isprăvi. Toată lumea întinse bliduri și farfurii, până ce Cathbad își făcu loc dând din coate mai abitir decât ceilalți și ridicându-se în picioare pe scaun.

— Să mă ia dracu', dar cred că nu v-ar conveni să vă transform pe toți în broaște râioase dacă nu-mi dați voie!

— Obiceiuri de bătrân mîncău... murmură Roșcatul către Gerd.

— Cine a spus bătrân?! tună, dovedind că avea un auz extraordinar. Eu îl cunosc pe acel bucătar. Și nu e de încredere! Doar un druid are în corp antidotul la otravă! exclamă, lăsându-i gura apă. Profită de teama superstițioasă sperând să aibă o porție mai mare, dar de data asta toți se prefăcură a nu auzi.

Conan observă câteva femei celte flecărind cu înșuflețire; își dăduseră pe față cu suc de stors din niște bace. O iarbă numită *ruam* colora în roșu obrajii și altele își țuguiau buzele. La fel ca Gwynedd, se mîndreau cu lungimea părului, pe care-l netezeau cu piepteni de os sau de lemn păstrați în buzunare speciale.

Gerd însăși arăta superb. Cu cascada sa de păr lung auriu lăsat pe umeri, era îmbrăcată în negru: o tunică de lână, fără mâneci, având pe dedesubt un pulover de lână aspră cu mâneci lungi. Pe deasupra purta un cadou primit de la Rury, o centură de piele neprelucrată cu o cataramă având pe ea emblema clanului genți.

Străinul tocmai se întreba cine să fi fost cel care-a rezolvat șarada lui Cathbad. Își storceau creierii toți cei interesați, bărbați ori femei, de asta era convins, chiar dacă se prefăceau că și uitaseră de ea. Sclavii lochlann erau dintotdeauna o bucățică râvnită.

Erau o mulțime de servitoare genți cu trăsături exotice pe placul tuturor celor de față. Dar surâsul lui Gwynedd și conturul fascinant al ochilor, carnația daurită mîngăioasă precum cea mai fină stofă și trăsăturile ferme o făceau unică în frumusețea ei.

— La ce te uiți? o întreabă Conan.

— Nu știu dacă e dor sau oleacă de invidie. Este sărbătoarea *Lughnasad*, momentul în care femeile își aleg soțul. Fetele în floare care o așteptaseră pe Gwynedd pe scena ceremoniei păreau să radieze lumină; părul le era deschis la culoare și pielea daurită de soare, dansau și râdeau urmate îndeaproape de curtezani.

— Iar tu nu poți să mai faci toate astea, așa-i?

— Nu fii prost. Aș fi mult mai tristă dacă l-aș prefera pe unul care să nu fie Conan.

— Am fi putut face o căsătorie de probă, continuă s-o provoace Conan. Era de-ajuns să ne strângem mâinile printr-o piatră vrăjită având o gaură la mijloc... Ești sigură că femeile își aleg pe cel preferat?

— Sigur, uneori se mai întâmplă ca bărbatul să-și aleagă nevasta. Dar ea trebuie să fie beată.

Surâseră amândoi, având însă aceeași reacție, mintea străbătută de unul și același gând. Căsătoriile erau încheiate cu condiția ca soții să nu fie rude; nobililor le era îngăduit să-și ia parteneri din alt *tuath* decât al lor. Dar, de obicei, era aranjată între familiile celor doi soți încă din fragedă vârstă, și celor direct interesați nu le era dat să aleagă. Conan și Gwynedd erau conștienți de norocul ce-l avuseseră. Tăcuți, continuară să scruteze sala și oaspeții, dar din instinct se prinseră de mână.

Rapsodul surâse către *Banri*, făcu o plecăciune și-și reluă locul pe un scaun, după o pauză de *meddu* și porc, legănat între sâni revărsați a două sclave. Era îmbrăcat într-o tunică lungă, cu glugă și pene de pasăre marmorate în chip de podoabă; pe spinare îi atârna un cap de lebădă. Un poet înțelept ca el se bucura de toată considerația; putea să arunce blesteme și să-l facă pe *Ri* să piardă o luptă, împreună cu *tuath*-ul său, să umple pe cineva cu buboai sau să-l facă să gângurească precum un prunc. Erau *filin*-i, de neatins chiar și în război de vrăjmași, căci ei urzeau faptele eroice sau ale celui care s-ar fi distins pe câmpul de bătaie. Și fiecare *flaith* aspira să devină un războinic legendar, slăvit în fața focului de toți cei sortiți să-i supraviețuiască. Exact cum făceau în acel moment în depărtata curte din Toraigh. Urmau să compună strofe și rime, declamându-le împreună cu versurile celor mai frumoase cântări și învățându-și elevii, astfel ca, la rândul lor, să le transmită mai departe.

— Cuvintele au o asemenea valoare și autoritate că nu pot fi scrise, ci încredințate doar brizei, recită unul dintre ei.

Conan se ridică spre a-i înmâna direct trei mici bucăți de aur.

Rapsodul își linse mustățile încântat și imediat rosti două catrene de poezie omagială pusă pe muzică, având drept temă generozitatea lui *Eachtrannach*.

*Mai ad-rualaid iathu marb,
soer Eachtrannach;
selaig srathu Fomoir
for doine donnaib.
Di ochtur Toraigh
oirt triunu talman,
trebann tren tuath mar,
Conan Mur Ollamhan.*

Un prinț s-a dus în ținutul morților,
nobilul Străin;
a ruinat văile fomorienilor,
venindu-le de hac unor mari mulțimi.
De pe culmea din Toraigh
i-a omorât pe puternicii pământului,
puternic comandant de mari triburi,
Conan de la Mur Ollamhan.

Câtă supremă încântare emana muzica aceea pentru Conan, chiar dacă harpa avea o coardă ruptă și rapsodul era puținel beat. Cineva uneltea împotriva lui, nu cunoștea nimic despre obârșiile și părinții săi, nemezii și partholonii așteptau doar un pas greșit din partea lui și era convins că alte războaie îl așteptau. Gwynedd trebuia să facă față nașterii unor gemeni, trăia pe o stâncă rece și măturată de vânt și de ploaie, și cu toate astea era fericită. Mulțumi zeilor. *Filini*-i recitau, harpistele cântau, Gwynedd era alături de el și nicicând și niciunde nu i se păruse că viața era atât de frumoasă în vreme ce ea îi surâdea.

Capitolul 17

Zorii celei de-a treia zile își trimiseseră razele peste ceva asemănător unui câmp de bătălie semănat cu leșuri. Genții trântiți pe podele sau pe pământ, înfășurați în mantale și nesimțitori chiar și în lumina soarelui care-i ciupea, încercau deznădăjduiți să se trezească din mahmureala petrecerii. N-ar fi fost nevoie de o armată; era de-ajuns o mână de bărbați căliți care să fi atacat Toraigh în acele momente. Praful și pulberea s-ar fi ales din întreaga garnizoană: un masacru în toată regula.

Primii neguțători pășiră dincolo de porțile cetății cu ochii cât cepele de ceea ce văzură; pe esplanadă în ziua aceea ar fi trebuit să fie târgul de cai și, în pâlcuri mici sau în mici caravane, veneau cu marfa cea mai felurită pentru a o expune și a o schimba pe altceva, adăugând o zăpăceală și mai mare la deja confuzul amestec de dialecte, mirosuri și costume. Celții erau fericiți să intre într-o legătură pașnică cu primejdioasa lochlann; făceau deja spume pentru sclavii lor. Căutau stofele de lână țesute de femeile genții pe parcursul lungii lor ierni. Urmau să înceapă rivalitățile între neguțătorii care-și laudau una și aceeași marfă, cu precădere vânzătorii de pielărie: șei și hamuri pentru cai, încălțăminte și curele, mărfuri întoarse pe toate părțile de cumpărători precauți, într-o întrecere plină de încăpățănare și voință. După negustorii de piei condamnați să trăiască în duhoarea acră și înțepătoare a pieilor neargășite puse grămadă veneau scamatorii, luptătorii, dresorii de animale și, în toiul zarvei, și câțiva vânzători de mâncăruri fierte. Cea mai mare ocazie de troc era un soi de târg anual. Izvorul principal al valorii erau animalele, ținând cont că nu exista pământ în proprietate individuală, acesta aparținând fie întregului *tuath* sau unei mari *derbfine*, un singur grup de familii de mărimea unui clan. Unitatea de valoare era set-ul, o jumătate din valoarea unei vaci de lapte; pe el se bazau toate schimburile. Banchetul de adio urma să înceapă pe la jumătatea zilei și să se termine odată cu plecarea oaspeților, astfel încât să ajungă la vadul de îmbarcare sau într-o tabără pe uscat înainte să se lase întunericul. A doua zi în zori urma să înceapă călătoria de întoarcere pe teritoriile respectivelor *tuath*.

Dacă *Ri Conan* spera să-l descopere pe Cathbad chinuit de durere de cap din pricina bețivelii nocturne, se înșela amarnic.

Bătrânul maestru nu i se păruse nicicând mai sobru, mai lucid și mai atent în timp ce aborda pentru ultima oară înainte de plecare cheștiunea druizilor dispăruți și a comorilor de pe Inis Fail.

— L-ai visat cumva pe Anninn și bogățiile ascunse? aduse el vorba cu o vioiciune care nu contenea să-l uimească.

— Nu, maestre. Sunt la loc sigur. Iar sufletul meu este pe deplin împăcat în ceea ce-i privește.

Găsiră cu greu o odaie goală; peste tot era lume dormind buștean, dovadă că miedul lucrase perfid. Din două șuturi Cathbad goli o încăpere cu doi partholoni care sforăiau pe podea. Ieșiră buimăciți blestemând și amenințând la-ntâmplare, trântindu-se pe coridor printre alți bețivi. Locul lor fu luat de Banan, martor mut al acelei conversații discrete. Începu imediat să se frece de picioarele subțiri ale bătrânului, care se apucă să-l scarpine sub gușă.

— Îți amintești totul perfect?

Conan dădu din cap.

— Trebuie să mutăm comorile de pe Inis Fail?

— Nu. Nu trebuie. Le-ai ascuns deja într-un loc pe care, în afară de Gwynedd și Rury, nimeni nu-l cunoaște. Din ceea ce-mi spui, sunt în siguranță. E mai bine să nu le miști de-acolo; e un lucru care atrage ochi ucigași sau pur și simplu curioși... Ar trebui doar să le punem alături de *Lia Fail*. Dar nu acum. Nu în momentul acesta în care puterea noastră e destul de slabă. Arhidruidul își rezemă fruntea cu mâna, ca și cum povara dispariției *fraților* săi și a distrugerii școlii de la Mur Ollamhan s-ar fi lăsat brusc asupra lui, încovoiindu-l. Când va veni momentul, știu unde să ascund comorile pentru totdeauna...

Conan ar fi optat pentru craterul cu emanații vulcanice de pe *crannog*-ul Fidelmei și era aproape sigur că și Cathbad se gândise la același lucru, dar nu spuse nimic.

— Să le scoți la lumină spre a le transporta ar însemna un singur lucru, continuă *ollamh*-ul.

— Primejdie?

— Exact. Dacă ne grăbim, cei care i-au răpit pe druizi vor intra în criză de timp, ca și cum le-am trage scaunul de sub fund. Vor trebui să-și dea seama ce înțeles au, să dibuie perimetrul de teren, să ajungă la ele... Ca apoi să descopere că le-ai schimbat deja locul și, prin urmare, să fie nevoiți s-o ia de la capăt.

— Cu siguranță dacă i-aș aștepta la grotle unde sunt ascunse, vinovații mi-ar cădea în mână negreșit.

— Așa e, numai că nu-i convenabil pentru noi. Știm cât de mulți pot veni. Am putea s-o pășim. Când se va petrece acest lucru? *Frații* mei vor fi morți de-a binelea. Și dacă în acel moment cei pe care îi bănuim ne-ar scăpa din mână, s-ar putea să le pierdem urma și, odată cu ei, taina comorilor de pe Inis Fail pentru totdeauna... Nu. Mai bine să-i

stărnim ca să-i prindem cu mâinile-n sac. Să uităm de comori, ele sunt doar o consecință. Sunt îngropate; stau bine acolo unde sunt. Noi trebuie să ajungem la cauză, iar cauza se numește *Lia Fail*. Între timp, ca să nu ne plictisim, ne vom juca de-a eroii salvatori ai înțelepciunii pământului nostru! Cathbad rânji amuzat la gândul respectiv, drept care Banan i se vâri sub lungă, jengoasă tunică plină de *craebh-ciull*. Câte favoruri îmi datorează! Dacă le-aș cere să mă recompenseze aş avea din ce să trăiesc șapte vieți, slujit în toate cele de iubirii mei *prietenii și frații!* Ceva țepos îl jenă destul de tare, așa că începu să-și alunge mistrețul afară în șuturi.

Soarele era deja sus când începuse prima întrecere: o cursă de câini pe singura plajă mărginită de iarba sărat-amăruie. Era vorba despre un eveniment nou pe care deciseră să nu-l mai repete.

— Nebunii ăia nu au câini de cursă, clătină din cap Rury tamponându-și o tăietură deasupra sprâncenei, rod stacojiu al unei lovituri cu capul. I-am ales pe cei mai iuți câini de război care-și petrec mult mai mult timp să-și înfigă colții unul într-altul decât să alerge. Cel ce-a pierdut l-a mușcat pe-nvingător, și același lucru au făcut stăpânii lor. Întrecerea a degenerat în încăierare, pariurile n-au fost onorate și distracția a fost nulă...

Olvik și Rury rămaseră surprinși și bănuitori, în vreme ce Gwynedd, Cathbad și Karre au fost de o cu totul altă părere. Conan decisese să ia parte și copii de pe Toraigh la competiții. Era pentru prima oară când avea loc așa ceva pe insulă. Și, dintr-o singură lovitură, întrecerile deveniră jocuri pentru familie; la început privite cu prefăcută neplăcere și apoi, pe măsură ce rostogolirile se înteteau, cu aplauze și râsete amestecate cu lacrimi.

În iazul din exteriorul zidurilor doi adversari ținându-se cu greu pe picioare se întreceau lovind direct cu niște prăjini lungi; încercau să rămână în echilibru, răsucindu-și frenetic picioarele pe trunchiuri groase care pluteau la suprafață. Învinsе un băiețel lochlann zvelt precum un dihor, care-și prăvăli în apă propriul tată de trei ori mai mare decât el.

Genții au fost cei care au introdus o versiune urât mirositoare a jocului: pe același trunchi plutitor se înfruntau burdușindu-se cu lovituri de saci plini cu făină de pește; prima cădere în apă însemna înfrângerea. Între atâția saci spărți, nămol sărat-amăru și haine ude learcă, în cele din urmă, duhoarea se întetea în așa hal încâtrecurseră la luarea pe sus a concurenților și aruncarea lor în mare pentru a scoate

din ei putoarea de pește putrezit.

— Să ne încredințăm judecății zeiței! urlă Illan. Numai Cliodna va ști să ne spună cine e cel mai bun! rosti el, un maestru în meșteșugul tragerii pe sfoară a naivilor.

Olvik se uită întrebător la Karre, care ridică din umeri.

Illan nu-i putea suferi pe gennti, fie că veneau de la răsărit sau de la apus. Cliodna era zeița celtă capabilă să transforme oamenii în păsări zburătoare; păsările cu pene lucioase din slujba ei puteau să-i facă pe cei bolnavi să adoarmă, cu cântările lor blânde. Ei i se cerea iertare când era nevoie să omori o zburătoare. Pentru partholon însă era doar un pretext ca să câștige un pariu.

— Numai cine e mai iute? întrebă Olvik în graiul fomorian șontăcăit. Nimic altceva?

Illan și ai săi clătinară din cap.

— Zeița ne va spune cine e cel mai iute dintre adversari în dobândirea uneia din acele păsări de sus. Arată cu brațul spre un stol de zburătoare cocoțate pe crengile unei sălcii din apropierea iazului.

Căzură de acord, încheind pariul. După care se apropiară grabnic, tot împreună, grijulii să nu se sperie animalele.

Când se aflară la o distanță suficientă pentru a trage, Illan arătă o cioară anume:

— Așa o să-nceteze să se-nfrupte din rămășițe și să-și facă nevoile pe masă.

Ca și cum i-ar fi auzit, pasărea își luă zborul în direcția iazului, se roti în aer, după care se întoarse în direcția bastioanelor cetății.

Olvik ardea de nerăbdare. Clipele se scurgeau cu repeziciune și el nu putea să tragă cu *aim*-ul deoarece prada nu se mai afla în bătaia săgeții. Nu-și crezu ochilor că cioara s-ar fi putut întoarce spre cetate. Întinse coarda de tendoane cu puterea unui luptător bine antrenat, flexibilul lemn de ulm se îndoi docil, găsi echilibrul între energia ce trebuia aplicată și precizia loviturii, trase înapoi spre ureche, și nu spre ochi, eliberând lancea care porni șuierând.

În clipa următoare nu se întâmplă nimic, apoi se auzi o mută fluturare de pene, în timp ce animalul aflat pe zidul de incintă murea subit, căzând jos. O lovitură de zile mari, destul de greu de depășit.

Lochlann-ii din spatele căpitanului lor izbucniră într-o explozie de strigăte.

Până și Illan surâse, dar făcu semn unuia dintre oamenii săi să se apropie. Entuziasmul manifestat de gennti se stinse așa cum se aprinse: partholonul care se afla acum alături de Illan își puse o mânășă

groasă de piele ce-i ajungea până la cot și, cățărât pe braț în felul oricărui prădător, se afla un șoim, un erete adult. Bărbatul făcuse rost de piele de cerb și de pietricele colorate și cususe răbdător o glugă cu panaș de pene pentru șoim. Fără să spună vreun cuvânt, trase acoperământul de piele de pe ochii răi ai animalului. I se uită în ochi: pupilele i se mișcară, prin urmare zărise deja prada.

Îl prinsese când era deja mare, folosind o cursă și o potârniche drept momeală. Cu gluga pe cap, silit să nu vadă nimic și, prin urmare, făcut inapt pentru zbor, în satul lui dintre munți, șoimul începuse dresajul nemilos. Un întreg ciclu fusese ținut în cumpănă legat pe o sfoară, astfel încât să nu poată să adoarmă, vlăguindu-l de orice voință. Copiii făcuseră gălăgie în fiecare zi în jurul lui pentru a-l obișnui cu lumea din sat și a-l dezobișnui de tăcerea munților și a codrilor. Timp în care noul său stăpân vorbea cu el, îl mângâia, îl hrănea cu carne proaspătă dată direct din mână. Pe urmă, sosise momentul să-i scoată gluga, să-l lege cu o sfoară lungă și să-l ațâțe să urmărească iepuri și potârniche moarte legate de șaua calului în galop, mânat de unul dintre fiii lui. Și tot așa ani în șir, până ce pasărea învățase să se repeadă asupra prăzii, s-o rănească cu clonțul și să o strivească sfărâmându-i șira spinării și ciocnindu-se de pământ; bărbatul alerga în galop și-și momea șoimul cu carne proaspătă ca să-l împiedice să devoreze prada, distrugându-i blana.

Partholonul nu-i ceru iertare zeiței Cliodna pentru duhul pe care l-ar fi suprimat prin uciderea zburătoarei. Șoimul fusese dresat să vâneze un singur vânat mult mai mare decât cel pe care ar fi cutezat să-l atace singur în libertate, dar așa cum știa orice șoimar, eretele cel mai generos și nobil într-o zi sau alta și-ar fi luat definitiv zborul fără să se mai întoarcă.

Dintr-o bătaie de aripi, care stârni aerul de jur-împrejurul mănunchiului de luptători, puternica musculatură a animalului îl făcu să țâșnească în zbor sub privirile uluite ale lochlann-ilor. Splendid în livrea sa cu striații gri-marou, exploată fiecare adiere de vânt a curenților ascensionali, dar nu urcă foarte sus; în timp ce șoimul nedresat, șoricarul sau șoimul de vânătoare preferau rotirile înalte, eretele era suveranul neîntrecut al zborului razant. Umbra fulgerătoare semănă spaimă printre celelalte zburătoare. Începu iute să dea ocol ciorii, atacând-o prin zboruri tot mai apropiate; clonțul era gata să lovească. A fost începutul sfârșitului. Cioara, rănită, căzu ca o frunză uscată, iar ucigașul i se urcă deasupra strivind-o cu ghearele și terminând-o prin lovituri de cioc. Spre deosebire de lovitura lui Olvik, a fost vorba despre o moarte lentă, șoimul sfâșiind cu ciocul capul

victimei.

Dar a fost foarte iute în a o prinde. Mai iute decât Olvik, care trebuise să aștepte clipa prielnică pentru a declanșa lovitura. Nici un lochlann nu mai văzuse până atunci ceva asemănător: acel bărbat născocise un nou fel de a vâna.

Partholonii scoaseră țipete de bucurie.

Lochlann-ii înaintară spre ei, într-un număr mult mai mare. Intențiile lor răzbăteau din fețele întunecate. Pentru Olvik fusese vorba de o întrecere trucată.

Doar intervenția nobililor fomorien și a publicului revenit de la voioasele întreceri pe oglinda apei puse capăt ciocnirii. Trecură pe lângă ei, îndreptându-se spre citadelă: banchetul trebuia să înceapă. Și partholonii au fost deosebit de fericiți să se poată aduna la un loc.

Strânși în jurul mesei, atmosfera se schimbă încă o dată; deosebită de cea veselă și voioasă din timpul jocurilor, de cea a luptătorilor și urii tribale, a răpirilor de animale săvârșite de unii spre paguba celorlalți care ieșeau la iveală din nou cu o pizmă nicicând adormită. Illan arătase doar atunci darurile oamenilor săi, sclavi și arome, făcând acest lucru sec, mai mult dintr-o obligație ritualică, aproape cu dispreț. Sfârșindu-se expunerea darurilor, căpetenia partholon luă loc pe un teanc de piei, nu foarte departe de Conan, se uită fix la el o clipă, după care așază pe masa cea scundă obiectul mândriei sale: un splendid coif de bronz, lustruit atât de tare, încât să strălucească precum aurul, cu o pasăre de pradă cu trăsături amănunțite, sculptată ca o creastă.

Având încă pe beregată gustul aspru al cărnii de urs, Fergus nu-și dezminți nesăbuița:

— Nu vrei să vezi și darul meu, *Eachtrannach*? stăruie accentuând porecla nesuferită și aruncând o bucată de slănină câinilor, care și-o disputară mârâind și mușcându-se.

Dar când darul bărboasei căpetenii nemedede își făcu intrarea în salon, câinii încetară să se mai intereseze de mâncare, în schimb începură să mârâie și să facă bale lăsându-și urechile-n jos, gata să atace, până ce se dezlănțui ceva infernal. Doar Fergus era deosebit de încântat de scenă, stricându-se de râs, devenind vânăt la față în timp ce cicatricile de pe față i se umflară ca niște infame frânghii roșii.

Crescătorii de urși se străduiră din greu să țină în lanț enormul animal ridicat pe picioarele din spate și atacat de câinii de-acum cu neputință de stăpânit. Ca toate jivinele prădătoare care erau scoase în public, ar fi trebuit să aibă dinții scoși sau rupți și ghearele piliate, dar judecând după cum le scosese mațele la doi câini de luptă, înainte de a

fi fost rechemăți de slujitorii lui Conan, nimeni nu avusese grijă de asta.

— Ți-am dăruit o blană, *Eachtrannach*. Care merge! Răcni, scuișând cocoloașe de mâncare pe unde apuca. Trebuie doar să-i vii de hac și să-l jupoi!

Nemezii foloseau ghearele de urs drept arme și emblema lor era marea labă cu unghii; mâncau carne de urs, se îmbrăcau cu piei de urs și se comportau ca atare, asta fiindcă ursul era animalul cel mai impunător și, prin urmare, voiau să se molipsească cu curajul și puterea lui, simțindu-se ca el. Pe cât de provocator, darul lui Fergus era pe măsura oamenilor săi.

— E al tău *Eachtrannach*, rânji fără să se ridice de pe teancul de piei și continuând să mănânce ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Dacă reușești să-l capturezi! E-al tău cu sclavi cu tot! După care își holbă ochii mici și răi: Vrei și una din tinerele mele soții? Izbucni din nou în râs, în timp ce calmul revenea cu greu. Slujnicele alergau în toate direcțiile pentru a înlătura dezastrul, printre mâncăruri, băuturi și scaune răsturnate, iar sclavii scoteau afară ursul, câinii răniți și leșurile celor uciși.

Era ca și cum un soi de mazăriche ar fi căzut pe cei dintâi muguri ai primăverii și s-ar fi întors vechile vremuri ale lui Elatha și Morc. Printre colibe ce țâșii, un partholon își recunoscuse calul priponit în grajdul unui fomorian, din asta se pornise o răcă, iar partholonul o pățise. Vestea ajunsese și la urechile lui Illan și, dat fiind acel pretext, încordarea plutea în aer precum capa de fum care regurgita din vatra cea mare. Căpetenia lor de *tuath* scuișese pe jos încruntându-se, după care se sculase în picioare în fața tuturor, adresându-se lui *Ri*:

— În timp ce eu ofer daruri, iată în ce fel se poartă oamenii tăi! Glasul era cumpănit doar în aparență, precum focul care mocnește sub cenușă. Făcu un gest circular și câțiva dintre oamenii săi intrară în salon, rostogolind la picioarele lui Conan cadavrul partholonului ucis în dimineața aceea.

Certurile erau la ordinea zilei. Acea victimă era un adult: dacă se băgase în gura lupului, trebuia să fie destul de mare ca să se descurce de unul singur. Conan nu-și pierdu calmul. Știa că sâmburele problemei nu era cadavrul; Illan avea câțiva druizi pe conștiință căci, în felul Celor din Vechime, obișnuia încă să se cresteze, tatuându-și un răboj pe brațe sau pe piept pentru fiecare victimă străpunsă de lancea sa.

— Dacă omul tău avea inima unei femeiuști, n-am ce să-ți fac, îl ironiză umilindu-l, ca și cum ar fi fost un lucru de nimic. Merse cu jignirea și mai departe, fără să-și ia ochii de la ceea ce mânca; în acest moment era mai bine să se descarce decât să ocolească din nou ceea

ce avea de spus. Illan n-ar mai fi răbdat ivirea unei alte ocazii, a unui alt puțin probabil banchet de nuntă a lui Conan, ca să aprindă fitilul. Ar fi urmat să se lupte între ei, sau apelând la cei mai buni luptători ai lor. Era aproape un rit, chiar regretau acel lucru. Cu toate eforturile lui Conan, ar fi trebuit să verse ceva sânge, de ce nu chiar pe al său. Apoi totul s-ar fi calmat și partholonii s-ar fi îndreptat spre casă.

Se înșela.

Ochii lui Illan trădară ceea ce fața ascundea: o furie fără margini. Își scoase spada de bronz din teacă și dintr-o singură mișcare îl amenință pe Conan, insultându-l:

— Ridică-te, *Eachtrannach*! Vreau să văd dacă un druid care se dă drept *Ri* va să aibă un suflet plângăreț atunci când o să-l străpung.

Conan nu se deranja.

— Nu mă bat cu păduchii, Illan, spuse cu un glas neutru. Îi strivesc și basta.

Partholonul ridică brațul înarmat, dar deja Rury și Olvik se puseseră între el și Străin. Faptul că interveniseră cei doi căpitani pentru *Ri* îl făcea pe Illan să pară un pigmeu.

Fergus nu putea să sară peste masă fără să-și atace dușmanul într-un duel inegal.

Illan se opuse atacului, îl scuipă pe Rury, parthalon și el, batjocorindu-l. După care lăsă să fulgere lovitura cu o bufnitură scurtă, descărcându-și nervii pe masa cea scundă și ciobind-o cu latul spadei, mânjindu-l cu mâncare și mied pe Conan și pe cei de lângă el.

Străinul își încrețește o buză, arătându-se supărat, iar apoi se sforțează să nu surâdă.

— Bine. Ca toți copilașii care fac năzbâtii, urmează să primești câteva la fund, Illan, ținând cont că ți-ai bătut joc de mâncarea comesenilor mei. Cu siguranță că n-o să fiu eu acela, îl provocă cu o subtilă insultă, sculându-se-n picioare. Alegeți un luptător din oamenii tăi, iar eu unul de-al meu. Tocmai am pe cineva nou-nouț de pus la-ncercare. Subțirel, dar încăpățânat.

— Vreau să am plăcerea să-ți tai gâtul, *Eachtrannach*.

— Îmi pare rău, păduche ce ești. Nu azi, aici ești la mine acasă și regulile le fac eu.

— Reguli de fricos!

— Nici vorbă. Regulile celui mai tare. Alte întrebări de sugar?

— Pariul e acesta... dacă luptătorul meu învinge, vreau ca femeia ta să devină slujnica mea.

Ochii violeți ai Străinului se contractară și-i pieri orice chef să se mai joace cu respectivul.

— Fii atent, Illan, n-aș vrea să mă căiesc că ți-am lăsat posibilitatea de a trăi. Ai auzit, aici regulile le fac eu. Dacă omul tău învinge îți vei recăpăta darurile... îndoit. Altă insultă: îi refuza darul și-l umilea, arătându-le tuturor că putea să-i dea de două ori mai mult.

Illan vru să i-o-ntoarcă, dar celălalt nu-i mai îngădui.

— Tacă-ți gura. Aici nu ai nici un drept să dai ordine. Surâse. Am auzit că-ți plac foarte mult bijuteriile. Dacă-ți tai gâtul, de ce o să le mai atârni?

În timp ce toți părăseau salonul banchetelor coborând spre esplanadă, înconjurați de șamanii lui Illan care, ținându-l, aruncau blesteme rituale spre Conan, Gwynedd pricepu ce-i trecea aceluia prin cap de o bună bucată de timp. Nu înțelegea pur și simplu înverșunarea tânărului. Invocă ajutorul zeilor, respirând adânc și încercând să se concentreze în acea zăpăceală. Fără să fie observată, în timp ce toți se ridicau, profită de moment ca să-i atingă lui Illan o mână, ca și cum s-ar fi ciocnit de el împinsă de cei din spate. Iar ceea ce mintea îi transmite o lăsa cu sufletul la gură. I se păru că re trăiește un coșmar mai vechi. Iată cine era acel bărbat și care era pricina zavistiei lui.

— Ai făcut o greșală, domnule. Glasul lui Rury ajunse la urechea Străinului precum un murmur. Trebuia să-i iei gâtul ca unui purcel de lapte. În fața tuturor. N-o să-ți mai dea pace.

— Riscam să stric petrecerea oaspeților mei! Nu. Cu ce poate fi deranjat un stejar superb dacă un porc se freacă de el? surâse sigur pe el. Asta însă doar o clipă; când vorbi cu Roșcatul, nu mai exista nici o urmă din Conan cel fanfaron și îngâmfat. Aceasta e sărbătoarea lui Gwynedd, dar și a mea. Este cea mai frumoasă ceremonie care-i va rămâne în amintire toată viața. Nu vreau s-o stric cedând provocărilor unui smintit prostănac. Vă spuseseam să fiți gata. Totul e pregătit?

Căpitanul gărzii de elită dădu din cap.

— Măcar de data asta nu va fi sânge. Totul va decurge așa cum am prevăzut, și Illan își va lua rămas-bun cu coada-ntre picioare. Ce-i drept uitase cuvintele Fidelmei de pe *crannog*, care-i răsunaseră atâta timp în cap: „Nu are darul *imbas forasnai*, ca tine, Cathbad. Nu are Lumina Clarviziunii”. Iată de ce, având cele mai bune intenții, Conan subestimă ceea ce urma să aibă loc.

Gwynedd îl căută din priviri, iar când îi fu alături, îi ținu ambele mâini.

— Am revăzut fața lui Skull, luptătorul care a fost executat fiindcă încercase să mă violeze, deși *geasa* nu îngăduia așa ceva; Illan este fiul său.

— Sunt gata să-mi pun capul la bătaie, pariind pe victoria nobilului

Rury, declară solemn Maelsuthan.

— De ce nici măcar o dată nu pariezi și tu pe ceva imbatabil, îl ciupi Cathbad strâmbându-se. Illan își luase libertatea să-i joace o farsă lui Conan; acesta nu se lăsă mai prejos.

Rury se pregăti pentru luptă. Dintotdeauna avea sarcina de căpetenie a gărzilor și de „luptător” în slujba lui *Ri* Conan, dispunând de toate privilegiile, puterea și condițiile ce decurgeau din această înaltă funcție.

— O să pierzi o pulpă, bucata cea mai bună a porcului, care revine învingătorului, râse în șoaptă Conan alături de el. Ca doi frați buni ce erau se înțelegeau dintr-o otheadă sau în câteva cuvinte.

— Ești atât de sigur că o să-nving? Dacă am să pierd, mi-ar prinde bine niște mâncare pe Tărâmul Celălalt, dincolo de gardurile sălașului lui *Sidhe*. Altfel voi fi dezamăgit și îmi vor da o altă pulpă, cea care i s-ar cuveni lui *Banri*, sau partea care ți se cuvine ție, labă! Ori, și mai rău, capul care i se cuvine lui Cathbad... Una peste alta, ținând cont că tradiția pretinde ca porțiunea cuvenită unui „luptător” să fie un porc întreg, e posibil ca soluția pe care ai ales-o să fie cea mai bună, râse Rury.

Noul „luptător” al partholonilor pierduse rangul deținut chiar de Rury după ce acesta își repudiasese propriul *tuath* pentru faptul de a fi masacrat pe nedrept familia lui Gwynedd și de a fi încercat să-i execute pe ea și pe Conan. Se chema Arawin, de la numele unui rege de pe Tărâmul Celălalt, și, ca atare, se străduia să joace cât mai bine rolul de posedat de diavol. Se tatuase cu simboluri tribale în jurul unui ochi, până la tâmpla din stânga, care-i dădea un aer de strigoi. Mânuia cu iscusință o secure impresionantă cu o lamă lată de bronz și o alta cu trei vârfuri pe latura opusă; totul montat peste o tibie lungă umană pe post de mâner. Când văzu însă că Rury era adversarul său, i se puse un nod în gât, deși vomita amenințări și expresii deocheate de furie, dându-și peste cap ochii de ucigaș.

— Totul e o-nscenare, scuipe Rury în timp ce-și apuca scutul și noile mănuși din piele moale cusute chiar de Gerd.

Dându-și pe spate părul lung, Conan izbucni într-un hohot sonor, cu picioarele desfăcute și mâinile în șolduri în centrul esplanadei.

Roșcatul schiță o plecăciune-n batjocură.

Și, din spatele lor, înaintă Magmor.

Conan și Rury își surâseră dându-se-ntr-o parte.

— La urma urmelor, nu mă împăcăm cu ideea să te pun să te lupți chiar cu unul din clanul tău.

— Ce clan? replică Roșcatul surprins. Amintește-ți, stăpâne, că eu

am încheiat pentru totdeauna socotelile cu parthalonii. Doar vezi noile însemne de pe scutul meu?

Când Magmor se arată de sub imensa boltă care mărginea cetățuia, doar vederea lui fu de-ajuns să-i îngrozească pe toți. Marele Dagda în persoană n-ar fi semănat atâta panică: împlătoșat în piele groasă și neagră, Magmor era dotat cu lance și scut, amândouă vopsite cu păcură. Colosul negru precum genunea avea la șold o secure mică și iute. Și totuși, ca și cum n-ar fi fost de-ajuns, nu acele lucruri impresionară cel mai mult. Nu fusese vorba doar despre un zumzet în rândul fomorienilor. Mulțimea chiar începuse să tremure și să urle.

Conan surâse alunecos; fusese ideea lui.

Toți își aminteau cu spaimă de acel simbol: singurul acoperământ pe potriva staturii negrului, Magmor avea pe cap maleficul coif cu coarne al lui Chical Grinchenchos.

Partholonii nu văzuseră vreodată ceva asemănător. Gigantul ăla tenebros, cât un sălbatic, părea să se fi ivit din iad în noaptea de *Samhain*.

Conan observă că Magmor n-avea spada *claideb*; nu fusese încă ridicat la rangul de luptător. I se păru o ocazie potrivită; își desfăcu prețioasa teacă și-i aruncă *Spada lui Danu*. Dintr-o lovitură ar fi fost în stare să despice chiar și securea dublă, o minune de lucrătură în bronz a unui *aes dana* partholon.

Gigantul o prinse din zbor, cu ochii cât cepele. Alt zumzet de uimire: o armă sacră și magică în mâinile unui sclav!

Enormul sclav înainta spre Conan, impunător precum o *eiclips*, o eclipsă de soare. Îngenunche în fața lui rostindu-și prin gesturi jurămintele de credință. Când se ridică, adversarul dispăruse.

Tatuatul Arawn, regele de dincolo de mormânt, judecase cu picioarele. Era o vină foarte gravă la celți, echivalent cu părăsirea propriului clan în bătălie. Pedepsa pentru trădători și dezertori era spânzurătoarea. Deoarece copacul era imaginea însăși a vieții, prin rădăcinile sale sufletul victimei intra direct în Sidhe. Illan poruncise deja oamenilor săi să spele cu sângele Arawn rușinea pe care luptătorul i-o adusese în fața tuturor. Oricum, acesta nu ajunsese prea departe. Dar panica fugarului era de natură superstițioasă. Celții nu cunoșteau frica de moarte, dar dacă acela era un strigoi, i-ar fi luat cu el sufletul și n-ar mai fi reușit să se întoarcă de dincolo de împrejuririle lui Sidhe pentru a se reîncarna din nou.

— Practic s-a sfârșit chiar înainte de-a începe, spuse Conan cu țâfnă, făcându-se că nu aude zarva care creștea pe latura opusă a mulțimii.

Fergus avea ceva de spus și tocmai o făcea cu glas tare:

— Sclavul acela e lucrul meu! Iar tu mi l-ai sustras, *Eachtrannach*! răcni puțin asmatic din pricina beției din zilele acelea.

— Fergus, ești beat! îi răspunse calm. Singurul lucru pe care poți să-l ceri e să te ducă cineva în patul tău. Nemedul înțelese în zbor că Magmor revenise la demnitatea de om liber. Știa că fomhoire marcau sclavii, și Magmor nu avea nici o ureche retezată. În plus era înarmat, hrănit și hotărât să-l apere pe Conan. Începu să vorbească mulțimii, povestind cu glas tare ce anume se-ntâmplase pe promontoriul marelui stejar. Ai săi îi țineau hangul pe un ton grav și profund, ca și cum în joc ar fi fost onoarea lor, și mulți dintre fomhoire începură acum să murmure.

Conan băgă de seamă privirile ce țâșneau ca niște săgeți între negru, Fergus și Leher, „luptătorul”, care-l urmărise pentru a-i omorî fetița pe promontoriul marelui stejar. Străinul se întoarse spre Magmor și se uită întrebător la el.

Gigantul își plecă capul îndurerat, confirmând acea întrebare neexprimată.

„Iată de ce se ținea departe de lume, refuzând să accepte confirmarea în public”, se gândi Conan. „Și totuși, cu toate că era singur că va fi recunoscut, a acceptat din recunoștință pentru noul său stăpân.” Îi fu de-ajuns. Se întoarse spre Fergus și-l întrebă:

— Ce vrei?

Celălalt pricepu din instinct că avantajul e de partea lui.

— Îl vreau pe negru! E-al meu! Trebuie mai întâi să plătească pentru a-mi fi ucis cincizeci de oameni. Apoi o să-l înham la carele de mărfuri pentru tot restul vieții! rânji cu cruzime.

— Nici să nu te gândești. Magmor rămâne aici. Ce vrei în schimb, aur...?

Glasul bărbatului nemed se transformase într-un urlet:

— Vreau pielea acelei grămezi de bălegar! Și de data asta eu dictez condițiile! Cer satisfacție!

Conan intuia că provocarea aceea era o capcană. Ceea ce se vedea constituia doar momeala, de asta era convins. Dar se săturase să o tot evite. Era ca și cum și-ar fi vârât capul în ștreang fiindcă clocea convingerea înfrângerii. Dar cel puțin ar fi avut pretextul ca apoi să-l sfideze pe Fergus.

— De acord. Să jucăm partida!

Nemedul scoase un răcnet de satisfacție țâșnit din adâncul pieptului. Se adresă mulțimii ca un iscusit sau ca un șaman șiret:

— *Eachtrannach* nu este demn de a conduce un popor! accentuă

încă o dată asupra poreclei detestată de fomorienii. Zeii nu surâd unui hoț de sclavi! Și apoi, uitați-vă la el, își dezlănțui latura cea mai jignitoare, referindu-se la mâna și la brațul stâng al lui Conan rănite în duelul pe viață și pe moarte cu Chicol. Un *Ri* trebuie să fie puternic! Un simbol pentru oamenii săi și, mândria zeilor, care să-l poată recompensa prin rodnicia pământului. Dar în ce fel pot să i-o îngăduie dacă a ales o singură femeie, încăpățânându-se să spună că o iubește doar pe ea? izbucni într-un hohot batjocoritor. Trebuie să se culce cu o zeiță care i-ar cere acest lucru, deoarece trebuie să-i câștige binecuvântarea, nu să le ocolească, cum face el...

Conan păru să nu pună la inimă acele vorbe, simulând nepăsarea. Când luă în mână spada și schiță o lovitură inițială spre Fergus, mulțimea fremătă.

— Femeile sunt bune de gură. Luptătorii luptă, atât spuse. Lama aceea lucioasă băga în sperieți pe toată lumea.

— *Ri* trebuie să fie expresia vie a armoniei dintre om și natură, continuă nemedul, făcând pași înainte și-napoi, fără însă a da vreun semn despre investitura ce-i revenea în lupta ce-ar fi urmat. Lui *Eachtrannach* îi lipsește frumusețea, pentru a fi pe placul zeilor, moment în care se auziră țipete stinse și amuzante în rândul femeilor prezente, care-l dezmințeau. O căpetenie lașă și neputincioasă vă va aduce în pragul foametei, al secetei, al înfrângerilor. Va fi eliminat așa cum face dintotdeauna poporul nostru: înecându-l în mied sau arzându-l de viu! Acesta va fi tributul de sânge pe care-l vor cere druizii, *aes dana* și oamenii liberi, adică toți aceia care plătesc un tribut căpeteniei de *tuath*. Un *Ri* schilod ca *Eachtrannach* este un pericol pentru voi și trebuie să fie suprimat și înlocuit!

— Singurul lucru care ți-a scăpat neschilodit este limba! Dar nu mai e mult până am să ți-o tai cu asta, spuse Conan și ridică *Spada lui Danu* chiar cu mâna stângă, pentru a arăta că putea s-o mânuiască. Apoi reveni la gândurile sale. „Iată de ce Magmor fugea de toți de câteva zile“, cugetă în timp ce-și punea mânușile de piele pe deasupra armăturii de zale, înșfăca *claideb*-ul și-și lega un scut cu o gardă specială, confecționată de Gwynedd pentru ca priza mâinii stângi pe ea să fie perfectă.

— Dacă Magmor i-a ocolit, a făcut-o pentru tine, sugerează frumoasa skeld vădit îngrijorată. Știa că aveau de gând să-l revendice din nou, dar datoria de onoare față de tine a fost mai presus. Te respectă și te admiră cu toată credința. Uită-te la el, plânge.

Conan se întoarse. Oricât de necrezut ar putea să pară pentru un luptător atât de impunător, suspina apropiindu-se de stăpânul său.

Începu să gesticuleze: *Lasă-mă să mor pentru tine.*

Conan nu reuși să-și păstreze expresia severă. Copilul care se ascundea dincolo de aparențele gigantului era înduioșător.

— Mulțumesc pentru oferta ta, prietene. Ai folosit însă termenul greșit: intenția mea e să nu moară nimeni, cu atât mai puțin eu! Poporul său fomhoire nu fusese nicicând atât de încântat și de sătul. Noul său *Ri* îi făcea să prospere datorită unei imense comori, iar un popor căruia nu-i e foame nu are chef să lupte. Și totuși, în ciuda bunăstării, stăpânul lor iubitor de pace ca nimeni altul urma să lupte pentru a o păstra. Căci oamenii erau gata să-l abandoneze oricând ar fi fost la ananghie. Avea dreptate Cathbad: „Nu dă bine dacă nu înduri ingratitudinea. Le dai de mâncare unor indivizi, îi omenești și te aștepti ca ei să-ți fie recunoscători ca animalele domestice. Dar oamenii nu sunt cum îi crezi, sunt prădători, gata să-ți sară-n spate în timp ce-ți jură credință în fața tuturor”.

— *Să sperăm că vom avea noroc...* gesticulă Magmor.

— Nu cred în noroc. Mai bine contezi pe voință și faptă. Va trebui să mă-nving pe mine însumi, dacă vreau să-l înving, își aminti el învățămintele lui Cathbad și Rury. Arată-te, Fergus! Să terminăm odată! urlă în timp ce-și strângea ațele cuirasei de pulpă și-și punea un coif ușor. *Cine vrei să se bată cu mine?*

— Nu fii nerăbdător, *Eachtrannach*. Cu cât adversarul tău va fi mai mare, mai feroce și mai violent, cu atât mai mare îți va fi slava de a-i fi venit de hac... Nemedul se întoarse, îndepărtând mulțimea cu brațul ridicat. Și la fel făcură luptătorii lui, deschizând un culoar uman care ajungea până la darul său de nuntă. Ce zici de așa ceva? Te pui cu ursul meu? Sau ești vreo domnișoară?

Illan surâse încântat.

Cei de față țipară la început, apoi gemură.

— Nu știi dacă va fi suficient coiful acela, se răsti Rury. Ești sigur? Nu vrei să-ți iau eu locul?

Străinul se întoarse brusc în timp ce ieșea în arenă.

— Eu nu trimit pe nimeni să moară în locul meu. Expresia lui se schimbase în urma unei noi revelații.

Olvik îi adresă un gest mut cu mâna care pleca din inimă. Însemna: „Noroc în bătălie”.

Conan îi mulțumi printr-un gest al capului. Era vorba despre un pariu pe care nu-și putea permite să-l piardă.

Servitorii lui Fergus și Illan ațâțaseră niște dulăi de război împotriva ursului. Biata jivină atacată fusese rănită grav, picioarele din spate îi fuseseră sfâșiate, având blana negricioasă pătată de sânge. După care

sclavii chemară câinii înapoi, lăsându-l pe urs, exasperat de durere, să-și tragă sufletul în mijlocul esplanadei, într-un spațiu de țărană care devenea tot mai mare pentru a-i face loc lui Conan.

„Incident întâmplător sau premeditat?” se întrebă Străinul cunoscând deja răspunsul.

— Bestiile mele de câini ți l-au frăgezit, rosti Fergus cu fățarnică îngăduință. În ochii celor de față diminua un adversar de trei ori cât Conan. Eu ți l-am dăruit. E un dar al meu. Prin urmare, e ca și cum ai lupta împotriva mea, astfel că o să poți să-ți arăți satisfacția pe care o ai în gușă. Numai că eu sunt mult mai rău! La ultimul hohot era cât pe-aici să se sufoce cu saliva ce-o-nghițise pieziș.

Cineva strigă o ațâțare de neînțeles, bărbatul față-n față cu marele animal respinse primul atac și, pe neașteptate, izbucni haosul de strigăte și blesteme, sperieturi și hohote. În timp ce sângele se îmbina cu sudoarea și pulberea, ecoul răcnetelor sau încleștarea gâfâită a celor doi adversari se pierdea în cacofonia de voci stârnite de spectacolul luptei.

Nici vorbă să fie îmblânzit. Era vorba despre o bestie furioasă! Și Conan se convinsese că nu i se scosese rădăcina colții. Străinul își aduse aminte de tehnica vicleană a lui Chical, primul, maleficul său maestru de arme. Șchiop din pricina unei răni adânci, puneă întotdeauna înainte piciorul insensibil, astfel încât să se expună la cât mai puțină suferință. Atunci când adversarul credea că-i venise de hac, iată-l pe urs arătându-și adevăratele resurse de forță brută din trupul său desfigurat. Străinul încercă să facă același lucru cu brațul stâng, dar pricepu că era prea puțin în fața puterii vrăjmașului care nu contenea să atace. Atacurile deveneau tot mai dese, și fiindcă de fiecare dată jivina încerca să bată-n retragere, crescătorii de urși, servitori care până de curând trebuiau să-l îmblânzească, îl împingeau acum spre terenul de luptă cu prăjini ascuțite. Până ce animalul atacă cu toată forța.

Alunecă pe terenul nesigur, în timp ce Conan se dădu la o parte pentru a evita atacul. Bâjbâind să nu cadă, ursul despică aerul cu încă o lovitură de labă spre dreapta, lovind scutul ușor al bărbatului și făcându-l fărâme.

Nemaivând cu ce să se apere, bărbatul profită de al nu știu câtealea atac ratat și se năpusti cu tăișul *Spadei lui Danu* spre ținta masivă.

Greșeală însă: lama se afundă în stratul gros de grăsime și piele, dar nu atinse nimic vital, singurul efect fiind cel de a-l întârâta și mai tare pe animalul care se ridică pe picioarele din spate într-un răcnet de suferință vecină cu nebunia, apropiindu-și enormul cap cu fălcile desfăcute. Ca și cum s-ar apăra cu laba de o albină sau de un roi de

viespi, ursul îl lovi pe Conan direct în obraz. Cu toate că era sfâșiat și oribile brazde roșii i se deschiseră pe piept.

Conan căzu din pricina violentei lovituri, dar se ridică. Asta se repetă de mai multe ori și, aproape terminat, se sprijini de spada cea frumoasă. Până ce și ea îi zbură cât acolo și nu-i rămase decât mândria să-l țină în luptă, dar nu cedă privirii încântate a adversarilor. Magmor îi aruncă scutul său circular și pentru prima oară Străinul se uită spre lumea din jur. O zărea și nu prea. Privirea i se împânzise de sudoare și istovire. Auzi insultele lui Fergus deformate de propriile simțiri, de-acum buimac de efort, de durere și pierdut, dar nici urmă de Cathbad.

Duelul devenise unul al șireteniei: ursul ataca, iar Străinul crea mici diversiuni pentru a-și recăpăta puterile și a reuși să-și recupereze spada pentru a încerca o lovitură cu vârful, împingând-o cu toată greutatea corpului, astfel încât aceasta să pătrundă cât mai adânc. Se gândi chiar și să fugă, să se lase urmărit de mânia oarbă a enormei jivine, așteptând până ce i-ar fi fost alături, ca așa s-o ia prin surprindere, înfigându-i de sus în jos lama în profunzimea coastelor sau plesnind-o cu tăișul peste ochi: botul era acel punct în care, dacă ar fi nimerit, ar fi făcut-o să-și piardă echilibrul și ar fi răpus-o, se gândi.

Dintr-odată, printre spectatori se produse agitație. Karre și Cathbad se arătară în primul rând lovind cu coatele, stărnind bombăneli de protest, cel dintâi strecurându-se datorită staturii mărețe, al doilea bizuindu-se pe renumele și caracterul său autoritar. Arhidruidul surâdea liniștit, deloc îngrijorat de înfrângerea ce părea să se apropie de sfârșit a protejatului său.

Karre ținea în mână un soi de ocarină, obișnuitul flaut pe jumătate scobit în osul gol al unui pui de găină. Văzând că nu se hotăra să-l folosească, Cathbad îi dădu un ghiont, drept care Karre începu să cânte, creând un fundal straniu pentru acel spectacol dramatic de pe esplanadă. Moment în care bătrânul *ollamh* scoase ceva de sub mantia aparent fără fund. Duse la gură un mic fluier de lemn, începând să sufle în el fără să producă în aparență vreun sunet; chiar așa, cine ar fi observat, s-ar fi gândit că fluiera în duet cu Karre.

Ursul îl înhăță cu labelle lui de gigant pe bărbat, făcându-i țandări și al doilea scut. Zidul de apărare dispăruse și Conan scruta jivina în ochii negri, culoarea morții.

Pe neașteptate, câinii din jur începură să latre ca scoși din minți. Ursul începu să răcnească, să-și ascundă căpățâna rostogolindu-se în nisipul frământat cu sânge, scurmând cu botul și încercând să-și alunge durerea din creier, scheunând ca un pui și căutând alinare ghemuindu-se la picioarele lui Conan.

Acesta își ascunse surpriza care putea să-l trădeze și se-ntoarse spre Cathbad; cu gura până la imensele urechi arbora un surâs știrb. Cât putu de iute, Străinul își îngădui un gest trivial, ca și cum ar fi putut să subjuge cu totul acel biet animal voinței sale. Ochii săi străluceau: culoarea victoriei era violetul. În toți acei ani, Cathbad îl învățase cum să-ți stăpânești trupul cu mintea. Exact asta făcea și acum.

Publicul fu înfiorat de spaimă. Apoi izbucni în ovații pentru propriul stăpân de care, în acele momente, se temea mai tare decât de moarte. Nu doar forța fizică a luptătorului, ci și o putere suprafirească a celui îndrăgit de zei.

În clipa aceea săvârși un gest pe care miile de ochi care-l priveau fix nu-l mai văzuseră vreodată: se apropie de animalul care încă scheuna, îi trecu o mână peste ditamai capul murdar și-l mângâie de mai multe ori. Gigantul cel miop nu se foi, ghemuindu-se și mai tare cu botul în țărâna pe care o împrăștia cu fiecare suflare.

În timp ce mânia pierdea teren în trup și în suflet, în timp ce mulțimea tăcea, *Eachtrannach* îl căută din priviri pe Cathbad și-i surâse. Se miră văzând ochii bătrânului holbați, gura căscată de zăpăceală: efectul depășea cu mult trucul său. Încetase să fluiera de ceva timp și în clipa aceea nici măcar bătrânul vrăjitor nu mai înțelegea nimic. Cum era cu putință să îmbлъnzești atât de repede un gigant?

Conan se întoarse spre nemed, care dăduse înapoi cu câțiva pași.

— Mulțumesc pentru cadou, Fergus, surâse printre junghiuri pe care reuși să și le-ascundă. Acum cu siguranță este îmbлъnzit.

Prima care dădu fuga fu Gwynedd, care-l îmbrățișă plângând.

Conan gemu încet din pricina durerilor pe care acea îmbrățișare i le provocase.

— Ce zi, își trase el sufletul.

În spatele ei, ca o impunătoare umbră discretă și credincioasă, sosi și Magmor.

— *Mi-ai salvat viața, stăpâne. Pentru a doua oară*, gesticulă el recunoscător.

— Atunci fă ceea ce-ți cer. Ai grijă de animalul acela, se întoarse arătând spre urs, care avea încă funia răsucită, ce-i atârna din zgarda de bronz. Nu e vina lui că l-au silit să se bată. Și adu-i o găleată de miere: la fund este darul meu de nuntă, poartă-te frumos cu el. Dacă se strică, Gwynedd s-ar putea supăra, iar femeia mea e mai periculoasă ca el.

Frumoasa skeld îl sărută, Magmor se scărpină în capul pleșuv fără să priceapă ceva și se duse să ia în primire ursul.

Conan înaintă spre nemed. Drept și falnic, părea un gigant, deși era

vlăguit și ca vai de lume. I se alătură toată garda de elită, alături de cea a lochlann-ilor.

— Mă mai gândesc, Fergus, dar ar trebui să-ți retez mâinile.

Celălalt simți un nod în gât și ochiul începu să i se zbată de pleoapă.

— E rândul meu acum să lansez șarade. Spune-mi, Fergus, știi cum se face să îți pe spini un idiot?

Celălalt șovăi:

— Nu știu.

— O să-ți spun eu mai târziu.

Începu ritul de rămas-bun după cele trei zile memorabile de petrecere. Îmbrățișări și urări, cu Bodmall, Sin, cu tribul de druizi Corco mo-Druadh și ceilalți.

— Ei bine, Fergus, ai descoperit cuvântul cu trei de „i”? îl întrebă Conan de față cu toată lumea.

Scenă mută în loc de răspuns.

Străinul râse, degustând subtila injurie:

— Tu. Tu, Fergus, ești un idiot *primitiv*!

Nemedul, Illan și pâcul lor de neveste fură cei dintâi care plecară în acea după-amiază târzie, amestecați printre micile caravane de neguțători care-și reluau peregrinarea de la un sat la altul. Cu o expresie care-ți îngheța sângele-n vine, Magmor îi escortă personal până la porțile cetății. Și nimeni nu mai avu nimic de spus.

În timp ce treceau dincolo de porți, Magmor dădu de rămășițele lui Arawn, strivit între doi copaci doborâți. Îl legaseră de două trunchiuri, care după aceea fuseseră doborâte. Trupul îi fusese despicat în două de gigantica tracțiune pentru a distruge lașitatea duhului său și după moarte.

— *Adio, luptătorule!* gesticulă negrul.

Un fluture de păducel, din cei care zburau printre florile albe și trandafirii ale arbuștilor, tocmai se opri pe fereștrică. În sala banchetelor deja pustie, Conan și Gwynedd îl îmbrățișară din suflet pe bătrânul arhidruid. A doua zi ar fi urmat să plece spre Inis Fail, și Străinul l-ar fi urmat, după ce noua *Banri* ar fi născut.

— Știai că trebuia să-ți adresăm ultima întrebare, maestre, îl tămie frumoasa skeld cu tot meșteșugul feminin, luându-l de braț.

— A fost singura care să-și dea seama de truc, Cathbad. Conan clătină din cap cu un aer resemnat.

Gwynedd observă că bătrânul *ollamh* râdea, ascunzându-și hohotul sub barba unsuroasă și de-acum tot mai rară.

— Cum se îmblânzește un urs furibund?

— Te interesează cumva pentru a aplica trucul soțului tău? Își îngădui Cathbad un dram de umor. A fost o întâmplare. Cu mulți, cu foarte mulți ani înainte observasem că suflând într-o margine de frunză bine întinsă, reieșea un sunet strident. Ceea ce nu se auzea erau alte sunete care-i făceau pe câini să latre ca smintiții. Nu mă întrebați despre ce-o fi fost vorba... Mereu am predicat că era lucrarea zeilor, în timp ce, în realitate, credeam că am găsit un sunet care enerva atât de tare animalele respective, că le făcea să urle de nervozitate! Ursul nu are o vedere bună, dar are un nas și urechi formidabile. Bine. Atunci mi-am zis: dacă funcționează la câini, ar putea merge foarte bine și la grămada aceea de grăsime ambulantă.

— *Ar putea?* Cathbad își arcui sprânceana.

— Sigur că da. Nu eram deloc convinși...

— Maestre, păreai omul cel mai împăcat de pe Inis Fail! Și dacă n-ar fi funcționat?

Ridică din umeri.

— Vai mie, fiule. De ceva trebuie totuși să murim. De aceea ne naștem! Mi se pare că oamenii uită cam des chestia asta. Nu cumva ai intenția să trăiești veșnic!

Tuturor le păru rău că trebuiau să se despartă.

— Pisălogeala asta de călătorii... la vârsta mea! se văită arhidruidul.

— Ți-l dau pe Magmor să te escorteze. Poate să-ți fie de folos acolo unde vrei să te duci.

— La ce? Ca să fiu remarcat la fiecare o sută de pași? Un munte ambulant ca el atrage mai mulți curioși decât o grămadă de sclave genți. Și nu e imun la lănci și tășuri de spadă, chiar dacă călărește monștri marini. Nu, singur călătoresc aproape neobservat și nimeni nu se hazardează să sfideze puterea toiagului unui druid!

Conan afișă o expresie încruntată.

— Până acum câțva timp, maestre. Până acum câțva timp.

Bătrânul ridică din umeri și schimbă vorba:

— Apropo, Magmor unde e?

Gwynedd își puse o mână la gură pentru a-și ascunde jena unui zâmbet.

— Cred că se supune unui examen mult mai greu decât cel cu ursul. Erin cea Frumoasă l-a atacat din nou în dormitor...

Cathbad scoase un fluierat ironic.

— Iar el nu poate să spună nu.

— Părea pierdut atunci când i-am trimis în ajutor pe Rury, Olvik și Karre sub pretextul că a intervenit ceva greu de făcut. Ca să-l smulg din ghearele lui Erin e nevoie de ajutorul a cel puțin trei bărbați.

— Doi și jumătate, îl corectă Conan.

Izbucniră cu toții în râs, senzația de iminentă despărțire scoțându-le la iveală sentimentele.

— Important e să te miști repede. Trebuie să rezolvăm ceea ce am mai discutat!

Conan fu de acord.

— Unde să te cau, maestre?

— Am să te găsesc eu, nu mă cunoști încă? Ce loază de elev, îl stârni. Ești iscusit doar atunci când vrăjești femeile cu ochii tăi violeți... Lângă tine ai un exemplar superb! o preamări el pe Gwynedd, care roși din pricina complimentului. După atâta agitație e vremea să dedici oleacă de timp femeii tale, i-o luă înainte Cathbad, încântat de lucrarea săvârșită. Acum îți e soție. Doar acum ea îți este adevărata *Banri*... și tu ai fost acceptat ca stăpân al tuturor de pe insula Toraigh. E vremea să te obișnuiești. Nu mai ești *Eachtrannach*. Nu numai, cel puțin. Până ce te vei hotărî să mă urmezi pe Inis Fail. Grăbește-te! Nu ești tu cel care vrei să-ți vezi destinul bizar împlinit, destinul cu care s-au cam amuzat zeli?

Capitolul 18

Se auzi un alt urllet sfâșietor, care se repetă de mai multe ori. Ecoul glasului se amplifică răsunând pe pereții de piatră ai peșterilor și roind de umezeală. În întunecimea scobiturii abia de se zărea un om ținându-și capul între mâini; își comprima craniul cu toată forța ca și cum ar fi fost un fagure de miere plin de albine înnebunite. Leșit din minți, nu-și mai controla trupul, și cel care urlase își reîncepu neîncetata litanie. Câțiva dintre camarazii săi o luară la fugă, epuizați să tot audă aceeași jelanie. Știau că bărbatul n-ar mai fi rezistat mult; îi deranja pe gardieni și pe cei care lucrau. Era o chestiune de ore. Apoi urmau să-i despice craniul, pentru a-l face să tacă, nemaifiind de folos scopului lor. Alți nebuni în spatele lor începură fie să zbiere, fie să râdă sau să plângă amarnic. Odinioară custozi ai înțelepciunii de pe Inis Fail, temuți, puternici și respectați învățați, de-acum nu mai păreau druizi, ci o armată de nebuni. Grian și razele lui nu mai existau. În acel mormânt scufundat în tenebrele veșnice. Nimeni dintre cei închiși nu știa dacă afară era noapte sau zi; pierduseră noțiunea timpului, de luni de zile scufundați în noapte, între mușchiul care se cățara pe pereți și duhoarea umedă a cărnii, a oaselor, a minții intrate în putrefacție.

Fir Droirich, „Druidul Negru”, se învărtea ca un suflet osândit; fixă ieșirea din grotă astupată cu pietroaie și supravegheată de bărbați înarmați. Reveni la aceeași întrebare care-l obseda de zile-n șir, iar dezlegarea ei fu mereu aceeași: singurul elev tânăr dintre druzii săi care reușise să fugă nu scăpase teafăr; nimeni nu venise în ajutorul lor. De altfel, având trupul numai răni din pricina torturilor, ar fi fost de mirare dacă n-ar fi murit de febră din pricina durerilor la care paznicii îl supuseseră spre luare-aminte pentru ceilalți. Scăpase într-o țâșnire de vitalitate care-i surprinsese pe toți. Dar înaintea lui fuseseră mulți alții care avuseră mai puțin noroc. În cazul unuia dintre aceștia, Fir Droirich smulsese de-a dreptul lancea din mâinile unui gardian, străpungându-l pentru a-i curma suferințele. Dar adevărata întrebare era alta. Morc de unul singur nu era nici destul de puternic, nici atât de inteligent să plănuiască un asemenea masacru pentru a fi stăpân pe toate comorile de pe Inis Fail. Era doar un ambițios fără margini. Prea puțin. Cine să fi fost în spatele lui pentru a-l instrui și a-i oferi oameni înarmați?

Druidul Negru, prieten de suflet al lui Cathbad, răpit cu ceilalți pe câmpia de la Mur Ollamhan, înghiți acea îmbucătură amară și se întoarse în grupul din adâncul grotei, în duhoarea de excremente și de rămășițe de mâncare râncezită. Se amestecă cu ceilalți, concentrându-

se asupra simbolurilor de pe *Lia Fail*, luminată de pâlpâirea slabă a câtorva torțe. O lumină care nu reușea să le pătrundă mințile: Piatra Destinului se împotriva să-și dea la iveală tainele, să-și lase interpretate cele din urmă simboluri. Ajunseseră la concluzia că acea comoară nu era una singură, deoarece tainele erau trei! Primul se referea la comandantul urmașilor lui Danu și la un secret care-i marcase viața: ceva asemenea unei flori, unei ierbi, unei plante... Un al doilea vorbea despre comori venite din cer, bogății fără pereche, ocrotite de vrăji în locuri inaccesibile. Conan de Toraigh era dovada vie că acele comori existau: Cazanul Abundenței de la Murias, unul din cele patru orașe fantastice pomenite de Tuatha De Danaan; *Lia Fail* din Falias; Lancea Victoriei din Finias și miraculoasa *Spadă a lui Danu* din Gorias, pe care Străinul însuși o mânia. Iscoadele dădeau garanții că *Ri* identificase comorile; dacă era adevărat, mai rămânea de aflat unde ascunsese asemenea avuții pe care nu le etala niciodată. Ultimul mister era aproape imposibil de descifrat. Fir Droirich își trecu o mână prin păr, descurajat. Era aproape sigur că n-ar fi fost vorba despre bogății materiale, ci mai degrabă despre o enigmă astrală, iar Morc nu era convins. Călăul lor voia să fie cât se poate de sigur că nu i-a scăpat nimic din ceea ce-ar fi putut să ascundă încă aur sau magie, care slujeau pentru a cumpăra oricum putere. Iată de ce de luni de zile, fără odihnă, își storceau creierii asupra simbolurilor care celor mai mulți li se păreau figuri închipuind stele și planete vizibile într-o noapte senină. Cathbad le semnalase ceva: faptul că el reușise se datora unirii energiei bătrânului arhidruid cu ascuțimea minții tânărului Conan și cu puterea frumoasei skeld.

Druidul Negru se uită în jur. Zeci și zeci de oameni care odinioară se considerau *frați*. Printre ei se amestecase mucegăitul Amairgen, unul dintre cei mai vârstnici druizi, faimos prin cântecele și poeziile sale. Puternicul Mugh Ruith, mândru și corect oponent al arhidruidului, chior de ochiul drept și mare maestru de ceremonie alături de prietenul-rival Cathbad, părea acum umbra lui însuși. Nici vorbă de rafinate mantii de ceremonie brodate, de *torques* de aur și de cenușia piele de taur împreună cu o pălărie de pene pestriță și cu aripi tremurătoare, uniforma de vrăjitor care-l făcuse faimos, dat fiind că părea gata să-și ia zborul. În fine, un vlăguit Fir Droirich, odinioară temut pentru puterea magiei sale capabile să transforme ființele umane în animale: se spunea că ar fi schimbat-o pe Sibh, viitoarea nevastă a lui Fionn Mac Cumhail, în cerb; când se născuse fiul lor, i se dăduse intenționat numele de Oisín, adică pui de cerb. Ei trei împreună îl înlocuiseră pe Cathbad la școala de la Mur Ollamhan. Se gândi la acele vremuri cu un regret

amar. Știa că nu mai era nici o speranță.

Amairgen îl căută din priviri pe Druidul Negru, cu ochii lui stinși din pricina torturilor și cu pupilele dilatate de luni de beznă.

Mugh Ruith șopti o frază de încurajare:

— Cathbad nu o să ne lase de izbeliște. O să vină să ne salveze.

— Cu ce și cu cine? răspunse nemângâiat Fir Droirich. Credeți că trucurile lui o să izbutească să-i răpună pe oamenii lui Morc?

Mucegăitul Amairgen era cel mai în vârstă, cel care se văita cel mai tare de reumatisme și alte suferințe:

— Da, *frații mei*, păru să cugete puțințel. Printr-unul din trucurile sale cele mai bune: găsirea omului potrivit la momentul potrivit. Vă spune ceva numele de *Eachtrannach*?

— Cel din istorica cursă de cai de pe muntele Uisneach? Fir Droirich se încruntă în timp ce îndepărta de pe el păianjeni și pânzele acestora ce coborau din tavan.

— Iscusința-n persoană, călărește mai curând cu capul decât cu șezutul... Singur însă nu-i va fi ușor.

Amairgen își îngădui un surâs de satisfacție, primul după atâta amar de timp. Dar nu adăugă nimic. Apoi continuă:

— Este un bărbat cum rar mi-a fost dat să-ntâlnesc. Chiar dacă nu obișnuiește să tatueze cicatricile vrăjmașilor uciși în felul Primului Popor, are la activ mai multe suflete smulse decât un strigoi scăpat de otrăvurile din Sidhe. Vocea subțire și rotunjirea formelor cuvintelor îi era specifică lui Labraid, tânăr druid din *tuath*-ul Corco mo-Druadh, clan în care Cathbad se îndoia că ar fi trăit măcar o persoană zveltă. Ochii lui *Eachtrannach* sunt înspăimântători. Cine i-a fixat o singură dată nu mai reușește să-i uite...

— Exact, și scoate și trăsnete pe fund în timp ce se pișă fulgere, îl luă în râs Fir Droirich.

Lezat, Labraid se încruntă făcând un pas înainte și stăruind în convingerea sa, roșu la față, suflându-și de pe nas lunga șuviță de păr.

— Vrăjesc precum frumusețea femeii lui sau comorile poporului nostru pe care a știut să le regăsească, argumentă, conștient că nu mai era cu putință să fie contrazis. Ieșim noi la liman, de asta sunt sigur.

În tăcerea apăsătoare ce se așternu în rândul aceluia grup, șuierară loviturile de ciomag ale gardienilor din grote, care îi băteau fără milă pe prizonieri, urlând la ei să se-ntoarcă la muncă.

Luaseră sfârșit vremurile cântărilor pline de bucurie, ale poeziilor și petrecerilor. Urma încă o zi de teroare. Sau era poate noapte? Dacă ar fi interpretat semnele stelei sacre ar fi fost omorâți; dacă n-ar fi reușit, ar fi fost uciși de mult. Le-ar fi despărțit însă capetele de trup astfel

încât victimele să nu se mai fi putut întoarce din fertilele văi de dincolo de al Nouălea Val pentru a se reîncarna și a începe o nouă viață fericită pe pământ. Acest lucru îi îngrozea pe toți, făcându-i să trăiască zi de zi într-o teamă neconținută.

De-afară se auziră glasuri noi, care deveneau tot mai puternice pe măsură ce se-apropiu. Un adevărat eveniment. Labraid încremeni.

Pietroiul de la intrare fu dat la o parte și un fir de aer făcu să tremure focurile slabe ale celor câtorva torțe.

Era vorba despre o enormă stâncă pentru a cărei deplasare ar fi fost nevoie de cel puțin o duzină de brațe. Și-n plus, dincolo de ea nu se ieșea afară, ci într-un labirint de nesfârșite labirinturi de grote și galerii care se uneau într-o unică, îndepărtată ieșire.

Cu pene de vultur în păr și o impunătoare secure dublă forjată cu vârfuri metalice ascuțite pe-o parte, Morc își făcu apariția amenințător, escortat de luptători de toate obârșiile; păreau să caute cu orice preț un pretext pentru a-i obosi. Înfășurat într-o mantie largă, scrută privirile slabe ale druzilor. Doar Fir Droirich se arătă mai semeț, ceea ce-i putea aduce moartea.

— Eforturile tale de a mă sfida printr-o trufie pe care n-o mai ai sunt penibile, șuieră nobilul trecând pe lângă bătrânul druid și îndreptându-se spre ultimii metri ai acelei peșteri subterane. În schimb am ceva pentru tine, tinere Labraid...

Băiatul încremenise, răpus de groază. Afirmția aceea îi confirmă exact temerile cele mai groaznice. Morc îl împinse spre fundul grotei, unde duhoarea era tot mai acră, în mijlocul hranei cu viermi și tot felul de resturi putrezite.

Expresia tânărului era de teroare pură în timp ce mergea cu spatele spre o crăpătură adâncă în peretele stâncos. Se izbi cu spinarea de fundul cavernei. Imediat se stârni un zbor de lilieci, în timp ce privirea sa părea să caute o confirmare dincolo de intrare. Însă singurul lucru care-i reuși fu să fixeze masca de nebun al lui Morc.

Nobilul cu obrazul pocit se aplecă iute ca un dihor, prinse între degete lungul vierme ce se zbătea nervos și-l arătă ochilor victimei sale durdulii. Privirile acesteia se holbară cât cepele, drept care Morc râse.

— Ce-ai zice să-l guști? Nu-i dădu voie să răspundă. Terciui între degete larva cea mare, îl înșfăcă pe tânăr de grumaz și, cu o expresie încântată, îi răpuse rezistența împingându-i fața într-o mazăgă de hrană stricată și putrezită.

Labraid nu reuși să se opună forței nebănuite a călăului său. Văzu masa forfotitoare de viermi venindu-i tot mai aproape, încercă fără succes să se opună până ce ochii îi fură aproape totuna cu acel loc

scârbos. Își închise cât putu pleoapele și când, în acel contact vâscos, totul căpătă un miros grețos, scoase un urlat de dezgust. Un țipăt repede sufocat deoarece viermii îi umpleau gura.

Morc continuă să apese din răspuțeri, încât la un moment dat începu să asude. Scrâșni din dinți, ca și cum ar fi vrut să și-i ascută pe măsura furiei ce-l stăpânea. După ce Labraid îi satisfăcu ideea de pedeapsă exemplară, slăbi strânsoarea druidului dolofan, redus la o mască nămolosă de larve frământate și vâscoase.

— Vă credeți vicleni?! Iată cum arată un viclean!, urlă ridicându-i fața lui Labraid și apucându-l de păr.

Câțiva dintre prizonieri urlară de frică. Alții, mai slabi, începură să geamă.

Fir Droirich nu-l slăbi din ochi pe nobil într-un duel al voințelor:

— Știi că pot să-ți umplu vezica de plăgi și să-ți provoc o putrezire a pielii! Dacă mă silești, o fac, îl amenință contând pe ignoranța lui superstițioasă. Știa că n-ar fi de mare ajutor, dar măcar l-ar fi făcut pe Morc să-și lase-n pace victima. Am s-o fac pentru că sunt încă un druid!

În slaba răsrângere a făcliilor pe stânca goală, Morc îi dădu drumul, umbra se proiectă pe perete, din două salturi fu în fața Druidului Negru și-i aplică acestuia un dos de palmă.

— Acum nu mai ești decât un lucru ce-mi aparține. Și-mi vei mulțumi pentru fiecare zi pe care ți-o voi îngădui să mai trăiești, îl repezi.

— Tu ești victimă și călău în același timp, Morc, îl provocă. Adică te-nfricoșezi doar pe tine însuși!

O altă palmă. Bătrânul se prăbuși în țărâna seculară cu buza spartă din pricina loviturii amplificate de inelele de luptător.

Cu o expresie de posedat, fomhoir-ul făcu un gest poruncitor gardianului postat la intrarea coridorului.

Luptătorul alergă repede în penumbră.

În timp ce unii *frați* îl ajutau milostivi pe tânărul druid din Corco mo-Druadh să se curețe, din nou acel nou glas răsună înaintând în labirintul de grote.

Și Labraid rămase stană de piatră.

Morc râse din nou, dar nu din cauza viermilor de pe fața lui Labraid.

Când tânărul reuși să se curețe și să deschidă ochii, văzu că o aduseseră în acea grotă pe mama lui.

Femeia țipă, și tânărul fu oprit atunci când încercă să se apropie de ea.

— M-ai obosit, Labraid! Toți m-ați obosit! urlă fomhoir-ul. Vreau rezultate! Și repede! În fond, ce vă cer? făcu el pe modestul. Un ajutor.

Un simplu ajutor pentru a pricepe blestemata aia de bucată de piatră. Iar voi ce-mi dați cu imensa voastră putere? îi insultă simulând teama și îmbrățișându-și umerii. False indicații! Urme stupide care ne-au derutat și mai mult, făcându-ne să pierdem timp, şuieră în timp ce se apropia de Labraid. Iată de ce sunt sigur că încercați să mă-nșelați! Își pierdu controlul. Nu lucrați cât trebuie! Sau cel puțin vreți să mă faceți să cred că nu faceți față acolo unde Conan a izbutit!

Labraid comise eroarea să se apere deznădăjduit în contra argumentelor lui Morc care se prevestea a fi punctuale.

— Nu știm nici noi ce e scris acolo. Este tot ce poate fi mai mareț în cele mai bune minți... începu cu o voce nesigură pe care nici măcar nu și-o recunosc ca a lui.

Celălalt nu-l lăsa să termine, izbindu-l cu mânerul securii.

— Cele mai bune minți! repeta el batjocoritor. O să vedem dacă *cele mai bune minți* se vor trezi acum din letargie și vor înceta să mă ducă cu vorba! În timp ce Labraid îl implora, o înșfăcă pe femeia în vârstă; rănită și plină de vânătăi, fu împinsă de gardieni și smucită de Morc lângă un trunchi putred care ar fi putut fi o bancă.

— E doar cea dintâi! Vor urma și altele. Toți cei dragi vouă, dacă va fi nevoie!! O să le arunc în țarcul porcilor mei drept hrană, dacă n-am să capăt ce vreau!! De fiecare dată câte o bucată!

Fu nevoie de doi bandiți ca să-l imobilizeze pe Labraid. Alți gardieni înarmați respinseră mulțimea de druizi protestând, în timp ce fomorianul ținea mâna femeii pe lemnul plin de termite.

Victima urlă de durere.

Cei care își ieșiseră din minți urlară de spaimă în lumina sălbatică din ochii lui Morc.

Ceilalți implorară, până ce toată grota deveni o asurzitoare cacofonie de jeluiri și ecouri de țipete care răsunau răsfărânte de pereții peșterii. Urletul de durere deveni nedeslușit atunci când fomorianul repezi securea de mai multe ori, de nenumărate ori.

Capitolul 19

În timp ce soarele începea să se simtă, auzi vrăbii și ciocârlii cântând în tufișuri și sturzi lansându-și chemarea în stufăriș, printre mesteceni și sălcii, la marginile iazului. Împreună cu câteva „femei înțelepte” ieșise să culeagă afine, zmeură și bace de ienupăr răsărite pe un câmp de piciorul-cocoșului. Deși sarcina se apropiase de sfârșit, Gwynedd nu se lăsa să fie servită. Îi plăcea să se facă utilă, ceea ce însemna totodată să facă mișcare înainte de naștere. Nu făcuse caz că acum era o *Banri*, nu pretinsese niciodată nimic. Trăise în sărăcie prea multă vreme ca să uite ce-nseamnă. Își pusese-n valoare poziția și rangul doar pentru a rezolva dispute sau a face dreptate în unele cazuri. Se înțepă la un deget cu un spin și-și supse sângele suspinând. În același timp, simți primul junghi, o durere pe care n-o mai încercase până atunci, dar pe care nici o femeie nu zăbovește să o recunoască din instinct.

Scoase un geamăt, și Gerd își înghiți vorbele la auzul vaietului exagerat, cauzat de o simplă înțepătură într-o floare de păducel. Lăsa să-i cadă din mână fructele culese și se repezi s-o sprijine pe tână *Banri*.

Oimelg-ul, travaliul facerii, începuse.

Conan glumi cu Rury, care trebuia să descarce un car cu burdufuri de mied.

— Te descurci de unul singur?

Celălalt râse gândindu-se la controalele și degustările care s-ar fi dovedit neapărat necesare.

— Nu-ți face griji. Îl am pe Magmor lângă mine. Și nu-l compătimi. A zărit un car de sclave aduse din răsărit, între care e și una metisă, pe care vrea s-o cumpere în schimbul unei securi de luptă atât de grele, încât doar gigantul tău preferat reușește s-o ridice!

Magmor se schimbă la față, îngrijorat să nu cumva să fi făcut ceva greșit.

— Mai întâi însă trebuie să dau de Gerd, se plânse Roșcatul. A făcut ordine-n casă pentru a șaptea oară în săptămâna asta și... făcu o pauză pentru a se asigura că nu l-ar fi auzit nimeni înainte de a continua în șoaptă, nu mai găsesc cizmele de luptă și cămașa de zale, susură roșind de rușine.

Conan râse cu poftă:

— Așa căpetenie a gărzilor mai zic și eu. Te-a scos încă o dată din luptă! Gerd știe să mânuiască *claideb*-ul în locul tău? M-ar interesa

fiindcă mă costă mai puțin decât tine.

Rury îi adresează prietenului o uitătură tulbure și ieși în fugă în afara cetății împreună cu gigantul negru, care cu greu putea să țină pasul cu el. Când le descoperiră pe Gerd și pe Gwynedd, Roșcatul pricepu din zbor că veșmântul său de zale ar fi trebuit să mai întârzie ceva timp. Magmor o ridică pe Gwynedd ca și cum ar fi fost un lucru fragil de o valoare enormă și, fără un efort aparent, o aduse în încăperile menite lui *Banri*.

Răsufla puțin mai greu, dar nu gâfâia. Era tânărul Maelsuthan; deoarece Cailbh voia ajutoare tinere sau poate fiindcă, așa cum îi poruncise maestrul, trebuia să urmărească băieți și fete. Traversase apa spre continent pe întunericul dinaintea zorilor, iar dacă s-ar fi întâlnit cu cineva, i-ar fi zis că în anotimpul acela erau multe ierburi medicinale, mai ales pe dealurile acelea. În realitate, precum umblă lupul după miel, pe înălțimile acelea, Maelsuthan vâna copilul unei familii de *airemh*.

Era cel din urmă din cei nouă copii, urâțel, dolofan și cu părul țepos, dar la trei ani nu putea încă să știe cât era de periculos să te aventurezi în codru când lupii stau la pândă. Se afla cu câțiva pași înainte, dar mergea într-o direcție greșită, și distanța dintre ei devenea iute tot mai mică.

— Stai pe loc! Oprește-te, broască râioasă! izbucni șamanul. Îmi sunt de folos ficatul tău, splina și rinichii! Cailbh va fi încântat! Răsuflă din greu în tăcerea codrului tulburată doar de adierea vântului printre stânci și de scâncetul abia auzit al micuțului. Îl înșfăcă, trântindu-l la pământ ca un prădător; copilul prinse să plângă și să țipe din toți rărunchii. Țipă cât vrei. Aici nu-i nimeni să te audă! Când o să te caute, până mâine, o să fii unul din atâția mucoși înghițiți de tainele desigurilor, cerut de zeii pădurii. Așa i se întâmplă celui care se îndepărtează prea mult de casă! Îl ridică de jos și, ținându-l pe umăr ca pe un sac, începu să caute un loc mai adăpostit nu prea departe de răriștea aceea. Dădu de un grup de roci de conglomerate mari cât o măgură de mormânt al unui suveran și căută un adăpost scrâșnind din dinți, în tentativa de a nu-l scăpa din mâini pe copil. Sări de pe o piatră pe alta, dar rolul de țap nu i se potrivea din pricina zbuciumului victimei care-l făcea să-și piardă neîncetat echilibrul. Era nevoie de un loc ascuns oricăror ochi, unde cadavrul urma să fie găsit cât mai târziu posibil. Era un păcat că trebuia să lase pe seama corbilor o mare parte din carcasa copilului, se gândi, dar ar fi fost mult prea frapant să se ntoarcă la Toraigh cu o astfel de povară și o duhoare ce nu se putea

confunda. Fu silit să-l pună jos pe micuț pentru a-și trage sufletul după atâta urcat.

Imediat ce copilul se văzu pe pământ, încercă să fugă din nou, dar pentru a nu se știe câta oară puterea adultului îl potoli printr-un dos de palmă.

Maelsuthan îl târî în spatele primei stânci mari și-și simți mațele înghețându-i în burtă; nu era un erou, Maelsuthan. Deranjat de musafiri nepoftiți, un viezure își beli dinții, silit să lase de izbeliște resturile de hrană și să se îndepărteze legănându-se prin iarba înaltă de la liziera pădurii. Șamanul începu să asude, o stare incontrolabilă care-l invada. Copilul continua să se agite și calfa de druid trebuia să se cațere mai sus. Zări, în cele din urmă, un ungher ascuns printre stânci și scoase din desagă o mică lamă de bronz pe cât de murdară, pe-atât de ascuțită. Era mai curând un cuțitaș de cizmar decât un pumnal, dar după felul firesc cu care îl mânua, părea să-l fi folosit de nenumărate ori. Blocă copilul, strângându-i mâinile la spate cu brațul drept, în timp ce cu cealaltă mână aplica prima lovitură încercând să-i taie gâtul cu secera.

Micuțul continua să se zbată ca o furie, vitalitatea amplificată de instinctul de supraviețuire a celui care pricepe deja că vede moartea cu ochii. Lama îi sfâșie urechea stângă tăindu-i vârful. Arsura îl sperie de moarte și, răsucindu-se din răsputeri, învinse impulsul firesc al fugii. Maelsuthan nu prevăzuse asta. În timp ce înjura, se dezechilibra, căzând orbește pe stânci ca de pe cal, destul de periculos. Ateriză pe spate cu un pocnet surd, izbindu-se de șisturi colțuroase de conglomerate. Urlă de durere. Micuțul se ridică numaidecât, împins ca de niște arcuri. O zbughi plângând, fără să se-ntoarcă înapoi. Din înaltul colinei stâncoase putea acum să zărească râul care izvora din pădure. N-avea decât să străbată scurta rariște, s-o țină de-a lungul râului până acasă, lângă vechea moară a unchiului său.

Maelsuthan îl înjură din nou, acuzând și junghiurile ce-i invadaseră spinarea. Se sprijini cu o mână pe șale scrâșnind din dinți în timp ce se ajută cu celălalt cot să se ridice și să alerge după mucos.

— Îți scot chiar și ochii, șuieră. Lui Cailbh îi folosesc atunci când prepară filtrele magice pentru poțiuniile lui Erin cea Frumoasă. Putoarea dracului! Nu-i convine că-mbătrânește. Nu știe ce conțin. Crede că sunt măruntaie de animale, idioata. Dar când vine vorba despre frumusețe, orice femeie își pierde până și urma de creier pe care o mai are. Se avântă cu brațul înainte și un alt junghi îl străpunse, provocându-i un geamăt. Dar aurul și privilegiile pe care ni le dăruiește îi prind foarte bine maestrului meu. Micuțule! repetă el. Întoarce-te

înapoi...! Moment în care încercă să se ridice-n picioare. În zadar însă. Nu reușea și pace, în timp ce trupul îi era cutremurat de valuri de durere nicipând încercate până atunci. Dar numai de la brâu în sus. Transpirând rece, se lăsă să cadă din nou pe stânca goală, palid ca luna care începea să arunce ocheade. Acum își dădea seama că are șira spinării fracturată; și soarele începea să asfințească dincolo de zarea-n flăcări. În curând urma să fie învăluit de tenebre și chircit de frig. Și, odată cu noaptea, își făceau de cap animalele de pradă.

Erin își permisesese întotdeauna tot ce era mai bun. Mai ales acum, că intrase în *sendacht*, vârsta a treia a vieții, simțind cum viața îi alunecă tot mai iute printre degete. Mâncărurile pe care și le îngăduia erau dintre cele mai exotice și mai pretențioase, iar blănurile de vulpe, dintre cele mai noi. Deasupra lor în ziua aceea pusese să se întindă goi doi tineri sclavi lochlann cu trăsături aproape la fel de perfecte ca ale zeului Find cel Frumos. Singurul ei regret era că nu izbutise încă să și-l bage-n așternut pe acel colos cu pielea ca păcura care o făcea atât de curioasă. Despuiată, își pusese bijuteriile cele mai de preț la care ținea enorm, dar care nu reușeau deloc să mascheze implacabilul declin al corpului ei, accentuat de o viață de răsfăț. Și totuși se ridică pe coate brusc, auzind-o urlând pe Gwynedd într-una dintre încăperi hăt-departe, cu ecoul glasului ei care răsuna până pe esplanadă. Îi goni în șuturi pe cei doi sclavi, își puse pe ea un veșmânt de lână ușoară și dădu fuga, fără să mai stea pe gânduri, să-i fie de ajutor soției fiului ei adoptiv.

Gerd n-ar fi știut să spună motivul, dar suspină ușurată când o văzu pe Erin dând într-o parte perdeaua de piele și înfățișându-se sigură pe ea în preajma moașelor. Transmitea energie tuturor, și mai întâi de toate lui Gwynedd.

Erin cea Frumoasă îl dădu într-o parte pe Conan, lăsându-l în afara încăperii, și veni chiar la căpătâiul tinerei skeld, learcă de sudoare.

— Noi nu ne-am prea iubit, așa-i? recunoscui amuzată în timp ce pregătea o compresă îmbibată cu apă curată. Dar putem oricând să ne schimbăm punctele de vedere, îi surâse, controlând dintr-o singură privire totul, durerile, contracțiile, și, mai ales, dacă moașele respectaseră ceremonialul de rit. Ați ars pelinariță pe foc? întrebă severă, întorcându-se să vadă cum frunzele de un verde-nchis și vârfurile galbene ale acelor flori își pierdeau culoarea printre flăcări.

— Da, *Banri*, răspunsese cea mai în vârstă dintre „femeile înțelepte” cu o plecăciune. E și urină de femeie la picioarele patului și, firește, ținând cont că sunt gemeni, două micuțe fecioare pentru a-i primi în

brațe pe cei doi nou-născuți.

— N-au intrat bărbați aici, nu?! puse întrebarea mai mult ca o afirmație firească; un bărbat care ar fi asistat la naștere era tot ce putea fi mai deplasat dintre toate cele ce-ar fi purtat ghinion. Atinse metalul vaselor cu jăratric pentru a alunga nenorocul. Felul de a fi dintr-o bucată și cuvintele de încurajare scoaseră la iveală vechea energie a lui *Banri*-mamă, care-i permisesese să fie aleasă și luată de nevastă tocmai de Elatl care se înconjura întotdeauna de o puzderie de fetișcane, unele poate chiar mai frumoase decât ea.

Gwynedd îi luă mâna și-i surâse înainte de a se încovoia de durere pentru o altă contracție.

Erin se așează alături de moașe pentru a ajuta cu ce putea. După care începu s-o invoce cu glas tare pe zeița Brigit, divinitatea care ocrotea femeile în timpul nașterii. Nu era o noutate cât era de ușor să mori în timpul travaliului. Oricât de ciudat ar fi putut să i se pară, cei care urmau să se nască erau lucrul cel mai apropiat de ideea pe care o avea despre nepoți.

Conan ar fi renunțat bucuros să coboare împreună cu soția sa în încăperea în care tocmai năștea. Dar Rury îi spusese că trebuia neapărat să fie acolo, că era important. Cu siguranță nu văzuse vreodată o cabrioletă atât de dărăpănată, împinsă cu mâna de unul dintre morarii de pe ținuturile sale. Își dădu iute seama că adunătura de curioși nu comenta starea cabrioletei, cât pe cel care stătea întins pe spate. În timp ce Rury își fixa pe furiș prietenul, Conan se apropie și recunoscu trupul lui Maelsuthan. Sau ceea ce rămăsese după ce lupii se înfruptaseră din plin.

Țăranul privi în jurul său dezorientat și temător. În iutea perindare a chipurilor zări din nou căpetenia gărzilor cu care vorbise deja, îi adresă o privire întrebătoare, iar Rury îi făcu un semn de dezlegare. *Airemh* își începu povestirea, arătându-i-l lui *Ri* pe fiul său în spatele căruței, printre muștele ce se înfruptau din carnea șamanului intrat deja în putrefacție. Micuțul avea o ureche învelită într-o cataplasma și nu vorbea. Nu mai reușea din clipa în care Maelsuthan îl răpise. Plângând, îi însoțise pe-ai săi la locul nenorocirii, asta abia în dimineața următoare, când stăpânii pădurii făcuseră dreptate în felul lor. Mica familie recunoscuse veșmântul de druid, drept care ținuseră să aducă trupul înapoi pe Toraigh. Așa crezuseră ei că se cuvine, pentru că n-ar fi trebuit să se mai întâmple vreodată ceea ce pățise fiul lor. Luaseră împreună această hotărâre, încrezători, deoarece Străinul avea faimă de a fi un *Ri* drept și înțeleghător. Cu ceea ce micuțul reușise să explice

prin gesturi și examinând locul și cadavrul, nu fusese greu să fie lămurită desfășurarea lucrurilor.

Conan răsturnă trupul, aruncându-l jos din căruță cu un gest de mânie amestecată cu scârbă. În timp ce Maelsuthan se prăbușea în țărână, observă ceva ce nu se potrivea. Ceea ce nu le scăpă nici celor de față: era vorba despre fomhoire, nu despre slujnicuțe. Nu se mirară de fața desfigurată sau de carcasa sfâșiată de mușcături, ci de plierea bustului. Bărbatul acela avea spinarea despicăta în două. Mulțimea gemu de teamă, în timp ce câțiva își plecară un genunchi în pământ. Și Conan nu avu nevoie să întrebe care era motivul. Își arcui sprâncenele; murise așa cum îi prevestise Cathbad în blestemul său: „Sfâșiat de viu de lupi... fiindcă o să ai picioarele unui mort!”.

Familia morarului întoarse căruța întorcându-se la baștina sa, dar o fluierătură a lui Conan o făcu să se oprească. Străinul strecură o bucată mică de aur în desaga celui *airemh*.

— De la tată la tată... spuse cu simplitate. Apoi surâse copilului încă înspăimântat. Încercă să-i ciufulească părul cu un gest de afecțiune, dar era atât de țepos, încât nu reuși.

Căruța porni din nou la drum prin pulbere și Rory aruncă o privire către Conan, cuprinzând o întrebare mută.

— Aduce-ți-l aici pe Cailbh. Străinul nu fu nevoit să ridice glasul. Tonul era atât de tăios, încât Magmor și Rory se repeziră peste bolta de piatră în spatele cetății. Roșcatul ocoli fără să bage-n seamă capetele retezate și macabrele trofee expuse în fața intrării. După care năvăli precum o furie în bojdeuca de pietre, pământ și paie în care Cailbh își pregătea trucurile și vrăjitoriile. De ani de zile dorea s-o facă, și împluternicirea de care se bucura din partea lui *Ri* îi dădea o imensă satisfacție. Nu fu nevoie de mai mult de-o clipă pentru a înțelege că Cailbh fugise. În timp ce Magmor ajunsese și el cât putu de repede și, în spațiul prea strâmt pentru el, se ciocni de Rory, făcură stângamprejur întorcându-se pe esplanadă.

— Cercetați grozăviile ascunse în coliba celui porc. Vreau dovezi. Dacă se va proba că vrăjitorul e cel pe care-l caut, atunci Cathbad avea dreptate. De-acum încolo copiii din Toraigh vor fi mai în siguranță. Și, Rory... Conan nu se deranjă să se mai gândească la blestemele pe care și le-ar fi atras procedând în felul acela. Ai grijă tu de leșul lui Maelsuthan. Fă-l fărâme, porunci sec. Arde-l pe jumătate sau aruncă-l în mare; cealaltă jumătate dă-o la porci. Vor devora totul, inclusiv oasele. Astfel ca trupul său de umbră să-i fie osândit să rățăcească de-acum și pentru totdeauna fără să se mai reîncarneze spre a se-ntoarce să ne dea de furcă!

Nu terminase bine când Gwynedd țipă mai tare, și Conan dădu fuga sărind treptele cu sufletul la gură. Se opri în prag. N-ar fi cutezat să intre. Nu asistase niciodată la vreo naștere și nici măcar nașterea fiilor săi nu era o scuză suficientă. Acelea erau taine aparținând universului feminin. Un druid, un luptător, cu atât mai puțin un *Ri*, nu trebuiau să se bage în astfel de treburi femeiești. Cel puțin oficial. În schimb, în inima sa, Conan se frământa la ideea suferințelor dragei sale Gwynedd. Ar fi dorit să-i fie alături. Era conștient de riscul prin care trecea și ar fi fost gata să-și dea propria viață dacă ar fi slujit la salvarea iubitei *Banri* și a fiilor săi.

Gwynedd se afla în culmea durerilor. Strigătul său se stinse odată cu răsunetul primului scâncet; după câteva secunde se auzi un al doilea, mai ascuțit și mai puternic. Apoi, vocea surâzătoare a lui Gwynedd care cerea să-și privească de-aproape gemenii.

Singur pe coridor, Conan se lăsă să alunece cu spinarea de-a lungul zidului, până ce atinse podeaua. Acum, că putea să închidă ochii și să suradă de bucurie se simțea golit de orice vlagă. Fu fericit că în acel moment nu era nimeni lângă el; ar fi fost martor la faptul că un *Ri* nu se ținea pe picioare.

Lângă Gwynedd focul ardea pe vatră. Pe neașteptate își dădu seama că nimeni nu vorbea în vreme ce timpul părea să se dilate în trosnetul lemnului care ardeau. Ridică privirea și văzu femeile surâzându-i.

— Sunt un băiat și o fată, *Banri*, spune în fine Gerd.

— E un semn superb! izbucni în momentul acela Erin cea Frumoasă. Trebuie să-nchidă ochii în timp ce vorbea deoarece nu izbuti să-și stăpânească un tremurat inexplicabil.

— Sunt Owain și Tyren! exclamă Gwynedd radioasă. Un *mac* și o *der*. Lumina vieții mele.

Gerd șovăi o clipă lungă încruntându-se.

— Știai mai demult că vor fi un băiat și o fată?

O întrebare care rămase fără răspuns. Cele două fecioare îi luară în brațe pe gemeni, dându-le un simbolic și pur salut. Apoi îi trecură de trei ori în jurul focului ca să-i primenească, firește, pe direcția soarelui.

Prevăzătoare, Erin adusese cu ea o bucatică de aur. O aruncase într-un cazan plin cu apă caldută și în acea apă, reprezentare a prosperității, îi spălaseră pe cei doi prunci. Lui Owain și Tyren nu le plăcuse, dar, luându-te după țiپete, făcură dovada unor plămâni sănătoși tun.

Erin și Gerd avuseseră plăcuta sarcină să-i liniștească legănându-i; băiatul în brațele lui *Banri* cea bătrână, iar fetița în cele ale tinerei

gennti. Femeia lui Rury avea ochii umezi și nu era greu de-nțeles motivul. Gwynedd căută să ghicească ce era în sufletul lui Erin care-l dezmierda pe Owain; ar fi putut jura că era vorba despre o adevărată emoție.

Bri-ul pășunilor pline de iarbă era mângâiat de adierea vântului care apleca tulpinile schimbându-le culoarea. De sus se zărea la orizont până hăt-departe în văzduhul limpede și însorit al primei dimineți din acel sfârșit de vară.

Până și Cailbh plânga. Ticălosul acela de arhidruid nu plecase fără să lase o amintire, blestema el. Un avertisment pentru druidul fomorienilor. Bărbatul scrută peisajul ca și cum ar fi căutat chipul lui Cathbad și ar fi vrut să-l preschimbe în cenușă dintr-o singură uitătură ucigașă. Plânga de furios ce era pe *ollamh drui*, dar și pe Maelsuthan.

Leșise dincolo de ziduri ca să caute ierburi otrăvitoare pentru a îmbălsăma alte țeste și dăduse de morar, de fiul lui și de căruța cu corpul neînsuflețit al asistentului său. Chipul lui Cailbh nu lăsase să se vadă nici o emoție, calitate care-i salvase viața în mai multe ocazii. Se străduise să cumpănească iute situația, să se ofere să cumpere trupul respectiv, să îngroape cele întâmplare, dar își dădu seama imediat că vestea se și răspândise, deci era inutil să mai încerce s-o mușamalizeze. Conan ar fi întors pe dos cetatea pentru a căuta să adeverească bănuielile lui Cathbad, iar el ar fi fost dibuit. Nu-și dăduse osteneala nici să-i salute pe cei cu care se-ntâlnise pe drum, și nici să-și întoarcă înapoi privirile la gândul că ar fi lăsat totul pe Toraigh. Dăduse pîteni calului și, ca un somnambul, se îndreptase spre o destinație negreșită: cea a răzbunării.

Capitolul 20

Conan transpira, deși apa era rece ca gheața. Își simțea picioarele grele și brațele moleșite în timp ce încerca să iasă afară. Greutatea de a urca pe mal se transformă în disperare atunci când își dădu seama că n-ar fi avut sorți de izbândă. Lacul dinlăuntrul grotelor îi zădărnicea orice efort, ca și cum în mijlocul lui ar fi acționat un vârtej care ar fi înghițit tot.

Glasul îl auzi venind de departe, dublat de ecou:

— Bâjbâi ca un boboc de găscă, prietene. Era cineva cunoscut, îi zărea însă doar șovăielnice contururi mascate de penumbră. Nu-ți lași creierul să lucreze, ca să treci dincolo de ceea ce se poate vedea și atinge... Tânărul glas masculin răsună tot mai aproape, în timp ce silueta pășea spre el rămânând dincolo de conul de lumină. Mă dezamăgești, Străinule. Timbrul era de reproș, dar tonul prietenos. Tu, *tu* ești cel mai potrivit, repetă. Druid și luptător, ești cel pe care voința divină l-a ales ca să împlinească ceea ce este gravat pe *Lia Fail*. Prietene, e rândul tău, îl ironiză. *Stela lui Danu* n-a fost gravată ca să încalce voința religiei noastre transmise prin viu grai doar dintr-un capriciu al zeilor! Deja ai dat de urma comorilor de pe *Inis Fail*. Va trebui să lupti în continuare și să-ți salvezi frații de pe fundul oceanului! Ei pe tine te-așteaptă ca pe un izbăvitor. La fel ca *Lia Fail*. Destinul e implacabil și piatra aceea îți e sortită doar ție. Vei pricepe imediat în ce fel... Zeii înșiși mi-au spus. Făcu o pauză lungă de câteva bătăi de inimă și un trup slab se arată până la gât, înfășurat într-o mantie ruptă și murdară. Voi ai să știi soluția celui de-al treilea mister pe care nu izbutești să-l dezlegi. O să-l găsești în ținutul Inis Prydain. Odată cu împlinirea destinului tău de *Eachtrannach*.

Conan ar fi vrut să mulțumească, dar oricât s-ar fi străduit, nu mai avea pic de glas și nici putere în lupta cu vârtejurile apei. Se scufundă, tot mai mult, apa îi năvăli în toate cavitățile, și părea să i se sufoce și mintea.

Mesagerul său îi întinse mâna și, ca să-l ajute, fu silit să iasă din umbră, cu chipul surâzător și cu pleoapele veșnic în bernă: Anninn, *cainte*-ul.

Conan bolborosi ceva aducând cu o adâncă bucurie, în timp ce apuca mâna-ntinsă, strângând-o, înșfăcând-o bine și... trezindu-se. Văzu ochii radioși ai lui Gwynedd în lumina palidă a lunii care intra pe ușă și înțelese că ea îl ținea de mână.

— Visai... Este prima noapte după ce-am născut, și iată-ne în fine

împreună, iar tu ești cel care mă trezește, iar nu fiii noștri care dorm fericiți! surăse cu un glas încă încleiat de somn.

Conan se ridică într-un cot, uitându-se la Owain și Tyren care dormeau liniștiți alături de mama lor, într-un scund culcuș de lăneturi de miel curățate de pureci de către servitoare.

— Ai rostit numele lui Anninn, adăugă ea firesc, deloc surprinsă. Mă vizitase în nopțile din bivuacul din grotle de la Uisce Uasal. De data asta a fost rândul tău să-l visezi.

Se trezea de-a binelea, gata să o înțeleagă, să o ajute. Hotărât lucru, femeia lui era un dar trimis de zei, își spuse Străinul.

— Un vis profetic, își arcui pleoapele buimăcit. A rupt tăcerea și a formulat vraja cu o altă interpretare a viitorului meu... Zeii însă mi-au cerut în plus să plec cât mai curând, adăugă încurcat. Am așteptat ca cele două nestemate pe care mi le-ai dăruit să vină pe lume, îi mărturisi sărutând-o. Aceasta a fost prima noapte de liniște după atâta vreme. Viitoarea va fi și ultima pentru o bucată de vreme. Poimâine va trebui să mă aștern la drum. O îmbrățișă și începu să-i povestească, până ce i se păru că adoarme.

Ea își rezemă capul pe pieptul lui și Conan nu putu să-i vadă ochii deschiși scrutând razele lunii. Gwynedd fusese răsplătită pentru acea sarcină împovărătoare cu doi copii minunați. Și așa cum suportase extenuarea pricinuită de sarcină, tot astfel își recăpătase forțele în câteva ore, redevenind frumoasa skeld dintotdeauna, energică, volitivă și încăpățânată. Exact la timp pentru a-l liniști pe Conan, gata de o nouă călătorie. Garanții doar aparente, căci în inima ei își avea sălaș moartea; ar fi dat orice ca să-și aibă bărbatul lângă ea și copiii, chiar știind că era cu neputință. Toraigh era un loc neprielnic, ar fi preferat să plece de-acolo, mulțumindu-se cu o locuință modestă, așa cum locuiseră când se cunoscuseră. Acum însă erau pe lume și Owain, și Tyren. Încercă să-și înghită lacrimile mute, dar fără succes. Știa că n-are nici cea mai mică șansă să-și abată bărbatul de la ceea ce avea de făcut. Se măritase cu ființa cea mai specială de pe Inis Fail.

Flăcările ardeau trosnind în vasele cu jăratric de bronz și pe masa cea scundă se adusesse brânză, miere și nuci. În mintea lui Conan, în marele salon al banchetelor păreau să răsunе încă ecourile sărbătorești ale căsătoriei sale. În schimb erau doar câteva persoane alese, care apăreau minuscule și depărtate în acea grandioasă sală: Gwynedd și Rury, Olvik, Karre și Sin, venită cu o seară înainte alături de un grup de luptătoare dintre cele mai iscusite; în fine, Magmor, într-un colț îndepărtat. Lipsea Cathbad, căruia Străinul îi simțea din plin absența. Îi

revenea lui Conan și numai lui să le înfățișeze drama druizilor răpiți și dilema de pe *Lia Fail* dispărută. Povești despre visul cu Anninn care ridica doar în parte vălul de indescifrabil al predicțiilor lui Cathbad și Gwynedd, identice.

Rury luă puține poame și vorbi cu gura plină:

- Interpretarea viselor este o ramură a magiei foarte puțin credibilă.
- Exact, un lucru greu, își duse mai departe Conan ipotezele sale.

Și-n plus n-avem probe că totul e-adevărat, că *frații* lui Cathbad sunt încă vii și întemnițați, că interpretările noastre sunt corecte, spuse fixându-l pe Roșcat, care aproba dezghiocând o nucă. Dar există ceva mai plauzibil de crezut?

Rury sări de pe scaun, scuișând câteva fărâmituri și clătinând din cap.

- Chiar nu există, Conan, într-adevăr.

— Și-atunci veți fi de acord că nu stă în puterea noastră să-i atacăm pe nemezi și partholoni. Răpitorii sunt ei, fără-ndoială, dar nu suntem destul de numeroși, chiar bizuindu-ne pe Sinlan, Moriath, Cobthach și lăncile lor. Ca și pe cele ale lui Bodmall, Fidelma și Ib-hell. Îi lăsăm deoparte pe lochlann-i; nu e războiul lor și n-ar avea nimic de câștigat.

Olvik își limpezi vocea, dar nu mai zise nimic.

- Dar poți să-i înrolezi cu aur, interveni Rury.

— Să irosim bogățiile oamenilor noștri, în fapt sunt rădăcinile magice ale poporului nostru, să le cedăm străinilor genți? Pentru o cauză de care nu suntem siguri? Să-i stărnim pe lochlann-i împotriva altor *tuath* coabitând cu noi în aceleași ținuturi? Îi întrebă plin de scepticism, clătinând din cap. Riscul e prea mare.

— Mai bine o mână de luptători, dispuși însă să se jertfească? întrebă Sin.

Conan aprobă.

— Sau măcar să fie îndreptați spre un loc pe care doar Cathbad îl cunoaște?

— Exact. Pentru a face dintr-o țară frumoasă, dar fărâmițată, un singur, mare *tuath*... Pe Inis Fail conviețuiesc în dușmănie cinci provincii guvernate fiecare de un Ri; fiecare cu zeci de *tuath*-uri în interiorul lor. Peste toate se află un *Ard Righ*, cu reședința la Temair Luachra, suveran peste un vast teritoriu care n-are nimic unitar. Odată ales, regele suprem trebuie să-și părăsească provincia natală și să se mute în capitală, teritoriu neutru, departe de adăpostul propriului stindard de provincie. În realitate, Inis Fail nu este un regat, ci o amestecătură de clanuri, *tuath*-uri și triburi. Eochy nu conduce un popor unit, dar ocupă doar un tron simbolic. Iată motivul pentru care

năvălitorilor nu le e greu să ne prăduiască. Nu e vorba despre un regat. Există doar un teritoriu. Nu există jurăminte de credință pentru *Ard Righ* din partea diverșilor *Ri* care să-i oblige să intervină în caz de urgență reciprocă. Și nu există nici măcar jurăminte făcute zeilor înșiși! Eochy este doar căpetenia clanului din grupul cel mai puternic; iată singurul motiv pentru care ocupă tronul!

Urmă o tăcere perplexă și înfricoșată. Conan vorbise mai mult cu inima decât cu mintea.

„Vorbește ca un om de acțiune și acționează ca un om care gândește, spunea Cathbad”, se gândi Rury cu admirație. „Vorbești deja ca un rege...! Cuvintele tale aduc a *Ard Righ*... de vreme ce vezi toate *tuath*-urile de pe Inis Fail reunite sub un singur steag.”

— Cel al păcii, eventual... O idiotenie, nu-i așa? Hai, Rury, spune-mi și tu că sunt un smintit. Așa cum mi-au spus-o și Cathbad, și Gwynedd. Nu fiindcă visul meu ar fi înșelător, ci fiindcă n-o să reușesc niciodată să înving ura. Cea care ne ațâță să ne hăcuim pentru o pulpă de porc sau pentru un loc mai de vază la un banchet. Totdeauna de dragul mândriei, care ne guvernează înainte de toate. Și, procedând astfel, ne pierdem vlaga și ne bălăcim în sânge. În propriul sânge. Nu. Asta e bătălia noastră. Pentru viitorul insulei Inis Fail... dacă ne va mai fi dat un viitor.

— Există întotdeauna un viitor, Conan, interveni Olvik.

— Ar putea însă să nu-mi convină deloc. Primul pas de făcut e căutarea comorilor de înțelepciune de pe Inis Fail, eliberarea trupurilor și a minților lor pentru a restabili ordinea. Trebuie să plecăm cât mai curând. Și trebuie să o facem noi înșine.

— Și cum crezi că o să izbândești? întrebă Karre cu aerul sceptic al celui care văzuse atâtea la viața lui. Tu ești doar *Ri* pe Toraigh. N-ar trebui să-ți părăsești tronul.

— Cu siguranță fără ajutorul unei armate. Nu vom fi destul de puternici încât să-i răpunem pe cei vizați, dar vom fi suficient de expuși pentru a fi reperați și atrași în bătălie după doar trei zile de marș. Ținând cont că într-acolo va trebui să mergem, nemezii și pantholonii ne vor aștepta gata de luptă la propriile fruntarii; proaspeți și odihniți. Iar în fața lor vor avea oameni obosiți de marș și deja hărțuiți de paria, briganzi și bande de tâlhari nomazi...

— Lasă-mă să aleg măcar oamenii pentru tine, îi ceru Rury.

Conan dădu din cap fără să zică nimic.

— Vom forma câteva cete. Vom călători pe timp de noapte. În perioadele de război civil nu e prea bine să fii văzut în grupuri înarmate. Vom urma căi diferite și ne vom întâlni într-un loc pe care vi-l voi spune

la momentul plecării. Dacă am calculat bine, pe baza informațiilor mele, vom fi destui pentru a face față eliberării prizonierilor. Ba chiar va fi suficientă o singură ceată în cazul în care cealaltă va fi angajată în luptă și ar fi la ananghie... Iscoadele lui Fergus și Illan vor avea nevoie de trei, poate chiar de patru zile ca să afle că ceva nu-i în regulă pe Toraigh. Descoperind că *Ri* a părăsit cetatea, vor mai pierde o zi pentru a li se confirma că voi fi plecat câtăva vreme și vor avea nevoie de încă două zile de drum pentru a răspândi vestea, în umbra stindardului cu gheare de urs. Șase, poate chiar șapte zile cu totul... Vă dați seama?

— Am jurat credință lui Hargar, dar și vulturului skeld, interveni în acea clipă Olvik. Timbrul glasului îi era cumpănit ca întotdeauna, dar tonul ferm. Analizând totul la rece, așa cum trebuia să facă un bun comandant, părea cu totul diferit de impetuoșii săi luptători veșnic beți și puși pe ceartă. Cu toate astea, țineau la el, fiindcă Olvik era o pildă de vitejie. Am vorbit deja cu a mea *Banri*, așa cum îi spuneți voi...

Gwynedd își întoarse capul în altă parte.

— I-am cerut permisiunea să vin cu voi. Mi-a acordat-o. Și asta mi-e de-ajuns. Eu te-nsoțesc, Conan.

Străinul începu să se legene pe taburet, împingându-se pe spate și vârându-și degetele în cingătoarea lată de piele. Se uită la prietenul său buimăcit.

— Bătrâne prieten, generozitatea ta nu contenește să mă uimească, chiar dacă știu că n-ar trebui, ținând cont că te cunosc. Dar e un motiv în plus care mă zăpăcește, pur și simplu... Iscoadele mele înțeleg limba voastră, își îngădui un surâs și o pauză lungă, în care cei doi luptători se priviră. Hargar a devenit pentru voi ceea ce este pentru noi suveranul suprem. Știu cu siguranță că te-a întrebat dacă vrei să devii regele său vasal pe Toraigh. Lochlann-i s-ar fi stabilit aici ca niște stăpâni, fără să se mulțumească doar să coabiteze pe insulă. Omorându-mă, ai fi avut mână liberă să-i ataci și, poate, să-i înfrângeți pe fomhoire. Puterea absolută ți-ar fi revenit ție și, în definitiv, lui Hargar.

În sală coborî aceeași tăcere care întotdeauna se lăsa după adierea morții.

— ... Cu toate astea n-am făcut-o, confirmă nobilul skeld aplecându-se înainte cu un surâs sincer și dezarmant. Ar fi însemnat să-l trădez pe bărbatul care mi-a salvat viața. Și-n plus să încalc un jurământ sacru de credință făcut lui Gwynedd. Dacă încalci un jurământ, pe ce te mai poți bizui ca să prețuiești onoarea unui bărbat? De la tine am învățat că un mic tron sau oleacă de putere nu înseamnă totul. Mai ales confruntând-o cu onoarea, considerația, prietenia. Eu n-am o familie; casa mea e aici, împreună cu voi, ceea ce pentru mine

seamănă mai mult cu *tuath*-ul vostru.

Străinul își lăsă capul pe spate și râse: știa că poate să aibă-ncredere în el. Nu-l slăbise din ochi de mai multă vreme pe acel lochlann. Olvik avusese nenumărate ocazii să-l lovească pe Conan pe la spate, dar n-o făcuse.

— Știu. Ai dreptate, prietene. Prin urmare, ai fi putut foarte bine să uzurpi tronul din Toraigh, și nu numai că n-ai făcut-o, din credință față de mine, ci iată, acum te oferi voluntar să slujești o cauză care nu e cea a poporului tău.

— Nu poporul meu se va avânta în luptă, ci Olvik, fiul lui Fjorth, fiu al lui Edgtho. Împreună cu garda de elită; nu alta decât cea care a urcat prin galeriile de sub Toraigh pentru a te așeza pe tron. M-au ales prin vot; dar din clipa în care căpetenia a fost desemnată, îi jură supunere pe viață. Dacă mă voi dovedi incapabil de a-i conduce la victorie, voi fi părăsit de camarazii mei, căci fiecare dintre noi este regele lui însuși. Ei vin din proprie voință: este rost de înfruntat vrăjmașul, de a dibui ținta cea mare, adică pieptul cu spada, și de a le lua gâtul puzderiei de inamici. E vorba așadar despre onoare! Și, firește, de o pradă pe cinste! Râse și înaintă spre prietenul său, întinzându-i mâna.

Conan se ridică și i-o strânse după obiceiul gennti, alăturându-și antebrațul și strângând cu mâna cotul celuilalt.

Multe întrebări pluteau în aer, dar nici unul dintre cei prezenți nu simți nevoia să le pună.

Sosi însă momentul de a discuta amănuntele expediției și zăboviră câteva ore bune în acea după-amiază. Conan, micul Karre, Sin cu o mână de femei-soldat și câțiva fomorienii de nădejde – între care lăncierii care o escortaseră pe Gwynedd până-n satul lacustru al Micului Popor – urmau să plece împreună. Olvik, garda de elită și Magmor ar fi făcut parte din al doilea grup. Așa cum procedase Bodmall prin trimiterea lui Sin, Fidelma urma să pună la dispoziție câteva din preotesele ei cu virtuțile lor senzitive care s-ar fi alăturat plutonului lui Olvik. Conan știa că reperarea locului unde fuseseră întemnițați druizii ar fi fost sarcina cea mai grea și un asemenea ajutor era bine-venit.

Karre ronțăia nuci și miere și de câtva timp încerca să-și stăpânească râsul.

— Zi-ne și nouă, că vrem să râdem și noi, micule mare tălmaci.

— Magmor e îndrăgostit, hohoti gennti altoindu-i un ghiont complice în ficat. Din clipa în care a făcut cunoștință cu monstrul, are lungi dialoguri cu el pe bază de heringi. Își petrece după-amiezile „vorbind” cu el, dezmiardându-l. Așa că animalul îl urmează pretutindeni, șuieră și

scoate jeturi de apă prin orificiu, îi dă de-nțeles să vină să se joace. Și adesea fac baie împreună.

Conan se frecă la ochi. Rămăseseră doar câteva ceasuri de odihnă înainte de lăsarea nopții când trebuiau să plece.

— Gwynedd n-are nici un motiv să se teamă. Este pe jumătate skeld. Nu degeaba lochlann-ii au ales-o Regina Piraților... Aflată în paza armelor lor, fomorienii nu-și pot permite să-și revendice tronul prin violență. Practic se vor supraveghea reciproc. Iar dacă genți, la rândul lor, s-ar hotărî să cucerească Toraigh-ul cu forța... printr-un gest de resemnare Conan îl făcu pe Olvik să se abțină să protesteze. Deh, cu atât mai rău pentru mine, ridică el din umeri. Dar oricum trebuie să plec, oftă ridicându-se.

— Vin și eu cu tine, firește, spuse cât se poate de simplu Rury.

— Ești cel din urmă care vei veni cu mine. Căci ești cel dintâi în care am încredere. Vei fi guvernator peste Toraigh atât timp cât voi lipsi. Fii liniștit! Dacă nu mă mai întorc, îți meriți cu prisosință o *tuath*, în întregime la cheremul tău! hohoti amar Străinul. Trebuie să ne grăbim, înainte de a reuși să decripteze stela funerară și să organizeze o expediție. Mai devreme sau mai târziu vor reuși să dea de urma comorilor, spuse apoi și se îndreptă spre ferestruica salonului de banchete, dădu într-o parte perdeaua de piele și lumina tare a după-amiezii îl orbi. Iată-ne așadar încă o dată plecând să salvăm oameni nevinovați.

— Eu zic că o să cucerești încă ceva pe deasupra, adăugă Rury făcându-i cu ochiul.

Conan observă sceptic cerul nopții aproape înnorat. Anotimpul frumos nu dura mult; îndeosebi pe Toraigh, și era pe ducă. Se urcă pe cal, despărțindu-se de Gwynedd. Era tot zveltă, deși avea o poftă de mâncare ca lumea; fata aceea avea darul să nu se îngrașe.

În penumbră îl zări pe Olvik puțin mai departe, chemându-și luptătorii să se adune. Pentru o astfel de incursiune, nobilul genți își oferise oamenii cei mai buni din garda de elită. Printre ei se afla și tânărul „campion” instruit de Olvik însuși. Acest lochlann era perfect echipat în veșmintele de piele și mantaua de care se folosea pentru a vâna.

Pe neașteptate, Conan avu un acces de gelozie în timp ce din șa se apleca s-o sărute pe Gwynedd.

— N-aș prea fi avut somn dacă te-aș fi lăsat singură cu acea rudă îndepărtată a ta. Aveți atât de multe în comun...

— Așa de puțină e-ncrederea ta în mine? îi răspunse cu înțelepciune

feminină. Își temperă acea ieșire, dar în inima ei fu măgulită. Ți-ai pierdut stima de sine? Cu vărul meu, Olvik, nici vorbă de astfel de uneltiri de tipul celor pe care ți le-nchipui, prostule. Nu există nici o primejdie în ceea ce mă privește. Dimpotrivă, este pur și simplu fascinat de personalitatea *ta!*

Străinul ridică din sprânceană, dar mintea îi era deja departe, dincolo de îngustul braț de mare care separa insula Toraigh de Inis Fail. Privi pe cer secera pătrarului de lună.

— Nu există barcaii care să ne treacă dincolo, îi spuse lui Olvik, care-l ajunsese din urmă călare. În noaptea asta luna e destul de darnică pentru a sustrage bărci de la pescari. O să le recupereze mâine pe celălalt țărm, ascunse în păpuriș. Nu vreau nici un fel de martori ai plecării mele. Se vor gândi la vreun sclav care a încercat să evadeze încotro vedea cu ochii, printre paria adăpostiți în codru. Își sărută încă o dată femeia.

— Aveți grijă de ea, le ceru pe un ton ferm lui Gerd și Rury, aflați alături. După care dădu pinteni calului și iute se amestecă printre oamenii săi, repetând ultimele ordine, controlând dacă totul era în ordine. Călătoria aceea se prevestea diferită de toate câte fuseseră înainte: înșiși zeii o cereau.

Capitolul 21

Deși era sfârșitul verii, întunericul rămânea încă jilav și călduț. Dacă n-ar fi fost alarma continuă sub zodia căreia se aflau străbătând teritorii vrăjmașe, tenebrele acelea ar fi părut că se află sub o vrajă a Escăi, zeița luminii lunare.

— Noaptea devin tot mai lungi! bombăni Karre având silă față de întunericul nesfârșit care osândeia iarna deja aspră din satul său din ținuturile lochlann.

— Nouă ne prinde bine. De aceea și călătorim pe timp de noapte. Conan porunci o oprire, și toți încremeniră ascultându-l. Asta se repeta nopți în șir, se pierdea timp, dar Străinul le zicea mereu că nu puteau risca să fie surprinși.

Figura se mișcă printre tufișurile codrului de stejari și pomișori ghimpoși, se azvârli spre stânga și apoi, în zigzag, străbătu cărarea urinând nervos pe lângă copitele cailor. Cu un zgomot suspect de frunze răvășite, grăsunul viezure îi fixă uimit descoperindu-și dinții și arătându-și prada încolțită: o broască cât toate zilele. Se învârti căutând deschizătura viziunii, învălmășită de galerii și căi de fugă, că nu le puteai ține contul. Cathbad îl învățase să observe cu atenție viezurii deoarece erau foarte iscușiți în folosirea adăposturilor deja existente, chiar și pe cele de sub un deal întreg, care puteau duce la vechi morminte îngropate.

Își reluară drumul călare, îmbrăcați în mantii închise la culoare, cu falduri largi. În punctele cele mai primejdioase, atunci când zăreau lumini de tabără militară, coborau să căptușească potcoavele cailor. Continuă cu luare-aminte și-n noaptea aceea, căutând să se țină cât mai departe posibil de hotarele nemezilor și partholonilor. Nu era greu să te rătăcești înconjurat de beznă; iar a te feri de străvechii vrăjmași nu însemna să înlături primejdiile, fie că era vorba despre paria sau tâlhari de pripas. Pentru a nu încălca anumite hotare, în noaptea aceea ar fi urmat să traverseze pentru prima oară un teritoriu de dealuri înalte, cale obligatorie, dar celor mai mulți necunoscută.

Legănatul calului la pas era hipnotic și, închizând ochii, părea că pășește punându-și pe pământ propriile copite prin covorul de iarbă, printre ferigi. Se auzea cucul cântând pe după dealuri, în văzduh se simțea mireasma puternică a teilor și, trecând pe lângă iazuri, răsunau bufnetele broaștelor printre trestii și crinii de apă. Când primele stele începuseră să clipească, țârâitul greierilor înlocuise zgomotosul zbârnâit al bondarilor și albinelor lucrătoare. Conan admirase veverițele

cenușii certându-se pe nuci, culesese afine și cei din urmă fragi ai anotimpului prin iederă și ierburi înalte. Nu s-ar fi plictisit nicicând de acele pământuri, căci erau pur și simplu foarte frumoase, bogate în izvoare, umbroase și cu dealuri care își schimbau culoarea de la o clipă la alta în mii de nuanțe de verde, în soare, și de albastru în lumina lunii.

Mărșăluind, grupul ajunsese într-o poiană-ntinsă, motiv suficient pentru un popas cu ochii-n patru, înainte de a străbate acea bucată de drum descoperit. Iarba era deasă, dar scundă, ca și cum cineva ar fi tăiat-o de curând. Răsfrângea lumina diafană a stelelor și îmbia să te-ntinzi pe acel covor moale de un verde neverosimil. Strălucirea secerii de *rehollys* reliefa sclipirea metalelor care acopereau unele pietre de pe fundul apelor ruginoase ale râului de-alături. Totul lucea într-o răsfrângere de raze vrăjite, ca și cum s-ar fi zărit prin ochii zânelor. Și, precum zânele, fluturi de noapte și lilieci – prăzi și vânători – executau zvârcoliri și acrobații în zbor. Câteva colțuri din centrul ținutului Inis Fail nu puteau fi descrise, era nevoie să te lași dus și inspirat. Aroma aceea fără de miros pe care o avea aerul răcoros lăsă loc miresmei de iarbă cosită.

Treptat își dădură seama că stejarii și fagii erau atât de mari încât n-ar fi fost de-ajuns cinci oameni pentru a le cuprinde tulpina. Și tot așa cât vedeai cu ochii. Crengi înfrunzite își avântau vârfurile întortocheate, coborând noduroase până la firul apei pârâului, asemenea unor mâini împreunate în forma unei cupe gata să se adape. Întărită într-o deplină tăcere, iar silueta umană întinsă pe acel covor albastrui cu un fir de iarbă în gură și cu rouă pe față nu avu darul să-i uimească prea tare. Conan surâse, punând întrebarea mai mult ca salut decât în speranța unui răspuns:

— Cum de-ai ghicit că o să trecem pe drumul ăsta, maestre?

Cathbad croncăni ceva gonindu-l pe Banan și se ridică pe coate.

— Iată-l pe cel mai bun elev al meu – iertat să fiu de zei – și trebuie încă să-l aud punându-mi astfel de-ntrebări, își ridică ochii spre cer cu-nțeles. Tu erai absent atunci când Daoine Sidhe împărțeau creierele.

Ecoul provocării nu se stinsese încă atunci când Conan, Karre, Sin și escortele armate săriseră din șa cât ai clipi, învederând unii spade, alții lănci.

Cu foșnete de prădători nocturni, din copaci continuau să coboare umbre vrăjmașe care-i înconjuraseră în scurt timp, stând la adăpostul întunericului sau în spatele trunchiurilor copacilor seculari. Atmosfera deveni explozivă în câteva clipe, și Conan hotărî să câștige timp în fața atacatorilor printr-o lovitură directă și puternică a lancei cu vârful de bronz.

— N-am făcut prezentările! se auzi imediat glasul schimbat al lui Cathbad ce se grăbise să se ridice.

Cuvintele acelea îi făcură pe toți să stea pe loc. Atâtea nopți în șir de încordare justificau pe deplin reacția bruscă în fața unei amenințări.

— Îmi pare rău, continuă arhidruidul în timp ce Banan se tot învârtea să dibuie acele siluete încă ascunse, ca să se frece și el de ceva.

— Țștia sunt unul dintre puținele *tuath*-uri din spatele ținuturilor nemezilor și partholonilor care încă au mintea-ntreagă și refuză să se alieze cu Fergus și Ilan.

În timp ce vorbea, bărbați și femei înarmați cu securi cu lama de cremene și lănci de bronz înaintară în acea palidă lumină a nopții, în vreme ce copacii începeau să se lumineze de jur-împrejur unul câte unul ca într-o vrajă. Asemenea unor enormi licurici, începură să lumineze rariștea, deoarece fuseseră aprinse focuri pe înălțimi în colibe care se legănau alene, atârinate de acele ramuri gigantice. În scurt timp, totul începu să mișune de viață. Mari și mici stăteau cu picioarele atârinate sau pășeau cât se poate de firesc pe ramurile late. Treziți în toiul nopții, miriade de ochi holbați se uitau în jos, curioși să-i vadă pe cei din poiană. Stăpâneau teritoriul, de deasupra solului, la adăpost de atacurile terestre, prăzi grele pentru vânători umani și pe patru labe.

Războinicele lui Sin și fomhoire își ridicară privirile. Nu și Conan, care nu-i pierdu din vedere pe noii adversari; lăsându-se distras de vreo lumină putea fi o capcană prețuind cât viața lui.

— Aes Crann, Poporul din Arbori! îi laudă Cathbad cu un gest circular al mâinilor osoase și noduroase precum vechile toiege.

Ceea ce-i fu dat să vadă lui Conan nu era deloc încurajator. Aveau fețele încordate și uităturile crunte. Erau îmbrăcați în piei ușoare și-și legau părul, bărbile și vârfurile de lance gătindu-le cu pene de corb, fugaci cu cioc arcuit, pițigoii și, în general, cu păsări care simbolizau desprinderea comună de pământ. Bărbați și femei plini de cicatrici descărnate, arătând numărul vrăjmașilor răpuși. Străinul oftă, dorindu-și să fi fost niște adversari obișnuiți.

Cel care deținea cel mai mare număr de pene și o podoabă împletită în părul lung ca pana corbului lucios de ulei și seu se uită mai întâi la Cathbad și, la un semn al acestuia, coborî către Conan.

— Pricepe, dar nu vorbește dialectele din nord, explică arhidruidul. Acesta e Dela. După cum ți-ai dat seama e căpetenia acestui prolific *tuath*, precum și vajnic tăietor de capete dușmane. Femeia din spatele lui e Kicva, a cincea nevastă... Acum să nu mă-ntrebi și câți copii are, dat fiind că nici el nu știe. Tipul mai tânăr e frate-su, Faber. Are un lucru

comun cu tine, afemeiat ratat: cea de lângă el e Skena, o femeie-șaman, singura sa nevastă!

Dela stăruie să afle de la Cathbad cu cine are de-a face.

— Da, Dela. Acesta e chiar *Eachtrannach*, omul cu aluniță în formă de trifoi și custode al comorilor de pe Inis Fail.

Conan nu avu timp nici să se mire și nici să se ferească. Un geamăt colectiv izbucni în rândul oamenilor Aes Crann. Mulți se dădură înapoi înfricoșați de magia acelui vrăjitor. Dela își făcu mai mult curaj, stăpânindu-se cât putea, deși avea buzele palide și tremurânde. Văzând apoi că vestitul Străin nu se clintea din loc, șovăi o clipă și, în cele din urmă, își plecă un genunchi în țărână dinaintea lui, imediat urmat de ceilalți.

— După cum vezi, faima ți-a luat-o înainte, cap de dobleac ce ești! Numai tu nu mă crezi de câte ori îți spun. Numele tău plutește pe briză străbătând colibe de piatră de culoarea mierii, măguri tombale sacre și palate fortificate. Pretutindeni, hohoti Cathbad sarcastic.

Printr-un gest, Conan îi făcu lui Dela cu mâna un semn să se ridice, dar, cu toată autoritatea ce se datora rolului său social, arhidruidul grăbi sfârșitul întâlnirii.

— Foarte bine. Îmi face plăcere că există un dialog, acum că v-ați cunoscut, înțeleg, își clăti el glasul. Dar timpul e foarte scurt. *Frații* mei așteaptă și fiecare clipă ce trece poate să-nsemne o viață în minus. Dela s-a oferit să ne ajute dezinteresat... în schimbul unui convoi de sclavi lochlann, îi șopti la ureche lui Conan, alăturându-i-se în timp ce dădea ultimele lămuriri, folosind limba din nord. Faber și Skena ne vor însoți pentru a conduce câțiva dintre cei mai buni luptători care se pun în slujba noastră, ținând cont că dușmanii dușmanilor lor sunt prietenii lor. Cu Fergus și Illan avem aceleași probleme de hotar pe care le are și poporul Aes Crann. Și-acum pe cai, vă rog. Plecarea, imediat.

— Spre nemezi și partholoni, îmi închipui, întrebă Străinul încă uimit.

— Greșit, căpățână goală! Ce crezi că fac eu pe-aici? Am venit cumva să caut sprijin militar? Așa ceva găsesc cât vreau la *tuath*-uri mai la îndemână și mai puțin sângeroase. Nu. Caut in-for-ma-ții! scandă el cuvântul. Acești simpatici tăietori de gâturi sunt cele mai bune iscoade de pe Inis Fail. Sau cel puțin cele mai avizate. Un clan de curioși, ce mai! E un dar îndoielnic pe care și-l transmit din generație-n generație. Așa că ar putea ști și unde sunt închiși *frații* mei. Și vă mai spun că e timpul să nu ne mai gândim la ghearele de urs așa cum le concepeți voi, dădu el pîtenii calului. Ne îndreptăm spre mare, urlă el în noapte în timp ce feluritele grupări se grăbeau să urce în șa și să-l urmeze, nu foarte convinși.

Capitolul 22

Îi prinseră zorii în ținutul prietenos, dezvăluind un cer senin și însuflețit. Ultima parte a traseului o făcură ziua, fără să-ntâmpine vreo primejdie. Podișul de rocă acoperită de erică și peisajul aspru și greu accesibil de pe ultima creastă muntoasă se împlânzi treptat, descrescând spre păduri de rododendroni și pârlouage năpădite de mușchi roșiatic, populate de pocnetele cocoșilor sălbatici, șuiatul vidrelor și bățile de aripi ale bătlanilor. Vegetația se sfârși și, clară și precisă, apăru în zare linia de apă a oceanului, prevestită de zbuciumul valurilor în golful nisipos, față-n față cu stâncile abrupte.

Cathbad nu-i spusese nimic, dar Conan recunoscuse destinația chiar înainte de a fi ajuns aici. Poate panorama oferită de ocean, poate bucuria acelui soare văratec de pe urmă după nopți și nopți de marș, poate iluminarea că mergea pe urmele unei amintiri, ale unei amintiri neasemuite, îl făcură pe Conan să slăbească frâiele lansându-se urlând în galop într-o cursă nebunească, mai întâi pe acea pajiște întelenită, zburând pe deasupra opreliștilor, până aproape de coastă, în vraja lungii plaje albe și necălcate de picior de om, luând în piept briza marină, mirosul de sărătură și țipătul pescărușilor. Se simți totuna cu animalul, călărind, în cele din urmă, cu totul relaxat din pricina oboselii pe care o simțea în oase. Era un lucru pe care Conan izbutea să-l facă mai greu, deoarece avea tendința să facă uz de forță; femeile însă, mai sensibile și mai ușoare, călăreau mai bine decât bărbații. Gwynedd era în acest sens o pildă vie.

Toți ceilalți îl imitară, arătându-și bucuria de a trăi și aruncându-se în mare încă îmbrăcați. Care răcnind, mânuind spada și aplicând lovituri talazurilor neînfrânte amintind de Primul Popor, care aruncându-se de pe cal într-o vioasă amestecătură de stropșeli, hohote și zarvă. Micul Karre însă era cât pe-aici s-o pățească; în învălmășeala de trupuri se trezi scufundat sub firul apei și, încă odată, în primejdie de a se îneca.

Atunci când Conan domoli hăturile oprindu-se, se sprijini de greabănul calului cu mâinile-mpreunate, fixând limba de nisip ce-i lega de țința lor datorită mării scăzute: *crannog*-ul. Încercă să-l uite, dar zvâcnetul de emoție al inimii deveni de nestăpânit atunci când imaginea chipului perfect al Fidelmei alungă orice altă amintire din mintea sa precum un uragan care ar fi măturat orișice lucru într-o încăpere.

— Maestre, în ce fel puteau să afle de sosirea noastră? întrebă

Conan.

— *Arta gramaticii* va să servească la ceva, nu? folosi obișnuitul său eufemism pentru a desemna magia.

Insula artificială era mult mai mare decât ar fi părut la prima vedere, cu un labirint de colibe pe care nici un tâlhar nu reușise vreodată să le calce. Cathbad spunea că cei câțiva care călcaseră în locul acela cu intenția să le violeze pe acele druide și să le fure comorile nu se mai întorseseră înapoi vreodată, traversând direct limba de nisip zisă *Tech Duinn*, adică *Casa o Dunn*. El locuia pe Insula Morților care, invizibilă pentru cei mai mulți, se arătă în ceața joasă la orizont, nu foarte departe de *crannog*, dincolo de un tainic pasaj printre stânci. În acel loc unic nimeni nu-și spunea pe nume, ci doar „soră“, mirosul de sulf al emanațiilor vulcanice care țâșneau în centrul așezării furnizând apă caldă cât era anul de lung, fiind considerat simbolul misterului fără dezlegare de pe Inis Fail. În jurul lui ardeau focurile sacre ale lui Bel, rugul original din care orice flacăra fusese aprinsă.

— Băiete, să nu glumești niciodată cu cele de-aici, îl preveni Cathbad. Sunt în măsură să dezlănțuie furtuni, să provoace molimi și să omoare dușmani prin simple blesteme.

Dormiră jumătate de zi pe podeaua de lemn încălzită de soare, în colibele lacustre, despărțite de uscat.

Fuseseră primiți de bătrâna preoteasă slabă precum un scoruș sălbatic, pe care o ținea la braț Cathbad. Femeia cea sobră își încredințase oaspeții tot atâtor druide înveșmântate în lungi, dar foarte simple haine preotești; cu ochii plecați le arătară încăperile spartane, dar uscate și bine-ntreținute. După care atât ea, cât și Cathbad se făcură nevăzuți.

Încercând să reconstituie prima vizită, Conan își aduse aminte că adevăratul nume al acelei femei vârstnice era Fidelma, trezind în el îndoiala că, prin magie, ar fi fost vorba despre aceeași splendidă fecioară pe care urma să o cunoască, câteva ceasuri mai târziu, în deplină tinerețe. Din cele ce știa, putea fi chiar fiica preotesei înseși. Nefiind însă sigur, se feri s-o întrebe în legătură cu presupusa, dubla ei identitate.

Tuturor le era foame. La cină li se oferi miel fript însoțit de un sos deosebit cu mentă, cu care trebuia să te obișnuiești. Înainte însă de a mânca, Conan își îngădui o baie în asfințit, în clipa în care apa era mai caldă după ce absorbise razele soarelui o zi întreagă. Era un mic lux, dacă nu altceva, ca să-și îndepărteze murdăria și sudoarea zilelor de marș. În seara aceea ar fi urmat să discute despre viitorul ținutului Inis Fail, despre soarta care ar fi fost alta cu ajutorul Fidelmei și a

cunoștințelor ei. Era mai bine să-și elibereze mintea înainte, scufundându-se-n apă. De-a lungul nevăzutelor cărări marine care gravitau în jurul aceluia mic vulcan liniștit, scufundat în centrul satului, se formaseră izvoare naturale de ape călduțe. Apusul de soare stacojiu schimba culoarea elementului lichid din verde în roșcat, creându-ți senzația înfiorătoare că te îmbăiai în sânge.

Și, pe neașteptate, i se adevăra ceea ce gândurile sale ascundeau.

Curentul îl despovără pe Conan de necurățeniile odată cu îngrijorările ce le avea în privința viitorului. Coborî spre fundul apei și se ridică din nou, se scufundă din nou în penumbră și culese o cochilie, moment în care văzu o coadă groasă de pește zbătându-se în timp ce dispărea în neantul de tenebre al oceanului. Strigă din instinct sub apă, scoase capul deasupra apei ca să-și tragă sufletul, stârnind valurile și aruncând priviri de jur-împrejur, spre a-și da seama de primejdie, eventual să se apere.

Apoi o văzu.

Senină, aeriană, nepăsătoare.

Da. Putea cu adevărat să spună că i-a fost dat să vadă o zeiță. O zeiță în carne și oase înotând înspre el și surâzându-i. Își mișca brațele lungi sinuoase, unduindu-și capul cel frumos cu păr lung blond-arămiu. Apăruse din neant. Nimeni n-o văzuse în ziua aceea. Dar Conan încercase deja din proprie experiență haloul de mister care-o-nvăluia pe tânăra Fidelma. Pielea daurită de soare, carnația lucioasă, surâsul alb și perfect, pomeții înalți și ochii limpezi ca apa lagunei. Doar scrutând adânc acei iriși părea că în acel golf ar fi înotat niște umbre cu contururi neliniștitoare. Ochii violeți ai Străinului deveniră două fante în timp ce fețele lor se atingeau fără să-și spună vreun cuvânt. Apa se liniști, chiar și vălurilele acea domoală se potoli.

Printr-o zvâcnire din șaolduri se ridică deasupra și sânul îi ieși elastic din apă întâmpinându-l pe Conan. Îl îmbrățișă cu ardoare, încleștându-i-se goală de jur-împrejur și, în timp ce amândoi se scufundau, îl sărută.

Fata aceea trebuie să fi avut otravă pe buze, nu exista altă explicație, își spuse bărbatul. În magica poțiune a aceluia sărut imaginile lui Gwynedd, Owain și Tyren i se perindară prin fața ochilor. Dar totodată dorința pentru acea ființă vrăjită și fermecătoare se dovedi tot mai puternică. Stârnit peste puterile lui, Conan începu să lupte. Împotriva lui însuși. Dădu s-o îndepărteze pe Fidelma, dar ea se topi cu o clipă înainte de acea îmbrățișare dezarmantă și profundă precum sufletul.

Ieșiră din apă.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, se îndepărtă și-i surâse liniștindu-l.

Pricepu că Străinului, stăpânul comorilor de pe Inis Fail, bărbatul care știuse să cucerească un regat, îi era temă. De ea și de el însuși, de sentimentele care le încerca și care îi sfâșiau sufletul. Se apropie din nou de el cu blândețe, și sărutarea de data asta fu cu totul altceva. Catifelată și duioasă, având mirosul mării și ținând locul a mii de cuvinte de fericire pe care trupul său o făgăduia.

„Un *Ri* are dreptul suprafiresc să se-mpreuneze cu o divinitate”, răsunau în mintea lui Conan cuvintele lui Erin. Și el n-ar fi putut să-și închipuie o creatură mai frumoasă și mai atrăgătoare merită iubirii.

Sărutările acelea depășiră orice-nchipuire.

Conan înțelese că e gata să cedeze. Acel contact carnal îi exalta fiecare simț al trupului până în străfunduri, dezrădăcinând ceva ce nu ieșise la iveală nicicând. Simțea cum se scufundă, ca și cum s-ar afunda în apa calduță a lagunei.

Ea avu o tresărire, își desprinse buzele și-l îmbrățișă într-un gest definitiv și disperat. Apoi își depărtă chipul și îl fixă în ochi. Ochiul ei străluceau, dar erau cumva lacrimi sau picături de apă ceea ce-i picura din lungile gene rostogolindu-i-se pe obraji? Țâșni de lângă el și dispăru sub apă, înotând spre scărița de lemn a sălașului lacustru din apropiere cu o iuțeață nefirească. Se cățără și trecu de pragul primei colibe în timp ce Conan se apropia înotând din greu.

Fidelma reapăru la marginea punții, dreaptă și sobră, cu frumoasele ei picioare bronzate. Părul cel lung îi lucea căzându-i pe umerii goi ca o cascadă arămiu-roșcată, învăluită într-un veșmânt de un croi nicicând văzut, de un verde smarald precum ochii ei.

— Nu suntem în stare. Amândoi. Nu pot să-i spun lui Gwynedd, așadar tu vei fi cel care-i va transmite că acesta e adevăratul meu dar de nuntă pentru ea.

Focul ardea binefăcător și grupul se adunase la masa de seară, în jurul mesei scunde, într-una din colibele principale, mai încăpătoare.

— Ați făcut bine să vă refugiați aici. Noi n-am fost afectate de răpirea atâtor oameni: nimeni nu are îndrăzneala să-și bage nasul aici; se tem prea mult. Dar prin ceea ce mi-ați spus, ajutorul meu va fi mai mult decât atât. Avem datoria de a ne salva *frații*, spuse bătrâna preoteasă adresându-se grupului cu voce gravă, marcată de durerea pricinuită unor nevinovați. Din descrierile pe care mi le-ați dat, cred că știu unde sunt. Cunoscut locul. O să vă dau câteva druide de-ale mele pentru a vă călăuzi. Locul însă e accesibil doar de pe ocean. De aceea se și numește Insula de sub Mare...

Capitolul 23

Zorii se arătară din nou, vestind o zi radioasă de care trebuia să te bucuri ținând cont că nu mai era mult până la anotimpul ploilor. Înțepenit de nopțile albe petrecute călare, Conan își dezmoști oasele precum un câine bătrân care se scutură de pureci. Era prima zi după luna plină. În dimineața aceea și în acel loc avea o întâlnire. Închise ochii pentru a degusta visul mirific și imediat îi reapăru chipul Fidelmei. Clătină din cap ca și cum l-ar fi alungat într-un stup de albine, ieși afară-n soare, cuprinse din priviri orizontul mării și avu o altă viziune la fel de mirifică.

Cea care pentru fomhoire fusese creasta plină de negi și solzi a unui monstru marin ce împrășca otravă, pentru preotesele de pe *crannog* deveni un motiv de mărunță mirare. Recunoscură aripa animalului care înota fără să se apropie de golf; știau că nu-i plăcea apa prea caldă a izvoarelor sulfuroase. Drept care deciseră să-i iasă în întâmpinare ca să se zbenguie-mpreună, înotând îndelung spre larg, depășind linia de nisip aproape ștearsă de marea înaltă a Insulei Morților din insulele *Tech Duinn*.

Înaintând pe punte alături de Cathbad, bătrâna preoteasă le aruncă o privire amuzată tinerelor care se îmbăiau, deloc curioasă sau impresionată văzând în depărtare monstrul. Vorbea cu arhidruidul:

— Sunteți destui. Fetele mele sunt în stare să vâslească pe pirogile pe care le vezi acolo în fund trase pe mal, zise și arătă spre niște ambarcațiuni primitive scobite în trunchiuri de ulm. Dar restul? Armele, caii, hrana...

— Aveți nevoie de ajutor? îi întrebă un glas ascuțit într-un șovăielnic dialect fomorian.

Conan îi recunoscuse timbrul încă înainte de a-l vedea pe bărbat; își întoarse brusc privirea. Îl întâmpină surâzând: întâlnirea fusese onorată cu precizie.

Olvik li se păru tuturor mai curând o arătanie decât o ființă în carne și oase. Cu hainele learcă stătea așezat comod pe punte, rezemat cu spatele de o colibă a *crannag*-ului.

— Am profitat de neatenția paznicelor voastre în timp ce se uitau la acel monstru marin care se ține după noi încă de la Toraigh, adăugă liniștit. Am făcut și eu o baie, dar apa voastră pare caldă precum supă! Înțelese că nimerise ținta exact în centru, deoarece bătrâna preoteasă păru uluită că un intrus putuse să ajungă până în acel punct. Olvik își nuanță povestirea cu diplomatie. Am reușit s-ajung numai fiindcă

privirile voastre erau ațintite în altă parte, iar eu eram singur. Ce primejdie poate reprezenta un biet bărbat singur între atâtea femei?

Buzele femeii se încrețiră într-o jumătate de surâs, imediat stins de ceea ce-i fu dat să vadă în clipa următoare.

Cu fălci din care țâșneau limbi de foc, figura cioplită de la proră a unei „nave lungi” lochlann se ivi din spatele promontoriului. Urmată la mică distanță de o navă asemănătoare, se îndreptară spre apele domole ale lagunei.

— Ah, uitasem. Escorta mea, spuse nepăsător lochlann-ul. Am sosit în noaptea asta. Precaut din fire, am luat două. Știind de Conan și Cathbad că strâng oameni, am hotărât să fiu... cum spuneți în limba voastră? Ah, da, prevăzător.

Străinul și arhidruidul avură rolul să stopeze alarma care se răspândise în *crannog*; cât ai clipi, preteșele Fidelmei tocmai erau gata să se apere împotriva piraților din nord. Toată lumea de pe coasta Inis Fail se temea de acest tip de apariții pe mare ca de cel mai mare flagel care ar fi putut veni; însemna două lucruri: viol și jaf.

Asigurările date de cei doi druizi de la Mur Ollamhan nu fură prea ușor crezute, și un rol de zile mari îl avu cordialitatea lui Olvik, care le convinse că nu era nici o primejdie. Nicicând nu le deschiseseră ușile numiților lochlann.

La sfârșit preteasa acceptă să trimită câteva înotătoare. Scopul lor era să-i călăuzească în punctul precis dintre stânci în care era posibilă traversarea barierei și intrarea în radă fără a pune în pericol chilele, atunci când marea ar fi urcat. A fost însă o dovadă de încredere. Dacă voiau, druidele ar fi putut să scufunde „navele lungi” cu bordajul făcut țăndări, dacă le-ar fi ademenit spre un loc fatal; și Conan era convins că într-o luptă corp la corp în apă luptătorii lochlann ar fi pățit-o rău de tot, împovărați de veșminte și arme și hărțuiți de salturile fulgerătoare ale unor creaturi care păreau a fi acvatic.

Toți așteptară cu sufletul la gură până ce bariera submarină de stânci ascuțite precum tăișul spadei a fost ocolită. Conan urmări cele două *hafskip*-uri cum încetează să se lezene în apele adăpostite. Erau mai domoale, mai late și mai încăpătoare decât *skeid*-urile sau *drakar*-urile, navele zvelte și iuți, cu pescaj mic, mai puțin ca înălțimea unui bărbat și lungi de aproape douăzeci și cinci de pași, potrivite pentru bătăliile pe mare și abordaj. În schimb, vasele comerciale cărau obiecte de troc: piei și cuverturi moi, colți de narval și de morsă, grăsime și, firește, sclavi. Olvik explicase că era posibil de imbarcat și cincizeci de luptători înarmați, iar în legendele gennti erau cunoscuți sub numele *knarr* tocmai din pricina groazei pe care o răspândea hoarda de bărbați

răcnind când dădeau năvală afară din cala lor. „Navele lungi”, scuturile rotunde pe o latură și pe alta a navei, pânzele pătrate prevestind moarte și distrugere, de data asta fură primite cu ovații: erau soluția problemei de transport, pusă la punct cu Străinul încă înainte de a pleca.

Din larg se apropiară fetele care se întâlniseră cu animalul marin. Scoteau strigăte de bucurie stropindu-se cu apă. Era limpede cât de mult se bucuraseră de acel contact cu universul marin.

— E o femelă, soră... strigă prima în direcția bătrânei preotese fără să-i zică pe nume, așa cum prevedeau regulile. E blândă ca un pui. Vine de departe, din nord. Și-a părăsit turma ca să vagabondeze, liberă. S-a ținut după corăbiile lor zile-n șir... Se întrerupse și privi spre *crannog* ca și cum ar fi căutat ceva. Asta fiindcă pare să aibă o slăbiciune pentru... lăasă fraza neterminată, fixându-l pe *Eachtrannach*. După care se-ntoarse brusc: Pentru el! Îl arată pe Magmor, râzând amuzată cu o clipă înainte de a se zvârli din nou în valuri.

Gigantul negru pricepu. Jena îi fu intuită după gesturi; că ar fi roșit se putea doar presupune, dată fiind culoarea pielii care ascundea orice nuanță.

Fățîșu lui timiditate le încurajă pe druide să se apropie în grup atunci când ieșiră din apă. Nu văzuseră nicicând un bărbat atât de înalt și de masiv și, mai ales, cu carnația aceea ca abanosul. Îl atingeau trecându-și mâinile pe pielea lui neagră, mirosindu-l chiar; iar el, mai mare de trei ori decât fiecare dintre ele, se retrăgea asemenea unor coarne de melc, fără să știe cum să reacționeze.

Dimpotrivă, Karre dădea semne de oaspete neobrăzat. Gol pușcă, piticul albinos, cu pielea deja înroșită de-a binelea de soarele pe ducă, intra și ieșea din apă ca un copil, aruncându-se neconținut în laguna calduță. Era fățîș stârnit la vederea tuturor acelor fete, și neobișnuita zăpăceală a acelei zile ar fi putut să tulbure echilibrul sever al acelei comunități.

— Ar fi mai bine să plecați cât se poate de iute, propuse bătrâna vestală.

Conan însuși fu de acord, deși cu durere-n suflet; brațul său schilod începuse să-l doară ca și cum s-ar fi ars. Exact acolo unde Fidelma pusese mâna prima oară când se întâlniseră.

Capitolul 24

Prora primei corăbii se îndrepta deja către larg. Cathbad se uită pe furiș la elevul său preferat în timp ce încerca cu disperare să arboreze o expresie cât mai normală a feței marcate de tristețe.

— Totul e sub control, tinere seducător?

— De data asta era fermecătoare și tânără precum în visul meu, Cathbad. Între ei n-a fost nevoie de alte precizări: amintirea precedentei călătorii la *crannog* era încă foarte vie în mintea fiecăruia. Ar putea să fie fiica... Poate că e o altă Fidelma... murmură pierdut și-ntors pe dos.

— De ce să gândim mărginit? Totul e permis, dacă nimic nu există! cugetă arhidruidul râzând pe sub mustăți.

Călătoria pe mare a fost o desfătare pentru lochlann-i și un coșmar pentru celți. Cei dintâi dădură pe gât carafe de *meddu* și *nabid* încontinuu; ceilalți își vomitară până și sufletul. Bărboșii luptători genți cu fețele-nroșite cântau cât îi țineau jocii, voioși și răgușiți de băutură, cântecul *Audumlei*, apoi înșfăcau vâslele intonând o litanie de mulțumire către regina Asa, mama tuturor legendelor lor.

— Vremea e superbă. Așadar suntem pe placul zeilor, își dădu cu părerea Olvik în timp ce apele calme ale *crannog*-ului erau deja departe.

Celții își holbară ochii: soarele era acoperit de nori zdrențuiți împrăștiați de un vânt care stârnea jeturi de sărătură destul de puternice astfel încât corăbiile să nu poată înălța pânzele de teamă să nu li se frângă catargul.

Cu toate astea, lochlann-ii n-aveau nici o neliniște.

Legănarea și ruliul în largul mării zdruncinără stomacurile celților, ceea ce copitele cailor imbarcați făcură cu bordajul din lemn de mesteacăn. Magmor, singurul care nu avea rău de mare, alături de oamenii lui Olvik, nu mai prididea cu potolirea cailor priponiți. De îndată ce truda de supraveghere i-o îngăduia, se arăta la marginea corabiei ca să arunce bucăți de merluciu și sardine enormei creaturi marine care-l urma.

Scoțând jeturi de apă prin orificiul de respirație, se arunca descriind sărituri tot mai înalte, în timp ce înghițea din zbor hrana. Călărea valurile ca și cum ar fi căutat ceva; țâșnea pe dâra lăsată de corabie ca și cum ar fi vrut să prindă din urmă un val nemaipomenit, pe care să-l călărească, un val perfect. Părea fericită. Iscușința ei consta în a sălta cu burta-n sus, oferindu-și pântecul căldurii razelor solare. O umbră

mastodontică și fără scăpare de iute, care ieșea din apă precum un spectru și fără o dungă de spumă, fusiformă și netedă ca metalul; zvâcnirea puternică a mușchilor cozii și ai maxilarului înarmat cu șiruri de dinți care se-nchideau cu un declic pe cât de sonor pe-atât de sinistru. Și-apoi bufnitura surdă, imensă, adesea pe spate, foarte aproape de laturile corabiei, stropindu-i cu spumă albă și răcoroasă pe marinarii lochlann care renunțaseră la teama superstițiilor ca să se strice de răs, uzi leoarcă de jeturile stârnite de animal. Asemenea acelei tinere creaturi, păreau să nu se mai sature. Femela întindea botul scurt și rotunjit, abia ivindu-se de la firul apei, părând să ceară de mâncare. Lochlann-ii i-o ofereau generoși, nedorind să-și atragă mustrarea Asei; monstrul acela binevoitor părea trimis direct de divinitate să-i escorteze și, de când apăruse, zeii se arătaseră prielnici: nici o furtună, nici o ploaie rece și, mai ales, nimic din ceea ce se temeau cel mai mult: ceața pe mare. Din pricina acesteia, putea să li se piardă urma, devenind niște *hafvilla*, dispăruți. Capetele feroce care le împodobeau prorele slujeau tocmai la alungarea spiritelor nefaste aducătoare de negură. Apoi, somnul le era bântuit de coșmaruri cum ar fi *gardurile de apă*, un fenomen straniu prin care valurile din largul mării înconjurau corabia din trei părți ca niște ziduri de care n-ar fi izbutit să treacă. Pentru lochlann-i, a numi acele cuvinte însemna să devină imediat nervoși, improșcând cu mahnite cuvinte ofensatoare.

În acel moment cele două *hafskip*-uri erau aglomerate: Conan și câțiva luptători de elită fomhoire, Cathbad și Banan, Sin cu ale sale Geal Chossach, câteva druide de pe *crannog*, Faber cu Skena și o mână de persoane din rândul Poporului din Arbori, Magmor, Olvik cu a sa gardă de elită, plus caii, armele și ceva hrană.

Unul dintre bărboșii lochlann-i se giugiulea de zor cu o „femeie liberă”, o luptătoare a lui Sin, sub ochii tuturor. Îi căzuse cu tronc și îi făcuse curte tot timpul. Până când își dăduse seama că îl luase în răs, făcându-l să-și piardă timpul până la apusul soarelui numai de dragul de a fi curtată; în realitate ar fi acceptat pe loc propunerea. Totuși, înserându-se, se refugiaseră într-un ungher al corabiei pentru a câștiga timpul pierdut, și gemetele lor deloc discrete se auziră chiar și în cea de-a doua corabie, până ce ceilalți, sătui să fie deranjați de astfel de gemete, îi potoliră cu niște găleți de apă, mai ales că nu lăsau oamenii să doarmă acea fărâma de timp între două schimburi de gardă.

— Bărbatul acela este *otrăvit de magie*, spuse Olvik în întuneric; nici el și nici Conan nu vor reuși să adoarmă, gândindu-se la expediția de mâine.

— Otrăvit? Celtul se arată nedumerit.

— Magia acelei luptătoare. Se comportă ca un tâmpit și obsedat de a se bucura de nurea ei, chiar dacă, de fapt, a avut cu forța duzine de femei și sclave de când îl cunosc, răsă încântat cu acel straniu simț umoristic al genții-lor.

— Tu nu râzi, Străinule? întrebă în timp ce ținea pe linia de plutire prima corabie, manevrând o vâslă de direcție, care, înnodată cu rădăcini de pin la marginea pupei, sluja drept cârmă. Văzând că celălalt ridica din umeri, scuipe peste punte: Ești prea îngrijorat, prietene. Ai luat treaba asta prea în serios. Ar trebui să fii oleacă mai vesel. Căci oricum s-ar desfășura lucrurile, nu vom supraviețui...

Conan își arcui o sprânceană întrebător:

— Toți ne naștem ca să murim, nu? Așa spune și religia voastră. O să ne reîncarnăm și o să murim din nou. Prin urmare, dacă murim azi sau mâine e vreo deosebire?

Olvik, ca toți cei din stirpea sa de skeld, se născuse pe mare. Dacă nu naviga prin locuri cunoscute, ziua se orienta biziindu-se pe o bună cunoaștere a soarelui și a curenților care aduceau material detritic de la țărm. Pe-ntuneric avea doar luna și stelele, în nădejdea că nu ar fi fost o noapte covârșită de tenebre sau, și mai rău, de furtună. Se folosea de ancore de plumb pentru a afla pasajele printre stânci spre golfuri interioare și învățase să se slujească de simțul orientării porcilor atunci când se îndrepta spre larg. Avea mereu la bord un purceluș de lapte, sigur că, adulmecând și din instinct, ar fi grohăit și ar fi dat din picioare spre o coastă pe care oamenii n-ar fi văzut-o decât mult mai târziu.

Nobilul genții era atât de sigur pe sine, încât Conan începu să se relaxeze, având încredere în iscusința de cârmaci a acestuia. Din largul mării putea să-și îngăduie luxul să admire Inis Fail dintr-un punct de vedere privilegiat și neobișnuit, aruncându-și privirea pe deasupra golfurilor, estuarelor, terenurilor nisipoase și micilor insule năpădite de vegetație, punctând cu o notă de culoare pânda întunecată a oceanului.

Navigară o zi și-o noapte, până ce una dintre druidele Fidelmei care-l ajutase pe Olvik să țină direcția cea bună în noaptea cu stele arătă timid spre ceva. Pe neașteptate, Karre scoase un strigăt arătând cu degetul spre răsărit, și toți luptătorii își întoarseră privirile. În prima lumină de dinaintea zorilor se vedeau clar ghearele ursului.

Celții șoptiră înfricoșați:

— Insula de sub Mare.

— Cea mai mare greșală ar fi să ne oprim! șuieră Conan încruntat în timp ce-l trăgea la loc pe micul Karre de pe figura cioplită de la proră, spunându-i să tacă. Cu siguranță au iscoade pe insulița aceea. Și ei vor cu tot dinadinsul să nu fie văzuți. Dețin prizonieri importanți, drept care

nu vor să bată la ochi. Iar noi o să-i facem să creadă că nu i-am văzut! O să ne continuăm drumul dincolo de promontoriu înainte de a acosta și de a reveni pe jos. Dar atât timp cât trecem prin fața insulei, vor trebui să creadă că suntem o bandă oarecare de tâlhari genți.

Pentru o clipă se auziră doar țipetele răgușite de pescăruși și clipocitul vâslelor lovind ritmic apa, răsuflarea grea a vâslașilor și zdruncinarea talazurilor de marginea prorei. Apoi, odată ieșiți din raza vizuală a santinelelor, acoperiți de profilul muntos al promontoriului din preajmă, chilele celor două *hafskip*-uri răzuiră prundișul țărmlui în lumina șovăielnică a lividei dimineți.

Deși cele două corăbii nu-și sfârșiseră bine acostarea la țărml nisipos, Conan, Faber, Skena și agili oameni ai arborilor porniseră deja pe jos în cercetare, călăuziți de druidele de pe *crannog*, singurele care cunoșteau insula aceea aflată la o azvârlitură de băț de promontoriu. Timpul se înrăutățise rapid; grămezi de nori plumburii veneau dinspre mare, joși și iuți, în timp ce un vânt aprig transforma în gheizere spuma de pe creasta valurilor de culoarea ardeziei.

Olvik alese o tactică precaută care dăduse întotdeauna roade în incursiunile de război. După plecarea cercetașilor, rămânea să observe vasele de pe teritoriul dușmanilor; mai întâi urmau să debarce cei mai buni războinici, pentru a ocroti de eventuale atacuri grosul expediției: arme, cai și provizii.

Grupul de recunoaștere ajunsese în spatele primelor gărzi de pe promontoriu. Conan nu avu nevoie să precizeze nimic: Faber, Skena și ai lor erau cum nu se poate mai potriviți pentru un atac fulgerător pe la spate. Se mișcau tăcuți și sprinteni de pe un copac pe celălalt, adesea fără să mai atingă pământul, picând drept în capetele ținutelor lor, cu o precizie mortală. Cel mai greu a fost să fie convinși să comunice prin gesturi, ca să nu fie auziți, să nu ia gâtul santinelelor doar de dragul de a le tăia capul. Era vorba doar despre o recunoaștere, atacul urma să fie dat împreună cu ceilalți pentru a fi răpuși toți odată. Altfel, temnicerii din adâncul insulei și-ar fi dat seama că ceva nu e-n regulă și ar fi dat alarma; situația s-ar fi complicat și cei închiși în grote ar fi putut plăti cu viața.

Nu. Trebuia mai întâi văzut terenul. Ceea ce văzu Conan n-avu darul să-l încurajeze. Partea promontoriului care dădea spre insulă mișuna de santinele. Străinul număra cam cât degetele de la patru mâini; cel puțin cele pe care izbutise să le vadă, ascunse fiind în desișul unor arbuști care înaintau odată cu iarba până aproape de ocean. Ar fi fost greu să le vină de hac tuturor fără să se audă ceva strigăte.

Și-n plus, îi scăpau două lucruri.

Se aflau în locul poate cel mai puțin prielnic de pe Inis Fail, dar bărbații aceia de pază erau cât se poate de liniștiți. Din precauție, Olvik și Conan se prefăcuseră doar că ocolesc vârful promontoriului cu cele două corăbii continuându-și drumul. Străinul era sigur că ochi vigilenți ar fi urcat de pe celălalt versant, strecurându-se prin desișuri pentru a vedea ce au de gând și a se asigura că cele două nave pirat și-ar fi văzut de drum. Doar după o lungă așteptare, cele două *hafskip*-uri întorseseră prora, dând înapoi pentru a trage la mal pe partea ascunsă a acelei peninsule muntoase. Cu toate acestea, bărbații aceia erau mult prea calmi, și *Eachtrannach* nu-și explica motivul.

Al doilea lucru uimitor consta în stirpea lor. Luând în calcul că nu reușise să-i privească pe-ndelete deoarece erau camuflați printre tufișuri, hainele, tatuajele, felul armelor constituiau semnul distinctiv al condiției lor sociale, precum și al *tuath*-ului, în schimb păreau să nu aparțină unui clan anume, cu excepția câtorva, care păreau din sud. Erau, pur și simplu, o adunătură de etnii diverse: exilați și repudiați, paria și oameni neaparținători unui stăpân sau protector.

Întors pe plajă, discută toate astea cu Cathbad, cu Olvik și cu ceilalți căpitani.

Pe neașteptate, arhidruidul scoase un geamăt de îndată sufocat, ducându-și o mână la gât ca și cum ar fi avut o durere subită.

Conan se ridică și-l sprijini în timp ce se clătina pe picioare, întrebându-l care era cauza.

— Nu corpul meu e cel care suferă, se mărgini să răspundă cu un aer deprimat. Repede! Trebuie să ne grăbim, ori de *frații* mei se va alege praful!

Discutară și puseră la cale în grabă un plan. Ar fi acționat chiar în acea dimineață, însă întunericul nu-i ajuta cu siguranță să-i dibuie pe paznicii ascunși în desiș. Și-n plus, rămăsese prea puțin timp înainte ca dispariția primelor santinele omorâte să fi început să semene panică. Prima bătălie de început fusese câștigată – cea a încrederii. Nu știau ce anume urma să-i întâmpine, nici dacă prezicerile s-ar fi dovedit corecte, dar nici unul dintre ei nu șovăi. Druidele Fidelmei le dădură informații cu amănunte de neînchipuit, pe care doar ele le cunoșteau deoarece călcaseră pe Insula de sub Mare. Conan mulțumi zeilor de a le fi venit în ajutor cu acele femei. Ceea ce nu știa despre insula aceea erau tocmai tainele ei cele mai mari. Preotesele ar fi avut rolul principal, alături de Poporul din Arbori și de un aliat neobișnuit.

Capitolul 25

Un om cu fața însângerată fu azvârlit pe podeaua noroioasă a grotei încăpătoare, după care lepedea ce ținea loc de poartă de siguranță fu închisă de santinele. Era îmbrăcat într-o manta lungă de lână cu o glugă învelindu-i capul. Acoperământ care-i alunecă de pe craniul chel atunci când își ridică privirile rătăcite spre grupul de druizi care-l fixa buimăcit; un alt nevolnic capturat și menit să putrezească împreună cu frații săi.

Fir Droirich fu cel dintâi care îl recunoscuse:

— Cailbh! exclamă în timp ce-l ajutau să se ridice.

Druidul fomorienilor gemu de durere în timp ce era sprijinit ca să poată sta în picioare. Se holbă la el uluit:

— Deci e-adevărat... vă țin în temniță. Lăcrima. Și eu care nu voiam să-l cred pe Cathbad.

La auzul aceluiași nume se stârni parcă o rafală de vânt proaspăt în puțul acela de duhori al cavernei. Întrebările începură să curgă: care erau veștile cele mai noi din lumea de-afară, ce făcea Cathbad ca să-i salveze, dacă vestea se răspândise, dacă Eochy trimisese cercetași, dacă Conan plecase să-i recupereze. Cailbh le răspunse tuturor. La rândul lui ceru informații despre cum sunt tratați, despre cei omorâți, despre ceea ce frații săi izbutiseră să interpreteze în legătură cu stela funerară.

— Pentru nimic în lume din gurile noastre n-o să iasă nici un cuvânt, îi îndemnă.

În afara lespezii masive care-i întemnița pe druizi, într-una din ultimele peșteri apropiate de ieșire, un bărbat își punea la bătaie ultimele puteri ce-i mai rămăseseră. Era îmbrăcat în obișnuita tunică de piele dându-i la iveală brațele crestate în funcție de numărul vrăjmașilor uciși.

— E vremea să mergem, Kymon, rânji Morc ridicându-se și scărpinându-și cicatricea scârboasă de pe cap, ineputabil izvor de ură pentru fratele adoptiv.

Căpitanul său îl cercetă atent ca și cum s-ar fi uitat la o reptilă veninoasă sau la o strungă printre stânci, ideală pentru o ambuscadă. Cu toate că avusese funcția de căpetenie a gărzilor sale pe Toraigh, după ce Morc tăiasse gâtul tatălui său, uzurpându-i venirea la tronul de *Ri*; cu toate că fugiseră în aceeași barcă de pe insulă ca să scape de Conan și de aliații acestuia; cu toate că găsiseră împreună adăpost și ocrotire sub noi stindarde și participaseră împreună la sechestrarea și

întemnițarea profanatoare a patrimoniului de cunoaștere de pe Inis Fail; cu toate acestea, Kymon n-avea încredere în Morc. Până și în acel moment încerca să citească în ochii nobilului o dublă intenție. Rezultatele răpirii nu fuseseră cele scontate. Voia cumva să fugă lăsându-i pe ceilalți în mlaștină?

Morc părea să fi intuit câte ceva în timp ce își dezmoțea spinarea întepenită de umiditatea înfiorătoare din acele grote de sub ocean – o temniță atât de bine ascunsă, întrecând orice închipuire și, prin urmare, perfectă.

— Știi la cine trebuie să mă duc... E vorba despre o expediție pe care o pregătesc. Sunt așteptat, sau, mai bine zis, sunt dorite veștile mele; mă duc să-mi reazăm gâtul într-un tăiș de spadă, exageră el dramatic, chiar dacă Kymon nu credea o iotă. Doresc comorile acelea; sau cel puțin ceea ce am descoperit până acum. „Să ne mulțumim cu atât”, mi s-a spus, „important e să ne grăbim”. Morc tăcu îngândurat în timp ce-și lua mantaua. După care făcu semn câtorva luptători de escortă fericiți să părăsească locul acela. Vrei să știi ceva? Cred că prietenii noștri comuni își varsă măruntaiele de frică în fața fratelui meu vitreg, adăugă în timp ce se îndrepta spre ieșirea secretă din peșteră, o cărăruie verticală ce urca aproape o sută de pași. Un sistem de vase comunicante și blocuri de piatră perfecționa o creație a naturii, făcând-o folositoare omului, împiedicând accesul apei mării pe sus. Firește, pentru a putea ieși în aer liber trebuia să aștepți ca marea să scadă atât cât era de-ajuns să se usuce deschizătura spre acel pasaj ferit, bine ascuns vederii de *dolmen*-ul de jertfă din mijlocul unui *cromlech*, cercul de pietre sacre al religiei lor, înălțat pe acoperișul Insulei de sub Mare.

— Atunci aici se va sfârși totul? îl ajunse glasul stins al lui Kymon. Avea fața încruntată și nici măcar nu se sculase în picioare.

Morc dădu din cap fără să se mai deranjeze să răspundă, asigurându-se că are *claideb*-ul la brâu. Scurpă pe jos. Umiditatea aia sărată făcea să putrezească totul; până și cuțitele de bronz se oxidau, riscând să-și piardă tăișul.

— Și cu ăștia ce facem? stăruie Kymon arătând cu degetul mare înapoi spre druizii rămași acolo.

Răspunsul fu cel așteptat.

— Fă-i fărâme, după ce ai stors totul de la ei. La altceva nu sunt buni. Și nu e bine să lași în viață astfel de martori, mă-nțelegi? Ai timp până la următoarea lună plină: cinci, poate șase zile, porunci sever începând să se cațere însoțit de escortă spre galeriile care duceau la chepengul de piatră. Când o să isprăvești, să nu mă cauți, urlă de sus.

N-o să mă găsești. Așteaptă-mă la moară, cea cioplită cu ticăloasele simboluri lochlann... Sosise mai înainte ca marea să scadă cât se cuvenea, dar se-nțelegea cât era de nerăbdător să părăsească osânda acelui spațiu deloc prielnic.

— Și Cailbh? Îl scurtez de gât și pe el?

— Asta ar însemna să pierzi singura posibilitate de a le smulge secretul ostaticilor, obiectă Morc oprindu-se. Surâse viclean: A sosit de-abia ieri, pe neașteptate. Dar înscenarea pe care am plănuir-o pare să-i fi convins. El poate izbuti cel mai bine acolo unde toate eforturile noastre au eșuat, dacă reușește să-i păcălească până la capăt. Își lăsă capul pe spate cu un răs bolnăvicios: Sunt conștient de strădania lui. Vorbind despre ei era furios, un obsedat posedat de demonii care-i martirizau mintea. Cu greu se abține să nu-i masacreze pe cei care odinioară fuseseră *frații* săi. Ca și cum prin fiecare gest al său l-ar anatemia pe Cathbad, călcând în picioare respectul pe care aceia încă îl au pentru bătrân... Râse din nou. Nu. Adu-mi capul său ca pe un ultim trofeu. Păru să se gândească. Dar conștiința lui Morc nu era ceea ce se-nțelege îndeobște prin așa ceva. Semăna mai mult cu un sistem de a ghici gândul celui pe care îl avea dinainte, pentru a-l lua prin surprindere, a-l răpune, ca apoi să se poarte cu totul diferit. Cândva și-a răs de mine. Vreau să înlocuiesc cupa cu țeasta lui Elatha.

— Unde trebuie să ascund... șovăi s-o numească... Piatra Destinului? S-o aduc la moară?

— S-o ascunzi? rânji nobilul fomhoire. Bucata aia de piatră de rahat? Arunc-o în fundul peșterilor, în alea inundate! Și fiindcă știa că dând un ordin, o poruncă, trebuie să te faci credibil însoțind-o cu o amenințare, porunci: N-am făcut jurăminte zeilor deoarece cred doar în mine însumi, Kymon. Dar dacă mă dezamăgești, îți jur că nu vei sfârși altfel decât acești îngropați de vii! Să putrezească în vecii vecilor! Ce să fac eu cu piatra aceea?

Doar atunci Kymon sări în picioare și bombăni ceva de neînțeles la idee a enormității acelui sacrilegiu. Cuvintele nu-și găseau fluentă și nu-i alunecau afară pe beregată. Să nimicești pentru totdeauna una din comorile neamului! Se temea că va avea parte de patimi veșnice, de bezna nebuniei în Sidhe și de mâinile vinovate care-i vor putrezi până la sfârșitul timpurilor. Își luă inima-n dinți și țipă după Morc, dar era prea târziu. Acesta își reluase urcușul, aflat deja dincolo de primul colț al galeriei.

Capitolul 26

Un observator distrat care ar fi scrutat creasta promontoriului n-ar fi văzut nimic. În schimb, așteptând un semnal din partea lui Conan, stând la pândă în desiș precum vulpile în iarba înaltă, se aflau tot atâtea atacanți câte santinele păzeau acel spațiu. În bătaia brizei venite de pe mare, având grijă ca damful lor să nu le dezvăluie prezența, lăncierii fomhoire, Geal Chossach, Faber, Skena și cei din rândul Poporului din Arbori ardeau de nerăbdare, fiecare cu o țință deja aleasă, asudând la greu în speranța că victimele n-o să aibă cum să scoată vreun strigăt înainte ca tăișurile să li se înfigă în carne. Cathbad insistase să stea alături de Străin, reușind să-și păstreze calmul și să tacă tot timpul, un lucru greu de crezut din partea cuiva de vârsta lui; el, care adesea se plângea de dureri închipuite. Banan ședea deoparte, ca un spectator detașat. Olvik și garda sa de elită, împreună cu Magmor și cu druidele de pe *crannog* rămăsese de pază la corăbii.

Conan închise pe jumătate ochii și-și adjudecă ținta cea mai grea: singura dintre santinele care nu putea fi ocolită pentru a-i cădea în spate. El era *Ri*, căpetenia, prin urmare i se cuvenea; nu trimitea niciodată pe cineva să facă un lucru imposibil în locul său. Judecând după podoabe și veșminte, paznicul părea să fi fost căpitanul adunăturii. Pășea înainte și înapoi pe un traseu scurt de pământ din preajma unei bălți sărate; câțiva pași, apoi stătea jos; din nou se scula în picioare, ca apoi să se întoarcă să se așeze pe o stâncă. Nici unul dintre atacanți nu reușea să nascocoască un fel sigur de a-l elimina: nici vorbă de copaci în jur de unde să-i sară-n spate; nici vorbă de tufișuri ca să se ascundă; iar folosirea unui *aim* ar fi constrâns un atacant să se arate înaintea acțiunii, declanșând alarma.

În timp ce tensiunea creștea, atenția le fu atrasă de un fâlfâit de aripi. Tânăra cintează părea descumpănită. Își rotea capul nervoasă, sacadat, încercând să priceapă ce anume era nefiresc. Ceea ce-o silise să aterizeze pe neașteptate pe o creangă scundă părea să nu mai existe. Ochiul lui Conan fu însă mai pătrunzător. Dădu din mână și cinteza își luă zborul spre o nouă pradă numai bună de vânat. Bărbatul își apropie fața de scoarță și admiră arta mimetică a fluturului pestriț, având exact aceeași tonalitate de cenușiu ca alunul. Ochii violeti ai Străinului scânteiară.

— Să depinzi prea mult de spadă înseamnă să-ți adoarmă creierul nefolosit... Știu cum să-i vin de hac căpeteniei santinelilor, surâse sigur pe el și pe soluția găsită. Semnalul va însemna atacul meu. Nu

vreau șovăieli, căci totul va eșua.

Trebuiau să se grăbească. Fiecare clipă de zăbavă ar fi putut însemna descoperirea lor. Erau destui, gata de atac: o singură creangă ruptă, o răsfrângere a luciului unei lame, și alte lucruri mărunte care i-ar fi putut da de gol, în vreme ce timpul se scurgea în poziția aceea de stare pe loc.

Pe celălalt versant al promontoriului, feriți de orice ochi indiscret și neștiind nimic, lochlann-ii și druidele Fidelmei tocmai terminaseră o discuție însuflețită stârnită de precauția lui Olvik și de exuberanța fetelor.

— Așadar Insula de sub Mare are *două* intrări... Una pentru urgențe, care dă în mijlocul *cromlech*-ului, și o alta care pornește de pe uscat și se continuă prin galerii și grote până la peșterile de sub insulă, încheie gânditor nobilul skeld scărpinându-și bărbia păroasă. Prima se află încă sub apă, a doua e păzită de santinelele pe care Conan va încerca să le elimine...

— Deja atacul lui Conan și alor săi urmează să ia sfârșit... Nu e greu, vezi? Nici măcar pentru un genți, îl luă peste picior una dintre druide, cu inconștienta libertate a tinereții. De fapt, Olvik o fascina, dar simțea ceva distant în el și se străduia să descopere despre ce era vorba.

— Am înțeles că ați avea intenția să străbateți înot peticul de ocean care înconjoară promontoriul și să coborâți sub apa din jurul insulei, ca să vedeți dacă e posibil să intrați?

— Ești un luptător inteligent, răspunse în timp ce toate începeau să se despoaie fără urmă de prejudecăți sau insinuări.

— Dar nici măcar cei mai buni oameni ai mei n-ar reuși să facă acest lucru înot... obiectă nobilul skeld.

— Noi da, râse amuzată una dintre slujitoarele Fidelmei în timp ce se arunca în apă, urmată de toate celelalte.

Magmor șovăi îndelung, cu ochii holbați, între reticență și curiozitate. Ezită o clipă, apoi se decise să-și vâre capul sub apă încercând să identifice fetele care se îndepărtaseră înot. Când ieși la firul apei avea o expresie îngrozită pe care Olvik n-o va fi uitat atât de ușor: cea a cuiva care abia văzuse aripile daurite ale Poporului Vărit de pe Sidhe.

Conan se trânti în iarba rară, împrejmuit de măcăcini de păducel. Tocmai urma să se deplaseze în spatele țintei înaintând pe coate, când mâna osoasă a lui Cathbad îi clătină umărul. Străinul îi adresa o privire interogativă, iar arhidruidul arătă spre centrul Insulei de sub Mare.

Altarul jertfelor nu se ivise încă în întregime din resacul mării în

curs de scădere, dar ceva sub el începuse să se miște: cineva părea să se grăbească foarte tare pentru a face o baie îmbrăcat. Trei figuri de bărbați se iviră de dedesubtul enormei lespezi, bucurându-se de soare și dezmoțindu-se ca și cum și-ar fi uscat oasele, mai degrabă decât vestoanele de lână. Primul își încovoie spinarea cu mâinile-n șolduri, aruncându-și capul pe spate, și Conan nu-și crezu ochilor.

Străinul își înghiți un strigăt în beregată. Revelația aceea îl frapă precum un picior în capul pieptului. Pricepu fulgerător cine se afla în spatele masacrului căci, din străfundul de Dincolo de Mormânt, nu se arătase altul decât Morc.

Cathbad îi citi gândurile prin irișii violeți, întunecați precum cerul înaintea furtunii, abia reușind să-l oprească cu forța. Nebun de furie, tânărul se străduia să-și domine mânia nicicând adormită față de criminalul acela. Bătrânul îi cuprinse gâtul cu palmele, îi scutură capul și-l ținut mut cu privirea, poftindu-l să raționeze. Un singur gest al său, și ar fi fost descoperiți.

Străinul își încovoie umerii parcă apăsăți de o greutate de nesuportat și-și acoperi fața cu mâinile, apăsând atât de tare, încât dosul acestora începu să pălească. Treptat însă încetă să tremure de furie și se liniști, uitându-se în jos spre mare.

De pe limba de nisip de la poalele promontoriului pornise o pirogă scobită într-un trunchi gros și doi vâslași străbătură petecul de mare care despărțea insula de uscat ca să-l ia pe Morc și gorilele sale. Conan se înfioră: moartea trecuse pe lângă ei. O singură bătaie de aripi îi despărțise de semnalul declanșării atacului, lăsându-se descoperiți de fratele vitreg care ar fi avut timp să dea alarma întorcându-se de unde ieșise.

— Vai de mine, șobolanii fug. Asta înseamnă doar un singur lucru... exclamă Cathbad arătându-și cei câțiva dinți.

Druidele înțelesesă că se grăbiseră prea tare după ce înconjuraseră promontoriul, deoarece îl zăriră pe Morc și piroga lui care se desprindea de țărm, iar ele erau prea aproape de țință. Se văzură silite să se scufunde în apă, ținându-și respirația. Piroga înainta chiar spre ele.

Nu reușise să le oprească, drept care Olvik își trimise un om să-i dea de știre lui Conan despre tentativa druidelor.

Când Străinul află, îl trecură sudori reci. Erau prea departe și, de sus, abia dacă se zărea o palidă răsfrângere pe dreapta, acolo unde culoarea apei se schimba din verde străveziu în ocrotitorul albastru intens, ascunzându-le vederii. Numai cel care ar fi bănuț ceva ar fi putut să le zărească.

Se scurseră clipe nesfârșite. De jos, Morc ajunsese pe mal, porunci brusc ceva de neînțelese santinelelor, îi fură aduși caii și pe-aci ți-e drumul împreună cu cei doi din escortă, dincolo de latura opusă promontoriului, spre câmpiile din sud, în interiorul ținuturilor de uscat.

Cathbad se întoarse satisfăcut, ștergându-și cu mâneca sudoarea rece de pe frunte; dar Conan deja dispăruse.

Străinul știa că are o singură posibilitate și că de succesul acțiunii sale ar fi depins soarta tuturor celorlalți. Constată pentru ultima oară mersul nervos înainte și înapoi al căpeteniei santinelelor din preajma bălții, calculă în minte clipele, răsuflă adânc, apropiindu-se de acesta fără să fie văzut, și se scufundă, nu înainte de a adresa o implorare către *Tuatha De Danaan*. Mirosul de sălciiu și rânced era nimic față de dămful scârbos care-l învălui înlăuntrul bălții, amestecându-se cu senzația de vâscos pe tot corpul. Se scufundă cam o jumătate de braț peste măsura capului și fu silit să se miște orbește pe fund preț de câțiva pași. După care rămase neclintit. Dacă prevederile i s-ar fi dovedit corecte, trebuia să se afle în spatele stâncii pe care se așeza când și când căpetenia santinelelor. Scufundat însă în mâl, Conan nu putea să fie sigur. Bătăile inimii i se accelerau în vreme ce timpul trecea. Scufundat în nămolul acela râncezit, reușea cu greu să-și audă ținta vorbind cu altcineva din șleahță; prin urmare, se opri! Toți oamenii de sub comanda lui așteptau doar ca el să-l atace pe la spate: acela era chiar semnalul. Aerul din plămâni începu să se împutineze. Capul i se învărtea de duhoare și de emanațiile ce-i întorceau stomacul pe dos, dar și fiindcă își ținea răsuflarea de prea mult timp. Simți ceva vâscos lipindu-i-se de picioare și un ceva asemănător, dar și mai mare târându-i-se pe față; era ceva tare și de o consistență unduitoare. Își stăpâni un strigăt spre a nu se da de gol, strângând din răspuțeri garda cuțitului scurt de bronz, ascuțit mortal. Simțea că se sufocă și încă nu-și auzea ținta întorcându-se spre el. Lucrul acela vâscos și viu îi pătrunse sub tunică, începând să-l muște. Auzi un zgomot clar de pași și de ramuri rupte nu foarte departe de fața lui și țâșni afară din nămol printr-o icnire din picioare și șolduri, precum un strigoi incrustat cu mâl ieșind din latrinele de pe Sidhe. Se avântă înainte, spre marea surprindere a tuturor, inclusiv a propriilor oameni care zăriseră un monstru cenușiu plin de solzi nămolosi căscând gura larg trandafirie spre a trage aer curat în piept cu disperare și holbându-și albul ochilor, în timp ce se repezea pe la spate asupra căpeteniei santinelelor.

Toți țâșniră. Într-o tăcere ca de mormânt. Doar câteva foșnete de iarbă, gemete sufocate ale celor uciși, murmurul vieții care se pierdea

în clipocitul sângelui scurs și răsuflarea muribunzilor care însoțea sufletul în călătoria sa, ieșind prin beregățile sfârtecate, iar nu prin gură. Nimeni însă nu apucă să dea alarma. Străinul simți cum i se face părul măciucă atunci când Faber, Skena și ai săi din rândul Poporului din Arbori desprinseră prin lovituri de cuțit capul victimelor, ridicându-le spre cer într-o bucurie mută. Le înșfăcă de păr ca pe niște crunte trofee de vânătoare, totodată creștându-și care brațele, care corpul, adăugând alte incizii pentru fiecare viață luată.

Conan reuși în încercarea cea mai grea; deși zăpăcit de efort și cu simțurile încețoșate, își doborâse ținta lovind-o în ceafa cu garda pumnalului și provocându-i astfel o durere de cap înfiorătoare, fără să-l ucidă însă. Cel puțin un individ i-ar fi fost de folos viu; avea încă prea multe întrebări rămase fără răspuns.

Și fetele Fidelmei reușiră să iasă din apă, confirmând faptul că intrarea din adâncuri era acum liberă, că nu existau alte intrări sub nivelul mării și că se putea intra cu două grupuri pătrunzând de sus pe sub altarul jertfelor și urmând apoi subteranele întortocheate galerii de sub ocean.

Conan încercă să-și îndepărteze de pe el crustele de noroi, dar nu prea reuși. Își scoase hainele, rămânând doar în pantaloni, dar rezultatul nu fu cel scontat. Mâlul i se strecurase peste tot. Se resemnă să îndure frigul, căci vântul șfichiuitor continua să sufle din larg, alungând nori grei și întunecați precum turme de zimbri gonind. Fetele lui Sin se uitară la el, așa despuiat până la brâu cum era, care surâzând, care râzând și minunându-se. Străinul trimise după Magmor și după lochlann-i. Nu mai avea rost să rămână ascunși acum când era de folos și intervenția lor. Nu știa ce-ar fi urmat să descopere, și nici câți vrăjmași le-ar fi ținut piept, odată intrați acolo. Dar se răzgândi, uitându-se la căpetenia santinelelor leșinată. Apoi se uită la slujitoarele Fidelmei urcând goale pușcă coasta stâncoasă; oricine în locul lor ar fi murit. Cum de putuseră să reziste sub apă atâta timp fără să respire?

Olvik dădu glas nerăbdării sale:

— Trebuie să intrăm. Dar nu va fi ușor, ăștia nu sunt toți paznicii. Ceilalți se află dedesubt. Și mi-e teamă să mă gândesc la câți pot fi și ce le pot face ostaticilor în timp ce noi încercăm să doborâm zidul lor de scuturi. O să trebuiască să-i luăm prin surprindere.

Conan afișă o expresie vicleană.

— Poate că știu cum să-ți temperez șovăielile.

Cathbad care, așa cum se cuvenea, n-avea treabă cu problemele militare, i se alătură și-și încreți buza de sus:

— Nu prea ai înfățișarea și mirosul unui *Ri*. Dar dacă te consolează,

cunosc broaște râioase mai aspectuoase decât tine și, în special, mai puțin puturoase, care s-ar împreuna bucuroase cu o asemenea mască de căcat și nămol...

— Trezește-te, prietene. Și scoate-ți pantalonii, îi șopti un glas care i se strecura în capul buimac de durere ca de pe altă lume. După cum vezi, am nevoie de-ai tăi! Căpetenia santinelelor își reveni din melasa amneziei și zări doi ochi violeți care-l fixau isteți. Demonul acela cu părul negru ca pana corbului era ud learcă și curat ca după o lungă baie în mare, dar paznicul nu înțelegea cum de putea fi acolo. Își chemă oamenii cu voce tare, dar nici unul nu-i răspunse, până când, puțin câte puțin, pricepu că era singurul rămas în viață, împresurat de zeci de indivizi necunoscuți. Și-n plus se afla pe celălalt versant al promontoriului, acolo unde urletele sale n-ar fi putut fi auzite de ceilalți temniceri din străfundurile Insulei de sub Mare. Nu făcu nici un gest.

Conan ridică din umeri.

— Cu atât mai rău pentru tine. La semnalul său, ai săi fomhoire surâseră radioși și îl ridicară cât era de greu, începând să-l dezbrace. Îi lăsară pantalonii lui *Eachtrannach* și, încăierându-se ca lupii pentru o ciozvărtă, își împărțiră între ei cele câteva obiecte personale: brățări, inele de luptător și un frumos pumnal cu mâner de os și lamă de bronz.

— Care ți-e numele? răsună precum un tunet glasul lui Cathbad.

Prizonierul avu o tresărire. Celui ce-ar fi crezut că motivul ar fi fost vederea puternicului arhidruid, santinela îi demonstrează că se înșela.

— Eu astfel de saci de bălegar ca tine i-am ciopârțit pe deșelate, șuieră închizând pe jumătate ochii. Era un asasin; nu se aștepta să fie cruțat. Scrâșni din tot corpul închipuindu-și că va primi o pedeapsă pe măsură. Dar care nu veni.

— Prin urmare, de mine nu ți-e frică, continuă Cathbad pe un ton ascuțit care insufla teamă mai curând decât amenințare. Nu crezi că pot să-ți umplu burta de viermi și să te fac să vomیți fiere până la sfârșitul vremurilor? Ține seama: asta și după moarte, pentru totdeauna și pe Tărâmul de Dincolo.

Celălalt îi răsă în față.

— Sunt Llassar, fiu al lui Cimbaoth, iar numele meu va trona în pragurile lui Sidhe precum cel care a masacrat druizii de pe Inis Fail. Mi-au trecut prin mână, le-am simțit viața scurgându-se din ei, sufletul alunecându-mi printre degete pe când se jeluiau de durere. Dar puterea lor n-am văzut-o. N-a existat niciodată. Chiar și atunci când i-am provocat și lovit, sunt încă aici, în viață. Blestemele lor sunt un fel de gâdilături. Precum bătrânele care ar căuta să mă zgârie cu unghiile

tăiate-n carne. De la mine nu veți afla nimic.

— Că ești viu e doar o idee a ta. În ceea ce mă privește eu nu văd decât un mort care vorbește, șuieră stins și crunt Conan. Ai încercat să te gândești la blestemele celor pe care i-ai măcelărit? Poate că noi suntem chiar cei pe care Daoine Sidhe i-a ales pentru a executa acele profeții.

Llassar nu izbuti să-și alunge nodul din gât, dar nu mai spuse nimic.

Eachtrannach oftă. Aveau în fața lor un ucigaș fără vreo remușcare sau frică de zei; într-un cuvânt, era o problemă. În primul rând îi fu clar care era puterea druizilor, chiar dacă nu-și dădea seama pe deplin de ceea ce avea dinainte: dovada că frica superstițioasă era fiica ignoranței oamenilor. Ceea ce subestima era adevărata știință ocultă pe care unii druizi o dețineau cu adevărat. Cathbad era o pildă vie în acest sens.

Olvik ieși în față.

— Vrei să-l dau pe mâna oamenilor mei?

Conan negă din cap.

— N-ar fi de folos la nimic, răspunse fără să se facă auzit de santinelă. E un ucigaș. Știe că e deja condamnat. N-o să te alegi cu nimic decât cu sudoare și osteneală.

— Atunci o să renunțăm la informațiile pe care le deține?

— Cine spune asta? surâse cu șiretenie într-o fulgerare a ochilor săi violeți.

Bătut măr și sângerând la unul din pomeți, cu o buză spartă, complet despuiat și legat pentru a i se aplica loviturile iscusite ale fomorienilor, temnicerul transformat în prizonier fu adus în fața lui *Ri* de Toraigh.

— O să ajungi pe pășunile de dincolo de al Nouălea Val cu foarte puține lucruri... încercă să-l descurajeze Conan cu un glas aspru ca un os. Nici măcar o armă care să-ți fie de ajutor în călătorie. Nici măcar o tunică. Îți închipui cum o să te întâmpine.

Cu ochiul care începea să se micșoreze de la umflătură, căpetenia santinelilor rânji scuipându-l pe Străin.

— Sunt vestit fiindcă am idei care mai de care mai atractive, nu știi? Sau te decizi să-mi spui câți gardieni ai înăuntru, continuă calm arătând spre Insula de sub Mare, sau te las să alegi: te aruncăm de pe talazul promontoriului încât să te faci fărâme de stânci, sau te dau pe mâna prietenilor mei lochlann, care se distrează legând indivizi ca tine de brațe și de picioare între doi copaci, îi doboară și pariază pe care dintre cei doi pomi va atârna jumătatea cea mai mare a corpului tău

rupt în două.

În loc de orice răspuns, bărbatul îl insultă până făcu spume la gură.

Conan lăsase capcana cea mai înșelătoare la urmă, păstrându-și calmul și siguranța celui mai puternic, adresându-i-se pe un ton cumpănit.

— Cum vrei tu... Știi oare cine sunt eu? Și știi că sunt pe placul zeilor: ai văzut alunița în formă de trifoi pe corpul meu, și-i știi bine înțelesul în profețiile de pe Inis Fail, așa e?

Celălalt arată o crăpătură superstițioasă pe chipul scofâlcit care nu trezea nici o compătimire.

— Ce-ai zice să fii halit de un monstru marin care se ține după mine pe sub valuri precum mistrețul care îl urmează pe arhidruidul meu? Arată spre ocean cu degetul mare îndreptat înapoia sa.

Celălalt abia dacă schiță un gest. În larg animalul cel negru țâșnea din valuri răsuflând prin orificiul de deasupra capului.

— O să fii mestecat ca o pulpă de iepure, cu carnea fărăme puțin câte puțin. Un sfârșit lent în timp ce o să urlî de durere și o să-ți dorești moartea atunci când o să te-nghită bucată cu bucată...

Bărbatul șovăi, dar nu pentru mult timp. Mânia dădu în clocot, dovedindu-se mai tare decât temerile sale, dar Conan i-o citise mai înainte în ochi. Ostaticul se sculă brusc cu mâinile legate, încercând să-i ardă anchetatorului său o îngrozitoare lovitură de cap în față, dar nu făcu decât să se poticnească în piedica pusă cu piciorul de *Eachtrannach*, care se sustrăsese atacului. Elanul pe care și-l luase îl făcu să rateze ținta și se prăbuși pe jos cu fața printre pietre.

Conan avu confirmarea că nu va fi ușor de convins, dar avea încă un pion pe masa de *fidehell* de jucat.

— S-o luăm de la capăt, reluă, în timp ce prizonierul era așezat cu forța în fața lui. Îți spuneam că sunt pe placul zeilor. Ți-am arătat că am un monstru marin pe care mi l-au dăruit drept escortă de onoare. Nu mai e mult până la apusul soarelui. O să te dau pe mâna unui demon care vine în fiecare noapte să-mi aducă otrăvuri și flăcări de pe Sidhe. O să-ți scoată mațele pe gură și o să-ți strivească-n picioare sufletul până o să te facă să chițai ca un purcel de lapte măcelărit în vecii vecilor. Și tu știi ce-nseamnă asta, așa e? N-o să te mai întorci niciodată la viață și n-o să mai lupți la umbra merilor în floare și a marilor focuri învăpăiate, iar sufletul tău va fi robul demonului. Pentru totdeauna.

Altă șovăială, sporită de instinctivul respect pentru acel bărbat; dăduse dovadă de forță și istețime, reușise să fie mai tare decât el, un căpitan priceput, dezarmându-l și doborându-i oamenii.

— Nu mă crezi? Conan surâse ca un lup. O să te legăm de copacul acela. Soarele a apus deja. Fii sigur, n-o să-ți fie greu să-l deosebești pe călăul de Dincolo de Mormânt. Va fi ultimul lucru pe care-l vei recunoaște.

Llassar credea că văzuse toate câte sunt pe lume: durere și moarte, bucurie și violență. Avusese la cheremul său puterea și cunoașterea de pe Inis Fail și o terciuise ca pe o brânză moale. Se simțise asemenea unui zeu. Dar cel din fața lui era ceva mai presus de orice coșmar. Dușmanii săi îl lăsaseră singur, legat de un ulm înalt ce-și profila crăcile pe cerul apusului de soare muribund precum niște mâini întinse, gata să sugrume. Uitându-se spre apus, observă mai întâi un foșnet de vrăbii care își luau zborul speriate, apoi rumoarea de pași grei în iarba sălcie și, în cele din urmă, o răsuflare puternică precum mugetul mării. Ceva masiv urca povârnișul promontoriului. Ca într-un vis rău zări la început coarnele. Se holbă către arătare și emise un geamăt de nestăpânit. Apoi își dădu seama că era vorba despre un coif, un coif enorm ce se contura pe fundal. Demonul continua să înainteze, în timp ce statura lui lua proporții tot mai mari pe măsură ce depășea dealul. Fiecare pas al său nu era niciodată cel din urmă, ca și cum profilarea acelui corp în toată masivitatea sa ar fi fost nemărginită. Era de două ori mai mare decât Llassar, și-și continua drumul. Avea în mână o secure de un soi nemaivăzut, grea și mortală, cu o tibie drept mâner și vârfuri în stare să scoată sufletul.

Era îmbrăcat în ceva de culoarea păcurii, fu uluit prizonierul. Uitându-se mai bine, înțelese că hainele erau de aceeași culoare cu pielea!

Învăluit într-o vestă de piele groasă neagră, cu brațele lui care parcă nu se mai terminau acoperite de cicatrici ca nelegiuită amintire a sute de bătălii, Magmor își sfârși cu bine spectacolul cu nimic mai prejos decât cântecele de *filid* și *cainte*, versuri și strofe, tobe și harfe. Sclipirile din ochii acelui munte de om ar fi îngrozit pe oricine, mai ales cu chipul luminat de jos în sus de o torță aprinsă pe care Magmor o ținea în mână, apropiind-o pe măsură ce înainta.

Llassar începu să urle. De spaimă, deoarece demonul negru nu se atinsese încă de el.

În clipa aceea era gata să răspundă la orice-ntrebare. Conan învinsese și de data asta. În ciuda încordării, a îngrijorării pentru soarta fraților săi, în ciuda a toate, abia de se abținu să nu râdă.

— *Când soarele asfințește, umbra face ca un pitic să pară un gigant.*

Magmor spuse asta prin gesturi, și supărăciosul Karre râse în hohote. Era singura persoană din partea căreia ar fi acceptat astfel de aluzii.

— Totul e limpede? șopti Străinul.

Cei prezenți aprobară dând din cap.

— Am pierdut deja prea mult timp. Olvik și ai săi, împreună cu Cathbad și cu Geal Chossach, vor debarca din primul *hafskip* și se vor vâri în galeria de sub altar, din mijlocul insulei. Ceilalți vor veni cu mine. Vom intra prin chepengul de pe uscat și vom străbate subterane și grote până ajungem la peștera ostaticilor. Prietenul nostru Llassar s-a căit că a lăsat atât de mulți în viață! rânji întorcându-se spre prizonier ca să fie auzit. Cunoaștem numărul gardienilor rămași pe loc. Vor fi liniștiți până mâine dimineață, când unul dintre ei va ieși afară ca o cârtiță, ca să fie înlocuit...

— Trebuie neapărat să atacăm noaptea? întrebă un fomhoire nedumerit.

— Vezi vreo deosebire? Crezi că în subteranele alea o să fie mai lumină dacă afară e zi?

— Trebuie să profităm de marea scăzută ca să intrăm. Ar putea oricând să urce din nou! interveni Olvik.

Atunci de-abia pricepu Conan motivul ciudatei relaxări a paznicilor după-amiază: mica insulă era sub apă și, prin urmare, și orice cale de fugă din grote. Nimeni nu putea să intre sau să fugă când marea era în creștere!

— Trebuie să pătrundem toți laolaltă și deodată, pentru a-i răpune apărându-ne spate-n spate cu scuturile. Cu cât mai iute vom da atacul, cu atât mai puține victime vor fi din rândul druizilor. Llassar spune că au ordin să-i măcelărească pe toți dacă vor fi atacați.

Arhidruidul își simți inima plină de durere auzind cuvintele ieșite din gura acelui ucigaș. La sfârșitul interogatoriului simțea cum i se învârt capul de amețală.

— Știm bine că sunt gata să-i măcelărească pe frații mei, vierme scârbos și otrăvitor! îl repezi arhidruidul pe Llassar. Vreau să știu *cine* vă comandă! urlă ca ieșit din minți, înaintând spre prizonier. Și nu-ncerca să mă faci să cred că e lepădătura aceea de Morc, fiindcă riști să fii tranșat de securea lui Magmor și dat de mâncare lui Banan! îl amenință cu o vehemență care surprinse prin energia pe care o emana bătrânul.

— N-o să-ți răspundă, maestre, șopti Conan fără să se facă auzit de ceilalți. Nu numai fiindcă a cam mirosit trucul cu demonul negru, ci și fiindcă nici măcar el nu știe cine se află în spatele a toate. L-am întrebat și eu adineauri, când încă tremura de frică precum o bătrână.

— Este așa cum ne-ai descris-o, maestre. Insula de sub Mare, ghearele ursului, dealul... murmură Sin vrăjită adresându-i-se lui Cathbad, cu expresia uluită a celei care simțea impactul cu mitul.

Ajunseseră pe poziții: un grup la *cromlech*-ul de pe insulă, gata să miște din loc bolovanul masiv de sub altarul jertfelor, care ascundea chepengul pe unde ieșise Morc. Celălalt, la gura subteranelor de pe uscat. Acum puteau să vadă de-aproape realitatea.

Insula aceea prizărită putea fi astupată complet de marea înaltă. Insula de sub Mare își lua de-aici numele. Ea nu depășea înălțimea unui om atunci când marea era la nivelul cel mai scăzut, iar ca lățime măsura în jur de cincizeci de pași. Cobora pe nesimțite spre apă, ca un mal nisipos și semănat cu mici pâlcuri de stânci. Deasupra aceluia *bri* marin, Cei din Vechime ridicaseră un templu de piatră înalt cât doi oameni, unul în cârca celuilalt. Stâncile care dispăruseră sub firul apei erau învelite în alge care creșteau de îndată ce veneau apele și se uscau în lipsa acestora, bătute de arșiță. Cercul, acum uitat, era compus din pietre *dolmen*, monumente celtice și un odios altar de jertfe folosit pentru a sacrifica victime. Templul dedicat lui Cromm Cruach sau lui Lir și Manannan fusese ales pentru a apărea și dispărea ca o imagine ce-ar fi fost rodul mareei. Conan își închipuia jertfele umane săvârșite de șamani pentru a căpăta prevestiri din partea victimei muribunde ținute pe acea lespede de ardezie plină ochi de ofrande votive, de sângele recent țâșnit peste alt sânge închegat pe pietrele din jur, de urletele sfâșietoare și strigătele în extaz ale vrăjitorului atunci când lichidul stacojiu îi mânjea fața. Și-apoi trupul martirizat, care era dezlegat și dat flăcărilor arzând în noapte; șamanii care se-ntorceau în bărci pe uscat, marea care începea din nou să urce și trupul care prindea să plutească, sângele împrăștiat în apa care atrăgea pești și monștri marini, în timp ce flăcările pârau, stinse de apă în volute de aburi.

Îl văzu pe Cathbad înfășurat în manta, observându-l de ceva timp cu o expresie înțelegătoare, ca și cum i-ar fi citit gândurile.

— Sângele omenesc este marfă de schimb la un templu, Conan. Ar trebui să știi. Cere-i ceva zeului tău și-i tai gâtul cuiva pentru a-l mulțumi. Dacă-l rogi pe Manannan, zeul valurilor, trebuie să verși sângele cuiva. Are o desagă din pielea unui cocor care i-a fost odinioară soție; din pricina geloziei a fost preschimbată în pasăre, continuă el mestecând un fir de iarbă. De ce mă privești în felul ăsta, tinere sceptic? Ca să capeți înțelepciunea mea în stare să citească în mintea celor pe care-i cunosc ca pe propriile buzunare, spuse el hlizindu-se în loc de orice explicație, ar trebui să dobândești știința lui

Finn mâncând alunele din nouă copaci care cresc alături de un puț pe fundul oceanului, sau de Dincolo de Mormânt. Care, ascultă-mă bine, pare să se caște chiar în viscerele Insulei de sub Mare. Râse cu poftă. N-ai cum să nu crezi: cine știe câți pescari și-au spart chilele în acele pietre când sunt scufundate...

Celții de-alături începură să geamă. Olvik și Karre, singurii lochlann-ici care pricepeau limba, au râs.

În timp ce aștepta pitit în desiș, Conan își întoarse privirea peste umărul drept, spre vârful promontoriului, la liziera pădurii de stejar, unde cinci mari șisturi de conglomerate modelate de timp, de ploi și de sărătură ajunseseră să semene cu tot atâtea gigantice labe de urs. Și se gândi cât de comice și înșelătoare puteau fi prezicerile cele mai precise. În acel moment totul căpătă un sens. Recunoscui locul ca și cum ar fi fost o incizie rupestră văzută cu ochii minții. Doar Cathbad nu fu deloc surprins; se mulțumi să privească pieziș la cei care se arătaseră mai sceptici în privința prezicerilor sale.

— Trupul nostru de umbră trebuie să se desprindă de viața sub soare, în verdeața codrilor noștri, precum păsările. Iar nu sub pământ, precum șobolanii, își umflă pieptul Faber în toată semeția lui. Refuzând ajutorul luptătorilor săi, grupul de atac abia atingea numărul suficient pentru a-i înfrunța pe paznicii rămași în adâncul insulei. Când unul dintre marii noștri arbori se usucă și moare, îl sacrificăm pe cel mai frumos tânăr și pe cea mai frumoasă fecioară, miri făgăduiți zeilor pădurilor noastre sacre, *fidne-med*, și verzilor *bri* populate de *Aes sidhe*, poporul de pe dealuri care posedă propriile *sidh*, morminte vrăjite. Cerem să ne dăruie un nou *Crann Bethadh*, copac al vieții, puternic, falnic și rodnic precum poporul nostru. Zicând acestea, senchise într-o tăcere fățișă, hrănită de teama superstițioasă de tot ceea ce nu era spațiu în aer liber și libertate, sărituri lungi printre crengi și păsări în zbor.

Skena surâse neputincioasă în vreme ce, împreună cu câțiva luptători, își lua avânt cu piroga cea mare, desprinzându-se de mal ca să se unească cu grupul lui Olvik, oferindu-se să supravegheze defară intrarea în subteranele insulei.

Conan nu reuși să-i convingă să atace și ei.

Dimpotrivă, Cathbad stăruia să vină cu el, ba chiar să le-o ia înainte. Respinse cu strigăte de revoltă faptul că are o vârstă anume, spunând cu nerușinare că avea de fapt cu douăzeci de ani mai puțin.

Olvik își înălță ochii spre cerul întunecat și fără de stele, învăluit în norii care anunțau ploaia venind dinspre mare. În timp ce fulgerele de

pe apă se amestecau cu rafalele furtunii iminente, păru să adulmece văzduhul. Clătină din cap. Lăsaseră pentru orice eventualitate primul *hafskip* ancorat în pietrele de pe țărm, asigurându-l pe al doilea de *dolmen*-urile sacre ale cercului de piatră. Dacă s-ar fi dezlănțuit vreo furtună pe ocean, riscau să-l piardă fiindcă s-ar fi rupt parâmele. Își holbă ochii privind spre baza promontoriului. Cineva din grupul lui Conan aprinse o făclie, agitând-o în întuneric. La semnalul acela răcni ceva către lochlann-ii săi și deplasară lespedea de ardezie care acoperea chepengul de la intrarea în pasajul îngust de sub altarul *cromlech*-ului. Băuseră cât cuprinde ceva *nabid* pentru a-și da curaj.

— Tu nu, Banan, rânji Olvik în limba sa guturală. Tu n-o să poți să treci. Și nu-mi arde să te țin în brațe. Tu stai de pază. Rămâi aici cu Skena și cu una din fetele Fidelmei, îl mângâie pe râtul murdar în timp ce garda de elită începea coborârea. Sunt o companie mai îmbietoare decât a noastră, ar trebui să prețuiești acest lucru, adăugă surâzând în timp ce dispărea în adâncul pământului precum o cârțiță gigantică, bărboasă și blondă.

Mistrețul lui Cathbad grohăi ceva de soiul unui protest nervos. Apoi se duse să facă de pază, începând un soi de rond de noapte în jurul *cromlech*-ului, sub privirile amuzate ale druidelor. Acestea nu păreau deloc îngrijorate de valurile care începeau să se facă tot mai înalte și care puteau să măture acel petic de pământ uscat precum o slujnică podeaua bucătăriei.

Cu statura sa mărunță, Karre coborî înaintea tuturor, chiar dacă Olvik și ai săi n-avură dificultăți în a coborî treptele săpate în stâncă netedă și întortocheată, șlefuită de eroziunea apei. Piatra lustruită învelea acea vatră care servea drept răsuflătoare peșterilor de jos, preschimbându-se adesea într-un horn îngust pentru războinicii corpolenți din nord, care, în multe rânduri, abia își strecurară umerii. Totul se schimbă atunci când Karre făcu drumul înapoi mâhnit. Lochlann-ii se blocară brusc auzind primele glasuri de jos. Temnicerii se simțeau în siguranță și stăteau cu spatele la scara strâmtă ce se sfârșea exact în interiorul peșterii principale. Piticul n-avu nevoie să vorbească; se auzi un urlet plin de durere care se stingea: un țipăt de moarte. Făcură câțiva pași înainte pentru a putea privi de sus peștera destul de încăpătoare.

Ceea ce le văzură ochii fu groaznic.

Duhoarea dulceagă a morții venea de la cadavre în putrefacție atârânănd de tavanul grotei: trupurile torturate ale druzilor răpiți de Morc și ale celorlalți mai puțin norocoși. Acolo trebuiau să rămână, ca luare-aminte pentru supraviețuitorii care nu voiseră să colaboreze în privința dezlegării simbolurilor de pe Piatra Destinului.

Unul din zbiri tocmai se repezise la un prizonier. De pe poziția lui puțin mai depărtată, Olvik reuși să înțeleagă doar semnul frazelor, nu și cuvintele. Erau trei, aveau fețe dure și ascuțite, deprinși cu sângele și moartea așa cum se cuvine oricărui ucigaș zelos. Cel care părea căpetenia avea pe frunte un semn făcut cu un fier încins, așa cum erau înfierate animalele, semn că-și trădase deja o dată stăpânul. Dar lucrul cel mai impresionant era cicatricea groaznică ce-i străbătea fața în diagonală. Îmbinată cu lumina de ucigaș din ochi, făcea din el un individ unic. Tocmai porunea o cerere de neconceput camarazilor victimei. Fusesse a nu se mai știe câta execuție.

Lochlann-ul se aplecă mai tare, trecut de toate sudorile, reușind să vadă mai clar. Îi fu dat să vadă astfel zeci și zeci de oameni, extenuați, malnutriți, deveniți umbra a ceea ce fuseseră, cu obraji scobiți și ochii în fundul capului, în pragul vlăguirii fizice din pricina a tot felul de lipsuri, violențe, a mediului toxic în care viețuiau. Erau înțelepții de odinioară, temuți și puternici, care acum se învârtteau cu privirile pierdute în neant, cu mintea pustie; plângeau ca niște bătrânele, fătăș și fără pic de demnitate. Olvik fu primul care văzu ceea ce rămăsese din înțelepciunea de pe Inis Fail – aceia erau druizii răpiți.

Călăul îi dăduse un șut în cap unui bătrân *ollamh*, care se întinsese pe jos.

— Du-te și adu-mi o pâine de secară și carne sărată! strigase la unul de-ai săi. Mi se face foame de când omor la ei.

— Unde să fie Llassar? În noaptea asta n-a coborât să facă inspecția obișnuită, întrebă cu indiferență una din santinele în timp ce ronțăia din mâncarea stănută, nepăsându-i de suferința ce i se perinda prin fața ochilor.

— O fi pe promontoriu, la lumina lunii. Orice loc e de preferat acestor subterane, rânji crestatul. Mi-l închipui lipit de gâtul unui urcior plin de *meddu*. Ce altceva se poate face aici decât să te-mbeți? Dându-i un picior, își răsturnă victima pe spate și, cu o lovitură fulgerătoare, îi înfipse lama în pântecul moale.

Urletul de durere se repetă.

Lumina diabolică din ochii deschiși la culoare strălucea sadică. Ucigașul își termină treaba cu o nepăsare învecinată parcă plictisului. Răsuci lungul cuțit de vânatoare lărgind despicătura și nimicind măruntaiele. Era una dintre morțile cele mai sălbatice: lungă, chinuitoare, o pildă pentru ceilalți.

Gemetele de agonie deveniră insuportabile chiar și pentru lochlann. Olvik își opri însă oamenii cu un gest poruncitor al mâinii.

— Nu putem să acționăm decât atunci când Conan va să-și facă

apariția prin spatele acelei stânci care blochează intrarea, șuieră. Cu un calm nefiresc se resemnă să aștepte în duhoarea ce năpădea peștera, atât de vătămătoare că-ți lua respirația. Puținul aer greu plus putoarea gunoaielor, a sângelui și a excrementelor umane devenise sufocant. Umezeala se scurgea de pe tavan și de pe pereții de stâncă, sporind coșmarul. Câteva siluete de jos începură să geamă; pradă unor vaiete de nebunie începură să-i dea ocol muribundului. Puțin timp după aceea, chiar bărbații luptători ai lui Olvik își acoperiră urechile pentru a nu mai auzi jalea aceluia loc unde moartea era la ea acasă.

De pe uscat, Conan făcu cu torța semnul convenit pentru Olvik și intră cel dintâi în alt șir de galerii. Fu mulțumit să lase în urma sa vântul rece și norii de furtună amenințatori și să coboare în acel adăpost subteran. În curând urma să-și schimbe părerea. Drumul începea cu un înțepător miros de mare, alge și sărătură. Datorită lui Llassar știau *câți* luptători ar fi fost nevoiți să răpună, dar nu știau *ce anume* îi aștepta. Fetele Fidelmei nu mai intraseră în acele galerii *de sute de ani*, spusese cu un dram de ironie. O parte din grupul lor se unise cu cel al lui Conan. Străinul nu dăduse prea mare atenție acestui detaliu, concentrându-se asupra singurului fapt concret, și anume acela că nu-și mai aminteau bine detaliile acelor galerii ce se modificaseră pe măsura trecerii timpului și a eroziunii apelor.

Fapt e că o luaseră într-o direcție greșită. Caverna se bifurca; și tot așa, cotituri după cotituri. Până ce nimeriră în dreptul unui canal inundat între două grote comunicante. Luminată de tăciunii aprinși, apa era calmă precum o lespede de gheață străvezie. Încercară în repetate rânduri, luând-o înapoi și rătăcind prin acele labirinturi, dar fără să descopere o trecere mai de doamne-ajută.

Conan coborî cel dintâi în apa înghețată și întunecoasă, deloc îmbietoare. Impactul fu brutal și băgă de seamă cum toate simțurile i se istovesc în timp ce plutea în acel univers lichid și negru, fără să știe încotro se-ndrepta. Coborî din inerție și, la un moment dat, îl cuprinse panica, deoarece își pierdu simțul orientării. Se strădui să-și amintească instrucțiunile lui Chicol când, încă puști fiind, îl arunca în apă printre torenții reci de pe Toraigh ca să învețe să se descurce în orice situație. Cercetă parcursul bulelor de aer care urcau de jos, drept care se uită în sus. O siluetă cobora iute spre el. În lumina torțelor de pe umeri, care colora în galben și verde apa înrămată de negrele fălci ale protuberanțelor stâncoase și fierăstruite, se apropie iute precum un pește mare, scăpat din fălcile unui prădător. Conan simți o atingere rapidă și caldă la încheietură, după care una din fetele Fidelmei îl luă de

mână și-l călăuzi sigură pe ea, scufundându-se și mai tare în întuneric, dincolo de pasajul canalului. În acel moment, priviră din nou în sus și, clar precum răsăritul soarelui, apăru lumina altor torțe, străvezie în răsrângerile deformate de apă. Ieșiră cu precauție, dar pricepură că se găsesc într-un loc ascuns, departe de labirintul de grote, fără paznici. Nimeni n-ar fi luat-o pe drumul acela ca să nimerească acolo.

Încă uluit, Străinul nu avu timp să-i mulțumească fetei care, nu înainte de a-i surâde, se scufundă din nou. Punctuali precum receptorii pentru încasarea birurilor pentru *Ard Righ*, unul câte unul ajunseră pe uscat pe celălalt mal al canalului. Chiar și Cathbad reuși să o facă, încăpățânat precum un zimbriu, ajutat să înoate de una din druidele Fidelmei. Se făcu alb la față ca un cadavru de îndată ce se așeză să tușească, ieșind din apa sălcie; doar lumina de groază și necruțătoare din ochi, voința implacabilă de dreptate îl îmboldeau să nu se predea.

Făcură rost de torțe noi și, în curând, își dădură seama că ieșiseră în spatele încăperilor gardienilor pe care-i zăreau departe, luminați de focuri, la sfârșitul aceluia lung coridor pustiu. Încă o dată, Conan fu surprins de siguranța calmă cu care aceia supravegheau temnița.

Făcură câțiva pași și din nou fură uluiți. Se văzură nevoiți să regrete apa rece ca gheața, dar cristalină, dând cu ochii de o baltă stătută și vâscoasă, acoperită de alge de o culoare nedefinită, adaptate la viața în acele întunecoase cavități. Scrutară cu repeziciune, dar în zadar, vreo trecere ocolitoare pe uscat; balta scâlda pereții de roci netezi precum metalul. Fură nevoiți să treacă prin ea. Cu băgare de seamă, Conan încercă cu picioarele terenul moale, dar, cu cât înainta, fu silit să se afunde până la piept în acea duhoare putredă, în apa caldă și vâscoasă la pipăit. Numai ce se-ntoarse să i se dea o torță pe care s-o țină deasupra capului în timpul traversării, că rapiditatea mișcării și lumina focului cu care nu erau obișnuite stârni viețuitoarele bălții. A fost doar un semnal, dar duzine de broaște gigantice, pline de negi buboși, strabice și dând năvală orăcăiră. Străinul încremeni. Iată un alt motiv de liniște pentru paznici; acele animale dădeau alarma. Oricine ar fi încercat să se apropie, ar fi dezlănțuit acea zarvă haotică, amplificată de răsrângerea sunetelor pe pereții stâncoși.

Trebuia luată în grabă o hotărâre. Stinseră torțele și, în semiîntuneric, Cathbad dădu exemplul urmându-l pe Conan. Toți se mișcă cu o încetineală exasperantă, alungându-și oroarea în contactul scârbos cu broaștele acelea buboase, mari cât puii de găină. Oameni și animale se fixau cu intenții diferite, la limita reacțiilor instinctive. Dacă un singur broscoi s-ar fi speriat, toate peșterile s-ar fi umplut de orăcăieli într-o

cacofonie asurzitoare. Pas cu pas străbătură cam treizeci de brațe de mâl, și malul opus le păru asemenea unei dezmierdări, în ciuda unui fund jilav de groță jegoasă.

Magmor, ultimul din șir, abia de pusese piciorul pe uscat, fiindcă din nou fură nevoiți să se oprească. Gigantul negru își găsi adăpost într-o poziție incomodă, în timp ce Conan și Cathbad își ciuleau urechile. Amândurora le venea greu să creadă vorbele ce bubuiau în pereții goi.

— Nu ți-e de-ajuns? Sau trebuie să continui și să-ți scot ochii? Amenințarea aspră a lui Kymon yeni imediat după bufnitura grea a trupului unui om. Încă un geamăt de durere de care Conan și Cathbad nu se mirară. Îl văzuseră de curând pe Morc, iar Kymon crescuse în umbra sa, aproape nedespărțiți. Însă ceea ce-i lăsă cu gura căscată fu vocea victimei pe care o recunoscuseră. Cum ajunsese aici? Răpit și torturat și el? Întrebări fără răspuns, care fură risipite cât ai clipi.

— Fii blestemat! făcu celălalt. Nu e nevoie să mă bați la sânge de fiecare dată! Trebuie doar s-o creadă idiotii mei de *frați*; trebuie doar să te prefaci că mă lovești! Țipă îndărătnic un glas jeluitor inconfundabil. Cailbh era acolo. Făcea parte și el din acei zbiri și, ca întotdeauna, pusese la cale uneltirea la care se pricepea cel mai bine: mistificarea.

Veni rândul lui Conan să potolească pornirea lui Cathbad. Mânia de nestăpânit a bătrânului fu blocată cu o mână pe gură, care-i sufocă răgetul astmatic.

Neștiind nimic, fără să-și fi dat seama că fuseseră recunoscuți, Kymon porni spre intrarea peșterii principale, târându-l după el pe Cailbh încă văitându-se. În timp ce indivizi înarmați dădeau la o parte lespedeza grea de ardezie care astupa peștera, druidul de pe Toraigh se prefăcu că se prăbușește la picioarele călăului căruia, de fapt, îi încredințase ultimele informații. Cailbh fu împins cu brutalitate dincolo de prag, continuându-și pantomima sub ochii îngrijorați ai druizilor ostatici.

În timp ce masivul așa-zis portal era închis cu găfâituri, grohăieli și înjurături, în rândurile atacanților una din războinicele lui Sin dădu înapoi un pas, se izbi de Magmor, care-și pierdu echilibrul și se prăbuși cât era de mare pe spate într-o băltoacă puturoasă și invadată de vietăți. Orăcăitul a sute de broaște negricioase explodează multiplicând ecoul în peșteri și dezlănțuind infernul.

Conan țâșni în față ținând în mână *Lama lui Danu*. Surpriza se consumase și fomhoire și Geal Chossach se aruncară urlând, urmați de Magmor atingând tavanul galeriei și mânuind înspăimântătoarea lui secure în timp ce se scutura de alge și broaște.

Auzind acea zarvă, Olvik răspunse tot printr-un atac. Fără să stea pe gânduri, lochlann-ii se aruncară de sus precum lilieci de peșteră, și o mulțime de luptători bărboși, urlând a moarte, se repezi asupra temnicerilor.

Văzând toate acelea, prizonierii se retraseră într-un colț al grotei principale, convinși că sunt meniți la o soartă și mai haină căzând pe mâna acelor pirați.

Gardienii înjurau alergând care încotro și încercând o apărare pe viață și pe moarte la ordinul lui Kymon. Fusesse întotdeauna un bun soldat; știa bine că atât timp cât atacatorii n-ar fi pătruns în peștera principală, nu și-ar fi atins scopul: acolo era comoara cea mai mare. Astfel apărarea porții de la intrare începu. În jurul celui care fusese căpetenia gărzilor de pe Toraigh, organiză un zid de scuturi care deveni tot mai gros, până la formarea a două solide șiruri, pe măsură ce gardieni și santinele se regroupau.

Preocuparea lui Kymon era cea a unui comandant priceput. Auzea ecoul celeilalte încăierări dincolo de intrarea astupată și se temea de rezultat; era îngrozit de tot ceea ce nu putea să controleze în bătălie.

În interiorul peșterii mari, luptătorii de pază erau încă avantajați numeric față de lochlann. Cei trei asasini care torturaseră și ucisese răpădășii începură să-și desăvârșească treaba cu metode proprii în spatele bătăliei, pentru a masacra dușinii de druizi fără apărare.

Oamenii din garda de elită a lui Olvik erau instruiți exemplar mai ales în lupta corp la corp, chiar dacă nu aveau un înțeles al disciplinei și al meșteșugului războiului. Bătăliile pentru ei erau ca orice provocare a vieții: dădeau năvală disprețuind moartea, ca o masă de luptători dezordonată, urlând și beți, aruncându-se în luptă însetați de sânge, îngrozind prin înfățișare și despicând ziduri de lănci. Loveau cu vârful și cu tăișul unor securi și lungi spade, pe care doar ei erau în stare să le mânuiască atât de iute. În clinchetul asurzitor de coliere și brățări de luptători, gărzile făceau dreptate în mâinile celor trei nedespărțiți lochlann-i care se înfățișaseră gâfâind și tulburați în fața lui Conan, anunțându-l că Magmor era în stare să vorbească cu un monstru marin. Cel mai masiv și murdar, și pe deasupra și gângăvit, începu să-l încurajeze, bâlbâindu-se, pe celălalt camarad cu fața ascuțită, precum și pe cel cu fața mai mică care avea un lup tatuat pe frunte. Asudau și mârâiau de durere atunci când erau loviți, dar, împreună, erau o mașină de război cu greu de răpus.

Ca și Kymon, Olvik își dădu curând seama că n-ar fi avut sorți de izbândă până ce portalul n-ar fi fost îndepărtat, deschizând calea celor două grupuri de atacanți, care urmau să se reunească. Urlă, strigându-l

pe Conan de dincolo de peretele de stâncă.

Străinul căuta de zor o soluție găfâind și bombănind, împingea și lovea din răputeri alături de ai săi, masați în contra zidului de scuturi ale apărătorilor. Reușiseră să-i strivească în spatele peretelui, într-un ungher aflat doar la câțiva pași de imensa lespede de ardezie care bloca intrarea. Dar în situația respectivă, fără să aibă o cale de fugă și nimic de pierdut, și-ar fi vândut viața scump, precum lupii în cușcă. Se aflau într-o încăierare disperată, pe viață și pe moarte, încât lupta nu mai avea nimic atractiv. Nimic din romanticele dueluri între eroi, nici înfruntări memorabile cu trucuri și performanțe ale armelor pe care *filin*-ii ar fi urmat să le pomenească transmițându-le oamenilor. Totul se reducea la o luptă corp la corp, constând în îmbrânceli și insulte, scuipături și amenințări, spațiul fiind prea îngust pentru a reuși să mânuiască tășuri lungi sau, și mai rău, lănci de război. Singura posibilitate de mișcare o aveau șirurile secunde din spatele lui Conan, constituite de luptătoarele lui Sin. Dar de îndată ce acestea încercau să lovească pe laturile cele mai descoperite izbind cu tăișul de sus în jos, echilibrul improvizatului lor grup scârțâia începând să dea înapoi, apărătorii înaintând spre centru și câștigând teren. Geal Chossach erau silite să-și recucerească pozițiile și totul reîncepea de la capăt. Lucrurile ar fi continuat în felul ăsta până ce prima din cele două părți care n-ar mai fi rezistat ar fi pierdut. Între timp, dincolo de zidul de stâncă, druizii continuau să fie omorâți. Conan auzi vocea lui Olvik chemându-l pe nume. În ciuda zgomotului asurzitor de spade și coifuri, de scuturi care se izbeau, a înjurăturilor și insultelor, prinse din zbor o frază.

— Magmor! Folosește-te de demonul tău, Conan!

Convorbirea cu omul de culoare de pe cealaltă parte a aliniamentului îl făcu să-și piardă concentrarea în bătălie. Pe Conan îl costă un cap în frunte care-l făcu să se clatine.

— Magmor! urlă pe deasupra acelei încleștări tumultuoase. Lovește în plug! Și deschide blestemata aia de poartă!

Negrul reacționează ridicându-se precum un urs. Fu nevoit să-și deschidă o bortă prin zidul de scuturi ale oamenilor lui Kymon. Mecanismul era ușor și Conan își reproșă că nu se gândise mai înainte: Magmor avea puterea a cel puțin patru oameni, și nimic și nimeni n-ar fi putut să-și adune puterile într-un singur punct, care reușea să-i dezlănțuie brațele. Se sprijini cu un picior de stâncă, înșfăcă cu ambele mâini barda și înfipse partea ascuțită în scutul cel mai apropiat. După care începu să împingă. Lemnul din jurul mijlocului scutului începu să

pârâie, luptătorul care-l mânuia să geamă de efortul care deveni de nesuportat, presiunea continuă să crească până ce gemetele se preschimbaseră în gâfâieli de durere în timp ce acela care ținea în mână scutul era strivit de al doilea aliniament, oasele și încheieturile pârâindu-i din cauza forței care se revărsa asupra lui. Scutul se rupse în bucăți, spada străpunse toracele paznicului și grupul se împrăstie care încotro. Cât ai clipi, Magmor extrase din corpul victimei vârful ascuțit și, ca urmare, acea parte a aliniamentului se catapultă înainte și căzu pe jos, împiedicându-se de cadavrul luptătorului.

Exact ceea ce gigantul aștepta. Dintr-o singură lovitură cu tăișul armei sale grele răni spinările a trei luptători. Schimbându-se echilibrul de forțe, furios pe el însuși deoarece își închipuia că îl dezamăgise pe Conan, surpriza atacului fusese anulată din cauza lui, putu să treacă de zidul de scuturi. Ajunse la lespedea cea mare care cerea eforturile mai multor bărbați ca să o deplaseze într-o parte și o înșfăcă cu un gest care cuprindea nu numai forță, ci și răzbunare, dreptate și viitor. Stânca începu să scârțâie pe pietriș, mișcându-se însă din loc. Mai întâi imperceptibil, apoi cedând tot mai clar. Datorită forței lui Magmor sporită de înverșunare, blocul cedă și borta deveni un fel de grilaj dat la perete prin care apărură grozăviile de pe Sidhe. Încă vreo câțiva pași și ar fi putut să treacă.

Chiar Kymon izbuti să scape de amenințarea zidului de scuturi, să-și lase spada prinsă în încurcătura de arme, ca să alerge să-l oprească pe acel gigant cu piele de abanos.

Magmor fu însă făcut atent, printr-un urlet, de către Conan.

Gigantul nu se-ntoarse și Străinul n-a aflat nicicând dacă nu-l auzise sau era hotărât cu orice risc să ducă la bun sfârșit ceea ce i se poruncise.

Kymon ajunse în spatele său, auzi gâfâitul greu pricinuit de efortul care avea sorți de izbândă doar datorită unui lucru care ținea de o minune. Îl lovi cu pumnalul, singura armă care-i rămăsese.

Magmor reacționează cu răsuflarea răgușită a unui muribund căruia îi pieri vocea. Dar nu renunță. Continuă să împingă, implacabil, ca foalele unui fierar.

Zăpăcit, Kymon își trase afară tăișul și un jet de sânge începu să țâșnească din spinarea rănită. Lovi din nou, de data asta în pulpă.

Clipă în care Magmor reuși să dea la o parte imensul pietroi. Se prăbuși la pământ stârnind noroiul lipicios, cu un bubuit asurzitor, clătinând acele grote din temelii. Unele depuneri de pe tavan se desprinseseră căzând pe jos precum niște lănci ascuțite. Doar atunci toți îl cunoscură pe adevăratul Magmor, intima natură a tristului învingător

în atâtea înfruntări din îndepărtata lui țară: apucă lama pumnalului și și-o scoase din pulpă cu forța contractată într-o mască a durerii. Apoi, dintr-o singură mișcare, își luă de pe jos barda cea grea și în timp ce Kymon se retrăgea îngrozit, îl lovi de jos în sus, cu o mișcare iscusită, retezându-i căpățâna. Precum într-un macabru joc, craniul căpitanului lui Morc se rostogoli, mânjit și însângerat, în grota principală, în semn de funebă sfidare pentru oamenii săi.

Zidul de scuturi o luă la goană și armele atacanților începură să facă dreptate.

Cathbad dădu buzna în peștera mare precum un spectru urlător, ridicând brațele osoase către cer. Oșișoarele de vulpe cu care își împletise barba și părul clopoțiră și o ovație a *fraților* săi răsună ca un ecou.

Fir Droirich, Amairgen, Mugh Ruith și toți cei care supraviețuiseră și care acum o clipă își numărau bătăile inimii ce-i despărteau de moarte, își îngropară toate gândurile nefaste în trupurile lor de umbră și se aruncară urlând asupra călăilor.

Temnicerul cu oribila lui cicatrice pe diagonala feței, care îi chinuise mai abtîr pe ostatici, recunoscî răsturnarea de situație înaintea tuturor, cu instinctul sălbatic al prădătorului. Le chemă pe cele două santinele care nu se dezlipiau de el și în câteva clipe cei trei ucigași dibuiau veriga slabă a lanțului. Se mișcă cu iuteală, în confuzia haotică a încăierării, cu zgomotul asurzitor care se răsfrîngea de stîncă sporind ecoul armelor. Nimeni nu-i observă în timp ce cel cu cicatricea se repezi la lochlann-ul bărbos, cu fața acoperită de tatuaje, în felul marinarilor. Bărbatul era ariergarda care apăra calea de fugă spre chepeng și ieșirea spre *cromlech*. Era important să fie distras de la misiunea pe care-o avea. Crestatul încercă câteva lovituri primejdioase, pe care genții le pară cu o abilitate de luptător încercat. Făcuse bine să-i încerce consistența, se gîndi altul, optînd pentru jocul șireteniei. Se prefăcu că nu mai face față, că puterile-l lasă, clătîndu-se și chiar alunecînd, dezarmat în fața lochlann-ului care se pregăti să ridice securea la cer cu un răget de urs, pentru a-i da lovitura mortală. Ceilalți doi asasini se apropiaseră de-o parte și de alta și-l loviră pe genții amîndoi deodată cu spade lungi. Strigătul său de victorie se preschimbă într-un horcăit și din gură îi țâșni sânge negru. Nu fusese încă doborât la pămînt cînd cei trei ucigași o luară precum iepurii la goană spre treptele care urcau spre ieșire.

Nimeni nu își dădu seama, asta și fiindcă Conan, trecînd de zidul de scuturi, chiar în acel moment se repezise în interiorul peșterii mari.

Podeaua invadată de umezeală și de sărătură deveni în curînd o

suprafață de băltoace roșii. Nu era cazul să ia prizonieri, cu o singură excepție justificată.

Cailbh culese de pe jos arma unui mort și îl împinse în fața lui pe prăpăditul de Amairgen, târându-l spre un altar de piatră puțin mai încolo. Se apropie în penumbră, astfel încât nici Conan și nici ceilalți nu reușiră să-și dea seama de ceea ce se-ntâmplă. Toți intrau în peșteră pentru prima oară, și druidul de pe Toraigh îi făcu să piardă timp bizuindu-se pe elementul surpriză. Îl trânti cu brutalitate pe jos pe Amairgen și înșfăcă stela care trona sprijinită pe altar, stropită de sânge uman închegat.

— Cu mine se stinge cunoașterea de pe Inis Fail! urlă ridicând-o în sus și pășind înapoi, ținându-le piept atacanților. Dacă vă atingeți de mine, o fac bucăți!

Conan se afla la câțiva pași de acel suflet infernal, fără însă să poată face nimic. Într-o clipă amețitoare, *Eachtrannach* văzu fulgerându-i prin minte propriile temeri. Dacă nu i-ar fi salvat pe acei druizi, nu și-ar fi împlinit menirea: să ctitorească o Cetate Sacră, un templu pentru a vorbi cu zeii și pentru care trebuia să se consulte cu înțelepți de talia lor. Stela, și ea era indispensabilă pentru datele care erau cioplite pe ea în legătură cu al treilea și ultimul mister: măsurile pentru dispunerea acelor *dolmen* sacre.

Toți se opriră în fața aceluia renegat, îngroziți de ceea ce ar fi însemnat un asemenea șantaj, adică pierderea celei mai importante comori de pe Inis Fail.

Cailbh era deja la marginea puțului natural din fundul peșterii. Plin de apă rece și întunecată, era mormântul perfect pentru *Stela lui Danu*, din clipa aceea până în vecii vecilor. Druidul de pe Toraigh țâșni ca un dihor: avea intenția să o izbească de peretele de stâncă ca să se spargă, iar fărâmele să cadă în puț, pierzându-se pentru totdeauna. Subestimă greutatea pietrei sculptate, chiar dacă generațiile următoare, bazându-se pe povestirile transmise prin viu grai, ar fi atribuit ceea ce se întâmplă voinței zeilor. Stela abia atinse peretele de stâncă, după care se prăbuși în apă cu o bufnitură scurtă, dar care, în relatările *filin*-ilor care au povestit episodul, bubui în capul celor de față asemenea unei catastrofe imense ce ar fi urmat să vină.

Magmor era cel mai apropiat. Deși rănilile îl usturau, nu stătu pe gânduri, aruncându-se în întunerice și ținând de îndată spre fund precum un copoi marin adulmecând momeala. Bubuitul colosal al gigantului îl învălui pe preotul îngrozit de moarte, ucigaș al atâtor copii de pe Toraigh.

Se scurseră clipe neînchipuit de lungi, în care fiecare putea să-și

audă în tăcerea ce se aşternuse propria răsuflare sau clipocitul picăturilor de umezeală de pe tavan, bătăile inimii sau gâlgăitul bulelor de aer care apăreau la locul în care Magmor se azvârlise.

În cele din urmă, gigantul ieşi la suprafaţă, înălţându-şi la cer trofeul. Într-un urlet mut de bucurie, ţinea stela cu vârful degetelor; o înşfăcase cât ai zice peşte.

Cailbh încercă o nouă mişcare, dar Olvik îl făcu să stea locului cu vârful spadei la gât.

— Pot să dezlănţui mânia zeilor în contra ta, şuieră pervers Cailbh într-o ultimă încercare de a scăpa.

— Câtă putere pentru o fiinţă care e deja moartă, replică gennti. Nu te mai obosi, n-o să-mi ducă grija: zeii tăi nu sunt şi ai mei.

Urletele de bucurie şi ţipetele de victorie se uniră cu izbânda lui Magmor. Un sclav oarecare dintr-o ţară îndepărtată şi pârjolită de soare salvase Inis Fail, locul cel mai verde dintre toate cele cunoscute.

— Eşti chiar un dar trimis de zei! îl ridică în slăvi Conan, în timp ce, în acel moment, toţi făcură singurul lucru posibil. Izbucniră în hohote de râs în faţa lui Cailbh.

Ucigaşul marcat pe frunte şi cu faţa crestată nu-şi crezu ochilor în clipa în care se trezi la capătul galeriei în centrul *cromlech*-ului pe acoperişul Insulei de sub Mare. La o şchioapă de faţa lui dădu peste râtul unui mistreţ ce grohăia cu duşmănie. Nu mai stătu pe gânduri. Negăsindu-şi pumnalul, îi arse animalului un pumn îngrozitor în rât, drept care, lovit în partea cea mai sensibilă a trupului, bătu în retragere. Fulgerele neîntrerupte luminau acea lume bântuită de furtuna nopţii. Bărbatul ieşi cu băgare de seamă de sub altarul jertfelor şi, în timp ce se ridica împreună cu ceilalţi doi bandiţi, zări o pădure de picioare umane aşteptându-i. Simţi cum e înşfăcat cu brutalitate de păr şi ridicat cât era de lung.

— Eu sunt Faber, fiul lui Guary, din clanul Aes Crann. Nu ştiu cine sunteţi, dar nu pe voi trei vă aşteptam să ieşiţi din gaura aceea. Staţi aici cuminţi, arătă el cu un surâs ucigaş în timp ce oamenii săi îi înconjurau cu lăncile în mâini. Rugaţi-vă zeilor voştri, dacă aveţi așa ceva, căci dacă nu ies vii Cathbad şi *Eachtrannach* de-acolo, din pielea testiculelor voastre nevastă-mea îşi va confecţiona punga cu ierburi vrăjite!

Faber vorbi în limba sa şi nimeni din cei trei nu înţelese o iotă. Dar judecând după timbrul glasului şi tonul ameninţător, înţelesul fu mai mult decât clar.

Pământul Umbrelor putea să mai aştepte, îşi spuse crestatul în timp

ce gândul îi bubuia în creier, însoțit de un groaznic cap în mutră dat chiar lui Faber, spărgându-i nasul. Trecu în goană pe deasupra corpului leșinat al acestuia și se aruncă în mare, urmat de secundul său. Al treilea nu fu atât de norocos, răsturnat pe spate într-o poziție comică pe altarul jertfelor, încovoiat de durerea spasmodică, cu o lance care-l străpunsese de-a curmezișul ca pe un pește străpuns de harpon. Alte lănci își luară zborul spre apă în jurul celor doi înotători: o risipă inutilă de vârfuri bune de bronz și cremene, căci nici una nu-și atinse ținta.

De îndată ce se aflară în afara tirului, cei doi fugari se întoarseră plutind spre larg. Nu reușiră să creadă într-un astfel de noroc. Vânătorii lor stăteau neclintii și neputincioși pe țărm, dar nu se aruncau după ei; nimeni din rândul Poporului din Arbori nu știa să înoate.

— Femeiuști ce sunteți, mirosiți a balegă! Cel puțin aia plutește! rânjiră insultându-i. O să ne-amintim de voi atunci când duhurile voastre vor deveni slujitorii noștri pe Tărâmul Celălalt! Se auzi șuieratul săgeții trase în apă, urmat de rumoarea seacă la o mică depărtare. Cei doi ridicară ochii la cerul amenințător, umflat de ploaie și de vânt. Furtuna era în toi. Începură să înoate din răspuțeri pentru a ocoli promontoriul înainte ca stihiiile să-i răpună.

Pe insulă nu toți se resemnaseră. Cele două fete ale Fidelmei, care rămăseseră alături de Aes Crann, se arătară mult mai hotărâte și mai încăpățănate decât ar fi părut la prima vedere. Foarte sigură pe ea, prima era gata să se-arunce, convinsă c-o să-i ajungă din urmă și o să-i vină de hac măcar unuia într-o luptă corp la corp în apă, moment în care se simți trasă de mână. Sora ei din *crannog* arătă ceva în larg. În acel punct amândouă surăseră încântate. Cea mai apropiată de apă se scufundă cu plăcere, în ciuda cerului plumburiu și vânt, a înfățișării deloc îmbietoare a oceanului ce tălăzuia tot mai umflat sub vântul biciuitor. Sub apă emise o seamă de apeluri asemănătoare unor fluierături, și monstrul marin care, cu puțin timp în urmă, se bălăcea în larg, păru să răspundă chemării, căci aripa sa dorsală se îndreptă neabătută spre o direcție precisă. Se scufundă la un moment dat, dispărând din raza vizuală a celor de pe țărm.

— Nu te-am întâlnit niciodată cu atâta plăcere, *fratello* Cailbh, trebuie să recunosc. Dar există ocazii în care chiar și eu fac excepții. Acum, de pildă... Chipul viclean și malițios al lui Cathbad se luminează printr-un surâs atât de binevoitor, încât trezi nu puține uluiri. Maelsuthan și-a încheiat misiunea de a masacra copii pentru tine. Și sunt gata să pariez pe *craebh-ciuil*-urile mele că tu l-ai otrăvit pe tânărul acela druid jupuit de viu, nefericitul care reușise să scape de-

aici și să ajungă pe Toraigh, delirând de febră.

Cailbh dădu din cap, la început imperceptibil.

— O otravă pentru sălbăticiuni, o infuzie de ciuperci și spânz alb, sau iarba cerbilor, și un extras de *jboir*, lemn de tisă. Simțind apoi un fel de semeție pentru ceea ce reușise să săvârșească, spuse: Ar fi dat în vileag totul. Nu puteam să îngădui așa ceva. A scăpat din mâna acestor idioți, dar *eu* am izbutit să-l opresc.

Conan îi șopti alăturându-i-se:

— Sunt deosebit de încântat că nu sunt în pielea ta.

N-au existat șovăieli în ochii judecătorilor. Nici cel puțin atunci când ultimul druid dintre supraviețuitori îi dădu lovitura mortală de pumnal lui Cailbh, terminându-l. Legat de două muchii ale peșterii, fu ucis prin înjunghiere pe la spate, așa cum era tradiția pe Inis Fail pentru trădători: moartea cea mai rușinoasă.

— Te vom chinui până la sfârșitul timpurilor, răcni Cathbad lovind cel dintâi.

În timp ce printre gemetele de agonie duhul vrăjitorului de pe Toraigh se desprindea de trup cu o încetineală nefirească, arhidruidul dădu cuțitul mai departe lui Fir Droirich care, la rândul său, l-ar fi trecut din mână-n mână.

— Tăiați-i capul, brațele și picioarele și aruncați-le peștilor. Restul lăsați-l să putrezească aici. Astfel împrăștiat, corpul său de umbră n-o să mai poată reveni să ne chinuie în somn, iar visele noastre vor fi în fine liniștite, rosti Cathbad arborând amintirea unui surâs încă dureros.

După ce îi interogă personal pe paznicii supraviețuitori, Cathbad ceru *Lama lui Danu* și cu ea făcu dreptate. Trupurile au fost dezmembrate și aruncate în puțuri de apă diferite și îndepărtate unul de altul; câteva rămășițe ajunseră până și în balta broaștelor gigantice.

Zdrențuiți și zdreliți, istoviți de câte înduraseră, *frații* se aliniau dinaintea tânărului *Ri* din Toraigh, singurul în măsură să-i salveze. Vitejia lui, care ajunsese la urechile lor înșăilată de povestirile spuse de *filini*, acum devenise tangibilă.

Străinul aruncă o privire circulară la pereții groși ai acelor peșteri și la cavitățile în care depozitaseră *Lia Fail*, ascunsă lumii de-afară de numeroase brațe de rocă. Iată de ce puterile clarvăzătorilor nu reușeau să identifice acea ascunzătoare. Morc, Kymon și Cailbh se dovediseră mult mai prevăzători decât i-ai fi crezut în stare. Cu un gest de mânie își smulse de la gât amuleta pe care druidul de pe Toraigh i-o oferise drept dar de nuntă și o aruncă cât colo.

Nimeni nu se mai uită înapoi în timp ce părăseau locul acela întunecat și apăsător. În spatele lor, liliecii și gândacii de toate felurile

se apropiaseră deja de cadavrul lui Cailbh.

Ieșiră, refăcând în sens invers traseul acela care, în labirintul de coridoare, nu reușiseră să-l dibuie la venire. Mulți dintre druizi avură nevoie să fie purtați pe brațe în timp ce se apropiau de ieșirea pe uscat. Unii dintre ei erau într-o stare de plâns, dar mulți alții supraviețuiseră, scăpând de execuția în masă datorită lui Conan și alor săi. Fură mai mult decât emoționați văzându-se din nou în aer liber, iar unii căzură în genunchi apărându-și ochii după luni în șir îndurate asemenea unor îngropați de vii. Și totuși, cerul era negru și lumina de-abia mijeia din pricina furtunii de pe mare care părea să-și fi pierdut din puteri în zorii aceia livizi.

Oceanul dezlănțuit mușcase din verdele coastei, presărând-o cu tot felul de sfărâmături. Se adăpostiseră după o încăpătoare spărtură, la poalele promontoriului. În oamenii aceia reveniți la viață își făcea loc un sentiment de alinare și fericire pe care și-l înfrâneau, căci nu puteau să uite pierderile de neînlocuit și, din acel moment, se contura o nouă, grandioasă misiune pentru supraviețuitori: de a multiplica cunoașterea, transmițând-o unor noi discipoli. Formarea unor druizi era ca și cum ai ara câmpul, a strânge provizii în contra uscăciunii minților și a spiritului, ținând cont că scăpaseră în ultimul moment recolta cunoștințelor de pe acel pământ de un îngheț mortal.

Cineva urlă arătând spre mare.

Sub ploaie, Conan îi zări mai întâi pe cei care păziseră mica insulă îndreptându-se pe mal însoțiți de Faber care, stând în picioare pe prima pirogă de lemn, își ștergea fața umflată. Apoi se uită mai atent, ascuțindu-și privirea spre larg.

Depart, monstrul marin, puilul gigantic ce se juca cu Magmor și cu surorile de pe *crannog* ca un cățeluș, zvârlea învârtindu-le trupurile celor doi ucigași care crezuseră că au scăpat. Câte unul pe rând, îi ridica cu botul în aer ca să-i prindă din nou, ca o focă cu un banc de sardine. Sau cel puțin așa i se păru, căci resturi umane nu prea se vedeau.

— Prin urmare, Cailbh și Morc... își dădu cu presupusul Olvik, mai mult o cerere mută de a i se confirma.

Conan nu suflă o vorbă. Cathbad nu-și înălță capul de la peștele fript pe care-l înghițea.

După îngroparea propriilor morți, dimineața trandafirie a unei noi zile înlocuise ploaia, moralul celor răniți devenea tot mai încrezător, iar cel al *fraților* mai teferi nu fusese nicicând atât de revoltat. Fetele Fidelmei

se ocupaseră cu pescuitul și-n scurt timp prinseseră în harpon destul pește ca să ajungă tuturor.

— *Cine* a mai rămas? Nimeni, nici măcar Sin sau Faber nu se simțeau pe deplin liniștiți. Morc și Fergus? Și Illan?

— Jefuind și tâlhărind, Morc și Kymon au adunat bunuri cu nemiluita, dar nicidecum suficiente pentru a pune la punct o răpire atât de importantă. Trebuie să se fi aliat cu alte *tuath*-uri.

Olvik clătină din capul lui cu coama blondă.

— Dacă ar fi adevărat, i-am fi găsit printre gardieni. În schimb erau toți de diverse neamuri.

— Sunteți niște tâmpiți dacă credeți că nu există un răspuns clar, bombăni bătrânul arhidruid cu gura plină, scuipând oase de pește.

— Cred că am în mână răspunsul, șopti pe un ton neutru Conan revenind dinspre plajă.

— Astea mi le-a dat acum câteva clipe una din fetele Fidelmei. Aparțin celor doi zbiri. Mi-a zis că monstrul marin i le adusese pe mal. Mi-a mai zis că și lui îi plac toate lucrurile care lucesc: e un pui, prin urmare curios din fire... S-a apropiat de stânci și i le-a întins precum copoiul poartă sălbăticiunea vânătorului, preciză așezându-le alături de focurile pe care se frigea peștele. Tuturor celor de față li se tăie răsuflarea. Fu rândul lui Olvik să-l imite pe arhidruid, arcuindu-și o sprânceană. Sin îngălbeni la față. Karre încercă să-și facă loc cu coatele și, în cele din urmă, trecu printre picioarele celor de față împreună cu Banan. Cathbad era cât pe-acți să se-nece cu dumaticatul.

— Partholonii și nemezii n-au nici un amestec, oftă Străinul, de fapt, nu atât de surprins.

— Să ne mișcăm fundurile de-aici. Am încheiat cu urși și gheare! Bătrânul *ollamh drui* luă în mână cele două medalioane pe care ucigașii le avuseseră la gât ascunse sub tunici: taurul însângerat, emblema lui Eochy, luci în vâlvătaia flăcărilor.

— O să avem nevoie de o singură noapte, rosti Druidul Negru, desprinzându-se din grupul *fraților* săi cu care căzuse de acord.

— E prea puțin, comentă Conan șovăielnic. Vă mulțumesc, dar sunteți siguri că o să reușiți?

Toți druzii se priviră în ochi și surâseră.

— De dragul tău am fi făcut-o și mai repede!

— Erau cei mai sălbatici zbiri, împreună cu fratele tău vitreg, Conan. Fir Droirich spuse acele cuvinte cu o nuanță de durere și recunoștință în timp ce se despărțeau. Fu îmbrățișat de Amairgen, Mugh Ruith, urmați de toți ceilalți.

Feluritele grupuri se despărțiră, întorcându-se fiecare în ținuturile sale, escortați pe drum de luptătorii care îl însoțiseră pe Conan. *Hafskip*-ul care fusese legat de *dolmen* rupse parâmele și fu înghițit de furia talazurilor, zdrobindu-și chila de stânci. Olvik nu păru îngrijorat.

— Oamenii mei, odată ajunși la Toraigh, vor construi o altă corabie!

Întoarse prora sculptată cu trăsăturile unei creaturi de coșmar spre sud, împingând în apă ultima ambarcațiune rămasă. La bord se afla și Străinul, Cathbad, Magmor și Banan. Urmau să meargă de-a lungul coastei o bună bucată de timp, ca apoi să o ia pe jos spre interiorul ținutului, scutind astfel zile de marș, pentru a-i ajunge din urmă pe ceilalți.

La răsăritul următoarei luni urmau să se întâlnească din nou cu toții, la fel ca la adunările ținute pe platoul de pe muntele Uisneach. Dar, de data asta, ceva avea să fie altfel.

Capitolul 27

Morc și cei doi care-l escortau erau nervoși; nu se simțeau în largul lor în întunecimea codrilor. De-abia părăsiseră Insula de sub Mare apucând-o spre interiorul ținutului de coastă, că se văzură siliți să străbată o pădure de arini negri și ulmi, mesteceni și stejari, care părea să nu se mai termine. Coroanele crengilor înalte lăsau să treacă prea puțin din lumina după-amiezii. Când și când, din vârful copacilor se ivea ceva asemănător unor săbii de lumină care, cu tușa lor, pătau boscheții de ferigi. Înaintau cu greu deoarece vizibilitatea redusă îi îndemna să fie prevăzători. Din înșelătoarele pământuri mlăștinoase din dreapta lor se lăsă ceața spre asfințit. Își întrerupseră marșul, împresurați de recea mantie jilavă ce înfășură întunericul ca într-un lîntoliu prin care cu greu se mai auzea vreun zgomot. Se cățără pe o măgură în speranța că ieșiseră la liman, dar totul se dovedi zadarnic. Fură siliți să înnopteze acolo, speriați de întunericul glacial și de terenul vrăjmaș pe care nu-l cunoșteau.

Morc blestemă popasul acela neprevăzut: de-abia plecaseră și acum se treziseră deja blocați. Informațiile lui despre ceea ce reușiseră să descifreze prizonierii erau incomplete și cel care-l aștepta nu îngăduia târguieli. Situația era și așa destul de complicată pentru a născoci mereu alte și alte scuze și arătări. Și-acum și acea întârziere. Fluieratul vidrei în depărtare era semn că sunt cursuri de apă și somoni; în schimb, șuierăturile și pocnetele scoase de o pereche de cocoși de munte acoperiră primele izbucniri ale vuietului, încât nobilul fomhoire își dădu seama cu întârziere de primejdie.

Îngenunchiați la pământ, cei doi bandiți reușiseră să aprindă un foc palid de surcele putrede, fumegos și ranced. Prinși cu treaba pe care o împlineau, simțiră propagându-se tremurul pământului în genunchi doar atunci când scuturatul crengilor deveni clar. Ceva gros și mult mai iute decât un om înainta în negura aceea cețoasă printre ramuri rupte, țipete de animale și păsări speriate care-și luau zborul.

Cei trei bărbați se priviră în ochi, expresia fiind una și aceeași: teama de necunoscut. Până și masca diformă a lui Morc părea încordată de tot acel zgomot sugerând imagini de creaturi oribile, materializate de magia druizilor pe care-i măcelăriseră. Cei doi gardieni își duseră mâna la arme, chiar dacă Morc îi opri pe mușește. Voia să asculte vuietul care devenea tot mai apropiat și se aplecă să ia un tăciune aprins.

Monstrul cu coame se arătă. Mare, puternic, scotea aburi pe nas. Ramificația coarnelor avea lărgimea brațelor deschise ale unui bărbat.

Din instinct, cei doi mercenari făcură un pas înapoi.

— Stați pe loc! le șopti Morc cu un șuielat aton, fără să se miște. Recunoscuse ceea ce li se înfățișase, drept și falnic, stăpân al pădurii. Nu era un strigoi, dar era la fel de primejdios, ba chiar mai tare. Pe frunte i se vedeau cicatricele a numeroase bătălii, pe șale și pe coarnele marcate și rămase boante în urma duelurilor. Bătrânul mascul de zimbru era gros cât două vaci de pășune, cu mușchi enormi care zvâcneau sub piele și cu copite care răzuiau pământul. Se uita la ei șovăielnic, nesuferind oamenii, dar temător de foc. Avea pupilele dilatate și mânioase, nările fremătătoare din care curgea ceva lichid, biciuia aerul cu coada, mugea și gâfâia nervos. Dovadă că nu-i suporta pe teritoriul său, pricepu Morc.

În tăcerea înfricoșătoare și în penumbra asfințitului părea să nu existe nimic altceva pe lume decât acea confruntare de voințe.

Unul din cei doi bandiți cedă cel dintâi. Și pierdu.

Bărbatul se trase în lături căutând adăpost în spatele unui trunchi gros.

Nu folosi la nimic strigătul lui Morc și scuturarea frenetică a torței învăpăiate.

Orbit de furie, mastodonticul animal porni cu capul în jos, atras de ținta cea mai vizibilă. Bărbatul, înlemnit, rămase alături de Morc și de nobilul fomhoire.

Pentru masiva jivină, cei doi nu însemnaseră nimic mai mult decât a nu știu câta creangă călcată-n picioare în timp ce-și croia drum printre copaci. Bărbatul fu izbit în piept de ceva asemănător unui car de război. Oasele îi erau rupte, din plămâni i se auzea ieșind aerul cu un horcăit de moarte, avea fața zdrobită, sunete care încetară sub galopul copitelor animalelor, un bubuit ca huruitul neconținut al tunetului în toiul furtunii.

Când înțelese că nimic nu ar fi putut să-l oprească în loc, Morc se aruncă într-o parte, zări ca prin ceață enorma siluetă țâșnindu-i pe-alături, simți durerea surdă cuprinzându-i șoldul, pricepu în chip dezlânat că ceva îl lovise și se prăbuși la pământ. Izbitura îi smulse un țipăt adânc de durere, dar, când sunetul îi ieși din beregată, leșinase deja, adăpostit de un culcuș de ferigi.

Zimbrul își vărsă furia pe luptătorul pe care-l nimerise-n plin. Cureaua de piele i se încurcase în coarnele animalului care continua să-i scuture trupul deja mort ca pe o jucărie. Se dădea înapoi, mugea, răscolea țărâna și-și rotea gâtul enervat de acea piedică, luând-o pe sus cu botul într-un macabru dans al morții. Până ce țesătura și cureaua se rupseră și, eliberat de acel lucru iritant, bovina reveni în

mica poiană în mijlocul căreia ardea încă focul aproape stins de propriul galop. Flăcările se răsfărgeau în pupilele sale, dar, nemaizărind nici o țintă mișcătoare, urină marcând terenul și luă calea codrului ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Mâna ce-l scutura era repezită și prea puțin plăcută. În timp ce-l întorcea, lumina zilei îi răni ochii, până ce coastele i se atinseră de pământ și Morc țipă; un strigăt ascuțit, de durere, în timp ce se trezea de-a binelea. Văzu fața bărboasă a celui din escortă care fugise și care acum încerca să-l lecuiască. Închise ochii și-l blestemă, dar nu era în măsură să-și verse propria furie. Respira greu și fiecare răsuflare îi provoca junghiuri groaznice. Trebuia să aibă o parte din coaste rupte. Se trânti printre ferigi, lăsându-l pe celălalt să-i taie tunică și din fâșiile din veșmântul aspru de lână să facă o fașă rudimentară. Se aflau la câteva ceasuri de mers de Insula de sub Mare: urmau să se întoarcă înapoi cerând ajutor și trimițând pe altcineva.

Fiecare călcătură devenea un junghi în coaste. Marșul lui Morc a fost un bir împovărat plătit sudorilor reci ce-l treceau, dar ceea ce descoperi îl îngheță și mai mult.

Escorta adusesse în spate calul luptătorului ucis de zimbru. În timp ce Morc tremura de durere și febră, bărbatul ieși din galerii în fața Insulei de sub Mare, tras la față asemenea cadavrelor camarazilor săi pe care abia îi văzuse. Clătină din cap.

— Nici unul. Nici unul nu mai e în viață.

Era ușor de ghicit că se întâmplase ceva grav. Nici măcar o santinelă care să-i întâmpine, nici un răspuns la strigătele lor, tăcere de moarte străpunsă când și când de strigătele răgușite ale pescărușilor ce-și disputau cu ciorile festinul din rămășițele santinelelor doborâte pe promontoriu. Și, în primul rând, bordajul unui *hafskip* naufragiat pe stânci.

— Ce-ai găsit înăuntru? întrebă istovit fără să coboare de pe cal. Îi era teamă de răspuns.

Mercenarul vorbi fără să-și ridice ochii din pământ:

— Ceva ce-a mai rămas din Cailbh...

— L-au prins și pe el?

Celălalt dădu din cap.

— I-au aplicat moartea trădătorilor.

Morc se-nfioră de groază.

— Înjunghiat pe la spate...

— Și-apoi cadavrele celorlalți făcute fărâme. A tuturor celorlalți.

Druzii au fugit și am găsit arme și veșminte... Șovăi, ca și cum dacă ar fi continuat i-ar fi fost tot mai greu. Astea... arată o pereche de topoare lochlann și pumnale celte, tunici aparținând unor *tuath*-uri din nord și din Toraigh, laolaltă cu colane gennti.

Spre confirmarea celor mai pesimiste îndoieli își simți stomacul răsucindu-i-se de mânie. Un singur om trăsesese avantaj din blestemata de alianță cu lochlann-ii, punând mâna pe un tron.

Acolo nu mai era nimic de făcut.

— Nu vii și tu? îl întrebă escorta.

Morc se uită în zare, spre linia îndepărtată a oceanului.

— Ți-aș fi o povară. Merg prea încet. Iar tu trebuie să te grăbești. Dă-le de veste. Dă-le de veste tuturor! Să dea alarma și să se-aștepte la un atac inevitabil, după cum îmi cunosc fratele vitreg! Dă-i bice calului și ia-l pe celălalt pentru schimb atunci când primul n-o să mai facă față. O să mergi mai domol la început, dar n-o să fii nevoit să te oprești, minți cu dezinvoltură, deoarece avea un pretext perfect.

În timp ce celălalt dădea pintoni calului fără să-și mai întoarcă privirile înapoi, nobilul privi spre sud, spre libertate. Dacă-și cunoștea bine fratele vitreg, așa cum spusese, acesta ar fi ieșit învingător și de data asta. Oriunde s-ar fi dus, dar nu în locul unde îl trimisese adineauri pe neștiutorul mesager.

Capitolul 28

— Schimbă-ți hainele, prietene.

Olvik se uită la Conan cu țăfna cu care te uiți la idiotul satului.

— Nu m-am tâmpit la cap. Acum că am ascuns *hafskip*-ul tău în fundul unui estuar, e timpul să mergem pe jos. Dincolo de colina aceea există un sat; îl vezi după fumul vetrelor de peste creastă. Cum crezi că te vor întâmpina pe tine și pe cei treizeci de soldați ai tăi aici, în inima ținutului Inis Fail?

Lochlann-ul păru să se gândească la asta, în timp ce își măsura crunt luptătorii. Șovăiala sa fu asemănătoare cu a oamenilor săi atunci când le explică situația; cu o reținere abia stăpânită, fură de acord să-și schimbe hainele, nu și armele.

— Nu-ți face griji. Cel puțin n-o să mai fie nevoie să iei gâtul cuiva, cel puțin. Cathbad ne va împrumuta câteva bucăți de aur pentru a plăti găzduirea acelor *airemh* ospitalieri.

Auzind că trebuie să plătească, *ollamh drui* începu să bombăne în surdina, ceea ce dură până dincolo de deal.

— Vederea unui arhidruid ar fi suficientă pentru a deschide larg ușile și ferestrele: aduce noroc. Întotdeauna e cineva care are nevoie de leacuri, prin insuflarea puterii mâinilor, sau sunt fântâni de sfințit, dispute legale de rezolvat, bătrâni de îngrijit, viitor de prezis unor... Se uită pe furiș la Cathbad care surâse ștregărește... Frumoase fecioare. Voi așteptați-ne în desișul acela de copaci și noi ne vom întoarce cu haine și cu de-ale gurii.

Cuvintele Străinului fură profetice. În timp ce grupurile se despărțeau, Olvik observă copii jucându-se la marginea satului. Se încruntă; o adunătură de puștani se întrecea de-a cine reușește să urineze cât de departe se putea. Ținuta care trebuia răsturnată era un coif lochlann.

— E un loc pentru care merită să te lupți, recunoscui Olvik a doua zi. Acest pământ, vreau să zic. Porniseră călare de câteva ore și arareori lochlann-ul putuse să admire în totalitate acel univers verde și îmbelșugat, fermecător cu luminile și umbrele sale. Nu e ca în satul meu, năpădit de ger tot anul, unde nopțile nu se sfârșesc nicicând și soarele e în întregime în capul tău.

Conan surâse în fața spontanei sincerități a prietenului său.

— Îmbrăcat așa, pari mai celt decât mine, îi spuse Olvik. Rămâi aici, pe Inis Fail. Nimeni nu te obligă să te-ntorci la curtea lui Hargar. Ai

face-o fericită pe Gwynedd dacă ai rămâne cu noi.

Lochlann-ul se uită la Conan pe furiș, apoi întoarce capul, privind iute în ochii unuia dintre tinerii luptători ai escortei, care-l salută cu mâna, surâse și privi din nou în fața sa fără să zică nimic.

Ca și cum ar fi dezmințit cuvintele lui Olvik, se auzi întunecatul vuiet al tunetului în depărtare. Iarna deja începuse și ar fi trebuit să mulțumească zeilor pentru acea lungă zăbavă cu care vara își luase rămas-bun.

— Este ploaia de dinaintea asfințitului, așa e-n anotimpul ăsta, comentă Conan. Problema e că întotdeauna îi urmează imediat o alta.

— Vezi? îi atrase atenția Olvik. Dacă ne-am fi aflat în satul meu, ar fi fost vorba despre zăpadă, nu despre o ploaie mărunță.

Întunericul se lăasă grabnic, în timp ce căutau un adăpost ca să înnopteze. În păduricea de tei, întunericul era umed și călduț, iar vântul îmboldea norii în cursa lor spre văpăile palide ale furtunii din depărtare. Mărșăluiră pe iarba ce împânzea suișul blând și delicios al unei coline, trecând pe lângă tufișuri de păducel care, în lumina fulgerelor, păreau de gheață. Cathbad spuse că în locul acela dansau vrăjitoarele.

Oceanul împlânzea frigul iernii și arșița zilelor de *Lughnasad*, dar tot el, de-a lungul întregului an, strângea grămezi de nori grei, răsfrângându-se pe suprafața sa, ajungând până pe dealurile de la Inis Fail spre a se topi în ploaie. Doar o mică parte din apa aceea se întorcea în mare; o cantitate mare din ea rămânea întemnițată în mijlocul unui lanț de munți strângându-se ca pe fundul unui imens cazan spre a forma bălți, luciuri de apă și lacuri mai mari sau mai mici. Asta fusese voința bunului zeu Dagda, bogat în pășuni, dar, în primul rând, în păduri sacre de tisă și aluni, frasini și ulmi.

Se arătară niște zori trandafirii plini de lumină și de tăcere, înrămați într-un superb curcubeu ce urma ploii torențiale. Zeul iubirii plutea pe un luciu de apă având trăsăturile unei maiestuoase lebede, o vulpe străbătea în fugă uscatul dintre luciurile de apă sclipitoare, mușchi roșu și erică; umbra unui cerb se mișca conturându-se pe un colnic în contralumină înainte de a se adânci în pădure. Străbătură o poiană într-o tăcere bruiată doar de bâzâitul albinelor sălbatice, și Cathbad se abătu de la cărare ca să se uite în cristalul apelor reci de sub frumusețea lichidă a unei cascade, printre verdele alunilor, în căutarea fermecatului *păstrăv alb*.

Olvik păru să citească în gândul prietenului său în timp ce ochii de culoarea florii de nu-mă-uita îi surâdeau.

— Ce-ți spuneam ieri? Aveam sau n-aveam dreptate? E un pământ care are nevoie de un rege suprem de talia ta, Conan. Merită să te lupti

pentru el.

— Măgulitor, prietene. Inis Fail are darul să farmece inimile: tu ești doar încă un înamorat, victimă a farmecului ei. În privința unor eventuale lupte, nu cred că o să fie de trebuință.

Cataplasmele de pânză de păianjen, mușchi și ierburi de leac pe care Conan și Cathbad le pusese rănilor lui Magmor păreau să aibă un efect rapid și binefăcător.

— N-o să ne comparăm noi cu zeul medicinei Dian Cecht, dar pariez că nimeni nu ți-a mai îngrijit vreodată găurile din carne! consideră Străinul mulțumit de rezultat.

Călărind spre sud, pe când în văzduh se simțea aerul înțepător al molcomului foc de turbă, Conan băgă de seamă că toate casele erau rotunde; doar o mică parte dintre ele erau dreptunghiulare. Fețele oamenilor săraci erau scobite de soare și sărătură, roșii de osteneala de la câmp. Lume deosebită de cea a clanurilor și a *tuath*-urilor lui Bodmall, ale Fidelmei sau de noua stare de lucruri de pe Toraigh.

O sărăcie în pragul disperării, capabilă să învenineze până și sinceritatea cea mai cordială, voința de a sta împreună, de a cânta și de a chefui cu mare zarvă. Acolo nu sosea nici un Popor al Uitării din vreun regat vrăjit spre a aduce voieșie, glume și magie, spre a alina truda de fiecare zi, îndulcind linia de separație dintre natural și supranatural. Nici vorbă de familii ospitaliere, de strigăte de copii care să se joace sau de râsete vesele de tinere fecioare. Ținutul era presărat cu valuri de pământ circulare, zise *rath* sau *lios*, spre apărarea fiecărei familii care locuia dintotdeauna în acele locuri, împreună cu slujitori și cu sclavi. Conan avea o singură explicație: jafurile. Și era conștient că asemenea monumente ale fricii unui popor n-ar fi trebuit să existe sub o conducere chibzuită. Încă o dovadă a isprăvilor lui Eochy.

Cathbad opri marșul. Era deja noapte deplină; zilele deveniseră mai scurte. În timp ce își aranjau tabăra, se uită la norii care treceau iuți întunecând cerul. Prin cea dintâi borbă care se deschise, ochi o lună rotundă și grea radiind lumină.

— Cât mai e până la destinația noastră, maestre?

— Nu e încă plină, bolborosi arhidruidul.

— Măine?

— Măine.

Nu fusese o noapte ca toate celelalte și nici măcar ziua ce-ar fi urmat să vină nu părea să fie. Conan nu ar fi știut să spună de ce. Așa cum îi prezisese Fidelma, în fond el era doar un om, un biet muritor, cu

toate neajunsurile ce decurgeau din acea stare. Poate Cathbad să fi știut ce să-i răspundă, dar bătrânul maestru nu sufla o vorbă. Străinul nu închisese ochii toată noaptea. Întunericul parcă nu voia să-l învăluie și oricât s-ar fi întors în bivuacul în aer liber, lumina lunii îl urmărea. Aceeași sclipire care părea să-i lumineze în întuneric alunița lăptoasă de pe coapsă. O tulburare care-i venea și din usturimea de la brațul stâng, unde îl rănise Chicol și fusese mângâiat de mâna Fidelmei; aceeași arsură pe care o simțea în inimă de câte ori se gândea la Gwynedd, Owain, Tyren, aflați atât de departe, și pentru cât timp? Un cerb bătrân urcase povârnișul colinei, frângând crengi și ramuri, țâșnind domol în poiana de pe culme, maiestuos în mugetul său, vestind anotimpul împerecherilor. Luna se iveaua când și când printre norii călători, oglindindu-se deasupra lumii și luminând ochii animalului cu o sclipire spectrală. Răsfărângerile pe blană deveniseră argintii, transformându-l într-o statuie. Pe deasupra ferigilor îl privea pe Conan, cu magnifica ramificație a coamelor neatinse. Uitându-se mai atent, Străinul își dădu seama că blana nu era argintie, ci albă.

— Un magic cerb alb! murmură în extaz Cathbad care avea, la rândul său, darul de a apărea și dispărea în momentele cele mai puțin probabile. Și din cu totul altă lână față de blana lui Karre!

Când Conan se întoarse să se uite spre creastă, animalul nu mai era deja, posibil speriat de glasul bătrânului. O cucuiea cu masca albă a feței în formă de inimă reveni la cuib după o noapte de vânătoare, și fâlfâitul ei silențios de aripi fu singurul lucru care rămase suspendat în aer.

— Să mergem, spuse încet arhidruidul. Zorii sunt aproape. La vârsta mea culcatul afară înseamnă o nesuferită durere de oase și nu izbutesc să adorm.

Capitolul 29

Asupra unui lucru, supușii lui Eochy erau cu toții de acord: capacitatea de *Ri Ruirech*, regele regilor superiori, sta mărturie pentru pofta sa de mâncare ieșită din comun, și-n plus o trăsătură precisă: era lacom. Luase de nevastă încă o femeie, cea de pe urmă dintre fiicele cele grase ale unui nobil din ținuturile Prydain, din două motive făturișe: era foarte tânără și gătea dumnezeiește. Cel mai înalt turn de piatră pe valul de pământ în cetatea din Temair Luachra în care suveranul locuia era în permanență un du-te-vino de bucătari și furnizori, cu slugi și negustori care aveau grijă să-i prezinte și cea mai mică noutate comestibilă care ar fi ajuns la curte. Încă din zorii acelei zile trandafirii, mirosul de mâncare plutea în fuioare de aburi în timp ce nevasta-copilă gătea pentru *Ard Righ* o specialitatea din locul ei de baștină, dând pe-afară de dragoste și grăsime de vacă. Inima, plămânii și ficatul de oaie fuseseră mărunț tocate și amestecate cu ceapă, sare, făină de ovăz, cu o bucată de grăsime de vițel mare cât un cap de copil și puse la fiert. La carnea tocată adăugase zeamă de carne și totul fusese apoi vârat într-un stomac de oaie răzuit. Urma să fiarbă preț de trei ore cel puțin în apă și sare și, la sfârșit, stomacul ar fi fost despicat, servindu-se conținutul cu o garnitură de ouă tari, pâine cu unt și pahare de mied îndoit cu apă.

Eochy participa cam fără tragere de inimă la una din adunările rituale pentru a hotărî cine și în ce fel ar fi trebuit să aibă grijă de procurarea proviziilor de mâncare pentru iarnă în pivnițele săpate în pământ. Mirosul mâncării sale preferate nu-i îngăduia să se concentreze. Găsi o scuză potrivită la momentul potrivit, o zbughi de-acolo și se opri în spatele nevestei-copilă sărutând-o pe gât și vârandu-i o mână între țâțele tari pentru a o distrage atât cât trebuia, cu scopul de a-și băga cealaltă mână în mâncare și a gusta lacom.

Slujnicele se grăbiră să iasă din marea încăpere. N-avură nici măcar timp s-ajungă la scări și dădură peste Havgan, „campionul” lui Eochy, precum și căpetenia gărzii de elită. Îi surâseră, care cu nerușinare, care făcându-i cu ochiul celui care de obicei nu făcea un secret din a se împreuna cu orice i-ar fi căzut în mână, fie că era în bucătărie, fie în alt loc chiar în vederea lumii. Cu excepția celor trei druizi personali ai lui *Ri Ruirech*, Havgan era singurul luptător cu charisma necesară pentru a-l contrazice pe Eochy; singurul care și-ar fi permis să-l întrerupă pe suveran și pe tânăra sa jucărie chiar și în asemenea momente. Nu fu nevoie să facă altceva decât să se arate-n prag și să aștepte privind.

În cele din urmă, fata-nevăastă scoase un strigăt băgând de seamă că luptătorul se uită fără pic de jenă.

— Ești aici de mult? întrebă Eochy fără să-și piardă cumpătul. Știa bine că respectivul ucigaș nu s-ar fi deranjat pentru chestii mărunte.

— Nu destul pentru a mă desfăta cu spectacolul, sire, dacă la asta te referi. Vreau să știi că am dat ordin să fie baricadate intrările valului de pământ și cele ale cetății.

Fu de-ajuns o privire întrebătoare a suveranului.

— Un sol al lui Morc, stăpâne... Druizii au fost eliberați. A ajuns călare acum câteva clipe. A deșelat animalul, încât a trebuit să fie doborât, dar a ajuns la timp.

— *Cine?* întrebă în timp ce soția sa se retrăgea grabnic luându-și din mers veșmintele pe care soțul i le scosese.

— Omul ne-a spus ceva de lochlann, sire...

Eochy se încruntă ca și cum un junghi l-ar fi lăsat doar pe jumătate. Fu rândul lui Havgan să-i strecoare puțin câte puțin vestea cea rea.

— Nenorocirea e că nu sunt singuri...

Ard Righ făcu uz de cel puțin trei tonuri de exclamații, fără însă să se schimbe la față.

— Adică?

— Au găsit arme celte, nu de-ale noastre, în peșteri. Cine este singurul în măsură să comande și o armată de tâlhari gennti?

Eochy nu reuși să rostească odiosul nume. Furia țâșni precum o emanație de aburi vulcanici. Izbi cu toată puterea cu pumnul în masa pe care până acum câțva timp se bucurase de grațiile tinerei consoarte. Iar lemnul se rupse făcând să se-aleagă praful de delicatesele menite suveranului.

Havgan nu se tulbură.

— Și încă nu-i tot. Din zori, toți druizii supraviețuitori și-au dat întâlnire aici pentru a-ți tăgădui puterea. Până și cei trei *ollamh* ai tăi au dispărut.

— Druizi? Își holbă ochii uluit. Și ce-au crezut? Că se află la o nouă adunare a lor pe Uisneach? Mă piș pe druizii de pe Inis Fail! răcni. Ai văzut ce-am fost în stare să fac din trupurile și blestematele lor de trucuri pe care le numesc putere!

— Nu ei sunt primejdia. Până și iscoadele mele au subestimat știrea: cine-ar fi crezut... Și-au adus cu ei cei mai buni luptători, căpetenii de triburi și șamani din toate *tuath*-urile de pe Inis Fail! Cel puțin un clan de fiecare druid supraviețuitor. Mii de oameni înarmați sunt gata să sosească... Au jurat să ți-o plătească cu vârf și îndesat, sire.

Eochy simți că-i vine rău. Până și mirosul râvnitei mâncări păru să

capete subit o duhoare pestilențială. Dovadă că nu toate zilele care încep bine se sfârșesc la fel de bine.

Banan îi călăuzi, punând la bătaie acel instinct al său ce-i îngăduia să găsească destinația pe întuneric, deși nu cunoștea ținuturile. Pădurea sacră luă sfârșit în timp ce privirilor li se arătă o panoramă de zile mari: de pe pantele înverzite din jurul cetății Temair Luachra, până la terenul ce împrejmuia valul fortificației unde se înălța capitala puterii de pe Inis Fail; doar simbolică, deoarece țara era, în realitate, împărțită în mii de triburi. Numele Temair Luachra se trăgea din Teamhair, sau „locul vastului orizont”, deoarece de pe înălțimile din jur se putea admira toată câmpia din Breg, cu flori în toate culorile țășăturilor vopsite în toate felurile de *aes dana* ai De Danann. Aceleași coline care-l văzuseră pe zeul Midir cel Semeț călărind cu Etain, mireasa lui pe care o răpise. Acum era un furnicar de oameni care vociferau neconținut în cele mai diverse graiuri. Împrejurul străvechii fortărețe, principala cetate din întreaga țară, se aflau oameni care făcuseră tabără, în timp ce alții continuau să sosească, îngroșând rândurile tuturor clanurilor și *tuath*-urilor de pe Inis Fail. Druzii eliberați însoțiseră până acolo triburi și șamani, luptători și vrăjitori, plus *aes dana*, provizii și arme. Din neamurile mai apropiate veniseră și femei, bătrâni și copii. O adunare precum cea de pe esplanada de la Uisneach, dar neînchipuit de uriașă. Nu se mai pomenise o asemenea comasare de clanuri diferite. Risipită ici-colo într-o dezordine buimacă, împrejurul valului se afla o mulțime zgomotoasă și pestriță de persoane de toate etniile, în veșmintele bizare ale celor din sud și invers, fiindcă fiecare haină părea ciudată în funcție de locul de obârșie al observatorului. Ca și cum ar fi fost vorba despre una din acele obișnuite „adunări generale” ale oamenilor liberi din toate triburile sau de târgul anual de cai, erau chiar și negustori obraznici care își croiseră drum în față spre a-și expune marfa, după ce adulmecaseră că era rost de afaceri bune în acel furnicar de oameni. Dar numai în aparență. La prima vedere putea să pară o serbare în aer liber între prieteni, când, de fapt, nimeni nu cânta și nici despre întreceri ritualice nu era vorba. Nu se aflau acolo *filin*-i – poeți sau cantori – decât pentru a imortaliza mersul la război. În primele rânduri stăteau *faith*, șamanii meniți unor sacrificii ritualice, dar aproape toți bărbații erau luptători, înarmați până-n dinți.

Nu putea fi denumit un asediu decât cu intenții vagi. În interiorul zidurilor, înștiințat din timp de iscoadele lui Morc, aștepta, blindat, *Ard Righ*.

— Am fost amăgiți, comentă acru Olvik, observând gărzile înarmate

de pe povârnișurile fortificației și porțile baricadate ale cetății. Eram așteptați. Cineva i-a înștiințat.

— Cum s-ar putea tăinui deplasarea unui astfel de puhoi de oameni? îi răspunse Conan dezamăgit.

— Aproape deloc, dar greșiți amândoi, îi corectă Cathbad în timp ce se apleca să scarpine urechile calului. Faptul că au aflat din timp de mișcarea oamenilor nu schimbă cu nimic situația. Ca și baricadarea înăuntru a acelor cretini cu o groază de provizii. N-o să aibă nevoie de ele... Și să nu vă uitați în halul ăsta la mine... Încă n-am înnebunit. Uneori însă dimensiunile contează. Rânji calm, dând piteni calului.

Acel furnicar de omenire îi fusese adus în fața ochilor lui Eochy de către puterea înțelepților din propria țară; una și aceeași putere autoritară pe care *Ri Ruirech* încercare s-o zdrobească și care acum i se întorcea împotriva.

Dar și mai uluitor fu modul în care îl întâmpinară pe Străin, prin retragerea mulțimii la trecerea lui Conan, care-și ținu la vedere *Lama lui Danu*, scoțând-o din teaca stacojie, cu tăișul și garda scânteind în soare. Un corn de argint răsună lugubru înlăuntrul zidurilor, și Conan atinse metalul *claideb*-ului pentru a alunga piaza-rea. Dar din afară răsunară ca un ecou alți corni sărbătorești care anunțau sosirea lui *Eachtrannach*. Fu de-ajuns să-l recunoască doar câțiva, și zvonul se răspândi precum o rafală de vânt pe tot întinsul esplanadei, sărind peste ziduri și ajungând la urechile apărătorilor. Exclamații și gemete privind puterea lui Conan, șamani care săreau în jurul lui urlând fel de fel de laude, *filin*-i puțin credibili care îi slăveau viața în versuri, zdrăgănind pe corzile unor lire mai mult sau mai puțin acordate, dar în primul rând spectacolul cel mai neașteptat și pe placul poporului: fiecare druid din feluritele *tuath*-uri îngenunchind la trecerea sa, sărutându-i mantia. Moment în care, cocoșați și schilozi, șchiopi și mutilați, gușați sau cu buza de iepure începură să-i iasă înainte, implorând lecuirea, mame care își ridicau pruncii la cer invocându-i binecuvântarea, lui și arhidruidului care călărea alături de el. Și tot așa, tot felul de cereri născute din ignoranță și revărsându-se în acele exagerate așteptări pe care fiecare dintre ei și le închipuia despre harul aceluia om.

Ceea ce văzu Conan a fost nemulțumirea oamenilor față de proasta guvernare a lui Eochy, foamea și lipsurile, jafurile și frica, birurile și respectul insuflat de forța și violența armelor.

Fânul era cosit de curând, dar munca se opri la jumătate; sclavii fuseseră aduși înăuntrul zidurilor înainte ca truda să fie încheiată. Așa se face că un iepure roșu țâșni din iarba înaltă unde se ascunsese și

Începu să alerge în zigzag printre taberele feluritelor clanuri, speriat de moarte printre picioarele acelei gloate. Tăie drumul micului pâlc de oameni din escorta lui Conan, care se simțea jenat de-atâtea îndemnuri și strigăte. O femeie schiloadă sărută spada despre care auzise atât de multe din poveștile *filid*-ilor și barzilor.

— Tu ești cel ales, îi spuse, frază în curând repetată de o mulțime molipsită de morbul celui care se crede în prezența divinității.

— Faima ți-a luat-o înainte, Străine, comentă Cathbad liniștit sub ochii halucinați ai lui Olvik. Pariez că pe stâncile pustii din Toraigh nu știai nimic din cât de iubit de popor ești, rânji. Pentru ei ești deja „predestinatul”. O să fie cumva nevoie să-ți schimbi porecla? glumi el și râse amuzat. Simt că va fi doar prima dintr-o seamă de surprize măgulitoare.

— Privește în spatele lor, Eochy. Ești orb? șuieră primul dintre cei trei druizi din Temair Luachra. Fusesse din totdeauna un codoș arivist, dar acum pionii de *fidehell* mutați de către zei avuseseră parte de o răsturnare radicală de situație. Au de partea lor toate *tuath*-urile țării și, cu siguranță, sunt și lochlann-ii amestecați în mulțime. La un singur semn al lui *Eachtrannach*, ticălosul acela hoinar de rege Hargar se va îmbăta încă și mai și, pe motivul că ar fi pus mâna pe capitală.

— Noi acum vom coborî pe esplanadă și vom porunci deschiderea porților. Toți *frații* noștri supraviețuitori și-au chemat oamenii: nu pot fi înfrânți. Și dacă nu crezi în puterea lor, va trebui să crezi în cea a armelor, îl sfidă al doilea *ollamh*. Vom vedea dacă vei fi tot tu cel ales. Dacă ești pe placul zeilor n-ai de ce te teme, își îngădui acela o ironie cu toată acreala posibilă.

Eochy își pierde tot mai mult controlul. Pe durata unei jumătăți de zi își văzu întreaga camarilă privilegiată sărindu-i în spate. Se învârtea precum un zimbbru într-un ȋarc, printre prețioase sculpturi de bronz și vase pictate. Dintr-o nișă ieșea la iveală o capodoperă a unor *aes dana*: un enorm cazan lucrat în relief. Precum un vas de aramă placat cu argint, reprezenta scene de jertfă și înfățișa incrustat pe fund o reprezentare *Tabhfeish*, Sărbătoarea Taurilor. Simboliza Cazanul Abundenței, magicul recipient, simbol de fertilitate în care zeul originar Dagda, Marele Părinte, crea daruri și hrană. Acesta fu primul lucru pe care-l azvârlă cât colo, cu un răget de furie demn de un *Ri Ruirech*.

— Cu siguranță nu pot să spun că regretăm a te vedea cu râțul în țărână, Eochy. Al treilea druid nu-i spuse sire tocmai pentru a accentua înțelesul de dispreț. Nici unul dintre ei nu i-ar mai fi zis sire după ce descoperiseră ce le făcuse celorlalți *frați* fără ca ei trei să știe. Acesta

fu ultimul lucru pe care-l rosti.

Furibund, Eochy își scoase arma dintr-o teacă ascunsă la spinare și legată de centură și-l lovi pe cel mai tânăr în dreptul gâtului. Carotida sfâșiata țâșni mânjindu-i splendidul pumnal incrustat cu nestemate și confecționat din fermecata *Lamă a lui Danu*, sustrasă de la meșterul Etar. Nu-l slăbi din ochi în timp ce murea golit de sânge, încercând fără succes să oprească cu mâna sângele care gâlgâia împins de ritmul accelerat al inimii.

Nu reuși să-i oprească pe ceilalți doi; de altfel nici nu era nevoie. De jos, pe creneluri și pe drumurile dintre tranșee, toți reacționaseră la apariția lui Conan și Cathbad, sporind împotrivirea față de Conan. Glasul modulat care se auzea relata miile de daruri ale Străinului cu ochi violeți care deja se afla în posesia magiei și a comorilor de pe Inis Fail. El era predestinatul zeilor. În afara zidurilor gloata îngenunchea de-acum la picioarele sale. Era oare cu putință să te opui unei divinități? Și din interiorul cetății cineva începu să-l slăvească.

Conan n-avu cum să aleagă. Mulțimea însăși îl împinse prin aclamații chiar sub zidurile cetății. Îi fu greu să-și stăpânească calul, nervos și speriat de enorma înghesuială din preajmă. El și Cathbad, alesul împreună cu cel mai important druid al țării, ajunseră dinaintea porții ferecate, escortați de o mulțime urlătoare de fețe bărboase și de femei căzute-n adorație, slăvinduo-l pe Străin.

— Olvik spune că Eochy are mulți mercenari în slujba sa plătiți cu aur, comentă cu prefăcută nepăsare Conan.

— Nu e ca tine. Întotdeauna spada și trădarea l-au ținut la putere. Mercenarii își schimbă stăpânul numai ce văd aurul, comentă Cathbad. Dar, atenție mare: în spatele nobilei sale detașări se ascunde brutalitatea firii unui zimbru în călduri.

Înlăuntru situația rămase confuză pentru scurt timp, ca și cum forțele în joc luate prin surprindere ar fi fost derutate. Cathbad n-avu cum să li se adreseze apărătorilor, deoarece un grup masiv de druizi scăpați de la moarte din Insula de sub Mare îi ajunse din urmă și-l făcură pe bătrânul *ollamh* să-și înghită vorba. Le arătară căpitanilor lui Eochy și celor doi druizi dinlăuntru zidurilor cele două medalioane cu simbolul Eochy smulse de la gâtul temnicerilor, dovadă a trădării *Ard Righ*-ului. Le explicară faptele și, în timp ce căpitanii dădeau din colț în colț, cei doi druizi îndemnară mulțimea să deschidă poarta cea mare. Totul se sfârși cu mult înainte de a începe reprimarea ordonată de Eochy luptătorilor săi și gărzii de corp. Oamenii îngrămădiți în interiorul cetății Temair Luachra înțelesesă ceea ce se întâmpla, porțile ferecate ale

orașului fură date de perete cu forța și nimic nu le mai stătu în putință luptătorilor garnizoanei care, în inima lor, își doreau intrarea celui despre care auziseră atâtea minunății. Puținii oameni credincioși lui Eochy nu putură să facă mare lucru pentru a-și salva privilegiile de castă în fața unei asemenea răscoale.

Nu doar o grămadă învolburată, ci și un vuiet, o masă urlătoare de oameni îl întâmpinară pe Străin, revărsându-se ca un fluviu ieșit din matcă, înconjurându-l.

— Nobilii sunt stăpâni pe viețile noastre și pe pământurile lor, fără să facă vreo deosebire. Nouă ne revine osteneala de a-l lucra, drept care ne cer apoi mai bine de jumătate din recoltă! se revoltă un luptător veteran înghesuindu-se prin mulțime. Nu le pasă în ce stare ne aflăm, dacă bolim sau murim. Îi interesează doar recolta și partea lor de animale. Vitele pot fi vândute, țărani ba.

— E-adevărat! îi ținură isonul ceilalți. Regulile sunt făcute de Eochy. De ce ar trebui să le facă în avantajul nostru?

— Colibele de pământ și paie în care trăim cu păduchii nu sunt ale noastre. Dar Eochy le numește case! Ne îngăduie să locuim în ele datorită inimii sale bune, îl batjocori o bătrână scuipând cât colo cu dispreț. Pentru noi trebuie să fie o cinste să ne spetim muncind în locul lui *Ri Ruirech*!

— Nu-l privește câte guri avem de hrănit sau molimile din cursul iernii: trebuie să-l plătim pentru *Ldg n-Enech*-ul nostru, ceva de care nimeni nu e vinovat deoarece e un lucru deja hotărât pentru noi încă înainte să ne naștem!

— Birul anual pe care-l pretinde de la mine pentru șase vaci este un vițel valorând trei saci de grâu, un porc, trei saci de înalt, jumătate din laptele muls și o mână de lumânări din măduvă de trestie!

— Și nu-i suntem datori doar să muncim! răcni un grup de tineri cu sângele răzvrătit, tipic pentru vârsta lor. Există și obligația *celsine*, a clientelei: ori de câte ori dorește, trebuie să luptăm pentru el!

— A-l refuza înseamnă să mori de foame. Eochy și nobilii săi nu-ți mai dau de lucru. E de-ajuns o iarnă ca să transforme o familie întreagă în cerșetori numai buni pentru a îngroșa rândurile armatei de nebuni...

I-a fost ușor lui Conan să înțeleagă cât de sătui erau oamenii aceia să lupte pentru un stăpân de care se temeau, dar pe care nu-l respectau, să moară în numele lui de mâna unor oameni de aceeași spiță încartiruită dincolo de ziduri.

— Nu ne aflăm aici ca să-i sporim puterea lui Eochy și pământurile pe care tot noi ne vom speti deștelenindu-le, în timp ce el o să-și ia

roadele!

— Așa e. El și nobilii săi vor aștepta ca toți să fie uciși. Doar în clipa aceea se vor preda. Dacă în schimb o să muriți voi, atunci *ei* vor fi eroii!

— Ne-au învățat mereu să ne batem în numele onoarei, continuă acrit un tânăr. Dar realitatea e cu totul altceva. Eochy ne trimite în războaie care nu sunt ale noastre doar pentru a putea să avem în continuare de lucru!

Scârbit, Cathbad clătină din cap șoptindu-i lui Conan:

— Să nu ne-așteptăm la prea mult sprijin; va fi bine atât timp cât nu vor începe să se certe-ntre ei. Și nimic nu se va schimba până ce puterea va fi în mâinile luptătorilor care guvernează cu singurul mijloc pe care-l cunosc: spada.

În acea atmosferă ireală de răsccoală, înrâurit de fețele pecetluite de teamă și speranță ale oamenilor, Conan intră călare, înmărmurit ori de câte ori vreunul îngenunchea la trecerea sa sau îi atingea mantia, iar mulțimea se retrăgea pe cele două laturi ale drumului. Și brusc se trezi acolo unde nu cutezase nici măcar să spere, nici măcar în fanteziile cele mai ambițioase. Nu exista în toată țara un spațiu împrejmuț de ziduri atât de mare. Trecând acel prag, inima îi tresări; exact așa cum se-ntâmplase cu ocazia primei vizite a lui Conan, cu mulți ani înainte, chiar dacă atmosfera se înrăutățise și mai tare. Pe vremurile acelea era doar un învățăcel în suita supremului *ollamh drui*, dolda de facilele certitudini ale tinereții, incapabil să distingă printre cutele aparenței adevărata stare de lucruri. Cât de îndepărtate păreau vremurile încoronării lui Eochy. Doar mizeria ulițelor rămăsese aceeași; nici vorbă de alimente, și nici de provizii de carne sărată, grâu, pește uscat. Un schilod învinuit de ceva fusese lăsat să moară spânzurat de picioare cu capul în jos până ce cangrena îi ajunsese la cap, înnegrindu-i carnea, și sângele închegat îi țâșnise pe nas. Se adânci printre ulicioare care deveneau tot mai strâmte, în duhoarea latrinelor, printre colibe strâmte și umede, cu locuințe asemănătoare unor vizuini de viezure subterane la baza unor construcții de piatră, aproape fără lumină, cu niște găuri în loc de ferestre. Ulițele erau populate de felurite stoluri de cerșetori și disperați, cerșetori și zdrențăroși, rebuturi umane care strângeau rândurile la trecerea sa. O viziune de coșmar care contrasta strident cu podoabele belșugului odăilor de piatră pline de turnuri ale lui Eochy.

Dar acum esplanada, inima capitalei Temair Luachra, era acolo, în fața lui Conan. Biciuit de soare, în lumina bătăturii, răsfrângerea ei îi rănea ochii. Îi apăru mare cât un deșert de străbătut pe jos, asemenea celui din povestirile exotice ale lui Rury, soldat aventuros în ținuturile de dincolo de mare, la sud de Prydain. Se simți mic de tot, un om singur

care înainta, uluit de momentul pe care-l trăia, însoțit de glasurile vuitoare ale mulțimii care-l ajungeau din urmă atenuate până-n creieri, cu ochii care-l înșelau deformându-i vederea amețitor. Doar atunci când ajunse în mijloc izbuti să despartă în chip clar cuvintele litaniei pe care mulțimea le repeta neconținut: „O judecată divină”.

Străinul își duse mâna streășină la ochi și de-abia atunci îl zări, înalt, corpulent, flancat de căpitanii săi și de garda de elită ce-l înconjurau din patru părți, pe el și veșmintele lui somptuoase. Eochy era îmbrăcat în veșminte opulente de ceremonie. O tunică *lene* de pânză în culori marmorate, strânsă pe talie într-o față, *criss*, împodobită cu paftale mari de argint, ambră și bronz. Mantaua, închisă cu o agrafă de aur masiv; lungimea sa depindea de condiția socială a celui care-o îmbrăca, iar Eochy nu se zgârcea. Se putea înfășură în ea încă de cinci ori și, în timp ce străbătea esplanada stând în picioare pe un car, cozile acelui *brat* atârnav pe pământ. Chiar și animalul era gătit și un frâu cu margini de bronz îi împodobeau fruntea. Dacă nu s-ar fi arătat atât de sigur pe sine și solemn, suveranul ar fi putut să pară grotesc.

Conan se sprijini de greabănul calului și-l mângâie pe gât. Se întoarse auzind ecoul molcom de copite și-l zări pe Cathbad care-i surâdea în timp ce i se alătura.

Bătrânul îi ghici cu ușurință gândurile.

— Acum nu mai ești singur, spuse în chipul cel mai simplu.

— Ți-ai pătat *fir flatha*, puterea magică a adevărului pentru care ai făcut legământ, îl acuză în auzul tuturor *Ri* Conan, supusul său. Te-ai făcut vinovat de nedreptate, și nenorocirea se poate abate asupra poporului tău.

— Am mii de luptători antrenați, *Eachtrannach*, îl amenință Eochy luând-o pe scurtătură.

— Iar alături de mine sunt tot o mie de oameni înfometate, gata să pună mâna pe secure, i-o reteză Străinul. Ai o frumoasă armată de smintiți sub ferestre. Pune-i să lupte pe aceia pentru tine, dacă reușești! Se luptă atunci când le e foame. Și ce li s-a oferit la prânz? Te-ai uitat la ei cum arată, vezi cumva vreun dolofan?

— Singura slănă pe care o văd e cea pe care o să ți-o scot de sub piele.

— Salvează-ți ultima frântură de onoare, Eochy. Ai curajul unui celt: omoară-te în fața tuturor așa cum e obiceiul în rândurile alor noștri.

— Prefer să mor aducând după mine un individ de teapa ta, îl amenință, râzând precum un lup.

Străinul se prefăcu a se uita în jur, mirat.

— Unde este fratele meu vitreg? Șobolanii sunt prolifici; nu sunt

nici când singuri.

— Morc e plecat în nord să ceară întăriri, alianțe, mercenari, răspunse mult prea grabnic.

Conan râse din toată inima.

— Și cu ce? Cu aurul tău, Eochy? Căci fratele meu vitreg nu are destul... Încă nu-l cunoști pe Morc? Dacă ți-a zis la nord, atunci galopează mâncând pământul în direcția opusă. A simțit că miroase a înfrângere și și-a luat tălpășița. N-ar fi pentru prima oară. Cum aș putea să-l acuz? E un șobolan care nu se îneacă niciodată. Cum ar putea altfel să fie încă în viață? O scoate la capăt atât timp cât are de-a face cu imbecili ca tine, care plătesc pentru el... Ești mirat? Credeai că tu ești cel care trage sforile, când colo dimpotrivă, acela era el. Comic, nu?

— Comic în situația de-acum ești doar tu, *Eachtrannach*, îi răspunse batjocoritor.

— Ești un om terminat, Eochy. În nord Morc nu are niciun aliat. Fergus și Illan vor să fie siguri de victorie înainte de a-și trimite războinicii să fie măcelăriți. Iar Morc ce poate făgădui? Aurul și comorile de pe Inis Fail? Ești sigur că știi unde se află? Lăasă fraza cea mai importantă în suspensie, într-o tăcere apăsătoare. După care arată spre gloată cu un gest circular al brațului. Îți cruță viața deoarece trag nădejde ca eu să fiu cel care face dreptate. Dar nu-ți face iluzii: nu e de demnitatea mea atunci când e vorba despre un trădător... Cu siguranță n-o să mori cu *claideb*-ul de luptător în mână, sugeră, așa cum se cuvine unui viteaz care și-a salvat onoarea în bătălie. Ai veșminte frumoase, Eochy, continuă, fără să-i zică sire, ci doar mereu pe nume. În schimb, eu văd doar un mort care merge.

— Acest mort îți va despica șalele, se răsti suveranul cu o uitătură ucigașă pe sub sprâncenele stufoase.

Uitătura aceea i-ar fi îngrozit pe mulți, dar nu și pe Conan; își pierduse nu numai orice urmă de onoare, dar și vloga.

Eochy se adresă lui Havgan privindu-l complice.

Acesta se mărgini să dea din cap.

— Ai vrea cumva să arunci în luptă un „războinic” în locul tău? i-o luă înainte Conan uluit. Nu ți-ai schimbat năravul de a-i pune pe alții să-ți curețe bălegarul.

— Nu fac decât să dau o rezolvare convenită lucrurilor fără importanță, făcu Eochy caz de superioritatea lui.

— Nu ne interesează să-ți jupuim mistrețul de pază, dar pentru mine nu-i rău deloc. Străinul ridică din umeri râzând. Nu-și dădu osteneala să coboare de pe cal, și se întoarse. Să-l aducă cineva aici pe Magmor,

garda mea de corp! Își întinse urechea spre Cathbad care avea ceva să-i șoptească.

— Rănile sale nu s-au cicatrizat încă. Ar putea fi un sacrificiu zadarnic să fie pus să lupte.

Ochii violeți luciră amuzați.

— Nu va fi nevoie, murmură trăgând din teacă *Lama lui Danu* și începând s-o curețe.

Toate fețele luptătorilor erau pline de cicatrici. Dacă cea a unui luptător de primă mărime ar fi fost neatinsă era semn de noroc fără măsură sau de iscusință. Havgan nu făcea excepție, agitându-se înainte și înapoi pe esplanadă, gata să-și scuipe în față un adversar pe care încă nu-l vedea apărând.

Așteptarea nu dură mult, fie și pentru că apariția colosului de abanos fu precedată de un val de exclamații. Șchiopăta ușor, dar când se apropie, se înalță în toată mărimea și masivitatea lui progresivă, scrâșnind din dinți pentru a nu-și mai trage piciorul. Coiful cu coarne proiectă în țărână o umbră monstruoasă alături de vârfurile enormei sale securi; pielea neagră, cicatricile, expresia inaccesibilă și, mai ales, avatarul de pe Tărâmul Celălalt făcură restul. Ajuns în fața lui Conan, făcu o plecăciune.

— *O să te scurtez de cap ca să-ți privesc pe dinăuntru sufletul*, se exprimă prin gesturi.

Havgan se făcu alb la față sub masca de sudoare. Ceea ce-l speria și pe el nu era atât înfrângerea, chiar dacă onorabilă, a luptătorului care moare cu spada-n mână, cât ideea de a i se reteza capul și de a-i fi pus la fiert pentru veșnicie într-un cazan de venin de către demonii de pe Sidhe. Își răsuci scutul și lancea în semn de predare.

Mulțimea mugi însuflețită de cele mai diverse impresii: un gigant de neînving; puterea Străinului care îl îmblânzise angajându-l în slujba sa; predarea lui Havgan, cel mai vestit ucigaș. Se simțea frustrată de a fi pierdut un spectacol pe cinste.

— Ce aer josnic! Ce, te doare cumva stomacul? îl întrebă acru Cathbad. *Troscad*-ul, postul ritual, mi se pare că tu nu prea îl iei în seamă, râse pe sub mustață arătând spre pântecul lui *Ard Righ*.

Conan trase aer în piept.

— În momentul ăsta între noi doi, Eochy. Tu ești gras din pricina desfrâului, iar eu sunt schilodit la un braț. Tu ești cel în avantaj! Hai să oferim oleacă de distracție acestor oameni! se adresă el mulțimii, care aprobă din toată inima printr-o ovație. Un suveran trebuie să fie neînfricat și gata de orice precum un semizeu, trebuie să vorbească cu zeii! Plin de putere, simbol al tăriei în fața supușilor săi, declamă Conan

cu sarcasm spre încântarea celor de față, coborând de pe cal. Să vedem cum mă descurc eu cu brațul stâng ciuntit. Acum am devenit un *nîia nair*, un modest luptător, ridică din umeri apărându-se cu o prefăcută modestie. Nu-și termină bine fraza că deja mânuia *Lama lui Danu* cu iscusința unui scamator, ca și cum nu i-ar fi simțit greutatea. Mi-am ieșit din formă. Rury o să aibă ce bârbi.

— În curând pe Inis Fail vor dispărea toți *Ri* ai provinciilor. Vor exista doar trei regi, dintre care doi se află pe masa de *fidehell*!

— *Ard Righ* este un zeu pentru poporul său. Și, asemenea tuturor zeilor, are toate virtuțile cu excepția smereniei.

Dându-se în vileag, Eochy își învedera întreaga fire vicleană și oportunistă, înclinația de a profita a cucului.

— Citesc spaima pe fața ta, îl luă prin surprindere Cathbad. Puterii îi e teamă întotdeauna. Teamă de o putere mai mare. Care ar putea s-o înlătore, făcând-o să-și piardă beneficiile.

Cuvintele acelea ale arhidruidului îl blocază pe *Ri Ruirech*. Se îndreptă spre Conan ascunzându-și îngrijorarea; dintotdeauna Cathbad îl intimidase.

— Ne-ai măcelărit frații, dar cu mine să știi că n-o să-ți meargă, îl provocă cu un glas aspru și apăsător Străinul. Ți-ai bătut joc de onoarea oamenilor tăi prin trădare. Ei vor face dreptate în privința a ceea ce se va alege din tine.

Eochy își desfăcu agrafa luxoasei mantale ce-i căzu în țărână, coborî din caretă și, precum un taur cu capul plecat, dădu năvală cu spada în mână.

— O să văd stingându-se soarele înainte de a veni ziua aceea, ticălos copil de pripas!

Conan se feri cu ușurință.

— Ești prea domol în mișcări. Nevastă-ta trebuie să fie într-adevăr o bucătăreasă pe cinste.

Plăti scump acea batjocură, căci *Ard Righ* se întoarse brusc țintind bustul și altoind o lovitură care-i sfâșie Străinului tunica la nivelul taliei.

— Mâna ta e mai năclăită decât creierul! Acesta fu ultimul răcnet de bucurie a lui Eochy. Conan înaintă, declanșând o altă lovitură cu tăișul și duelul se sfârși așa cum aproape întotdeauna se întâmpla: se încheia doar în câteva clipe, imediat după ce începea. Spada lui o despică pe cea de bronz ca și cum ar fi fost de lemn moale, iar suveranul se trezi cu vârful *Spadei lui Danu* apăsându-i osânza pântecului obez. Prin surprindere, Străinul făcu un pas înapoi riscând să lase jos garda. Apucă de tunica sfâșiată și o smulse de pe el, dezgolindu-și pielea până la șold.

— Asta voiai să vezi?

Mulțimea se aplecă în față ca o unică, grotescă creatură însuflețită. Și oftă. Își holbă ochii minunându-se în fața probei strivitoare prin care Străinul pe care-l aveau în față era omul sortit, trimis oamenilor așa cum generații întregi visaseră: alunița de trifoi era lucioasă și opulentă precum semnul Escăi, zeița lunii.

Lui Eochy parcă i se surpaseră brațele. Dar asta doar pentru o clipă. Își duse mâinile la spate ca și cum ar fi avut de gând să se predea, până ce degetele dibuiră prețiosul metal al pumnalului lui Etar, cea din urmă speranță.

— În locul tău n-aș face-o, îl repezi Cathbad. Îl altoi peste degete cu mânerul unei lănci ca și cum ar fi fost vârful toiagului de druid, împiedicându-l să se folosească de o armă ascunsă și smulgându-i un geamăt de durere.

— Ți-am spus o dată, Eochy, nu eu voi face dreptate, îi spuse Conan și-i întoarse spatele îndepărtându-se. Din păcate, voi fi scutit de această plăcere.

Bărbatul bâjbâi ceva ca și cum n-ar fi avut aer, în timp ce Cathbad trăgea de timp, depozitându-l de pumnalul lui Etar și înjunghiindu-l pe la spate, la nivelul inimii. Aceeași execuție de care avusese parte Cailbh, și toți trădătorii de teapa lui.

Eochy scoase un țipăt gutural spre cer, dar nu se prăbuși, impunător cu statura lui de urs. Încercă să-și ducă mâinile la spate, forțându-se din răspuțeri să-și scoată acea lamă ce-i străpunsese carnea într-un act de dreptate și care îl ardea precum un cărbune aprins. Totul fu în zadar.

Grupul druzilor care supraviețuiește osândirii la moarte chiar din porunca lui îl împresurază, ducând până la capăt ceea ce începuse Cathbad în mijlocul unor sălbătice invocații către cer.

— Mi-aș fi dorit să-l spânzur printr-o execuție publică, rânji arhidruidul netezindu-și codițele bărbii, dar nu m-aș fi împăcat cu gândul ca între Cailbh și acest sac de bălegar să fi fost vreo diferență.

Eochy căzu în genunchi într-o baltă de sânge, cu spinarea sfâșiata de sute de junghiuri. Doar atunci nevastei-copile i se îngădui să se apropie. Alergă cu lacrimi în ochi, cu veșmintele-i prețioase fluturând pe ea, îl sărută pe față suspinând și mângâindu-i cele câteva fire de păr cărunt. Avea încă pe mâini resturile amestecului mâncării lui preferate.

Domol, precum mâlul care se lasă la fundul apei tulburi, mulțimea se liniștește. Inis Fail urma să aibă un Străin pe tronul de *Ard Righ*. Lucru care nu se mai pomenise până atunci. Dar nimeni nu se bucurase de un

asemenea consimțământ.

În zilele următoare, Cathbad ar fi trebuit să spulbere orice urmă de îndoială din mintea participanților la acea ceremonie începută în cea mai mare grabă, rostind cu voce tare că Lia Fail răcnea la picioarele lui Conan, legitimându-l pe tron drept suveran deoarece în el curgea sângele zeilor. Și de data asta *Stela lui Danu* ar fi fost cu adevărat cea originală, fiind arătată cu mândrie de către arhidruid și de către toți frații săi. Cathbad arboră din nou zâmbetul știut, și parcă până și urechile lui mari i se mișcau, atât de larg îi era râsul știrb. Urmau *banais rigi*, nunta regală pentru noul rege suprem, cu Suveranitatea pe care – ca pe o zeiță – regele ar fi trebuit s-o ia în căsătorie într-un rit de rodnicie pentru îmbelșugarea regatului. Moment în care druizii ar fi rostit cu ochii la cer *Ri An Domhain, Rig In Betho*, Regele Lumii.

Obiect de batjocură, leșul lui Eochy a fost dat pe mâna mulțimii. Un mic grup de copii încercă în zadar să-i reteze capul cu tășuri primitive de cremene, așa cum aveau Cei din Vechime, drept care fură alungați în șuturi de mături. Cei mici se dădură la o parte începând să se joace cu o țeastă pe care o luară la șuturi, așteptând un prilej mai prielnic pentru a încerca din nou.

Olvik și lochlann-ii săi se străduiră să treacă neobservați printre ceilalți. Înalți și masivi, tatuați adesea pe față, plini de bănuieli, izbutiră să treacă neobservați doar datorită garanțiilor arhidruidului că ar face parte dintr-un *tuath* de pe platourile stâncoase la nord de Inis Fail, vorbind un grai de neînțeles și gutural.

O bătrână stafidită și descultă se apropie de Conan cu o teamă respectuoasă și-i șopti ceva.

Alături de el, Cathbad se întoarse brusc, ca și cum ar fi fost mușcat de ceva, singurul din cei doi care înțeluse acel dialect din sud.

— Pleacă! îi spuse femeii pe un ton ferm.

Bătrâna păru să nu-l audă, continuând să i se adreseze lui Conan, aproape scheletică din pricina lipsurilor, înfășurată în câteva zdrențe.

— Dă-i drumul mai repede! Sau îți îndoi și oasele alea uscate! o amenință arhidruidul.

— Ce se petrece, Cathbad? întrebă Străinul oprindu-se și întorcând capul. Las-o să vorbească.

Ca și cum ar fi înțeles, bătrâna vorbi și mai tare, timbrul devenindu-i strident, șuierând din beregată printre cei câțiva dinți întregi.

— Ce vrea? întrebă cel care, după părerea poporului, era totuna cu zeli.

— Ei, nimic de seamă, dădu înapoi Cathbad, întunecându-se la față.

— Hai, spune-mi, n-o mai scălda.

— Același lucru, își reveni el sarcastic. Vrea ceea ce vor toți acești nenorociți de păduchi.

Deoarece arhidruidul șovăia, Conan se opri și puse o mână pe capul bătrânei gheboșate de vreme, precum o rădăcină noduroasă. Ea încercă să cadă în genunchi, deși Conan, jenat, încerca zadarnic s-o oprească.

— Ce anume și-ar dori cu toții?

Cathbad ezită. Era *ziua* elevului său preferat. Printr-un gest, sugera că nu trebuie luați în serios, dar nu reuși să-și disimuleze compătimirea și dureroasa neputință.

— Pâine și pace. Sfârșitul suferințelor și dreptate. Spune că doar tu o să izbândești; tu, care vorbești cu zeii. Îți cere să stai de vorbă cu ei, ca să se îndure să le facă viața mai ușoară aici pe pământ. Nu pentru ea cere asta, conștientă că nu mai are mult până să intre pe porțile de pe Sidhe, ci pentru fii și nepoți. Spune că mâine vom avea ce-o să semănăm azi, căci nu suntem aici cu ceea ce am moștenit de la părinții noștri, ci pentru a pregăti ceea ce ne-a fost dat împrumut de către fiii noștri.

Cathbad tăcu, și Conan nu-și găsi cuvintele. Cum ar fi fost în stare? Mii de făgăduințe entuziaste și mii de dezmințiri ale experienței i se îngărmădeau și-i împresurau mintea. Spuse totuși doar atât:

— Voi încerca. Dacă zeii vor binevoi să mă asculte, voi încerca. Făgăduiește-i doar atât.

Capitolul 30

— Crezi că se vor enerva dacă descoperă că noi ne aflăm aici într-o colibă în fața oceanului și că în odăile lui *Ard Righ* doarme un sclav? Gwynedd își duse mâna la gură pentru a-și ascunde zâmbetul de jenă. Era tot fermecătoare, înmiresmată precum pâinea caldă și blondă precum grâul copt, frumoasa skeld, Regina Piraților lochlann.

— Sper pentru ei să nu-și fi dat seama; a-l trezi pe Magmor din somn e periculos dacă nu ai un motiv serios, îi murmură Conan în timp ce-și relua sărutările.

— Există o singură vrajă care fericește orice femeie, amețind-o, rosti Gwynedd și fu imediat încântată de uluirea bărbatului său. Atunci când îi atingi inima.

Îi surâse și o strânse la piept, nu înainte de a o săruta pentru a mia oară.

— Cu câte femei și câte zeițe va trebui să se culce noul *Ri Ruirech* pentru a arăta că este pe placul zeilor și a garanta rodnicia poporului său și a recoltei?

— După cum o spui pare că n-o să am nici măcar o clipă de odihnă, și aș dori să dorm în noaptea asta. Dacă vor să-și potolească curiozitatea, o să le spun să te-ntrebe pe tine, spre a depune mărturie asupra faptelor mele! glumi el înainte de a redeveni sobru. Fidelitatea este o zestre pe care o împărți doar cu persoana de care ești îndrăgostit.

Ochii albaștri i se dilatară de bucurie, scânteind în rama bronzată a chipului aurit de soare, mândri de a se confrunța cu reflexele diamantine ale colierului cu pietre de smarald, darul lui Conan pentru noua *BanRi Ruirech*.

Dorința îmbietoare și irezistibilă, sporită de lunga lor despărțire, urcă încă o dată în ei precum marea. Până ce nu mai fu nimic de spus, împreunându-se înțeleștați, gemând de bucurie și împărtășindu-și plăcerea trupurilor ce se regăsiseră, uniți ca și cum nu fuseseră nicicând departe unul de altul, temându-se parcă să nu se piardă unul pe celălalt încă o dată.

Radioasă ca o tinerică fericită care descoperise prima dragoste, ea cercetă acei ochi violeti.

— N-am așteptat în zadar, exclamă.

Luminând poalele deșirate ale norilor, asfințitul era un incendiu roșu, dincolo de pantele din spatele colibei de piatră de culoarea mierii și cu

acoperișul de paie; dar Conan și Gwynedd nu păreau atât de interesați de acel spectacol sideral.

— Magmor a acceptat schimbul, lăsându-ne casa lui din fața mării pentru cel puțin o noapte. A făcut asta de dragul tău. Și cine n-ar fi cedat? Se va desfăta între pieile de vulpe arctică, de urs alb pe care ni le-a dăruit regele Hargar, spuse Conan încruntându-se. N-aș vrea să cred că a făcut-o pentru asta, glumi. Iar noi stăm aici, pe așternutul ăsta de paie și fân...

— Ramolitule! De ce te vaiți? Nu m-am simțit nicicând mai fericită: te am pe tine... și mi se pare că m-am întors în timp, că mă aflu la început.

— Ca la început.

— Noi doi singuri vreme de o noapte.

— Aproape... căscă Străinul întorcându-se pe-o parte să se uite la Owain și Tyren dormind adânc în spatele perdelei în fundul odăii.

— Rury îți trimite salutări... Se ridică într-un cot; surâzând în timp ce bărbatul ei, care se sculase, nu se mai sătura să-și privească pruncii adormiți, bine hrăniți, uitându-se la chipurile înroșite de reflexele văpăilor vetrei.

— Gerd e însărcinată, continuă ea, iar vestea păru în fine să-l facă atent pe Conan. Dacă va fi băiat, ghicește cum mi-au spus c-o să-i pună numele...

El clătină din cap.

— Un singur Conan e deja prea mult, rosti și se feri.

Ea i se alătură, lipindu-i-se de trupul despuat, îmbrățișându-l din spate, sărutându-i umerii.

— Măine, printre turnurile de la Temair Luachra, o să-mi pară deja rău după baia noastră luminiscentă în peșterile de la Uisce Uasal sau după așternutul acestei case.

El o strânse de mână.

— Acum ne aflăm aici. N-ai făcut o călătorie atât de lungă ca să te gândești la odăile în care vom sta. O să avem timp berechet să ne obișnuim cu capitala.

Ea pretinse să i se alăture în timp ce se culca, vorbind domol:

— Aveam dreptate așadar în privința lui Magmor. Nu a fugit. Mi-a spus din nou că viața lui e de-acum alături de noi. Cred că se gândește că n-o să-l țină puterile pentru a lua în piept lungul drum până-n țara lui spre a începe acolo o nouă viață... Așa că a cumpărat o colibă de pescari, având ca vecin doar oceanul. Se află la câteva ceasuri călare de Temair Luachra și-mi spune că e plin de copii care se zbenguie în jurul acestui diavol blând. Mă aștept în curând să ne viziteze și, mai

ales, ca Owain și Tyren să-l îndrăgească. Știi de ce? surâse Gwynedd fără să aștepte un răspuns. E singurul în stare să călărească un monstru marin și să facă baie împreună cu el. Animalul acela pare hotărât să rămână cu el, înotând în golful de dinaintea casei: cuplul cel mai negru și mai bizar de pe Inis Fail. Cathbad s-a dus și el să-l caute; a aruncat undița, dar din pricina monstrului din apă, n-a prins nimic. Mi-a spus că s-a distrat mai abitir jucându-se cu copiii: a luat coiful cu coarne al lui Chicol, l-a umplut cu sardine și a început să facă pe monstrul cel negru, să facă salturi în aer. Iată ce devenise simbolul unuia ca Grinchencos, cruzimea în persoană...

Conan se uită la fiii săi adormiți, sănătoși tun și cu o foame de lup; băiețelul cu părul brun și fetița cu părul leit cu al maică-sii.

— Cathbad nu va rămâne prea mult în odăile lui de la Temair Luachra. Spune că se simte ca într-o cușcă, povesti Gwynedd. În realitate, are treabă cu reconstruirea școlii de la Mur Ollamhan, împreună cu Fir Droirich, Amairgen, Mugh Ruith... oftă în timp ce-și lua câteva alune de ronțait. Rory și-a dat seama că va deveni tată și s-a schimbat complet. Gerd capătă de la el tot ce-și dorește. Așa se face că supușii de pe Toraigh vor beneficia, se pare, de cârmuirea lui, care este chiar mai bună decât a ta!

Conan se încruntă, afectat.

— A avut un maestru bun!

— Care la rândul său a avut unul și mai bun!

— Dacă ar fi de față Cathbad nu s-ar sfii să-ți acorde titlul de *tânără codoașă*, surâse straniu.

— De pe urma cârmuirii lui Rory, s-au ales cu avantaj fomhoire de pe Toraigh și din felurilele *tuath*-uri lb-hell și ai săi, Faber, Skena și toți cei din rândul Poporului din Arbori. Bodmall, Sin și Geal Chossach au găsit de mai multe ori ocrotire în cetatea de pe Toraigh în contra incursiunilor lui Fergus și Illan dinspre sud, continuă frumoasa skeld. Deocamdată se pare că Hargar ar fi renunțat la comorile fomorienilor, cel puțin până ce te vei instala aici și Rory va fi numit *Ri* în provincia respectivă.

— Nu uita că Olvik a decis să se întoarcă pe Toraigh. Îl va apăra pe Rory de atentate cu gărzile sale de corp. Ar putea însă să nu facă față întotdeauna, desigur; dar nu este exclus nici ca regele Hargar să moară înainte...

— În fine, se pare că doar această misterioasă Fidelma, pe care n-o cunosc, făcu ea pe geloasa, și druidele ei sunt singurele persoane care continuă să viețuiască nederanjate în regatul lor fermecat, în mica lor insulă vrăjită, ridică ea din umeri. Erin cea Frumoasă pare renăscută: are de gând să-ți trimită oameni de-ai săi pentru a te apăra aici, la

Temair Luachra. Mi-a spus că este cel mai mărunț lucru care l-ar putea face după ceea ce nu făcuse pentru fiul său adoptiv și după ceea ce Cailbh înfăptuise sub ochii ei fără să bage de seamă. Te înștiințează că gemenii tăi nu sunt carne din carnea ei deoarece, din pricina a tot ceea ce greșise în viața sa, zeii nu i-ar fi îngăduit să aibă niște urmași atât de perfecți. Gwynedd surâse plină de viață. Și-apoi ești tu. Tu care ai știut să răpui până și pe cei mai înrăiți demoni ai poporului nostru. Nimeni n-a izbutit să facă asta până acum, îi surâse. Ai izbutit să ne unești pe toți, cel puțin o singură dată, abătând orice bariere de ură și neînțelegeri între clanuri, tot sub stindardul de pace pe care te prefaci că îl ignori purtând atâtea bătălii și pe care-l porți înlăuntrul tău asemenea aluniței în chip de trifoi de pe piele.

Dezarmat, Conan zâmbi.

— Toți vor face parte dintr-un sfat lărgit al tuturor *tuath*-urilor. Pentru prima dată.

— Și Fergus, și Illan?

— Și ei.

Doar pentru o clipă îl privi nehotărâtă. Apoi Gwynedd râse cu poftă.

— De ce mă privești în felul ăsta? o întrebă bănuitor.

— Doar așa. Se face abstracție că acum pe tronul fomorian de la Toraigh se află un partholon, că pe cel de *Ard Righ* de pe Inis Fail există un *Eachtrannach*, totul condimentat cu sos lochlann, ținând cont că Olvik se întoarce pe Toraigh și o skeld stă alături de Străin!

Conan păru să se încrunte. Se așeză, rezemându-și bărbia în căușul mâinii drepte.

— Atunci e mai bine să plec; poate că drumul meu trebuie să continue întocmai ca în visul lui Anninn. Chiar dacă aceasta nu mai e o altă istorie, e legendă.

NOTĂ ISTORICĂ

Se cuvine o precizare despre un personaj mitologic prea adesea răstălmăcit de un public care n-are nici o vină. Toți cei numiți Conan, rod al fanteziei, care se cunosc și care nu sunt obiectul unei simple omonimii (numele nu are prerogative de exclusivitate, e de-ajuns să ne gândim la Sir Conan Doyle, celebrul autor al *Lumii Pierdute*), au avut o localizare istorică mereu întâmplătoare.

Dau mai jos o seamă de exemple, desigur o listă incompletă ce rămâne deschisă.

În anii treizeci, Robert Erwin Howard (cu colaborarea lui Lyon Sprague de Camp, Bjorn Nyberg și Lin Carter) a dat viață primelor aventuri ale lui Conan hiperboreeanul, în stilul unui *Heroic Fantasy*, ambianța acestora fiind hiperboreeană, o epocă imaginară de-acum douăsprezece mii de ani, brodând pe subiectul scufundării Atlantidei și prevalându-se de rigoarea primelor documente istorice găsite.

Personajul cu pricina a stat la baza unei serii de benzi desenate, ilustrată de geniul artistic al lui Frank Frazetta în ani șaiszeci și șaptezeci, serie care a dat roade în timpuri atât de prolifice, încât are și azi urmași cu aventuri care pasionează cititorii (și-o discretă piață de colecționari de benzi desenate) prin moderne saga avându-l ca personaj principal pe Conan, publicate pe site-ul american Marvel.

Printre alți producători de scenarii și ilustrații privind personajul îi mai cităm pe John Buscema, Neal Adams, Alfredo Alcala, Tony De Zuniga.

Tot din aceste lucrări s-a inspirat ulterior John Milius pentru a regiza un scenariu cinematografic în 1981 care, după judecata criticii, constituia un discret produs prin primul episod *Conan Barbarul*, interpretat de campionul sportiv Arnold Schwarzenegger, scenariul fiind semnat de Oliver Stone. Calitate care – după judecata presei de specialitate – n-a fost egalată de al doilea episod din 1983, *Conan Distrugătorul*, regizat de Richard Fleischer.

După aceste două filme de început, s-a înregistrat o adevărată molimă de copii donate pe baza experienței cinematografice, aduse pe micul ecran ca seriale de către un alt campion culturist german, Ralph Moeller.

Tot în anii treizeci a apărut romanul francez *Capitain Conan* (premiul Goncourt, 1934) de Roger Verel, ridicat în slăvi de critica literară. Povestea e localizată în Balcanii anului 1918, protagonistul fiind comandantul unei companii de pionieri de atac din vremea Primului Război Mondial.

Bunul renume al cărții l-a făcut pe regizorul Bertrand Tavernier să facă un film cu același titlu în 1936, peliculă profund antimilitaristă care denunță absurditatea războiului. A câștigat două premii Cesar în anul următor și Marele Premiu al Concursului italian dedicat filmului francez, *France Cinema*.

Încă și mai recent, din Japonia au ajuns până la noi două serii de desene animate cu un protagonist omonim. Prima, *Conan, băiatul viitorului*, este o operă pentru copii din care a derivat și seria de benzi desenate, *manga*, care, în Italia, era publicată de Grannata Press din Bologna.

A doua ar părea un bizar caz de omonimie cu *Conan Detectivul*, o serie de desene animate pentru copii, localizată în vremurile noastre și interpretată de un anchetator puștan, care-i pasionează pe foarte tinerii telespectatori.

Chiar și în romanele cu Harry Potter există un Conan. Dar vai, e un centaur de treabă, „bărbat până la brâu, cu barbă și părul roșu, și cu un glas înfundat și melancolic; de la talie în jos are trup de cal, ceva între maroniu și castaniu, și cu o lungă coadă roșcată”.

Cu siguranță i-am uitat pe mulți alții, risipiți în hățișurile culturii și ale subculturii acestei lumi (și nu ale celei Hyboriene) din ultimul secol.

Apelativele personajelor principale din *Romanul Celților* nu sunt rodul imaginației, ci aparțin memoriei populare din ciclul mitologic al istoriei celților. Numele de Conan nu este un brevet, nu este protejat de copyright, asemenea celui de Napoleon sau Iulius Cezar, Ramses sau Alexandru cel Mare. Dacă am dori totuși să vorbim despre o apartenență, am putea să ne apropiem, așa cum s-a și făcut, de cultul tradițiilor celte din insulele irlandeze. Literatura lor de obârșie legendară, în forma sa străveche, cea care cronologic urcă până la primul ciclu, Ciclul Mitologic sau Ciclul Năvălirilor, vorbește în premieră absolută despre Conan, un prinț domnitor peste *tuath*-ul fomorian de pe insula Toraigh din Epoca Bronzului. Este adevărat, așa cum citează Dennis Walsh comentând *Annals of the Fourth Masters*, bizuindu-se pe hărți istorice detaliate de-a lungul secolelor (<http://home.netcom.com/walshdw/iremaps.htm>) că „școlarii serioși au auzit dintotdeauna că istoria Irlandei nu e credibilă sau cunoscută în chip real înainte de anul 500 î.Hr. Iată de ce trebuie să țineți cont, atunci când veți citi despre primele mituri și istorii ale acestei nații”. Dar e nevoie să vă apropiați de acest Conan în primă instanță dacă se face referință cu precizie la o localizare istorică și geografică realistă. Sper să nu vă supărați pe mine dacă, în focul cercetărilor, m-am relaționat la el cu o încredere mai potrivită pentru un vechi prieten decât pentru un domnitor din

Antichitate.

Locuri

Al Nouălea Val, loc imaginar indicând Tărâmul de Dincolo, nepământean. Zis și Pământul Umbrelor.

Banba, zeitate, mireasa lui Mac Cuill, rege peste Tuatha De Danaan, sora lui Eire/Eriu și ai Fotlei; la fel ca cele ale surorilor, numele său este unul dintre străvechile apelative ale Irlandei.

Connaught, una din provinciile în care era împărțită Irlanda, cea în care se găsea chiar reședința și sediu propriu al regelui, la Cruachan.

Emhain Macha, fortăreața din Navan, capitala provinciei Ulaid în jurul anului 370 î.Hr. Înseamnă „Gemenii lui Macha“.

Eriu/Eire, divinitate, mireasa lui Mac Cuill. Nume antic pentru a desemna Irlanda.

Fotla, divinitate, mireasă a lui Mac Cuill. Nume străvechi al Irlandei.

Inis Fail, insulă celtică.

Inis Prydain, Britannia.

Insula de sub Mare, loc în care erau închiși druzii.

Kesair, fântână magică printre izvoarele munților Wicklow.

Lagin, una din provinciile Irlandei.

Magh Slecht, câmpia masacrului, unde era venerat Cromm Cruach.

Mumu, una din provinciile Irlandei. Reședința regelui provinciei era la Temair Luachra. Localitate care a devenit ulterior reședința Regilor Supremi din Inis Fail.

Mur Ollamhan, școala druidică peripatetică frecventată de Conan și de Anninn.

Pământul Făgăduinței, unul din sinonimele pentru Tărâmul de Dincolo.

Raidhe, golf în insula Toraigh.

Sidhe, sălașul sacru al Tărâmului de Dincolo, locuit de duhuri și de ființe vrăjite.

Stonehenge, prin antonomază, loc de cult al populațiilor celtice. Situat în câmpia calcaroasă din Salisbury, la sud de Inis Prydain (sau insula Prydain, Anglia de Sud, actualul Mid-Witishire) nu este nicicând numit ca atare deoarece ar fi fost o inadvertență cronologică. Numele Stonehenge își are obârșia într-un trunchi lingvistic saxon. Năvălitorii care au venit, după ridicarea aceluia templu, denumeau blocurile suspendate deasupra pământului prin termenul *henge*. Iată de ce acel peisaj misterios a fost definit prin apelative ce erau rod al fanteziei omului: Templul Luminii, Dansul Urișilor, Cetatea Sacră. *Cromlech*-ul Luminii. Au fost folosite probabil odinioară, dar și în vremurile care au

urmat celor trei faze ale construcției (3000 – 1500 î.Hr.) despre care se știe prea puțin și despre care nu există nici o urmă scrisă, iar contribuțiile istorice sunt exclusiv arheologice.

Tech Duinn sau *Casa lui Donn* sau *Insula lui Donn*, mici insule la sud-vest de Inis Fail, considerate loc de odihnă al răposaților.

Temair Luachra (corespunzător lui Tara, comitatul Meath), vechea capitală a Irlandei, reședința principală a druidismului, precum și a Regilor Supremi ai Irlandei.

Tărâmul de Dincolo, unul din termenii prin care este desemnată Lumea Cealaltă. Univers paralel și mirific, în care există o natură neprihănită, peisaje imense, muzică și cântece, fără strâmtorile vieții pământești. Poate să se afle pe fundul oceanelor, în adâncurile pământului sau pe depărtatele insule din nord sau din vest. I se mai spune și Pământul Făgăduinței.

Tărâmul Morților, loc de unde proveneau năvălitorii milesieni (Spania).

Tir na n'og, Ținutul Tinereții Veșnice sau Dincolo de Mormânt, unde se retrăseseră să trăiască Tuatha De Danaan făcând amor, jucându-se și organizând banchete, totul sub semnul magiei.

Tir Taimgiri, Pământul Făgăduinței.

Toraigh, insula care era sălașul fomorienilor. Acolo era capitala regatului lor.

Uisce Uasal, peșteri inundate de apă, bazin natural alături de oceanul supus unor puternice marea.

Uisneach, marea colină unde avea loc adunarea anuală a druizilor de pe Inis Fail.

Ulaid, una din provinciile Irlandei, numită și Ulster, regele avându-și reședința la Emain Macha.

Wicklow, lanț muntos la sud de Băile Atha-Cliath (actualul Dublin). Neexistând referințe scrise despre zona respectivă în perioada în care se deapănă povestirea, a fost folosit apelativul contemporan al locului, care dă și numele actualului comitat.

Personaje

Aes Crann, Poporul din Arbori.

Amairgen, un foarte bătrân druid din Irlanda antică.

Anninn, cainte, deținător al tainei lui Danu.

Aoife, femeie-luptător de elită a comunității Geal Chossach.

Arawn, luptător de elită al partholonilor în locul lui Rury. Este numele unui rege de Dincolo de Mormânt.

Asa, câine de luptă al lui Morc, purtând numele unei divinități lochlann.

Badb, soție clarvăzătoare a lui Demne Ban.

*Bană*n, mistreț al lui Cathbad și Conan.

Bodmall, druidă, căpetenie a comunității feminine Geal Chossach, prietenă a lui Cathbad.

Cailbh, druid al fomorienilor.

Cathbad, arhidruid al școlii Mur Ollamhan.

Cethren, tânăr amant al lui Erin cea Frumoasă.

Chicol Grinchencos, Șchiopul, luptătorul de elită al fomorienilor, fiul lui Goli, la rândul său fiu al lui Garbh.

Cobhthach, căpetenie a clanului fomhoire, al oamenilor de munte.

Conan, rege al fomorienilor din insula Toraigh, zis și *Eachtrannach* sau „Străinul”.

Corco mo-druad, înseamnă „sămânța druidului meu”, un trib de druizi de pe Inis Fail.

Dalan, unul dintre druizii vârstnici din Temair Luachra.

Dela, căpetenia clanului Aes Crann, Poporul din Arbori.

Demne Ban, druid, tatăl natural al lui Conan; înseamnă „cerb alb”.

Donn, fiu al lui Erglan, luptător de elită al partholonilor în locul lui Arawn. Este numele zeului morții.

Elatha, suveranul fomorienilor, soțul lui Erin, tată al lui Morc.

Ere, druid al nemezilor.

Eochy, Regele Suprem din Temain Luachra.

Eolas, unul dintre cei trei druizi ai partholonilor, înseamnă „cunoaștere”.

Erin cea Frumoasă, fiica lui Delbaeth, suverana fomorienilor, mama lui Morc.

Etar, fierar schilod care sustrage o parte din *Metalul lui Danu*.

Faber, luptător al Poporului din Arbori, fiu al lui Guary.

Fergus al nemezilor, unchiul lui Gwynedd.

Fidelma, preoteasa/druida de pe *crannog*-ul din mare.

Fios, unul dintre cei trei druizi ai partholonilor; și acest nume înseamnă „cunoaștere”.

Fir Droirich, Druidul Negru.

Fochmarc, unul dintre cei trei druizi ai partholonilor; și numele lui înseamnă „cunoaștere”.

Fomhoire/Fomorieni, populație mitologică întrupând răul, probabil de origine vikingă. Având trăsături suprafirești, au fost descriși ca vrăjmași de moarte ai zeilor din Tuatha De Danaan; înfrânți, au fost surghiuniți pe fundul oceanului. Au ca blazon un stindard negru, dar, odată cu venirea lui Conan pe tron, emblema lor a devenit steagul de la Mur Ollamhan alături de vulturul albastru skeld. Se numesc *fomorieni* când se referă la ei înșiși.

Geal Chossach, comunitate de femei druide; înseamnă „picioare albe”.

Gerd, femeia lui Rury.

Gwynedd, fiica unei căpetenii lochlann din clanul Skeld și a unei femei din clanul Partholon.

Haglak, luptător lochlann.

Hargar, suveran, căpetenie a comunității Lochlann.

Havgan, luptător de elită al lui Eochy.

Ib-hell, pitică în fruntea Micului Popor; înseamnă „obraz luminos”.

Illan, noua căpetenie a partholonilor, urmaș al lui Oengus.

Iubdan, druid al nemezilor.

Karre, conte/nobil, tălmăci la curtea regelui Hargar; e un pitic.

Kicva, una din nevestele lui Dela, căpetenia clanului Aes Crann.

Kymon, luptător fomorian, urmaș al lui Chicol.

Labraid, druid al clanului Corco mo-Druadh.

Laery, căpetenie a gărzii de elită a lui Elatha.

Leher, luptător de elită al nemezilor.

Leogaire, unul dintre druizii vârstnici din Temair Luachra.

Llassar, fiul lui Cimbaoth, comandantul santinelor de pe Insula de sub Mare.

Lochlann, vikingi, cea mai mare parte norvegieni și danezi, ziși și gennti, care înseamnă „străini”.

Maelsuthan, vrăjitor, tânăr discipol al lui Cailbh.

Maev Roșcata, concubina lui Elatha.

Magmor din clanul Mori, garda de corp a lui Conan.

Micul Popor, *tuath* de pitici care trăiesc în colibe plutitoare.

Morc, stăpân al fomorienilor și frate vitreg al lui Conan.

Moriath, femeie-căpetenie a clanului fomhoire în zona platourilor stâncoase din nord.

Morrigan, câinele de luptă al lui Conan.

Mugh Ruith, druid vestit, chior de ochiul drept.

Muma, una din soțiile lui Fergus, mamă a lui Wee. Sclavă islandeză.

Naisi, fiu al lui Usna, căpetenie a *tuath*-ului zimbrilor din sudul insulei Inis Fail.

Nemed, clan de pe Inis Fail, înrudit cu partholonii. Înseamnă „loc sacru”. Emblema nemezilor este gheara de urs.

Niall, om de credință al lui Fergus.

Oengus al partholonilor, bunic al lui Gwynedd.

Olc Aiche, druid al nemezilor.

Olvik, fiul lui Fjorth, fiu al lui Edgtho, locotenent al regelui Hargar și ulterior gardă de corp al lui Gwynedd și Conan. Comandant al gărzii de elită a lochlann-ilor.

Owain, primul din cei doi gemeni ai lui Conan. Este un *mac*, adică băiat.

Partholon, clan de pe Inis Fail înrudit cu nemezii. Este și numele unuia dintre strămoșii celților din Irlanda. Blazonul lor este un craniu de lup mânjit de sânge.

Primul Popor/Oamenii Pietrelor, termeni generici prin care erau definite populațiile celtice trăitoare în epocile de dinainte.

Pwyll, amic frățesc al lui Owain (fiul lui Conan).

Rury, din neamul partholon, luptător de elită, prieten al lui Conan, zis și Roșcatul.

Scarach, mama lui Gwynedd.

Sin, femeie-luptător, căpetenie a comunității Geal Chossach, urmașă a lui Aoife.

Sinlan, căpetenia unui sat fomhoire.

Skeld, trib/clan lochlann guvernat de tatăl lui Gwynedd. Din el se trag atât Gwynedd, cât și Olvik. Blazonul lor era un vultur albastru.

Skena, femeie-șaman din *tuath*-ul Poporului din Arbori.

Skull, războinic vârstnic partholon.

Tyren, a doua din gemenii lui Conan. Este o *der*, adică fată.

Wee, fiica lui Fergus nemedul și a slavei Murna.

Glosar

Adaltrach, adulteră.

Aedh, foc.

Aes, popor.

Aes Aedh, popor al focului.

Aes Dana, oameni de artă/oameni cu înzestrări speciale (meșteri iscușiți etc.).

Aes Duir, popor al stejarilor.

Aes Sidhe, popor al colinelor, sau popor fermecat, sau popor al uitării.

Ailfinn, piatră albă.

Ailill, rege în provincia Connaught, fiu al lui Matach Murise, unul din protagoniștii ciclului epic al ținutului Ulster.

Ailim, ulm.

Aill na mirenn, piatră a dezbinărilor.

Aimsir togu, vârstă a acordului, la care băieții deveneau bărbați, la șaptesprezece ani.

Ain phuill, joc cu mingea practicat de băieți. Înseamnă „a vâri la gaură”. Fiecare jucător are o minge, și o parte a lor atacă, iar cealaltă apără ținta, alternativ.

Aine, zeița iubirii, aparținând panteonului zeilor De Tuatha Danaan.

Ainm, suflet/nume.

Aire, om liber. Este o stare socială, nu un rang social. De exemplu, era folosit atât pentru *flaith* (luptători), cât și pentru *aithech* (țărani).

Airemh, țăran. Zis și *aitech*.

Alm, arc.

Amra, tânguire funebră (zisă și *Nuall-guba*).

An fhirinne în aghaidh an tsaoil, adevărul în opoziție cu lumea, declamație antică.

Anmehara, suflet prieten.

Anruth, grad la care se ajungea după șapte/nouă ani de învățătură la o școală de druzi. Înseamnă „nobil fluviu”. Acești învățăcei purtau o crenguță argintată drept recunoaștere a nivelului la care se aflau.

Aonbarr, roib fermecat al lui Manannan; calul putea galopa atât pe pământ, cât și pe apă.

Ard Righ, Rege Suprem, căpetenie simbolică de pe Inis Fail.

Argatlam, mână de argint.

Arias, unul din cei patru druzi care îi învăța pe cei Tuatha De Danaan: un druid al zeilor.

Asa, zeiță a clanului Lochlann (vikingi).

Andumla, vacă fermecată a zeităților lochlann.

Badb catha, corb de luptă.

Băile, sat.

Baili, viziuni.

Băine, joc de copii asemănător hocheiului pe iarbă.

Balb, bâlbâit sau persoană care vorbește o limbă străină.

Balor, rege al fomorienilor; conform mitologiei, deținea un turn fermecat de cristal.

Ban, femeie (singular).

Ban, alb.

Banais rigi, nuntă regală.

Banan, rege în jocul numit *fidehell*.

Banba, zeitate, mireasă a lui Mac Cuill, rege peste Tuatha De Danaan, soră a lui Eire/Eriu și Fotla, alături de cele ale surorilor, numele său e unul din apelativele străvechi ale Irlandei.

Banchomarba, moștenitoare-femeie într-o familie.

Bandrui, druid (singular).

Banthăith, femeie clarvăzătoare (singular).

Banfhlath, femeie clarvăzătoare (singular).

Banfilí, femeie clarvăzătoare (singular).

Banrigh/Banrí, regină.

Bard, barzi (poeți britanici).

Beithe, mestecăn.

Beltain, sărbătoare celtică a primăverii, odată cu sfârșitul lui aprilie și începutul lui mai.

Ben, femei (plural).

Bendruad, druide (plural).

Benfhlath, femei clarvăzătoare (plural).

Benfilid, femei clarvăzătoare (plural).

Ben-Reine ny hoie, regină a nopții, formula folosită pentru a mulțumi luna.

Biail, secure.

Bile, un arbore, atunci când era considerat sacru.

Bile, nobil luptător; zeitate care, alături de Danu, a fost creată de Dagda, zeul cel bun.

Bir, lance scurtă, numită și *Foga*.

Birog, druid al fomorienilor.

Boann, zeiță a fluviului Boyne, numită și Vaca Albă. După unele surse, era zeița dragostei. S-a împreunat cu Dagda.

Brandubh, negru ca pana corbului.

Brandubh, unul din cele trei jocuri de masă.

Bras, puternic, viguros.

Brat, mantie.

Breitheamh, judecător.

Bres, zeitate din Tuatha De Danaan; tiran care a fugit la fomorienii după ce a fost detronat de popor.

Bri, colină, pantă.

Brigit, fiica zeului Dagda. Proteja femeile în timpul nașterii.

Bron, mânia.

Bron Bherg, Casa Suferinței; primul spital din Irlanda.

Bruidhen, han la țară în care erau găzduiți zeii de pe Tărâmul de Dincolo. Ținând-o tot într-o petrecere, în mijlocul lui se găsea inepuizabilul ceaun mereu plin cu carne, într-o lume plină de farmec și muzică.

Buanann, zeiță numită și Eterna, fiica lui Danu.

Buanbach, unul din cele trei jocuri de masă.

Caech, orb.

Caii lui Manannan, valurile zeului mării.

Cainte, autor de satire.

Cairthin, scoruș sălbatic.

Cazanul Abundenței, un recipient atotîncăpător din care Dagda putea să scoată de-ale gurii după pofta inimii. Una dintre cele patru comori fermecate ale Irlandei, provenind din orașul vrăjit Murias. Ulterior au existat persoane care l-au asemănat Sfântului Graal, cupa în care a curs sângele lui Isus în agonie pe cruce.

Cana, grad la care se ajungea în al cincilea an la școala de druizi.

Cashel, echivalentul lui *rath*, dar construit în piatră în locurile unde aceasta era din belșug.

Cecht, plug.

Ceile, camarad. Înseamnă și uzufructul vitelor plătite nobililor comunității.

Cele, om de rând liber ocrotit de stăpânul său.

Celsine, clientelă. Prestare de servicii de diverse feluri pentru *Ri*-ul locului în schimbul ocrotirii.

Celtchair dhichlethi, mantie de ceață și negură.

Ceo druidechta, ceață magică.

Cernach, divinitate. Înseamnă „victorios”.

Cian, zeu, tatăl lui Lugh.

Cimb, tribut.

Cin, vină.

Claideb, sabie.

Cleith, pilon de la casă.

Cli, grad la care se ajunge în al șaselea an de școală druidică.

Clíodna, zeiță ce transforma oamenii în zburătoare. Păsările cu pene lucioase care o slujeau puteau să-i adoarmă pe bolnavi cu cântecele lor gingașe.

Cluiche cainteich, jocuri la funeralii.

Cnoc an Bhaird, colina bardului.

Coli, laur.

Combid, prizonier.

Conall, divinitate. Înseamnă „puternic ca un lup“.

Conchobhar Abrat Ruadh, Conchobhar cel cu Sprâncenele Roșii.

Conn, unul din fiii lui Lir.

Corco mo-Druad, „sămânța druidului meu“.

Corrguine, vrăjitorie.

Corrguinech, mag.

Craebh-ciuil, ornament al druizilor și al poezilor: clopoței care erau purtați la ceremonii și scoteau clinchete la fiecare pas.

Crann, copac.

Crann Bethadh, copacul vieții, planta sacră din mijlocul tribului.

Crannog, insulă artificială pe lac sau în radă, constituită din colibe ridicate pe piloți.

Craobh Rígh, Războinicii din Ramura Regală din Ulster.

Craobh Ruadh, Războinicii din Ramura Roșie din Ulster.

Creidhne, zeitate. Era potcovarul calfă al zeului fierar Goibniu. Alături de Luchta, meșteșugarul, lucra arme fermecate.

Crimthann Nia Nair, Crimthann, modestul luptător.

Criss, fașă sau cingătoare.

Crom, zeul focului și al vânturilor.

Cromlech, cerc megalitic de pietre în poziție verticală sau suspendate, sinonim al unui loc de cult (religios sau astronomic) pentru populațiile celtice, în mare parte legat de perioada paleolitică a erei bronzului. Întrebuințat în chip arbitrar pentru a desemna un astfel de templu sacru din neputința de a găsi alți termeni într-o perioadă despre care nu se știe aproape nimic. Cei mai severi ar putea să califice așa ceva o inadvertență, o născocire a autorului.

Cromm Cruach, idol sângeros, vestitor al morții.

Cu, copoi sau câine.

Cu Cuchlainn, luptătorul cel mai faimos al Ulsterului.

Cuill, alun.

Cuithe, gât.

Cumal, epitet pentru femeia sclavă.

Da Chich Anann, sâniul lui Danu.

Dagda, Marele Tată sau Zeul cel Bun al tribului De Danaan, adică al tuturor zeilor, fiu al zeilor străvechi creatori ai întregului univers: Bile și Danu, soț și soție. I se mai spunea și Eochaid Ollathar, zeu al magiei. El deținea Cazanul Abundenței (un atotîncăpător cazan din care putea scoate mâncare cât de multă dorea); buzduganul cu puterea de a da și de a lua viața (o extremitate ucidea și cealaltă învia), harpa capabilă să aducă somnul, râsul sau plânsul; stăpînea stihiiile și era zeitatea recoltelor. Soția lui a fost Boann, care i l-a dăruit pe Oengus Mac Oc.

Danu/Dana, înseamnă „apa cerurilor”, Marea Zeiță-Mamă a tribului De Danaan, consoartă a lui Bile.

Daoine Sidhe, alt nume dat membrilor comunității De Danaan, pe vremea când și-au găsit sălaș pe Colinele Golașe.

Dara, stejar sacru. I se mai spune și *Duir*.

Deiseal, spre dreapta.

Delg, agrafă în care se prindea mantia.

Deoch suain, medicamente/poțiuni pentru somn.

Der, fiică.

Debfine sau *Fine*, familie.

Dercad, meditație.

Derga, un zeu al morților.

Dian Cecht, zeul medicinei din Tuatha De Danaan, strămoș al lui Lug. Prin farmecele sale readucea la viață morții, rostind descântece în fața unui izvor sacru de ape, unde trupurile luptătorilor uciși erau cufundați.

Diberg, brigand.

Diblidecht, senilitate.

Dicheltair/Fe-fiada, mantie prin care deveneai invizibil.

Disert, sihăstrie.

Dligid, datornic.

Dol, pajiște.

Dolmen, blocuri de piatră puse pe pământ pentru a hotărî un spațiu ritualic. Cu o imprecizie cronologică și în lipsa altor termeni privind o perioadă despre care nu se știe aproape nimic, termen folosit în chip arbitrar în această lucrare pentru a indica pietre masive în poziție verticală sau suspendate într-un cerc megalitic, loc de cult al celților.

Domnu, zeiță-mamă a fomorienilor (a luptat cu Danu).

Donn, zeu tenebros al morții.

Doon, fântână sacră în ținutul fomorienilor.

Dos, grad la care se ajungea în anul patru la școala de druzi

(înseamnă „copac tânăr”).

Draigin, prun sălbatic.

Drean, sfredeluș.

Druad, druizi (plural).

Druí, druid (singular).

Druidecht, vrăjitorie/magie.

Druidí, castă de preoți, medici, lecuitori, iscusiti în magie, oameni de drept și de cultură (A se vedea precizarea în nota autorului.) Trebuie totuși să ne facem o precizare: termenul utilizat în această operă este pur și simplu convențional. Ar fi vorba, la urma urmelor, despre protodruizi, depozitari ai înțelepciunii și sfetnici ai regilor în fiecare clan sau trib.

Druim, spinare.

Dubh, negru.

Duir, stejar sacru. I se mai spune și Dara.

Dun, fortăreață/colină fortificată. Este și partea centrală a fortăreței, acolo unde locuiau stăpânii.

Eachtrannach, străin.

Eccineol, iarba morții din care se prepara otrava.

Echtraí, aventuri.

Ecnaire, ritul de recviem.

Ecne, zeu al tribului De Danaan; bunica era Danu.

Eiclips, eclipsă.

Eirr, erou (literal înseamnă „bărbatul din car”).

Emhain, gemeni.

Eochaid Ollathar, vezi explicația la cuvântul *Dagda*.

Eochaid, cal.

Eolus leis an reltainn, a conduce cursul vieții prin mijlocirea stelelor (adică a citi horoscopul cuiva).

Eriu/Eire, zeitate, mireasa lui Mac Cuill, regele tribului De Danaan, sora lui Banba și Fotla; alături de cele ale surorilor, numele său este unul din apelativele străvechi ale Irlandei.

Esca, zeița lunii.

Etain, preafrumoasa soție a regelui Eochy.

Ethlinn, zeița-mamă a lui Lugh.

Fail, soartă.

Fáith (singular), clarvăzător (profet) și șaman. Zis și fiii. Numiți și *Flaidh* sau *Fhlaith*.

Faithliaig, doctor (compus din cuvintele „clarvăzător” și „lipitoare”).

Falias, una dintre cele patru orașe fantastice din care se trăgea tribul De Danaan De-aici parvine *Lia Fail* sau Piatra Destinului.

Făthi (plural), clarvăzători (profeți) și șamani. Ziși și *Filid* sau *Flaidh*, *Fhlaith*, *Faithi* sau *Ovati*.

Fe, ciomag de plop cu care se măsurau mormintele.

Felmac, elev.

Fhlaith, bărbat clarvăzător.

Fian, pion în jocul *fidehell*.

Fiann, bandă de tâlhari sub comanda lui Finn, erou mitologic aparținând ciclului omonim.

Fid, lemn.

Fidehell, unul dintre cele trei jocuri de masă.

Fidne-med, grup de copaci sau boschet sacru.

Fili, clarvăzător (singular). Zis și *Faith* /*Flaidh* / *Fhlaith*.

Filid, clarvăzători (plural). Ziși și *Faith*/*Flaidh*/*Fhlaith*.

Filin, poeți și cântăreți de curte; echivalentul irlandez al barzilor britanici. Aveau în mână legile.

Find, cel Frumos, alt nume/poreclă a zeului Lugh. Înseamnă și „alb”.

Fine o Derbfine, familie.

Finias, unul dintre cele patru orașe fantastice din care se trăgea tribul De Danaan. De-aici și numele de Lancea Victoriei.

Finn, erou mitologic aparținând ciclului omonim, fiu al lui Cumall și al lui Muirne Muncaim.

Finn Eces, poetul care capătă darul cunoașterii mâncând un somon fermecat; i-l va transmite lui Finn, eroul ciclului omonim.

Fir, oameni.

Fir, adevărat.

Fir Bolg/*Firbolg*, înseamnă „oameni cu desagă” și sunt o populație compusă din trei triburi: *Fir Galeoin*, *Fir Domnann* și *Fir Bolg*. Aparțin mitologiei ca protagoniști ai celei de-a Treia Invazii pe Inis Fail.

Fir flatha, adevăr.

Fisatoir, astrolog.

Fithithir, învățător.

Flaith, luptători.

Flaithi, nobili.

Fled co-lige, ceremonie funebră sau de înmormântare.

Fochlacan, arbust.

Fochluc, primul grad de învățătură atins într-o școală de drui.

Focul lui Bel sau *Focul Sacru*, focul originar din care era aprins orice foc pe Inis Fail.

Foga, lance scurtă. Zisă și *bir*.

Fota, lung.

Fotla, divinitate, mireasa lui Mac Cuill, rege peste Tuatha De Danaan,

sora lui Eire/Erin și Banba; la fel ca cele ale surorilor, numele său este unul din străvechile apelative ale Irlandei.

Fosterage, separarea copiilor de familia din care provin pentru a le da o educație pe lângă o familie de rang mai înalt.

Fragarach, spadă a zeului mării Manannan. Putea să străpungă orice fel de platoșă. Înseamnă „garant”.

Fuat, sicriu.

Fursundud, iluminare, inclusiv poetică.

Gae, lance, zisă și *sleg*.

Gaeli/Goideli, urmași ai lui Mil, strămoși mitologici ai irlandezilor de azi.

Geasa, interdicție.

Geis/Glăm dichenn, blestem/interdicție.

Geissed, panoplie cu lance și scut încredințată adolescentului care trecea la vârsta adultă, la șaptesprezece ani, după sfârșitul perioadei de *fosterage*.

Gennti, „străini”, vikingi, în cea mai mare parte norvegieni și danezi. Ziși și lochlann-i.

Geo bheo, *Gan baistedach* (proverb), fără viață, fără botez.

Giall, ostatic.

Gillacht, pubertate.

Glam dicîn, satiră incisivă.

Gleinntlidhe, botez.

Goibnu, zeul fierar al tribului De Danaan. Era și gazda de Dincolo de Mormânt unde băuturile și miedul confereau nemurirea. Avea două ajutoare: Luchta, meșteșugarul, și Creidhne, potcovarul; împreună făureau arme fermecate.

Gorias, unul din cele patru orașe fabuloase ale comunității De Danaan. De-aici provine o spadă -*Lama lui Danu* – care o precede pe Excalibur.

Grian, soare.

Gwel, a vedea.

Gwerin, pion în jocul numit *fidehell*.

Hafskip, corabie de mărfuri vikingă, zisă și *knarr*; mai încăpătoare decât *skeid-ul* sau *drakar-ul*.

Hoclachus, vârsta adultă.

Ibormeith, bacă de tisă.

Imbas forasnai, lumina profeției.

Imbolc, sărbătoare celtică la începutul lunii februarie. Legată de alăptarea mieilor.

Immrama, călătorii.

Inar, tunică.

Jboir, tisă.

Labraid Ioinseach, marinarul care vorbește.

Lama lui Danu, una din cele patru comori ale poporului din Irlanda, provenind din orașul fabulos Gorias. Se presupune a fi existat înainte de Excalibur, spada britanicului rege Arthur.

Lamh, mână.

Lamh-luaide, mână de plumb, joc de forță.

Lamhcomairt, bătaie din mâini care însoțeau ritul *ecnaire* (ritul de recviem).

Lanamnas ecne, căsătorie prin răpire.

Lanamnas tothla, căsătorie prin seducere tainică.

Lancea Victoriei, una din cele patru comori magice ale Irlandei. Provine din orașul fermecat Finias. Ulterior s-a descoperit acolo lancea cu care Longin l-a împuns în coaste pe Isus Hristos.

Leabhar, carte.

Leabhar Gabhala, Cartea invaziilor.

Leabhar na h uidre, Cartea vacii brune.

Leine, tunică de lână colorată.

Les, lumină.

Lia Fail sau *Stela lui Danu*, mitologica Piatră a Destinului poporului irlandez. Provenind din orașul fermecat Falias. După multe surse, ar fi fost obiectul unor dispute între facțiuni rivale (scoțieni și irlandezi). Furată sau sustrasă cu forța, a trecut prin multe pățanii până când o presupusă Piatră a Destinului a fost recunoscută în Westminster Abbey, sub tronul desemnat ca jilț regal la încoronarea regilor englezi. Furată din porunca lui Eduard I din localitatea Scone, în Perthshire (de unde și numele Stone of Scone), din voința reginei Elisabeta a fost pusă la loc de cinste, printr-o ceremonie de vază.

Liaig, lipitoare.

Lios (vezi cuvântul *rath*).

Lir, zeul oceanic, tată al lui Manannan.

Lochtach, vinovăție.

Loegaire, întăritură, fortăreață.

Log n-Enech, pondere socială sau preț onorific.

Lond, sălbatic.

Lorg, buzdugan.

Luaide, plumb.

Luchta, zeitate. Era meșteșugarul ajutor al zeului fierar Goibnu. Alături de Creidhne, potcovarul, făurea arme fermecate.

Lugaid Riab Nderg. Lugaid cel cu Dungi Roșii.

Lugh Lamhfadha/Lug Lamfota (sau *Lug* cel cu Brațul Lung, cu Mâna Lungă), fiul lui Cian și Ethlinn/ Ethne (fiica lui Balor a fomorienilor), zeul tuturor artelor și meseriilor, cunoscut și ca Find cel Frumos. Inventator al jocului de *fidehell* și al jocului cu mingea. Mag și luptător, a fost crescut de Tailtu, regina „oamenilor cu desagă”. În luptă se folosea de magie, de spada fermecată a lui Manannan (Fragarach) și de barca lui Manannân. Era un zeu al luminii, a cărui sărbătoare estivală se numea *Lughnasad*.

Lughnasad, sărbătoare celtică de vară celebrată în prima zi a lunii august.

Luib, iarbă.

Lunasa, august.

Lynn, lac.

Mac, fiu, băiat.

Mac cuill, fiu al alunului.

Mac fuirmid, grad al anului trei la școala de druzi.

Mac oc, tânăr fiu.

Mac seinghesa, fiu al înțelepciunii din vechime.

Macdacht, copilărie.

Macha Mong Ruadh, Macha cu Șuvițe Roșii.

Mael, chel.

Magh, câmpie.

Magh Mell, câmpie minunată.

Magh Slecht, câmpia masacrului.

Magmor, zeu coborâtor din Tuatha De Danaan.

Manannan, zeu al mării precum și suveran al Tărâmului de Dincolo, fiu al lui Lir. Avea o barcă care se supunea intențiilor marinarului, un cal (Aonbarr) care putea să galopeze atât pe uscat, cât și pe mare, o spadă (Fragarach) care străpungea orice fel de platoșă. Porcii lui fermecați puteau fi tăiați într-o zi, gătiți și mâncați, și a doua zi reînviau, gata pentru alt festin. Deținea o pungă făcută din piele de cocor, care fusese cândva o femeie geloasă.

Mare, cal.

Med, constelația Balanței.

Medb, zeița fertilității.

Meddu, mied. Bătură alcoolică.

Messam, mai rău.

Miach, zeu fiu al lui Dian Cecht.

Midir/Mider, zis și cel Semeț. Divinitate a comunității De Danaan, numit și Coama Galbenă.

Mil, ctitor al unei rase mitologice protagoniste din vremea celei de-a

cincea invazii a Irlandei.

Milesieni, populație (aparținând mitului irlandez) care a învins poporul lui Danu, adică pe zeii din Tuatha De Dannan.

Moen, mut.

Morias, unul din cei patru druzi învățători ai celor din triburile De Danaan; și zeii își aveau druzii lor.

Morrigan, teribilă și furioasă zeiță a războiului. Regina Demonilor sau Marea Regină, provoca masacre și era vestitoarea victoriei sau înfrângerii părților participante în luptă. S-a împreunat cu Dagda.

Murduacha/Merrows, sirene.

Murias, una din cele patru orașe fabuloase din care proveneau Tuatha De Danaan. Aici își are obârșia Cazanul Abundenței.

Nabid, un soi de bere lochlann.

Naidenacht, prima copilărie.

Neladoir, ghicit în nori.

Nemain, groază.

Nuada, suveran corect și generos din Tuatha De Danaan, zis și Argatlam (Mână de Argint) care i-a călăuzit pe fiii lui Danu atunci când au ajuns pentru prima oară pe Inis Fail, în ciclul mitologic.

Nuall-guba, tânguire de durere funebră (zisă și Amra).

Oc, tânăr.

Oenach, adunare, convocare sau/și târg.

Oenar, singuraticul.

Oenfer, fiu unic.

Oengus Mac Oc/Angus Og, fiul lui Dagda și Boann, zeu al iubirii.

Ogma, fiu al lui Dagda, zeu al elocinței și al literaturii; prin urmare, zeu al tuturor druzilor. Fiica sa s-a căsătorit cu Dian Cecht, zeu al medicinei.

Oilean, insulă, zisă și Inis.

Oimelg, naștere.

Oisin/Demne, pui de cerb.

Ollamh, profesor/istoric/cărturar (sau bard de cel mai înalt nivel din cele șapte posibile). Un druid. Avea o crenguță de aur spre a-i fi recunoscut gradul la care se ajungea la școala de druzi după doisprezece ani de învățătură.

Orna, spada lui Tethra care vorbea și povestea faptele sale de viteză.

Oscar căch i geeird araili, proverb, „Orice om dă greș dacă se bagă în meseria altuia”.

Piana di Breg, câmpia din jurul capitalei Temair Luachra.

Pwyll, înțelepciune.

Racholl, lințoliu.

Răth, gospodărie agricolă fortificată cu un val de pământ circular pentru apărarea caselor izolate. Ocrotită de șanț și așezată de obicei pe înălțimi, ca de pildă culmile unui deal. Zisă și *lios*.

Re, lună.

Rehollys, lumina lunii.

Reithes Grian, roata soarelui (adică zodiacul).

Ri, regele provinciei; erau mai mulți, unul de fiecare ținut.

Ri An Domhain, rege al lumii (singular).

Ri Echraide, rege al cailor.

Ri Ruirech, rege al regilor superiori, termen echivalent celui de *Ard Righ*.

Rig În Betho, rege al lumii (plural).

Roth, roată (reprezintă soarele). Dar și discul sau sfera.

Roth Fail, roata destinului.

Ruadh, roșu.

Ruam, iarbă roșie pentru suliman.

Run, secret.

Sai, călcâi.

Samhain, sărbătoare celtică a morților celebrată la întâi noiembrie. Celebra nu numai începutul iernii, ci și al anului. În noaptea respectivă, Sidhe își deschidea porțile și permitea duhurilor să se întâlnească cu ființele omenești.

Scalm, strigoi sau duh.

Sciath, scut.

Sen, bătrân.

Sendacht, vechime.

Senias, unul dintre cei patru druizi care făceau lecții cu Tuatha De Danaan: druid al zeilor.

Set, unitate de valoare la schimb, echivalent cu jumătate din valoarea unei vaci de lapte.

Shollys, lumină.

Sidh, mormânt vrăjit sau/și măgura fermecată. Fiecare zeu deține una drept sălaș Dincolo de Mormânt.

Sin, furtună sau vreme rea.

Sitchain, pace a sufletului.

Skeid, navă de război vikingă, zisă și *drakar*; mai mică și mai iute decât *hafskip/knarr*.

Slat an draoichta, bagheta druidului.

Sleg, lance, zisă și *gae*.

Solam, numele unui străvechi meridian pentru calcularea orei.

Stadr, loc.

Stan, cositor (metal).

Stroinseir, străin.

Strophais, crengi verzi și stufoase de mesteacăn pentru a acoperi cadavrele.

Tabhfheis, sărbătoarea taurilor.

Tamailte, fluviu calm sau fluviu întunecat.

Tamlorga filidh, versurile poetului.

Tech, casă.

Tethra, misterios zeu al mării la fomorienii.

Tiag liubhair, pungă, servietă.

Tigemmas, stăpân al morții legat de idolul Cromm Cruach.

Tigh'n alluis, casa sudorilor.

Tir, pământ sau pământesc.

Torann, tunet.

Torque, colan de aur prelucrat, simbol al luptătorilor și druzilor.

Treb, casă sau locuință.

Tricha cet, „treizeci de sute”, termen arătând o forță de trei mii de oameni.

Troscad, dejun ritualic.

Tuaith, spre stânga.

Tuath, trib.

Tuatha De Danaan sau Oameni ai Zeiței Dana, popor divin, fii ai zeiței Danu compus din trei clase: *Tuatha*, adică căpeteniile, *De*, adică zeii, și *Dan*, adică meșteșugarii și artiștii. Au devenit Daoine Sidhe atunci când și-au stabilit sălașul pe „colinele scobite”.

Tugen/Taiden/Stuige, mantie.

Uaim, grotă.

Uasal, înalt.

Ucht, piept.

Uisce, apă.

Urias, unul dintre cei patru druzi învățători ai tribului De Danaan: și zeii își aveau druzii lor.

Vafthruidhnir, gigantică zeitățe lochlann.

Mulțumiri

Lui Mery, care s-a dus prea repede. Totul ar fi decurs în cu totul alt chip.

Lui Paolo Pesando, deoarece nu am un frate mai mare, dar mi l-aș dori să fie ca el.

Lui Dandalf Dragonul, irlandez (<http://www.dandalf.com>), cultivator al materiei celtice, deoarece a avut răbdarea să mă suporte și seriozitatea să-mi răspundă impecabil chiar și la întrebările mele cele mai complicate sau bizare.

Profesoarei Marion Gunn de la Universitatea din Dublin, pentru reperul pe care îl reprezintă în studiile istorice și lingvistice privind comunitatea celtică străveche.

Lui Mario Vichnevski, Johan Myreboe, Joanne Van Aken, Wayne Coleman, Juha „Moose“ Lundgren, Dan Ward, Ola Boestrom, Marla O’Keefe, Vicky și Rikke Janssen pentru sugestiile tehnice și cele privind natura, geologia și teologia, toponimia și topografia, precum și echipei formată din Patrick McCoy, Sean Kelly, Mats Joansson, Yngre Staalstroem, Morgan Bailey, pentru consultanțele etnologice, zoologice și etologice.

Doamnei prof. Dr. Luisa Lombardelli pentru indispensabilul sprijin medico-chirurgical de anesteziologie.

Lui Fabrizio Marcheselli, om de legătură; născut sub semnul dublu al Gemenilor, deoarece știe cum să conducă fără cusur un birou de presă și, totodată, să mă suporte pe mine.

Paolei Pisano, pentru răbdare, deoarece pentru promovarea cărții mele timp de șase luni în șir a trebuit să mă suporte prin intermediul poștei electronice (mai precis 106 e-mailuri).

Lui Mauro Bianchi, un inginer pentru care ar fi trebuit înființată o ramură nouă a ingineriei: cea legată de cărți.

Barbarei Storci, pentru prețiosul sprijin de editare: citește atât de atent, ca și când mi-ar considera textele ceva riscant, demn de pus sub lentila microscopului.

Giancarlei Negri: învățăturile sale au fost extrem de prețioase chiar și arhidruizilor mei.

Albertei „Betty“ Musiari, care a crezut în mine ca mângălitor pe hârtie imediat după ce a citit primul paragraf.

Lui Claudio Guarnieri, deoarece este precum MGG-ul (Marele Gigant Gentil) al lui Roald Dahl: ideile sale asupra forței cu care trebuie acționat slujesc chiar și protagonistului unui roman.

Lui Nando, care nu mai e. Îmi lipsește atât el, cât și învățămintele lui. În afara veșmintelor albe trebuie că are o pereche de aripi scurte, deoarece când îmi flutură în preajmă, îmi zbârlește părul prin adierea pe care o stârnește.

Lui J. Coffey, Michael și Seth, deoarece sunt încă aici cu mine. Nu încercați să înțelegeți; doar ei pot pricepe.